SIAM INTER BOOK
M PUBLISHING
阅文集团
NA LITERATURE

ผลงาน super bestseller ของสุดยอดนักเขียนระดับแพลทินัมแห่ง Qidian

飞剑问道

ระบี่เทพิตัน

0

ว่อซือซีหงสื้อ 我吃西红柿 : เขียน
ลินหยาง : แปล

การฝึกบำเพ็ญ

แบ่งออกตามเขตขั้นได้ 3 เขตขั้นใหญ่

1. เขตขั้นหลังฟ้า

หลอมปราณ 12 ระดับ

(พิชิตประตูเซียน

หมายถึงสามารถหลอมปราณถึงระดับเก้าเข้าสู่ระดับสิบ)

2. เขตขั้นก่อนนภา

แดนโอสถอนัตตา

แดนโอสถเที่ยงแท้

แดนโอสถทิพย์

3. เขตขั้นจิตเอกะ

บทที่ 1

ฝึกฝนกระบี่เหิน

ตอนที่ 1 หวนคืน

เจียงโจว หนึ่งในสิบเก้าโจว* เขตแดนติดทะเลตงไห่ *(บูรพาสมุทร)* ทะเลสาบชลธารมากมีในพื้นที่

เมืองกว่างหลิงในเจียงโจว

บนถนนจิ่งโหลวทางตะวันตกของเมือง ผู้คนสัญจรขวักไขว่พลุกพล่านคึกคัก

"หกปีแล้ว" บุรุษหนุ่มในชุดภูษาสะพายกระบี่เล่มหนึ่งที่หว่างเอวจูงม้าสาวเท้าอยู่บนท้องถนน "ในที่สุดก็กลับมาแล้ว ตะลอนร่อนเร่อยู่ภายนอกเนิ่นนาน ยังคงรู้สึกว่าบ้านเกิดประเสริฐนัก"

กุบกับ! กุบกับ! กุบกับ!

เสียงฝีเท้าม้าเร่งร้อน ชายหนุ่มในชุดหรูหราควบขี่อาชากำยำสูงใหญ่ ห้อตะบึงบนหนทางอันรุ่งเรืองเฟื่องฟู คนเดินถนนต่างรีบหลีกทางให้ด้านหลังยังมีผู้คุ้มกันขี่ม้าติดตาม "คุณชาย ช้าหน่อย ช้าสักหน่อย"

---

* เขตการปกครอง มีพื้นที่ไม่เท่ากันตามแต่ยุคสมัย

บุรุษหนุ่มในชุดภูษาเห็นสถานการณ์นี้ จึงจูงม้าหลบเลี่ยง จ้องมองผู้สวมชุดหรูหราบนอาชากำยำเร่งม้าผ่านไป

"เด็กน้อยบ้านใดกัน ก็ถูกต้อง ข้าจากบ้านไปถึงหกปีแล้ว หกปีก่อนเด็กผู้นี้เกรงว่าอายุเพียงเจ็ดแปดขวบกระมัง" ชายหนุ่มชุดภูษายิ้มพลางสาวเท้าไปเบื้องหน้า

ชมดูบ้านเกิดแสนคุ้นเคย กระทั่งยังมีแผงร้านค้าที่ยังพอรู้จักมักคุ้น

"หกปีแล้ว จากบ้านไปครั้งแรกข้าเพิ่งอายุสิบห้า เทียบกับตอนนั้นบัดนี้ข้าเปลี่ยนแปลงไปมาก" ชายหนุ่มทอดถอนใจ

ขณะอายุสิบห้า จิตใจฮึกเหิม เย่อหยิ่งอวดดี!

ได้รับการขนานนามว่ายอดยุวชนแห่งเมืองกว่างหลิง

กระนั้นหลังรอนแรมสั่งสมประสบการณ์ทั่วหล้า หกปีมานี้ ถึงได้พบว่าตนเองในตอนนั้นช่างอ่อนหัดนัก

เคลื่อนฝีเท้ามาตลอดทาง ทัศนาร้านรวงเหลาสุราที่คุ้นเคย แม่น้ำสะพานหินอันคุ้นตา

ในที่สุดก็จูงม้ามาถึงนอกเคหะสถานแห่งหนึ่ง

ใกล้บ้านเกิดนึกครั่นคร้าม* บุรุษหนุ่มจูงม้าพลางสูดหายใจเข้าลึกๆ ก่อนสืบเท้าขึ้นหน้า เคาะประตูใหญ่เสียงดังกังวาน

ประตูใหญ่แง้มเปิดเสียงดังเอียด ชายชราผู้หนึ่งชะโงกออกมากวาดมองด้านนอก เห็นบุรุษหนุ่มตรงหน้าสวมชุดสมถะเรียบง่าย ชายชราจดจำได้ในปราดเดียวว่าเป็น "ฉินอวิ๋น" คุณชายรองผู้เติบใหญ่แล้ว จึงถลึงตา

---

* จากบทกวี "ตู้ฮั่นเจียง" (ข้ามแม่น้ำฮั่น) ของซ่งจือเวิ่น (ค.ศ. 656-712) กวีสมัยราชวงศ์ถัง ว่า "จากบ้านไกลสะบั้นสารร้อนหนาวผ่านวสันต์ข้ามใกล้บ้านเกิดนึกครั่นคร้ามมิกล้าถามคนผ่านมา" สื่อความหมายว่า จากบ้านเกิดไปไกลเนิ่นนานไม่ได้ส่งข่าวคราว เมื่อเดินทางกลับมาเข้าใกล้บ้านเกิด ให้นึกหวั่นใจไม่กล้าสอบถามผู้คนถึงเรื่องราวในครอบครัว เกรงเกิดเหตุไม่คาดคิด

เบิกโพลงร้องเรียก “คุณชายรอง!”

“ลุงหลี่” ฉินอวิ๋นยิ้มทัก

“คุณชายรองกลับมาแล้ว คุณชายรองกลับมาแล้ว!” เฒ่าหลี่ตะโกนเสียงสูงอย่างตื่นเต้นดีใจ น้ำเสียงดังก้องไปทั้งจวน จากนั้นรีบดึงเปิดประตูใหญ่เสียงดังลั่น

“ส่งให้ข้า ส่งให้ข้า ข้าช่วยจูงม้า” เฒ่าหลี่รับสายบังเหียนไป

“ลูกอวิ๋น ลูกอวิ๋น” บังเกิดเสียงอึกทึกภายในจวน สตรีวัยกลางคนสวมชุดประณีตบรรจงวิ่งทะยานออกมา ด้านหลังมีสาวใช้หลายนางวิ่งติดตาม ทันทีที่เห็นฉินอวิ๋นบริเวณประตูจวน น้ำตาแห่งความโสมนัสของสตรีวัยกลางคนก็สะกดกลั้นไม่อยู่เสียแล้ว

“ท่านแม่”

ฉินอวิ๋นเองก็ขอบตาแดงก่ำ โผวิ่งข้ามไป

สตรีวัยกลางคนเพ่งพินิจฉินอวิ๋นอย่างละเอียด ลูบสัมผัสลำแขนใบหน้าของบุตรชาย “ดี ดี กลับมาก็ดีแล้ว อืม ตัวสูงขึ้นมาก”

“คุณชายรอง ฟูเหรินไม่ทราบว่าหลั่งน้ำตาเพื่อท่านไปเท่าใด ทั้งยังสวดภาวนาต่อหน้าพระโพธิสัตว์ให้ท่านทุกวัน” แม่บ้านซึ่งอยู่ด้านข้างเอ่ยต่อเนื่อง

“ลูกอกตัญญู บัดนี้เพิ่งกลับมา” ฉินอวิ๋นสบตามารดา ผมหงอกบนศีรษะนางเพิ่มขึ้นบางส่วน รอยตีนกาก็มากขึ้น

อดสะทกสะท้อนใจมิได้ โดยไม่รู้เนื้อรู้ตัว อายุของมารดาก็ล่วงเข้าห้าสิบปีแล้ว

“ไม่ต้องกล่าวแล้ว กลับมาก็ดี” ดวงตารื้นชื้น กลับเป็นน้ำตาแห่งความปีติปราโมทย์ กำชับติดต่อกัน “เร็วๆ รีบไปเรียนนายท่าน เรียนคุณชายใหญ่ด้วย”

"เจ้าค่ะ" แม่บ้านรีบไปดำเนินการทันที

ความชื่นมื่นปรีดาครอบคลุมทั่วจวนสกุลฉิน ฉินเลี่ยหู่ประมุขสกุลกลับมาอย่างรวดเร็ว

"นายท่าน" บ่าวไพร่สาวใช้ในจวนต่างคารวะ เพียงทว่าความปรีดิ์เปรมฉายชัดกลางหว่างคิ้ว คุณชายรองกลับมาแล้ว บรรดาบ่าวไพร่สาวใช้ต่างเบิกบานสำราญใจยิ่ง

บุรุษแขนเดียวพยักหน้าเล็กน้อย สองตาสาดประกาย **ดาบตันตาว*** เล่มหนึ่งสะพายที่หว่างเอว ความน่ายำเกรงไร้รูปลักษณ์ที่แผ่ซ่านล้วนทำให้บรรดาบ่าวไพร่นบนอบกริ่งเกรง เขาก็คือ "ฉินเลี่ยหู่" ประมุขสกุลฉินแห่งนี้ ทั้งยังเป็นหนึ่งในสามมือปราบเหรียญเงินผู้ยิ่งใหญ่แห่งเมืองกว่างหลิง

"ท่านพ่อ" ฉินอวิ๋นและฉางหลันผู้มารดาออกมาต้อนรับ

"ลูกอวิ๋น" ฉินเลี่ยหู่บุรุษแขนเดียวเห็นบุตรชายตนเอง สองตาอดร้อนรื้นมิได้

บุตรจากจรพันลี้มารดาพะวักพะวน บิดาแม้ไม่เอ่ยคำ แต่ก็ห่วงใยเป็นกังวลทุกขณะเช่นกัน แม้รู้ดีว่าเพื่อหนทางในอนาคตของบุตรชายสมควรปล่อยเขาออกไปฝ่าฟัน แต่ยังคงห่วงหาอาทร

เขาเกรงว่าบุตรชายจะลาลับ

เนื่องเพราะโลกหล้ากว้างใหญ่ไพศาล ผาป่าลึกชัฏหนองน้ำลำห้วยยิ่งมีปีศาจแฝงเร้น บุกบั่นอยู่ภายนอกเต็มเปี่ยมด้วยอุปสรรคอันตราย

"กลับมาก็ดีแล้ว กลับมาก็ดี" ฉินเลี่ยหู่จ้องบุตรชายตนเองเปรียบเทียบกับยามเย่อหยิ่งทะนงตนในวัยเยาว์ บัดนี้บุตรชายเด่นชัดว่า

---

* ดาบชนิดหนึ่ง ด้ามจับสั้น

เติบใหญ่แล้ว กระแสปราณเก็บงำแฝงเร้น

"บรรลุแล้วหรือ" ฉินเลี่ยหู่สอบถาม เขากระจ่างแจ้งแก่ใจว่าบุตรชายตนฝึกวิชามรรคาเซียนในตำนาน คิดบำเพ็ญตบะจนสำเร็จนั้นยากเย็นแสนเข็ญถึงขั้นใด

"บรรลุเมื่อสองปีก่อน" ฉินอวิ๋นยิ้มพลางตอบคำ

สองตาฉินเลี่ยหู่สว่างวาบ การบรรลุครั้งนี้เป็น**มัจฉาโดดประตูมังกร*** โดยแท้

"ประเสริฐๆ ข้าฉินเลี่ยหู่มีบุตรชายเก่งกาจผู้หนึ่ง" ฉินเลี่ยหู่อิ่มเอมใจหมื่นส่วน เรื่องนี้เกี่ยวพันใหญ่หลวง ถึงขั้นไม่กล้าเอ่ยกับฉางหลันผู้ภรรยา

"สองพ่อลูกจะไม่เข้าไปนั่งสนทนากันในบ้านหรือ" ฉางหลันมารดาของฉินอวิ๋นเอ่ยเย้า

"เข้าไปก่อน เข้าไปก่อน" ฉินเลี่ยหู่นึกได้ รีบเอ่ยต่อเนื่อง

สนทนากับบิดามารดาอยู่สักครู่ ก็ได้ยินเสียงแว่วจากด้านนอก

"น้องรอง น้องรอง น้องรอง!" เสียงตะโกนเรียกดังมาแต่ไกล ในน้ำเสียงแฝงด้วยความดีใจ

"ท่านพี่" ฉินอวิ๋นก็ลุกขึ้น "ท่านพ่อท่านแม่ ข้าออกไปรับ"

"ไปเถอะ ไปเถอะ เจ้าและพี่ชายมิได้พบหน้ากันมาหกปีแล้ว" มารดายิ้มตอบ

ฉินอวิ๋นจึงผุดยืนก่อนเดินออกจากโถงเพื่อรอรับ ไม่นานนักก็เห็นคนกลุ่มใหญ่เดินเข้ามา บุรุษหนุ่มในชุดคลุมผ้าดิ้นตัวยาวนำสตรีโฉมสะคราญแช่มช้อยและหนึ่งเด็กชายหนึ่งเด็กหญิงมาด้วย

---

* เปรียบว่าสำเร็จลุล่วงหรือได้เลื่อนขั้น

“น้องรอง” บุรุษชุดผ้าดิ้นเมื่อเห็นฉินอวิ๋น อดวิ่งเข้ามาสวมกอดแนบแน่นอย่างตื่นเต้นมิได้

“ท่านพี่” ฉินอวิ๋นก็โอบกอดพี่ชายตนเองแน่น

เขาและพี่ใหญ่ผูกพันกันมาก เมื่อครั้งสกุลฉินยังแร้นแค้น ทั้งสองล้วนเติบใหญ่ในหมู่บ้าน ผ่านความยากลำบากทนทุกข์ ตอนนั้นตนเองยังเล็ก ส่วนพี่ใหญ่นั้นเป็นเด็กหนุ่ม คอยดูแลเอาใจใส่น้องชายทุกทาง

“เจ้าน้องชายผู้นี้ จากไปทีเป็นเวลาหกปี! ก่อนจากเจ้ามิใช่กล่าวว่าเพียงแค่สามปีหรอกหรือ จู่ๆ ก็ส่งสารมาว่าขอยืดเวลาอีกสามปี” บุรุษชุดผ้าดิ้นอดบ่นมิได้ “สามปีแล้วอีกสามปี เจ้าก็ช่างกระไร ให้คนทั้งบ้านเป็นกังวล”

“ล้วนเป็นความผิดของข้า” ฉินอวิ๋นกล่าวขออภัย “คารวะพี่สะใภ้! ท่านพี่ สองตัวจ้อยนี้คือซูเยี่ยนและซูปิงที่ท่านเล่าถึงในสารกระมัง หลานชายคนดี หลานสาวคนดี เติบใหญ่ได้งดงามแท้จริง” พูดพลางหยิกแก้มหยอกสองเด็กน้อยแผ่วเบา ทำเอาสองหนูน้อยตกใจกอดขาบิดาแน่น

“เจ้าทั้งสองยังไม่รีบขานเรียกท่านอา อย่ากลัว กลัวไปไยกัน นี่คือท่านอาของพวกเจ้า รีบเรียก” ชายหนุ่มชุดผ้าดิ้นกำชับ

“ท่านอา” ทั้งคู่อายุประมาณสามสี่ขวบ ยังคงไม่ประสีประสา

“ดีๆ ข้ามียันต์คุ้มกันภัยสองชิ้นให้พกติดตัวไว้ ล้วนเก็บไว้ให้ดี” ฉินอวิ๋นล้วงหยิบถุงผ้าที่ตระเตรียมมาแต่เนิ่นแล้วออกมาจากทรวงอก หยิบยันต์หยกออกมาสองชิ้น ยันต์หยกขาวปลอดเนื้อเนียน สลักลวดลายสลับซับซ้อน เพ่งมองแล้วอดรู้สึกสงบสบายมิได้

ฉินอันสายตาเฉียบคม เพียงเห็นก็เดาได้ว่าหยกสองชิ้นนี้ไม่สามัญ “น้องรองสูงค่าเกินไปแล้ว”

“พกติดตัวดีต่อเด็กน้อย” ฉินอวิ๋นเอ่ยสำทับ

กลางวันวันนั้น ครอบครัวสกุลฉินอยู่กินข้าวพร้อมหน้าพร้อมตา อาหารกลางวันอุดมสมบูรณ์พรั่งพร้อม บรรดาสาวใช้ต่างทยอยยกจานกับแกล้มเข้ามาอย่างขมีขมัน จวนสกุลฉินเมตตาปรานีต่อประดาบ่าวไพร่ คนรับใช้ยิ่งนัก

ฉินอวิ๋นอยู่ร่วมกับบิดามารดาและครอบครัวของพี่ใหญ่อย่างเบิกบานใจ เขาเคลิบเคลิ้มเป็นสุขในความพร้อมหน้าพร้อมตาเช่นนี้นัก

"ใต้เท้า ใต้เท้า"

หลังอาหารกลางวัน มือปราบผู้หนึ่งมาร้องเรียกเสียงสูงอยู่นอกห้องโถง

ทุกคนในโถงต่างได้ยิน

"วันนี้ลูกอวิ๋นกลับมา พักผ่อนสักวันมิได้หรือ" ฉางหลันฟูเหรินออกจะไม่ชอบใจ

"ฟูเหริน ข้าไปสอบถามดูก่อน" ฉินเลี่ยหู่บอกกล่าวแล้วหมุนกายเดินออกไปด้านนอก

บุรุษรูปร่างกำยำภายนอกนั้นสูงแปด**ฉื่อ* หลังเสือเอวหมี**** ในมือถือกระบองเหล็กหนาหนักกะด้วยสายตาหนักเกินร้อยจิน เกรงเพียงยามกวัดแกว่งทลายกำแพงผืนหนึ่งได้อย่างง่ายดาย บัดนี้เขารออย่างว่าง่ายที่ภายนอก

"เหล่าสวี? ธุระอันใด" ฉินเลี่ยหู่ประชิดขึ้นหน้าก่อนกดเสียงต่ำสอบถาม วันนี้เขากำชับไว้แต่แรกแล้ว หากไม่มีเรื่องใหญ่สำคัญอย่าได้มารบกวน ด้วยบุตรชายที่จากบ้านไปหกปีเพิ่งกลับมา

---

*หนึ่งฉื่อยาวไม่เท่ากันในแต่ละยุคสมัย (ราชวงศ์ซาง 16.95 ซม., ราชวงศ์โจว 23.1 ซม., ราชวงศ์ฉิน 23.1 ซม, ราชวงศ์ฮั่น 21.35-23.75 ซม., สามก๊ก 24.2 ซม., ราชวงศ์เหนือใต้ 25.8 ซม., ราชวงศ์เว่ยเหนือ 30.9 ซม., ราชวงศ์สุย 29.6 ซม., ราชวงศ์ถัง 30.7 ซม., ราชวงศ์ซ่งและหยวน 31.68 ซม., ราชวงศ์ชิง 31.1 ซม.)

** รูปร่างกำยำ

“ใต้เท้า ข้าเองมิได้อยากมารบกวนท่าน แต่ใต้เท้าเจ้าเมืองกำชับด้วยตนเองว่าให้ท่านข้ามไป มีเรื่องสำคัญ เกรงว่าวันสองวันนี้ไม่อาจกลับจวน” มือปราบสวีรายงานต่อเนื่อง

“ใต้เท้าเจ้าเมือง? วันสองวัน?” ฉินเลี่ยหู่นิ่วหน้า

เจ้าเมืองทรงอำนาจทางการทหารการปกครองทั้งเมืองกว่างหลิง เนื่องเพราะปีศาจก่อเภทภัยในยามคับขัน เจ้าเมืองมีสิทธิ์ขาด ประหารขุนนางต่ำกว่าขั้นเจ็ดก่อนค่อยกราบทูล ในเมืองกว่างหลิง ไม่มีผู้ใดกล้าท้าทายอำนาจบารมีของใต้เท้าเจ้าเมือง

ฉินเลี่ยหู่กลับเข้ามาในโถง “ใต้เท้าเจ้าเมืองสั่งการให้ข้าข้ามไป เกรงว่าวันสองวันนี้ต้องอยู่ภายนอกแล้ว” ฉินเลี่ยหู่สวมชุดคลุม แขวนดาบตันตาวซึ่งวางด้านข้างเข้ากับบั้นเอว

“ระวังด้วย” ฉางหลันผู้ภรรยาเอ่ยกำชับ

“ข้าไปส่งท่านพ่อ” ฉินอวิ๋นลุกขึ้น

“ส่งอันใดกัน เจ้ารีบกลับไปเป็นเพื่อนท่านแม่เจ้า” ฉินเลี่ยหู่ร้องสั่งบุตรชายที่เดินออกไปด้านนอกพร้อมกัน

“คุณชายรอง หกปีไม่พบหน้าค่าตา คิดถึงคุณชายรองยิ่งนัก” มือปราบสวีที่อยู่ด้านข้างกล่าวพลางหัวร่อเสียงเบา

“ท่านอาสวี กระบองอัคคีวายุของท่านดูอวบหนาขึ้น ดูท่าพลังฝีมือรุดหน้าไปมาก” ฉินอวิ๋นออกความเห็น

“ไม่ควรค่าเอ่ยถึง ไม่ควรค่าเอ่ยถึง” มือปราบสวีกล่าวต่อเนื่อง

ต่อหน้าฉินอวิ๋นซึ่งกลายเป็นยอดยุวชนแห่งเมืองกว่างหลิงด้วยวัยเพียงสิบห้าปี มือปราบสวีย่อมถ่อมตนโดยปริยาย

“ท่านพ่อ วันสองวันไม่อาจกลับจวน มีเรื่องใหญ่อันใด จำเป็นให้ข้าช่วยหรือไม่” ฉินอวิ๋นสอบถาม

ฉินเลี่ยหู่ปรายตามองบุตรชายแวบหนึ่ง ก่อนยิ้มเอ่ยว่า “วางใจเถอะ ภายในเมืองกว่างหลิง ทางการแข็งแกร่งที่สุด!”

“ขอรับ” ฉินอวิ๋นผงกศีรษะรับคำ

ส่งบิดาถึงประตูจวน

นอกประตูมีม้าที่เตรียมพร้อมอยู่ก่อนแล้ว บิดาและมือปราบสวีต่างแยกควบขี่อาชาห้อตะบึงจากไป

ฉินอวิ๋นมองส่งบิดาจากไป จากนั้นระดมพลังวัตรภายในร่างเริ่มสำแดงศาสตร์คาถา

“เนตรทิพย์ เปิด!”

ส่วนลึกสุดของลูกนัยน์ตาถักทอเป็นลายคาถา เมื่อมองผิวเผิน ไม่เห็นความเปลี่ยนแปลงใดๆ ทว่าภายในสองตาของฉินอวิ๋น ผืนฟ้าปฐพีล้วนแปรผันสิ้นแล้ว!

เดิมทีเป็นช่วงเพลาบ่าย ดวงตะวันแขวนสูง แต่บัดนี้ภายใต้สองดวงตาของฉินอวิ๋นมองไป ท้องนภาอวลคลุ้งด้วยกระแสปราณสีเขียว บนร่างของฉินเลี่ยหู่บิดาผู้ควบขี่อาชาจากไปไกล มีกระแสปราณแปลกประหลาดเกาะรัดพันเกี่ยวเล็กน้อย บ้างสีชมพูจาง บ้างสีเขียวเข้ม บ้างสีแดงโลหิต...ทั้งสิ้นหกกระแสปราณ ทว่าทั้งหมดทั้งสิ้นล้วนอ่อนจาง คงซ่านสลายไปตามกาลเวลาในที่สุด

‘ท่านพ่อในฐานะหนึ่งในสามมือปราบเหรียญเงิน ย่อมสัมผัสปีศาจเป็นครั้งคราว ติดรังสีปีศาจบ้างก็เป็นเรื่องปรกติ’ ฉินอวิ๋นโล่งใจ รังสีปีศาจเหล่านี้ฉาบเพียงผิวเผิน มิได้แทรกซึมเข้าสู่ร่างกาย ไม่มีผลเสียแอบแฝงแต่ประการใด

ฉินอวิ๋นหันศีรษะเดินเข้าไปภายในจวน

เนตรทิพย์ยังคงอยู่ ภายใต้การชมดู มนุษย์แผ่ซ่านกระแสปราณ

แห่งมนุษย์ ต้นไม้ใบหญ้าก็มีกระแสปราณแตกต่าง สรรพสัตว์ล้วนมีกระแสปราณ แข็งแกร่งอ่อนเข้มต่างกัน ภายใต้เนตรทิพย์ไม่มีสิ่งใดซ่อนซุกหลุดพ้น

แน่นอนว่าหากไม่นับรวมตนเอง กระแสปราณชีวีของบิดาย่อมเป็นอันดับหนึ่ง! กระแสปราณของบรรดาบ่าวไพร่สาวใช้เหล่านี้ต่างอ่อนจางมากนัก

"ลูกอวิ๋น มาๆๆ อย่าสนใจท่านพ่อเจ้าเลย ท่านพ่อเจ้าต้องออกปฏิบัติงานอยู่บ่อยครั้ง" ฉางหลันผู้มารดาร้องเร่งจากด้านในโถง

ฉินอวิ๋นมองเข้าไปภายในโถง

ภายใต้เนตรทิพย์ กระแสปราณของทุกคนปรากฏเด่นชัด

กระแสปราณของท่านแม่ พี่สะใภ้รวมถึงหลานทั้งสองต่างเป็นปรกติ

เพียงทว่ากระแสปราณของพี่ใหญ่นั้น...

'หือ?' ฉินอวิ๋นนึกตระหนกในใจ

เห็นเพียงกระแสปราณของฉินอันพี่ใหญ่ค่อนข้างอ่อนแอ อีกทั้งปรากฏกระแสสามานย์สีเขียวเข้มข้นสายหนึ่งแทรกซึมเข้าร่างฉินอัน ยิ่งกว่านั้นยังเกาะพันเป็นหนึ่งเดียวกับกระแสปราณชีวีของฉินอัน

'รังสีปีศาจ! เข้มข้นยิ่งนัก เข้าสู่ผิวหนังอวัยวะภายในแล้ว เกาะเกี่ยวพี่ชายข้า หาใช่เพียงครั้งสองครั้งอย่างเด็ดขาด กระแสปราณชีวีของท่านพี่อ่อนจางสุดแสน ขืนเป็นเช่นนี้ต่อไปย่อมไม่อาจอำพราง คงเจ็บป่วยสาหัสมอดม้วยเป็นแน่!'

สะท้านวูบในใจ คั่งแค้นเคืองขุ่นเต็มอก *'เป็นผู้ใดกันแน่ ลงมืออำมหิตต่อพี่ชายข้าเช่นนี้'*

ในใจฉินอวิ๋นทั้งตระหนกทั้งโกรธเคือง อีกทั้งยังนึกประหวั่น

ภายหลัง!

เนื่องเพราะหากตนเองกลับมาช้าไปครึ่งปี เกรงว่าไม่อาจได้พบหน้าพี่ใหญ่อีกแล้ว

ตอนที่ 2 จับกุม

จนกระทั่งช่วงเวลาย่ำค่ำ ฉินอันกล่าวอำลาน้องชายอย่างอาวรณ์พาภรรยาและบุตรธิดานั่งรถม้ามุ่งหน้าไปทางใต้ของเมือง

ม่านราตรีเยี่ยมกราย

ฉินอวิ๋นเปลี่ยนเป็นชุดดำทั้งร่าง มาถึงนอกจวนพักอาศัยของฉินอัน ยืนในมุมมืดสลัวมุมหนึ่ง

"ดูจากเครื่องหมายที่ข้าทิ้งไว้บนตัวพี่ใหญ่ ก็เป็นที่นี่แล้ว" ฉินอวิ๋นเพ่งมองจวนแห่งนี้ "นี่เป็นครั้งแรกที่ข้ามายังจวนของท่านพี่ คาดไม่ถึงว่ามาด้วยเรื่องปีศาจ"

เพียงสาวเท้าก็เหาะเหินสิบกว่าจั้งสู่ยอดสิ่งปลูกสร้างหลังหนึ่งภายในจวนโดยไร้สุ้มเสียง เขากึ่งนั่งยองกวาดตามองทั้งบริเวณจวน

จวนแห่งนี้ครอบคลุมพื้นที่หลายมู่* มีบ่าวไพร่หลายคนเดินตรวจตรา ในที่ลับยิ่งมียอดฝีมือคอยคุ้มกัน

---

* ไร่จีน

"เนตรทิพย์ เปิด!"

ลายคาถาถักทอในส่วนลึกของนัยน์ตาฉินอวิ๋น เบิกเนตรทิพย์อีกครั้ง

ภายใต้เนตรทิพย์ สองยอดฝีมือแฝงตัวหลบซ่อนอยู่ หกบ่าวไพร่เดินลาดตระเวนตรวจตรา กระแสปราณชีวีปรากฏเด่นชัด ฉินอวิ๋นเห็นกระแสปราณชีวีของพี่ใหญ่ พี่สะใภ้ และบุตรธิดา บัดนี้สมควรหลับใหลแล้ว ในขอบเขตเนตรทิพย์ ถึงแม้มีอาคารสิ่งปลูกสร้างกั้นขวาง กระแสปราณทั้งสิ้นยังคงไม่อาจเร้นรูป

"เจอแล้ว" พลันฉินอวิ๋นมองเห็นรังสีปีศาจสีเขียวเข้มสายหนึ่งในห้องของสาวใช้

เงาร่างพร่าเลือนแฉลบข้ามระยะทางสิบกว่าจั้งโดยปราศจากเสียงมาถึงหน้าประตูห้องแห่งหนึ่ง ผลักเพียงแผ่วเบา ดาลประตูด้านในเลื่อนเปิดเอง

ภายในห้อง

สาวน้อยสวมชุดกระชับร่างนั่งขัดสมาธิอยู่บนฟูกเหนือเตียง หน้านิ่วคิ้วขมวด

"หึๆ อีกเพียงสามเดือน รังสีปีศาจถึงจะหลอมรวมสามวิญญาณจิตเจ็ดวิญญาณกายของเขาอย่างแท้จริง ถึงตอนนั้นนับว่าสำเร็จการใหญ่" ในดวงตาสาดประกายโหดเหี้ยมน่าสะพรึงกลัว "นับรวมเวลาหกเดือนที่ข้ารั้งอยู่ที่นี่ เพื่อพ่อค้ากระจ้อยร่อยผู้นี้ ข้าต้องเป็นสาวใช้ให้เขาถึงเก้าเดือน รอจนการใหญ่ของหัวหน้าลุล่วง คนที่เคยด่าทอข้า รังแกข้าในจวนนี้ ข้าจะจับกินให้เกลี้ยง!"

ปีศาจเหี้ยมโหดตนหนึ่งถูกจิกหัวเรียกใช้ในฐานะสาวใช้อยู่นานถึง

ครึ่งปี จะไม่นึกเคืองในใจได้อย่างไร

เพียงทว่าตอนนี้สะกดกลั้นไว้เท่านั้น

"รอหลังเที่ยงคืน ฉินอันผู้นั้นหลับสนิทแล้ว ยังไปสูบพลังหยางได้อีกครั้ง" สาวน้อยหลับตา อดทนรอคอยเงียบๆ

ทันใดนั้น ประตูเปิดผางออกอย่างไร้สรรพสำเนียง ไม่บังเกิดเสียงเอียดอาดแม้เพียงนิด

แต่นางยังคงลืมตาขวับอย่างสัมผัสฉับไว มองเห็นบุรุษหนุ่มชุดดำผลักประตูเข้ามาทันที มันผู้นั้นเดินเข้ามาอย่างไม่สะทกสะท้านพร้อมคลื่นไร้รูปแผ่ซ่านจากร่าง

"ผนึก!" ขณะเข้ามา ฉินอวิ๋นสำแดงศาสตร์คาถา คลื่นแสงแผ่คลุมฉินอวิ๋นและสาวน้อยภายในห้อง แน่นอนว่าตาเนื้อแห่งปุถุชนย่อมมองไม่เห็นลำแสงนี้

ศาสตร์ผนึกกักขังปิดกั้นสี่ทิศ มีอานุภาพกักขังศัตรูและตัดขาดนอกใน ผู้อื่นไม่อาจได้ยินเสียง ทั้งยังปิดผนึกพลังฝีมือของศัตรู เป็นศาสตร์คาถาร้ายกาจแขนงหนึ่ง

ฉินอวิ๋นปิดประตูแบบส่งๆ

'ศาสตร์คาถา?' ดรุณีน้อยสะท้านในใจ

ศาสตร์คาถาเป็นวิชาที่ได้จากการรู้แจ้งในธรรมชาติของยอดคนแห่งสำนักเต๋าสำนักพุทธ ล้วนเป็นความลับไม่ถ่ายทอดสู่ภายนอก สำแดงยากเย็นหาใดเปรียบ ข้อกำหนดเบื้องต้นสูงยิ่งนัก สามารถสำแดงศาสตร์คาถา ยิ่งฉายให้เห็นความน่าหวาดหวั่นยำเกรงของชายหนุ่มชุดดำตรงหน้า

"ที่แท้เป็นปีศาจวิฬาร์ตนหนึ่ง" ฉินอวิ๋นพึมพำ จดจ้องสาวน้อยเบื้องหน้าสายตา ภายใต้เนตรทิพย์ย่อมเห็นรูปลักษณ์ดั้งเดิมของนาง

นางสวมชุดกระชับร่าง เดินลงจากเตียงอย่างหวาดผวาสองเท้าเปล่าเปลือยยืนอยู่ตรงนั้น เอ่ยเสียงอ่อน "ผู้อาวุโสไว้ชีวิตด้วย ข้าแม้นอยู่ในจวนสกุลฉิน ทว่าไม่มีเจตนาร้าย"

"ไม่มีเจตนาร้าย? เช่นนั้นไฉนบนร่างของฉินอันประมุขจวนถึงมีแต่รังสีปีศาจของเจ้า อีกทั้งแทรกซึมเข้าสู่ผิวหนังอวัยวะภายในเล่า" ฉินอวิ๋นไม่รีบร้อนลงมือ เนื่องเพราะมีจุดฉงนสงสัยมากมาย "หากเป็นเช่นนี้ต่อไป ประมุขจวนแห่งนี้เกรงเพียงไม่นานก็คงป่วยหนักพิการ แพทย์โอสถล้วนยากยื้อชีวิต มีเพียงตัวตาย"

"อันใดนะ" นางตื่นตะลึง อดน้ำตาคลอเบ้ามิได้ "ข้ามิได้คิดทำร้ายฉินหลาง*"

"ไม่คิด?" ฉินอวิ๋นมองนางด้วยสายตาเย็นชา "แต่เจ้ากำลังทำร้ายเขา"

"ข้ามิได้คิดทำร้ายเขา ข้าไม่ทราบ!" สาวน้อยรีบประณามตนเอง "ไม่ปิดบังผู้อาวุโส ข้าและฉินหลางรักใคร่กันด้วยใจจริงจะทำร้ายเขาลงคอได้อย่างไร เพียงแต่ข้าเป็นปีศาจ ไม่กล้าบอกกล่าวฉินหลางมาโดยตลอด หรือข้าและฉินหลางร่วมอภิรมย์แล้วทำให้รังสีปีศาจแทรกซึมเข้าสู่ร่างของเขา"

"ร่วมอภิรมย์?" ฉินอวิ๋นแค่นหัวร่อ "พลังหยางของเขาอ่อนแรงถึงเพียงนี้ ไม่อาจเป็นเพียงเพราะร่วมอภิรมย์ เกรงเพียงเจ้าจงใจสูบพลังหยางของเขากระมัง อันที่จริงเพียงคราวเดียวก็สูบสิ้นแล้ว แต่เจ้ากลับสูบเพียงทีละน้อย มีเจตนาใดกันแน่"

นางสะท้านวูบ *'มันผู้นี้ดูแล้วอายุเยาว์ ยังคิดว่าประสบการณ์ความรู้สามัญธรรมดา เดิมคิดตลบตะแลงให้ผ่านพ้น ฉกฉวยโอกาสหลบหนี*

---

* "หลาง" คำเรียกขานชายคนรัก

ไหนเลยคาดคิดกระทั่งข้าสูบพลังหยางยังมองออก'

"ข้ามิได้ทำร้ายเขา ไม่มีจริงๆ" นางรีบปฏิเสธ "ผู้อาวุโสท่านต้องเชื่อข้า"

"มนุษย์และปีศาจรักใคร่ให้กำเนิดบุตรล้วนมี เพียงแต่ร่วมสุขสมไหนเลยทำให้พลังหยางอ่อนแอถึงขั้นนี้" ฉินอวิ๋นหัวร่อเสียงเย็น "ถึงตอนนี้ยังปลิ้นปล้อน ยังไม่กล่าวมาตามสัตย์"

"ข้า ข้าเองก็ไม่ทราบ..." น้ำตาไหลพราก รวดร้าวหาใดเปรียบ แต่ฉับพลันก็ปราดพุ่งไปยังหน้าต่างด้านข้างอย่างไม่มีวี่แววมาก่อน ฉับไวเร็วรี่ เพียงพริบตาเปลี่ยนเป็นเงามายา มือขวางอกขนยาว กรงเล็บคมกริบปรากฏ ปัดป่ายรุนแรงคิดตะกุยแสงผนึกกักขังให้ขาดวิ่น

รวดเร็วยิ่ง!

แต่ฉินอวิ๋นที่ยืนอยู่อีกฟากปราดเปรียวยิ่งกว่า แทบถึงข้างกายนางในชั่วพริบตา มือซ้ายยื่นออกคว้าจับ

นางตื่นตระหนกลนลานคิดหลบเลี่ยง ทว่ามือซ้ายที่คว้าจับข้ามมาดูคล้ายธรรมดาทั่วไป แต่ไม่ว่าอย่างไรก็หลบไม่พ้น ห้านิ้วคว้าจับลำคอนางไว้อย่างง่ายดาย

นางในตอนนี้แปรสภาพครั้งใหญ่แล้ว ทั้งร่างงอกขนยาว บนศีรษะก็ปกคลุมด้วยขน ใบหูกลายเป็นหูแมว สองตาเป็นสีเขียว รูม่านตาหดเป็นเสี้ยว ภายในปากยิ่งงอกเขี้ยวแหลมคม นางยังคิดดิ้นรน แต่พลังวัตรกลางฝ่ามือซ้ายของฉินอวิ๋นทะลักล้นเข้าร่าง ศาสตร์ผนึกกักขังสำแดงอีกครั้งในตัว นางไม่อาจต่อต้านอีกต่อไปทันที

"พลั่ก" โยนเหวี่ยงอย่างไม่อินังขังขอบ นางปีศาจแมวไปกองกับพื้น

"ว่ามา ต่อหน้าข้าไม่จำเป็นต้องมดเท็จ ไร้ประโยชน์ ไม่กล่าว

เหตุผลที่ทำให้ข้าเชื่อ คงได้แต่เพียงกำจัดเจ้าทิ้ง" ฉินอวิ๋นข่มขู่ เขาจำเป็นต้องรู้สาเหตุที่ลงมืออย่างไร้ความปรานีต่อพี่ใหญ่

สูบพลังหยางนั้นพบเห็นได้บ่อยครั้ง

ปีศาจส่วนมากสูบพลังหยินจากดวงจันทร์เพื่อบำเพ็ญตบะ **หยินเพียงลำพังไม่เติบใหญ่ หยางเพียงลำพังไม่บังเกิด*** คิดผสมผสานพลังหยินหยางให้เหมาะสมทำอย่างไรน่ะหรือ พลังของดวงอาทิตย์นั้นน่าสะพรึงกลัวเกินขีดขั้น พลังหยางของมนุษย์เป็นตัวเลือกที่ดีที่สุด หลังดูดกลืนแล้วช่วยในการบำเพ็ญตบะของปีศาจอย่างยิ่งยวด ดังนั้นจึงพบเห็นปีศาจสูบพลังหยางได้บ่อยครั้ง ทว่าปีศาจตนหนึ่งยอมเสียเวลาครึ่งค่อนปีเพื่อสูบพลังหยางครั้งละน้อยนิด ทั้งยังยอมเป็นสาวใช้ ช่างสิ้นเปลืองเวลาเกินไปแล้ว ระยะเวลาเท่านี้สามารถสูบพลังหยางเพียงบางส่วนจากร้อยคนก็มากมายเหลือคณานับ

"ว่ามา" ฉินอวิ๋นจ้องนาง กระแสอำมหิตครอบคลุม

นางปีศาจวิพาร์สะท้านใจ รู้ดีว่าภายใต้เงื้อมมือคนตรงหน้าย่อมเข่นฆ่าปีศาจมาไม่น้อย มิใช่ผู้บำเพ็ญตบะที่เพิ่งออกเผชิญโลก ลอบขบคิดยามจวนตัว *'ไม่กล่าว ก็ต้องตาย หากโง่เขลากล่าวออกไป เกรงเพียงยังคงต้องตาย! ไม่อาจสนใจแล้ว ได้แต่หาทางเอาตัวรอดจากความตาย'*

"ผู้อาวุโสตาแหลมคม ลูกเล่นเล็กน้อยของข้าไม่อาจเล็ดลอดสายตาท่านไปได้" นางเอ่ยสืบเนื่อง "ข้ายอมตกระกำลำบากเป็นสาวใช้ที่นี่ สูบพลังหยางทีละเล็กน้อยด้วยหวังว่านานวันเข้ารังสีปีศาจของข้าจะแทรกซึมหมดจด บัดนี้ซึมเข้าผิวหนังอวัยวะภายใน อีกสามเดือนก็แทรกซึมเข้าสามวิญญาณจิตเจ็ดวิญญาณกาย"

หนังตาฉินอวิ๋นกระตุกริกๆ

---

* ปัจจัยหรือข้อแม้เพียงด้านเดียวไม่อาจก่อกำเนิดสิ่งใหม่ ต้องอาศัยปัจจัยควบคู่เพื่อความสมดุล ไม่อาจมีเพียงพลังหยินหรือพลังหยางแยกโดดเดี่ยว จำเป็นต้องมีคู่กัน

"ถึงตอนนั้นเมื่อเข้าสู่สามวิญญาณจิตเจ็ดวิญญาณกาย ต่อให้ยอดคนคิดรักษาก็อับจนหนทาง ถึงตอนนั้นหากเขาไม่ป่วยหนักจนเสียชีวิต ก็มีเพียงเจ้าของรังสีปีศาจอย่างข้าถึงช่วยชีวิตเขาได้" นางปีศาจแมวเล่า "นับแต่นั้นเขาได้แต่เพียงดำรงชีวิตอยู่โดยพึ่งพาข้า"

"ทาสปีศาจ?" น้ำเสียงฉินอวิ๋นเย็นยะเยือก

รังสีปีศาจเข้าสู่จิตวิญญาณ เช่นนั้นก็หมดหนทางเยียวยาโดยสิ้นเชิง ได้แต่ดำรงอยู่โดยพึ่งพาเจ้าของรังสีปีศาจ

เป็นตายถูกปีศาจบงการ กลายเป็นทาสปีศาจว่านอนสอนง่าย

"ไม่อาจนับว่าเป็นทาสปีศาจ หากข้ายินยอม รังสีปีศาจยังถอนออกจากร่าง ปล่อยให้เขากลับมาเป็นปรกติได้" นางกล่าวสืบต่อ

"ออกจากร่าง? เข้าสู่จิตวิญญาณแล้ว จะถอนออกจากร่าง เกรงว่าคงสิ้นเปลืองเวลาหลายปีกระมัง ฉินอันพ่อค้าเล็กจ้อย ไม่ควรค่าให้พวกเจ้าเปลืองแรงกำลังใหญ่โตเช่นนี้" ฉินอวิ๋นเอ่ยเสียงเย็นเฉียบ "เนื่องเพราะบิดาของเขา?"

ฉินเลี่ยหู่เป็นหนึ่งในสามมือปราบเหรียญเงิน เป็นบุคคลทรงอิทธิพลบารมีในเมืองกว่างหลิง

"ข้าเพียงแต่ปฏิบัติตามคำสั่งของนายข้า" นางสารภาพ "ส่วนสาเหตุนั้นก็ไม่กระจ่างแล้ว"

"นายเจ้าอยู่ที่ใด"

"ในเมืองกว่างหลิง" เพื่อเอาตัวรอด นางบอกแต่โดยดี

"พาข้าไป" ฉินอวิ๋นเปรยตามองนางแวบหนึ่ง

"ข้ายินยอมนำทาง เพียงแต่ท่านต้องไว้ชีวิตข้า ข้าก็เป็นเพียงปีศาจตนเล็กๆ ถูกบีบบังคับถึงกระทำเช่นนี้" นางมองฉินอวิ๋นพลางเอ่ยต่อรอง

"อย่าพูดพล่าม นำทาง" ฉินอวิ๋นกุมไหล่นาง นางไม่อาจต่อต้าน

“หากท่านไม่มอบโอกาสรอดชีวิต เช่นนั้นข้ายอมตาย” นางกัดฟัน

ฉินอวิ๋นเงียบงัน

นางกำลังวางเดิมพัน นางเชื่อว่าหากคนผู้นี้คิดช่วยชีวิตฉินอัน ย่อมต้องตรวจสอบผู้บงการเบื้องหลังออกมาให้จงได้

เวลาเคลื่อนคล้อย นางหลับสองตาลง กัดฟันฝืนยืนกราน

“ได้ ข้ารับปากเจ้า ขอเพียงเสาะหาผู้บงการเบื้องหลังพบ มั่นใจว่ามันสั่งให้เจ้าทำ ข้าไว้ชีวิตเจ้าได้” ฉินอวิ๋นกล่าว

ปีศาจแมวนึกดีใจ นางรู้ดีว่าผู้บำเพ็ญตบะในเผ่ามนุษย์นั้นยิ่งพลังฝีมือแกร่งกล้ายิ่งเป็นผู้เย่อหยิ่งทะนงตน ยิ่งให้ความสำคัญต่อคำสัญญา! หนึ่งคำมั่นพันตำลึงทอง ไม่พลิกลิ้นง่ายดาย

“ผู้อาวุโสมีเมตตา มอบหนทางรอดชีวิตแก่ข้า ข้านำทางท่านตอนนี้” นางเอ่ยต่อเนื่อง

คว้าจับหัวไหล่นาง ฉินอวิ๋นทะยานจากจวนของพี่ชายอย่างเงียบงัน บ่าวไพร่ยังคงเดินตรวจตราในจวน พวกเขามิได้ยินเสียงความเคลื่อนไหวใดๆ แม้แต่น้อย ทั้งไม่ทราบว่านางปีศาจวิฬาร์ที่ลักลอบแฝงตัวในจวนนานถึงครึ่งปีถูกจับกุมไปแล้ว

ตอนที่ 3 ฉูยง

เพียงไม่กี่อึดใจ ฉินอวิ๋นจับกุมนางปีศาจแมวที่พลังปีศาจถูกผนึกมาถึงนอกจวนคหบดีแห่งหนึ่ง หลบซ่อนใต้เงาดำสลัวนอกกำแพงลานบ้าน

"เป็นที่นี่แล้ว นายของข้าอาศัยอยู่ที่นี่" นางกดเสียงต่ำบอกกล่าว

ฉินอวิ๋นเบิกเนตรทิพย์มองทะลุกำแพงเข้าไปสำรวจเรือนพักอาศัยได้อย่างไม่ยากเย็น

"ไม่มีปีศาจ?" ฉินอวิ๋นนึกฉงน หลังกวาดตามองไปทั่วบริเวณ ที่นี่เป็นจวนคหบดีทั่วไป ไม่พบรังสีปีศาจแม้แต่น้อย

"เจ้ามั่นใจว่านายเจ้าอยู่ที่นี่?" ฉินอวิ๋นสำแดงศาสตร์ผนึกกักขังครอบคลุมตนเองและนางปีศาจ เสียงสนทนาไม่เล็ดลอดออกไปแม้เพียงนิด

นางพยักหน้าติดต่อกัน "มั่นใจ! จวนนี้ดูแล้วปรกติธรรมดา ถึงขนาดจัดให้ครอบครัวคหบดีครอบครัวหนึ่งพักอาศัย แต่แท้จริงแล้วแบ่ง

แยกชั้นนอกชั้นใน นายข้าล้วนดำรงชีพอยู่ส่วนชั้นใน ด้านล่างส่วนพักอาศัยชั้นในยังเป็นตำหนักวังเวียงใต้ดินขนาดใหญ่โตมโหฬาร เป็นสถานที่พักอาศัยระยะยาวที่แท้จริงของนายข้า”

“วังใต้ดิน?” ฉินอวิ๋นตกตะลึง “สร้างวังหรูหราใหญ่โตใต้ดินโดยทางการไม่ระแคะระคาย มิใช่สามปีห้าปีกระทำแล้วเสร็จ ดูท่านายเจ้าซุ่มตัวในเมืองกว่างหลิงนานมากแล้ว”

“นานหลายสิบปีแล้ว” นางตอบโดยดี

ใต้ดินแห่งจวนคหบดี ภายในวังลึกลับ

บุรุษอวบอ้วนในชุดคลุมสีเหลืองกำลังยิ้มตาหยีนั่งอยู่บนเก้าอี้บัลลังก์อันวิจิตร สตรีในชุดชมพูแอบอิงแนบข้าง คอยป้อนของหวานไม่ขาดมือ

เจ็ดยอดฝีมือท่วงท่าไม่สามัญนั่งอยู่สองฟากซ้ายขวาถัดลงมา บุรุษสตรีเฒ่าชรายุวชนต่างเสพสำราญอาหารเลิศรสสุราดี พลางชมดูการร่ายระบำเบื้องหน้าสายตา

ข้างโถงในตำหนัก กลุ่มนักดุริยางค์กำลังดีดสีตีเป่า

พิณขลุ่ยสอดประสาน ยามบรรเลงอ่อนช้อยทรงพลัง บางครั้งแผ่วโผยโชยชื่น...

นางระบำพลิกแพลงเริงร่ายไปตามเสียงดนตรี บ้างหนักแน่นเคร่งขรึม บ้างสำราญละโลดแล่น บ้างแช่มช้อยยั่วยวน...

“ดี” ร่างอ้วนในชุดคลุมยาวสีเหลืองและเจ็ดยอดฝีมือเบื้องล่างต่างอุทานชื่นชม

“นายท่าน ลองชิมนี่ ข้าปรุงเองกับมือเทียว” นางในชุดชมพูหยิบของว่างยื่นส่งเข้าปากชายร่างอ้วน

ทันใดนั้น มันสังเกตเห็นบุรุษชุดคลุมยาวสีดำปรากฏตัวที่ประตูข้างโถง

"ข้าปรุงไม่โอชาหรอกหรือ" นางในชุดชมพูถามกระเง้ากระงอด

"โอชา โอชา คนงาม เจ้าปรุงได้เลิศรส ปากเจ้ายิ่งหวานเชื่อมยิ่งน่าลิ้มลองกว่า" ว่าพลางหมุนตัวมาจุมพิตริมฝีปากนางครั้งหนึ่ง

นางชุดชมพูถึงได้ยิ้มแป้น

"ล้วนออกไปให้หมดเถอะ"

"ขอรับ เจ้านาย"

บรรดานักดนตรี สตรีร่ายระบำล้วนหยุดชะงัก คำนับก่อนถอยออกไป พวกนางล้วนสิ้นหวังไปนานแล้ว นับแต่มายังวังใต้ดินแห่งนี้ก็ไม่เคยได้ออกไปอีกเลย ได้แต่ใช้ชีวิตในที่ไม่เห็นเดือนตะวันแห่งนี้ พวกนางไม่กล้าพร่ำบ่น เนื่องเพราะวิธีการของปีศาจนั้นน่าสยดสยองนัก!

บัดนี้ชายชราในชุดคลุมยาวสีดำผู้นั้นหอบกล่องไม้ใบหนึ่งด้วยมือเดียวเดินเข้ามาจากประตูข้างของโถง ค้อมร่างกล่าวอย่างนอบน้อม "หัวหน้าฉู โลหะดารกะที่ท่านต้องการ ทุ่มเทเป็นเวลาแปดปีนับว่าเสาะหามาได้แล้ว ทั้งสิ้นแปดสิบสามจิน"

"โลหะดารกะ?" เงาร่างอวบอ้วนที่นั่งอยู่ตรงบัลลังก์พลันวูบไหว เห็นเพียงเงามายาพาดผ่านระยะทางสิบกว่าจั้งพรึ่บเดียวมาหยุดตรงหน้าชายชราชุดคลุมสีดำ

ชายชราสะท้านในใจ *'รวดเร็วยิ่งนัก เกรงเพียงหนึ่งกระบวนท่าก็เด็ดหัวข้าได้แล้ว ทว่า อย่าว่าแต่หัวหน้าปีศาจ ต่อให้เป็นเจ็ดปีศาจด้านข้างล้วนต่างสังหารข้าได้อย่างง่ายดาย'*

บุรุษอวบอ้วนเหยียดแขนมาคว้ากล่องไม้ เปิดออกฉับไว เพียงกวาดตาก็เห็นก้อนโลหะเงินขาวยวงพร้อมลวดลายพิเศษวางเรียงรายอยู่

ในนั้น สองตาอดสาดประกายวิบวับมิได้ หัวร่อหึๆ พิกล "โลหะดารกะนี้เป็นของต้องห้ามแห่งราชสำนักและทางการ หากราษฎรลอบถือครองเก็บซ่อน ทันทีที่ตรวจสอบพบล้วนเป็นโทษมหันต์ ริบทรัพย์ประหารล้างโคตร"

"ดังนั้นช่างไม่ง่ายดายโดยแท้ สิ้นเปลืองเวลาแปดปี คิดหาทุกวิถีทาง พี่น้องตายไปไม่น้อยถึงได้จำนวนนี้มา ทันทีที่ได้รับข้าก็รีบมอบให้หัวหน้าฉูแล้ว" ชายชรารายงาน

"วางใจ ความจงรักภักดีที่เจ้ามีให้ข้า ข้าย่อมไม่พร่องปรนนิบัติต่อเจ้า มีข้าอยู่ ตำแหน่งหัวหน้าพรรคของเจ้าก็ไม่มีผู้ใดสั่นคลอนได้แล้ว! บรรณาการของพรรคเจ้าให้ละเว้นสิบปี"

ชายชรายินดียิ่ง

มีหัวหน้าปีศาจสนับสนุน ตำแหน่งหัวหน้าพรรคมั่นคง ทั้งยังเว้นบรรณาการสิบปีเทียวรึ เช่นนั้นบรรณาการนี้ก็เข้าพกเข้าห่อตนเองได้แล้ว

"ขอบคุณหัวหน้าฉู" ชายชรารีบเอ่ยประจบประแจง

"โลหะดารกะ" ชายอวบอ้วนในชุดเหลืองจับจ้องสมบัติในกล่องไม้ไม่วางตา หยิบก้อนโลหะสีเงินยวงยัดเข้าปาก ฟันฟางในปากเดิมทีสามัญธรรมดา แต่ฉับพลันก็แปลงสภาพอัปลักษณ์คล้ายใบเลื่อย กัดกินโลหะดารกะกร้วมๆ จนแตกเป็นชิ้นเล็กชิ้นน้อย หลังเคี้ยวละเอียดแล้วก็กลืนลงท้อง ฟันของมันกลับสู่สภาพเดิม

'เอ่ยถึงพลังฝีมือข้าเป็นสามอันดับแรกในพรรค โลหะดารกะที่ขวานฟันเป็นเพียงรอยขีดข่วนสายหนึ่ง อีกทั้งร่องรอยจางหายไปอย่างรวดเร็ว ถึงกับกัดแตกละเอียดทั้งอย่างนี้เชียวหรือ' ชายชราลอบตระหนกตะลึง

หัวหน้าฉูร่างอ้วนกินโลหะดารกะไปก้อนหนึ่งแล้วก็เดินกลับไปนั่ง

ยังบัลลังก์ของตน เพียงทว่าบนผิวหนังปรากฏเส้นสายสีเงินส่ายไหวอยู่รำไร

"ขอแสดงความยินดีต่อหัวหน้า ขออำนวยพรแด่หัวหน้า"

"ครอบครองโลหะดารกะนี้ พลังฝีมือของหัวหน้าย่อมรุดหน้ายิ่งยวด"

ลูกสมุนทั้งเจ็ดที่นั่งอยู่ด้านข้างต่างลุกขึ้นแสดงความยินดี

วัตถุล้ำค่าบางอย่างมีเพียงเซียนพุทธะเทวอสูรปีศาจถึงใช้ประโยชน์ได้ เฉกเช่นโลหะดารกะ หัวหน้าปีศาจตนนี้กัดกลืนยกระดับการบำเพ็ญตบะ

"ฮ่าๆๆ..." หัวหน้าร่างอ้วนหัวร่อร่า เสียงหัวร่อทำทั้งโถงสะเทือนไหว

ทันใดนั้น บุรุษหนุ่มชุดดำคว้าจับสตรีบอบบางด้วยมือเดียวเดินเข้ามาจากประตูข้างโถงอย่างเอ้อระเหยลอยชายราวเดินเล่นในสวนพฤกษาบ้านตนเอง ผู้มาคือฉินอวิ๋นที่จับกุมตัวนางปีศาจวิฬาร์เข้ามา

"เอ๊ะ?" แต่ละคนในโถงต่างนิ่งเงียบ จ้องมองอาคันตุกะมิได้รับเชิญผู้นี้

สีหน้าหัวหน้าฉูร่างอ้วนในชุดเหลืองผกผัน แต่แล้วก็นั่งอย่างองอาจผึ่งผายบนบัลลังก์ โอบนางในชุดชมพู หนังยิ้มเนื้อไม่ยิ้มกล่าวว่า "วังข้ามีปราการป้องกันเจ็ดชั้น ซ้ำยังมีกลไกกับดัก คิดไม่ถึงสหายสามารถจับกุมลูกสมุนข้ามาถึงนี่ได้อย่างไม่ให้สุ้มเสียง ข้าฉูยงเลื่อมใส ขอถามสหายมาแต่ที่ใด มาถึงสถานที่แห่งข้าด้วยธุระใด"

ฉินอวิ๋นเปรยตามองฉูยงแวบหนึ่ง ด้วยเนตรทิพย์จึงเห็นได้อย่างถนัดชัดแจ้งว่าบุรุษอวบอ้วนในชุดเหลืองเป็นปีศาจหมูป่าตนหนึ่ง กระแสปราณโอฬารพันลึกรุนแรงหาใดเปรียบปาน ที่นั่งด้านข้างทั้งเจ็ดตนก็เป็น

ปีศาจ

"มันคือหัวหน้าของเจ้าหรือ" ฉินอวิ๋นไม่ให้ราคาหัวหน้าปีศาจตนนั้น แต่เหลือบมองปีศาจวิฬาร์ข้างตัว "เป็นมันสั่งให้เจ้าลงมือต่อฉินอัน?"

"ใช่" นางปีศาจหลุบหน้าอย่างน่าเวทนา

"สหายมาด้วยเรื่องฉินอัน?" ปีศาจหมูป่านั่งอยู่ตรงนั้น น้ำเสียงทุ้มห้าว

"ถูกต้อง ฉินอัน"

ฉินอวิ๋นหันศีรษะไปมองหมูป่าอ้วนในชุดเหลือง "เหตุใดเจ้าถึงลงมือกับฉินอัน ทั้งยังคิดควบคุมบงการเขา"

"ฮ่าๆ บิดาของฉินอันคือฉินเลี่ยหู่ ยังเป็นหนึ่งในสามมือปราบเหรียญเงินในเมืองกว่างหลิง เจ้าเองก็ล่วงรู้ มือปราบเหรียญเงินข้าหาได้นำพา แต่คนของทางการราชสำนักมากมีด้วยกำลังพลยุทโธปกรณ์ร้ายกาจ มันนำกำลังมือปราบกลุ่มหนึ่งก็ทำให้ข้าปวดเศียรเวียนเกล้า ดังนั้นคิดอาศัยชีวิตบุตรชายมัน ต่อรองให้ดีสักหน่อย จึงวางแผนต่ำช้าเช่นนี้" มันยิ้มกล่าวว่า "ทว่าในเมื่อสหายหยิบยกขึ้นมา ข้าย่อมไว้หน้าสหาย ไม่ถือสาหาความเรื่องนี้ ขอสอบถามสหายมาแต่ที่ใด ในเมืองกว่างหลิงสมควรไม่มียอดฝีมือขั้นสูงเยี่ยงสหาย"

"หืม? เจ้าคิดว่าข้ามิใช่คนเมืองกว่างหลิง?" ฉินอวิ๋นย้อนถาม

"ฮ่าๆ ข้าฉูยงอยู่เมืองกว่างหลิงถึงบัดนี้หกสิบแปดปีแล้ว" มันเอ่ยตอบอย่างมั่นอกมั่นใจ "ไม่ว่าเผ่ามนุษย์หรือปีศาจที่ร้ายกาจ ไม่มีที่ข้าไม่ล่วงรู้"

"ไม่มีที่ไม่ล่วงรู้?" ฉินอวิ๋นผงกศีรษะเนิบช้า

ฉินอวิ๋นโยนนางปีศาจวิฬาร์ซึ่งอยู่ด้านข้างออกไปล้มกองกับพื้น

เสียงดังพลั่ก นางตะเกียกตะกายลุกขึ้น วิงวอนเสียงต่ำ "ข้าพาผู้อาวุโสมาที่นี่แล้ว ขอท่านรักษาคำมั่นถอนคืนคาถา ปล่อยข้าให้รอดชีวิต"

'ข้านำทางผู้บำเพ็ญตบะมาถึงนี่ หัวหน้าย่อมไม่อภัยข้าแน่ ข้าต้องฉวยโอกาสหลบหนีขณะผู้บำเพ็ญตบะและหัวหน้าต่างดูท่าทีอีกฝ่าย' นางตรึกตรองในใจ พลันสะดุ้งเฮือกร่างสั่นเทิ้ม พลังวัตรที่ปิดผนึกพลังปีศาจปั่นกวนหัวใจนางจนแหลกสลายในชั่วพริบตา

"ทะ...ท่านไม่รักษาคำ..." ในดวงตาเอ่อท้นด้วยความไม่ยินยอมและพยาบาท จากนั้นอ่อนยวบล้มกองบนพื้น ร่างบิดงอปรากฏรูปลักษณ์ดั้งเดิมกลายเป็นซากศพแมวดำตัวหนึ่ง

ฉินอวิ๋นจับตามอง "คำมั่นต่อบางคนต้องรักษา ถึงขั้นใช้ชีวิตเข้าแลกเพื่อให้สำเร็จลุล่วง แต่กับบางคนรักษาคำมั่นนั้นโง่เขลาคร่ำครึ! กับปีศาจก็เช่นนี้! หากข้าโง่เง่าปานนั้น คงตายในเงื้อมมือปีศาจไม่รู้กี่หนต่อกี่หนไปแต่แรกแล้ว"

เพิ่งสิ้นเสียง ทุกผู้ทุกนามในโถงตำหนักต่างหน้าถอดสี

"ตายในเงื้อมมือปีศาจไม่รู้กี่หนต่อกี่หนไปแต่แรกแล้ว?" ปีศาจหมูป่าพึมพำ รูม่านตาหดตัว *'ปีศาจเดิมทีพบเห็นได้น้อย มันประหนึ่งว่าต่อกรกับปีศาจมาแล้วนับไม่ถ้วน'*

"สหาย ข้ากระทำต่อฉินอันก็จริง แต่เจ้าเองก็สังหารสมุนข้า ให้เรื่องนี้เลิกแล้วกันไปได้หรือไม่" มันลุกขึ้นจ้องฉินอวิ๋น นางในชุดชมพูข้างกายกลับตื่นตระหนกอยู่บ้าง ส่วนเจ็ดปีศาจที่นั่งอยู่แต่เดิมต่างลุกขึ้นยืน ล้วนเพ่งมองฉินอวิ๋น ชายชราชุดดำลนลานตัวสั่น แม้เขากุมอำนาจพรรค มีสมาชิกพรรคนับพัน แต่บัดนี้มีเพียงความประหวั่นหวาดผวา

"ไม่ได้" ฉินอวิ๋นส่ายหน้า

ดวงตาปีศาจหมูป่าสาดประกายอำมหิต ตวาดลั่น "ฆ่ามัน!"

เสียงดังสนั่นประหนึ่งอสนีบาตฟาดกระหน่ำทั่วโถงตำหนัก สะเทือนเลือนลั่นอยู่ครู่หนึ่ง ถ้วยชามจานจอกหลายใบบนโต๊ะระเบิดแตกกระจาย

เจ็ดยอดฝีมือทั้งชายหญิงแก่เด็กอีกทั้งท่วงท่าไม่สามัญเคลื่อนไหวเฉียบพลัน ห้าตนพุ่งโจมตีโดยตรง ตนหนึ่งแปลงสภาพเป็นสายหมอกอีกตนหายวับไปกลางอากาศ

'พรางตัวได้?' ฉินอวิ๋นออกจะตะลึงในใจ

ตอนที่ 4 ข้าคือน้องชายของเขา

ร่างกายของบรรดาปีศาจที่เปิดเผยตัวต่างแปรเปลี่ยน บ้างงอกขนยาวปุกปุย ดวงตากลายเป็นสีเขียวมรกต บ้างหนังหน้าหนาเตอะ งอกเขาแหลมบนศีรษะ...ล้วนสำแดงคุณลักษณะเด่นของปีศาจออกมาให้เห็นบางส่วน ยิ่งกว่านั้นสองมือพวกมันต่างถืออาวุธอย่างไม้ง่ามหนามแหลม ขวานยักษ์ กระบี่อ่อน เป็นอาวุธที่พวกมันชำนาญมากที่สุด อานุภาพไม่อาจดูเบา ความเคลื่อนไหวบ้างช้าบ้างเร็ว แม้เชื่องช้ายังคงปรากฏเงาลวงตากลางเวหนให้ได้ยล ความเร็วนั้นเพียงคิดก็ล่วงรู้

ที่แปลงเป็นสายหมอกนั้นยิ่งแปลกพิสดาร ยากพินิจรูปลักษณ์แท้จริง ปีศาจพรางตัวยิ่งทำให้ชายชราในชุดดำมองตาตั้งสะท้านใจ *'พรางตัวได้? จะต่อสู้อย่างไร ปีศาจเหล่านี้น่ากลัวเกินไปแล้ว'*

ส่วนปีศาจหมูป่าฉูยงเพียงออกคำสั่ง ตนเองยืนชมมองอยู่ตรงนั้น *'สมุนทั้งเจ็ดของข้า พลังฝีมือไม่อ่อนด้อย ร่วมประสานเจ็ดแรงเพียงพอแยกแยะความเก่งกาจของยอดฝีมือผู้นี้'*

ยอดฝีมือประมือ บางครั้งเหลื่อมล้ำเพียงเล็กน้อย

รู้กระจ่างข้อมูลบางส่วนของยอดฝีมือผู้นี้ อาจฉกฉวยโอกาสขณะประมือได้

"เจ็ดตน?" ฉินอวิ๋นยืนไม่ไหวติงอยู่ตรงนั้น มือขวาชักดาบเร็วรี่ ควับ! ควับ! ควับ! ก่อนเสียบกลับเข้าฝักในเวลาติดกัน

แสงเยียบเย็นแหวกอากาศประดุจอสรพิษเลื้อยพาด ห้าปีศาจที่จู่โจมเข้ามาต่างร่วงหล่นตกพื้น สายหมอกประหลาดยากคาดเดาปรากฏเป็นซากศพและกลายเป็นเสือดาวอย่างรวดเร็ว...เจ็ดปีศาจต่างร่วงตก อาวุธในมือปักแผ่นพื้นบังเกิดเสียงสะท้อนกึกก้อง แต่ละตนปรากฏร่างเดิม มีทั้งปีศาจหมาป่า ปีศาจเสือดาว...ซากศพของพวกมันใหญ่โตกว่าซากศพธรรมดา แต่กลับแผ่หราไม่ขยับเขยื้อนอยู่ตรงนั้น

ชายชราในชุดดำที่ยืนนิ่งไม่กล้าขยุกขยิกและสตรีในชุดชมพูต่างสีหน้าซีดเผือด

'ตายแล้ว? เจ็ดปีศาจถึงกับตายในชั่วพริบตาเท่านั้น?' ชายชราในชุดดำไม่กล้าเชื่อ *'กระบี่ของเขา ข้าถึงกับมองไม่กระจ่าง!'*

"เพลงกระบี่ฉับไวยิ่ง เจ้าอาศัยเนตรทิพย์ทลายศาสตร์พรางตัว?" ฉูยงปีศาจหมูป่ายืนนิ่งงันอยู่ตรงนั้น น้ำเสียงทุ้มต่ำ "มิน่าถึงกล้าฝ่าทะลวงเข้ามาเพียงลำพัง ทว่า มาถึงสถานที่แห่งข้าเป็นเรื่องผิดพลาดมหันต์ของเจ้า" ว่าแล้วก็ตะปบฝ่ามือซ้ายลงบนเท้าแขนบัลลังก์ แรงกระแทกใหญ่หลวง เท้าแขนบังเกิดเสียงดังแกรก ถึงกับทรุดตัวลงทันที

ประตูข้างทั้งวังใต้ดินลั่นครืนครันปิดลง พลันปรากฏช่องโพรงนับไม่ถ้วนบนผนัง ช่วงเพดานก็ปรากฏช่องโพรงเหลือคณานับ

"แย่แล้ว" ชายชราหน้าตาหวาดหวั่นขวัญหาย

"นายท่าน" สตรีชุดชมพูก็สิ้นหวังแล้ว

ปีศาจหมูป่ากลับฉีกยิ้มแสยะ ช่วงศีรษะแปลงสภาพเป็นหัวหมูป่า หน้าตาอัปลักษณ์ ขนยาวงอกคลุมทั่วร่าง ตัวยืดยาวขึ้นจั้งกว่า เสื้อผ้าของมันปริขาดไปนานแล้ว

ช่องโพรงบนเพดานและผนังวังใต้ดินพลันพุ่งยิงแสงนิลเป็นสาย สวบ สวบ สวบ...

ล้วนเป็นหนามพิษยาวเท่าฝ่ามือ ห่าแสงดำทะมึนครอบคลุมทุกหนแห่ง ไร้หนทางหลบหลีก กระทั่งตำแหน่งที่ยืนของฉูยงเองก็ถูกหนามพิษยิงกระหน่ำ

หนามพิษจำนวนนับไม่ถ้วนซัดพุ่ง ชายชราชุดดำ สตรีชุดชมพูล้วนถูกยิงหลายสิบแผล เสียชีวิตคาที่ ในดวงตาฉายแววสิ้นหวัง

กระทั่งโต๊ะตั่งที่สร้างจากศิลายังถูกหนามพิษยิงทะลุง่ายดาย! พื้นที่ปูด้วยศิลาชิงสือก็ถูกยิงเป็นหลุมเป็นบ่อ

"ข้าสร้างวังใต้ดิน ติดตั้งกลไกเยี่ยงนี้ไว้รับมือยอดฝีมือที่แท้จริง" ปีศาจหมูป่าฉูยงรอชมอย่างคาดหวัง ฉินอวิ๋นกลับสาวเท้าเดินเชื่องช้า

ฝีเท้าบางครั้งเร่งเร็ว หนามพิษเฉี่ยวอาภรณ์ บางคราผ่อนช้า หนามพิษเฉียดเบื้องหน้าทรวงอก

บางช่วงเบี่ยงตัวทางซ้ายเล็กน้อย หนามพิษแฉลบข้างใบหู บางหนเบี่ยงตัวทางขวาเล็กน้อย หนามพิษวาบผ่านลำคอ

หนามพิษซัดกระหน่ำจากสี่ทิศแปดทาง ฉินอวิ๋นคล้ายมีตาหลัง หลบเลี่ยงหนามพิษได้ไม่ยากเย็น

"เป็นไปได้อย่างไร" ดวงตาฉูยงถลึงถลน "หนามพิษยิงจากด้านหลัง มันมองไม่เห็น หลีกพ้นได้อย่างไร หรือว่าเป็น..."

ฉินอวิ๋นเยื้องย่างในวังใต้ดินอย่างสบายตามอำเภอใจ กระแสจิตไร้รูปแผ่ซ่าน รัศมีครอบคลุมห้าจั้ง สรรพสิ่งในรัศมีมลายเป็นผงธุลี ตาเนื้อ

ไม่อาจเห็น เขาล้วนสัมผัสรู้สึกได้ มีระยะผ่อนปรนห้าจั้ง คิดหลบเลี่ยงหนามพิษเหล่านี้ก็ง่ายดายมากแล้ว

เพียงเปลี่ยนท่วงท่าปลีกย่อยเล็กน้อยก็หลบเลี่ยงพ้นหนามแหลม บางครั้งประสบหนามพิษที่ยากหลบหลีกก็เพียงเหยียดแขนขวาออกปัดป่ายแผ่วเบา หนามพิษที่ซัดพุ่งเข้ามาด้วยความเร็วพลันถูกปัดไปด้านข้าง

ประมาณชั่วหนึ่งลมหายใจ หนามพิษทั้งหมดทั้งสิ้นยิงออกเกลี้ยงแล้ว โถงใหญ่กลับคืนสู่ความสงบ เพียงทว่าทุกหนแห่งล้วนเป็นรูพรุน

มือหยาบใหญ่ราวพัดใบตาลของฉูยงยกออกจากเบื้องหน้าสายตาสะบัดขนทั่วร่าง หนามพิษที่ปักเพียงผิวเผินบนร่างต่างร่วงตุบลงพื้น

"ฟังว่าหนังของหมูป่าหยาบหนายิ่งนัก ปีศาจหมูป่าอย่างเจ้าถึงกับใช้ร่างฝืนต้านหนามพิษเหล่านี้ ร้ายกาจ" ฉินอวิ๋นยากจะเอ่ยชมสักคำ

"ฮึ! หนามพิษเหล่านี้เจ้าหลบหลีกต้านทานง่ายดาย บรรลุขั้น *'ไร้รั่วไหล'* อันสมบูรณ์พร้อม แผ่ซ่านกระแสจิตได้แล้วกระมัง" มันตั้งข้อสันนิษฐาน "แผ่ซ่านกระแสจิตได้ ไม่ห่างไกลจากฟ้าคนผสานเป็นหนึ่งแล้ว คาดไม่ถึงยอดฝีมือระดับนี้มาหาข้าถึงที่"

พลันยื่นแขนออก คว้าจับเสาเหล็กข้างบัลลังก์ เสียงลั่นครั่นครืน เสาเหล็กยาวหนึ่งจั้งสามฉื่ออยู่ในมือปีศาจหมูป่าที่รูปร่างสูงใหญ่ถึงจั้งกว่ากลับดูเหมาะสมกลมกลืน เฉกเช่นปุถุชนถือด้ามไม้พลอง ฉูยงควงบุปผาไม้พลองด้วยมือเดียว เสียงลมหมุนดังขวับๆ พลานุภาพสะท้านจิตใจผู้คน "เขตขั้นสูง ไม่แน่ว่าศักยภาพจะแกร่งกล้า! ข้าล้วนเคยสังหารยอดฝีมือเผ่ามนุษย์ที่เขตขั้นสูงกว่าข้ามาแล้ว"

เพิ่งสิ้นเสียง ฉูยงก็กระโจนขึ้นหน้า เสาเหล็กในมือกวาดขวางรุนแรงเสียงดังขวับ เสาเหล็กหนักพันจิน กวาดครานี้มุ่งหวังให้ราบเป็น

หน้ากลอง เฉียดโดนบาดเจ็บ กระทบถูกถึงตาย

ฉินอวิ๋นเพียงยอบตัวลง หลีกพ้นเสาเหล็กที่วาดผ่านเหนือศีรษะ ชักกระบี่ออกจากฝักทันที

แสงกระบี่วาบผ่านช่องท้องปีศาจหมูป่า ชั่วขณะที่แสงกระบี่เฉือนผ่าน ฉินอวิ๋นพลันรู้สึกถึงแรงต้านมหาศาล กระบี่ในมือสะบั้นผ่านเส้นขน ในที่สุดก็มาถึงชั้นผิวหนัง หนังหนาหยาบเหนียว กระบี่เพียงเฉือนฟันเป็นรอยขาวสายหนึ่งก็สิ้นกำลังเสียแล้ว

ฉูยงปีศาจหมูป่าชักเสาเหล็กกลับพลันแทงใส่เบื้องล่างรุนแรง

ฉินอวิ๋นหลังสำแดงหนึ่งกระบี่ก็พุ่งขึ้นหน้าหลบหลีก แล้วพลิกพลิ้วโจมตี ความเร็วพุ่งพรวดถึงขีดสุด

ฉูยงปัดป่ายเสาเหล็ก ฝีมือพลองของมันนับว่าร้ายกาจ แต่กลับแตะต้องฉินอวิ๋นมิได้เลยสักกระผีก

ฉินอวิ๋นออกกระบี่ต่อเนื่องสลับทิศหน้าหลังซ้ายขวา บางครั้งผ่าแหวก บางครั้งแทงพรวด บางครั้งตวัดเกี่ยว จู่โจมบนร่างปีศาจหมูป่าติดต่อกัน เพียงแต่หนึ่งกระบี่ร้ายกาจที่สุดยังเพียงทิ่มหนังหนาของมันเข้าเพียงสองนิ้ว ไม่อาจแทงทะลุชั้นหนังหนาเตอะทั้งร่างได้

"หนังหนาโดยแท้" ฉินอวิ๋นถอยกรูดไปอีกฟาก จุปากอุทาน "หนังหนาไป หนังหนาไป"

"ฮ่าๆ ข้าก็บอกแล้ว เขตขั้นสูงใช่ว่าจะแกร่งกล้า กระบี่เจ้าทำอันใดข้ามิได้ จะประมือกับข้าได้อย่างไร ข้าเพียงฟาดโดนเจ้าครั้งเดียว เจ้าก็ตายเป็นแม่นมั่นแล้ว" มันหัวร่อลั่น

"ผิวหนังเจ้าหนาเตอะ สมควรประจักษ์ *'กระบี่หมอกพิรุณ'* ของข้าแล้ว" ฉินอวิ๋นเอ่ยปาก "นี่เป็นเจตน์กระบี่ที่ข้าคิดค้นขึ้นเอง"

"คิดค้นขึ้นเอง?" มันหัวร่อเย้ย "วิชากระบี่ร้ายกาจต้องฝึกฝนร้อย

พันครั้ง เจ้าคิดค้นเองแล้วอย่างไรเล่า”

“อย่างนั้นหรือ” ฉินอวิ๋นสืบเท้าขึ้นหน้า

“ไปตายเสียเถอะ!” เสาเหล็กในมือปีศาจหมูป่าหวดแสกหน้า ฉินอวิ๋นเลี่ยงหลบง่ายดายพลันออกกระบี่ แสงกระบี่พร่ามัวละม้ายหมอกพิรุณเดือนสาม ฝนปรอยไอหมอกคละคลุ้ง ราวภาพฝันห้วงมายา

เสาเหล็กในมือปีศาจหมูป่าดึงขึ้นบนกดลงล่าง กั้นขวางเร็วรี่

แสงกระบี่พร่าเลือนและเสาเหล็กปะทะเข้าด้วยกัน เสาเหล็กเบี่ยงไปเล็กน้อย แสงกระบี่ควงหมุนเกาะเกี่ยวตามติดเสาเหล็ก พลันพลิกเฉือนสะบั้นผ่านบั้นเอวฉูยง! เดิมทีมันไม่แยแสใส่ใจ ด้วยเชื่อมั่นในร่างกายตัวเอง แต่ติดๆ กันมันพลันตาเบิกโพลง คิดอุดช่องท้องตนเองอย่างเสียสติ

ร่างแยกเป็นสองเสี่ยง ลำตัวบนและช่วงล่างแยกกันเบ็ดเสร็จเด็ดขาด ร่วงตุบลงพื้น โลหิตเจิ่งนอง

ฉินอวิ๋นถึงได้เก็บกระบี่ เสียบกลับเข้าฝัก

พลังชีวิตของฉูยงแกร่งกล้ายิ่งนัก เงยหน้ามองฉินอวิ๋น “เป็นไปได้อย่างไร ก่อนหน้าเจ้าแทงไม่ทะลุผิวหนังข้า ไฉน...กระบี่เดียวก็...เป็นไปไม่ได้ ข้าหนังหนาเหนียวหยาบแต่กำเนิด ทั้งยังได้รับการถ่ายทอดวิชาฝึกตนจากจ้าวคงคา จะถูกกระบี่เดียวของเจ้าสะบั้นร่างได้อย่างไร ซ้ำนี่ยังเป็น *‘กระบี่หมอกพิรุณ’* ที่เจ้าคิดค้นขึ้นเอง”

“ถูกต้อง” ฉินอวิ๋นพยักหน้า

ลำตัวท่อนล่างของฉูยงกลับคืนสู่สารรูปเดิม ลำตัวบนก็เริ่มแปลงสภาพ มันจับจ้องฉินอวิ๋น “เจ้าสังหารข้า เพราะฉินอันผู้นั้นหรือ เจ้าเป็นผู้ใดกันแน่”

ไม่ยินยอมจำนนมันยึดครองพื้นที่เมืองกว่างหลิงหกสิบแปดปี ตาย

อย่างไม่กระจ่างชัดแจ้งในมือของยอดคนลึกลับทั้งอย่างนี้หรือ

ฉินอวิ๋นมองปีศาจหมูป่า เอ่ยปากว่า "ถูกต้อง สังหารเจ้าก็เพราะฉินอันผู้นั้น! เนื่องเพราะข้าคือน้องชายของเขา!"

ตอนที่ 5 กระบี่เหินอัตชีวี

"น้องชายของเขา?" ปีศาจหมูป่างึมงำเสียงต่ำ จากนั้นก็ตาเบิกโพลง "เจ้าคือผู้ที่มีชื่อว่าฉินอวิ๋น?"

มันนึกออกแล้ว

ฉินเลี่ยหู่มีบุตรชายสองคน หนึ่งคือฉินอัน ส่วนอีกคนเป็นมือกระบี่ยุวชนพอมีชื่อเสียงในตอนนั้น ทว่าหกปีก่อนจากบ้านตระเวนสั่งสมประสบการณ์ทั่วหล้าแล้ว อีกทั้งศักยภาพเมื่อหกปีก่อน ของฉินอวิ๋นเพียงพออวดโอ่ในกลุ่มเยาวชน ในสายตาของผู้แกร่งกล้าที่แท้จริงยังคงอ่อนหัดนัก ปีศาจหมูป่าฉูยงเป็นหนึ่งในปีศาจน่าหวาดผวาแห่งเมืองกว่างหลิง ไหนเลยเห็นความสำคัญของเด็กน้อยผู้นั้น

"เจ้าสังหารข้า จ้าวคงคาย่อมไม่ปล่อยเจ้าแน่" มันรู้สึกอ่อนแรง คำรามเสียงต่ำอย่างไม่ยอมแพ้ "จ้าวคงคาไม่ปล่อยเจ้าแน่ ไม่ปล่อยเจ้าแน่"

"จ้าวคงคา? ปีศาจสิบตนในเมืองกว่างหลิงมีเจ็ดตนเป็นลูกสมุนจ้าว

คงคากระมัง” ฉินอวิ๋นยิ้มหยัน “สังหารปีศาจ ยังกลัวล่วงเกินจ้าวคงคา?”

ลำตัวช่วงบนของฉูยงคืนสภาพเดิมเบ็ดเสร็จ หมูป่าขนาดมโหฬารเพียงครึ่งตัวสิ้นเสียงไร้ลมหายใจดับดิ้นมรณา

ทั้งโถงตำหนักเงียบสงัดเป็นแผ่นผืน

เก้าปีศาจอันได้แก่หัวหน้าปีศาจรวมถึงปีศาจวิพาร์ อีกทั้งสตรีชุดชมพูและชายชราชุดดำล้วนพบจุดจบ เหลือเพียงฉินอวิ๋นยืนครุ่นคิดอยู่กลางโถง

“เพียงสังเกตจากซากปีศาจหมูป่า หนึ่งกระบี่สะบั้นร่าง ทั้งเมืองกว่างหลิงมีไม่กี่คนกระทำได้ ฐานะเปิดเผยง่ายดาย เหล่านี้ล้วนต้องจัดการกลบเกลื่อน ข้าจากบ้านไปหกปีเพิ่งกลับมา ยังมิใช่เวลาต่อกรกับจ้าวคงคา” ฉินอวิ๋นคิดแผนการในใจ จึงรื้อค้นในวังใต้ดินอันใหญ่โตนี้หนึ่งเที่ยว ก็พบโลหะดารกะกล่องนั้น

“โลหะดารกะ?” ฉินอวิ๋นมองกล่องไม้ปริแตกเผยให้เห็นก้อนโลหะขาวเงินยวงหลายก้อน “มีโลหะดารกะหลายสิบจินนี้ รากฐานกระบี่เหินอัตชีวีของข้าจะยิ่งแข็งแกร่งมั่นคง อีกทั้งย่นระยะเวลาในการหล่อหลอมถึงเดือนสองเดือน”

เขาตรวจสอบซากศพของบรรดาปีศาจเหล่านั้นอีกหนึ่งเที่ยว แต่ไม่มีโลหะดารกะที่ทำให้เขาตื่นเต้นยินดีเช่นนี้อีก

จากนั้นล้วงถุงแพรแดงจากทรวงอก คลายปากถุง ด้านในมีขวดเล็กใบหนึ่ง เปิดจุกออก หยดของเหลวลงบนซากศพปีศาจ ซากศพปีศาจหมูป่าหยดถึงเจ็ดแปดหยด ตนอื่นใช้เพียงหยดสองหยด

จากนั้นจุดไฟเสียงดังพรึ่บเผาผลาญ

ซากศพปีศาจหมูป่าหากเผาด้วยวิธีการปรกติธรรมดาเกรงว่ายังหลงเหลือกระดูก ทว่าของเหลวที่หยดลงก่อให้เกิดเปลวเพลิงสีน้ำเงินเข้ม

เปลวเพลิงนี้แทรกซึมเข้าไปในซากปีศาจหมูป่าไม่ขาดสาย เพียงชั่วลมหายใจสิบกว่าครั้ง ซากศพก็เผาไหม้เป็นจุณ เหลือเพียงเถ้าตะกอนบางส่วน ส่วนซากศพของปีศาจตนอื่น แม้หยดของเหลวเพียงสองหยด กลับเผาไหม้เป็นขี้เถ้า

"น้ำสลายซากนี้เหลือไม่มากแล้ว ต้องผสมอีก" ฉินอวิ๋นพึมพำก่อนเดินไปข้างเท้าแขนบัลลังก์ ลูบสัมผัสสองสามครั้งก็ทำให้เท้าแขนกลับคืนสู่สภาพเดิม

ประตูข้างที่เลื่อนลงมาปิดสนิทก็เริ่มเลื่อนกลับขึ้นไปเสียงดังครืนครัน

มองด้วยเนตรทิพย์ พบสถานที่พักของฉูยงอย่างรวดเร็ว เสาะหาอย่างละเอียด ก็พบหีบสมบัติ ภายในบรรจุเพชรนิลจินดาและตั๋วเงินปึกหนึ่ง

"หกหมื่นสามพันตำลึง?" ฉินอวิ๋นพลิกตั๋วเงินอย่างตะลึงระคนยินดี "ปีศาจเฒ่าเป็นสมุนจ้าวคงคา ที่หาได้ส่วนมากคงถวายจ้าวคงคาบำเพ็ญตบะฝึกตนโดยทั่วไปสิ้นเปลืองมากมาย ถึงอย่างนี้มันยังสั่งสมเงินได้มากขนาดนี้"

"บำเพ็ญฝึกตนให้ความสำคัญต่อวิชา เงินตรา คู่ฝึกและสถานที่ วิชาจัดเป็นอันดับหนึ่ง ไร้ซึ่งวิชาความรู้ ไหนเลยฝึกฝนได้ เงินตราจัดเป็นลำดับสอง" ฉินอวิ๋นส่ายหน้า "ข้าอยู่ในสายเซียนกระบี่ ค่าใช้จ่ายอื่นใดกลับน้อยนิด เพียงแต่หล่อเลี้ยงกระบี่เหินอัตชีวีของข้าใช้เงินตรามากที่สุด เงินออมจากการรอนแรมหกปี ส่วนมากล้วนทุ่มเทกับกระบี่เหินอัตชีวี เคราะห์ดีครานี้ได้ตั๋วแลกเงินและโลหะดารกะหลายสิบจินนั่นรวมกับเงินออมดั้งเดิม พอหล่อเลี้ยงไปได้อีกหนึ่งปีนับจากนี้"

ผู้บำเพ็ญตบะก็มีเรื่องให้ปวดเศียร

อย่างสายยันต์คาถา ค่าใช้จ่ายในการฝึกฝนเป็นระยะเวลายาวนานล้วนน่าตระหนกตกใจ หากคิดสร้างยันต์คาถา ยิ่งเสียค่าใช้จ่ายสูงกว่า ต่อให้เป็นผงชาดกระดาษยันต์ชั้นต่ำสุดก็เถอะ

สายหลอมยาหลอมของวิเศษยิ่งต้องทุ่มเงินก้อนโตในการฝึกมือ คิดๆ แล้วก็ช่างน่ากลัว

หลังตรวจสอบรื้อค้นที่พักของบรรดาปีศาจในวังใต้ดินแล้วก็หิ้วสองถุงสัมภาระจากไปอย่างรวดเร็ว ก่อนจากไปยังเปล่งเสียงสะท้อนก้องไปทั้งวังใต้ดิน น้ำเสียงราวผู้เฒ่า ทุ้มห้าวเปี่ยมประสบการณ์ "ปีศาจถูกข้าสังหารสิ้นแล้ว พวกเจ้ารีบหลบหนีออกไปจากที่นี่ให้ไว ออกไปใช้ชีวิตเถอะ" พูดจบก็จากไปแล้ว

วังใต้ดินเป็นสถานที่เสพสำราญหาความสุขของปีศาจ แต่เป็นสถานที่ยากลำบากสิ้นหวังของมนุษย์

แม้ได้ยินเสียงอึกทึกครึกโครมต่างๆ นานาในโถงใหญ่ แต่บรรดานางรำนักดนตรีคนรับใช้ต่างตกอกตกใจซุกตัวหลบซ่อนในที่พัก ไม่กล้าออกมาจนกระทั่งได้ยินเสียงของฉินอวิ๋น รออยู่นานสองนาน พวกเขาถึงก้าวออกมาอย่างระมัดระวัง พบว่าไม่ถูกขวางกั้น ประตูกลไกมากมายล้วนเปิดออกแล้ว ตลอดทางราบรื่นสะดวกโยธิน ต่างคนต่างหลบหนีอย่างลิงโลดดีใจ เมื่อหลบหนีมาถึงถนนหลวงถูกเจ้าหน้าที่ลาดตระเวนพบตัวทันที เรื่องวังใต้ดินแห่งนี้จึงแดงออกมา

ทันทีที่ตรวจสอบ เจ้าหน้าที่ทางการของเมืองกว่างหลิงก็ล่วงรู้ว่าเจ้าของวังใต้ดินแห่งนี้เป็นฉูยงหัวหน้าปีศาจ สำหรับเมืองกว่างหลิงแล้วฉูยงเป็นหนึ่งในปีศาจเฒ่าน่าประหวั่นพรั่นพรึงผู้หลบเร้นในที่ลับ ก่อเหตุเภทภัยความวุ่นวายแก่เมืองกว่างหลิงมานานหลายสิบปี รังของมันก็เป็น

ปริศนามาโดยตลอด

เรื่องนี้ สะท้านสะเทือนไปถึงระดับสูงในเมืองกว่างหลิงทันที

จวนสกุลฉิน ห้องในหมู่เรือนขนาดเล็กซึ่งครอบครองโดยฉินอวิ๋น แสงเพลิงอบอุ่นลอดผ่านโคมไฟสาดส่องทั่วห้อง

ฉินอวิ๋นวางถุงสัมภาระที่บรรจุเพชรนิลจินดาและตั๋วแลกเงินเข้าไปในหีบเสื้อผ้าข้างเตียงอย่างขอไปที อีกถุงวางไว้บนเตียงก่อนเปิดออกอย่างรวดเร็ว ด้านในเป็นโลหะดารกะ

"โลหะดารกะ ราษฎรลอบเก็บซ่อน เป็นโทษมหันต์ริบทรัพย์ประหารล้างโคตร แต่ด้วยฐานะแห่งข้า โลหะดารกะน้อยนิดเพียงเท่านี้ต่อให้ถูกค้นพบก็เป็นเรื่องเล็ก"

นั่งขัดสมาธิบนเตียง ฉินอวิ๋นหลับตาสงบจิตใจอยู่ครู่หนึ่ง

กลาง**จุดตันเถียน*** ในร่าง ตันเถียนเปรียบสมุทร มีสายธารแปรสภาพจากพลังวัตรโคจรไหลเวียน เม็ดโลหะสีเงินประกายลอยคว้างกลางตันเถียน

ทันใดนั้นเม็ดโลหะเงินประกายหมุนวนก่อนคลี่ออกเชื่องช้าเป็นเส้นสายเล็กละเอียดราวเกศาเหล็ก หากกล่าวว่าเม็ดโลหะเงินประกายนั้นเล็กกระจิริด มีขนาดประมาณกรวดทราย เช่นนั้นเมื่อคลี่ออกเป็นเส้นยาวยิ่งเล็กบางกว่า ประดุจเส้นผมกระนั้น

เกศาเหล็กพุ่งปราดออกจากตันเถียน ไปตามเส้นปราณภายในร่างมาถึงเส้นปราณช่วงแขน หยุดที่ปลายนิ้วชี้มือขวาอย่างรวดเร็ว ทะลุปลายนิ้วออกมาเสียงดังฉึก หลงเหลือรอยแผลขนาดเล็กเท่าเส้นผมบนผิวหนังด้วยศักยภาพของฉินอวิ๋นย่อมสมานในชั่วพริบตา

---

* จุดบริเวณท้องน้อย กักเก็บพลังปราณ

เส้นเกศาเงินทะลุจากปลายนิ้วมือแล้วก็ขยายใหญ่ขึ้นทันที

กลายเป็นกระบี่เล่มเล็กขนาดยาวประมาณสามนิ้ว ลอยคว้างเบื้องหน้าฉินอวิ๋น

"กระบี่เหินอัตชีวี" ฉินอวิ๋นนั่งขัดสมาธิ มองกระบี่ที่ลอยอยู่ตรงหน้า "ยังต้องใช้เวลาเกือบปี กระบี่เหินอัตชีวีถึงสำเร็จลุล่วง ถึงตอนนั้นเข้าออกตันเถียนไม่จำเป็นต้องระมัดระวังเช่นนี้แล้ว"

บัดนี้ยังไม่นับว่าหลอมกระบี่เหินอัตชีวีแล้วเสร็จ กระบี่เหินภายในร่างไม่แยกแยะมิตรศัตรู หากทิ่มแทงอวัยวะภายในฉีกขาด ย่อมบาดเจ็บสาหัสเช่นกัน ดังนั้นยามหล่อเลี้ยงในตันเถียนล้วนขดม้วนเป็น "เม็ดกระบี่" หากเก็บกลางตันเถียนในรูปแบบกระบี่ทั้งๆ ที่ยังหลอมไม่ลุล่วงเยี่ยงปัจจุบัน ทันทีที่พลั้งพลาดย่อมเป็นอันตรายต่อตันเถียน สำนึกเสียใจไม่ทัน

ทันทีที่หลอมแล้วเสร็จ จัดเป็นของวิเศษหดเล็กขยายใหญ่ได้ พลานุภาพน่ากริ่งเกรง

ถึงต่อให้ได้ครอบครองกระบี่เหินที่หล่อหลอมสำเร็จแล้วอีกเล่ม ก็ยังห่างไกลมิสู้กระบี่เหินอัตชีวี

"กระบี่เหินอัตชีวี" คือสิ่งใด

เป็นกระบี่ที่หล่อเลี้ยงทั้งวันทั้งคืนในตันเถียน ถึงขั้นหล่อเลี้ยงด้วยจิตวิญญาณ สั่งสมวันแล้ววันเล่าจนกลายเป็นส่วนหนึ่งของชีวิต พลานุภาพแน่นอนว่าแกร่งกล้าจนน่าสะพรึงกลัว หากกระบี่เหินอัตชีวีถูกทำลายอย่างเบาเจ้าของบาดเจ็บสาหัส อย่างหนักนั้นหนทางบำเพ็ญตบะสะบั้นสิ้น

"ไป" หยิบโลหะดารกะหนักประมาณสิบจินก้อนหนึ่งจากด้านข้างขึ้นก่อนโยนออกไป ใยพลังวัตรพุ่งสวบจากปลายนิ้วห่อหุ้มมันไว้ให้ลอย

ค้างใต้กระบี่เหินอัตชีวีขนาดสามนิ้วเล่มนั้น

เมื่อฉินอวิ๋นสำแดงเคล็ดคาถา พื้นผิวกระบี่เหินยาวสามนิ้วปรากฏลำแสงขุ่นมัวหมุนวน ดูดกลืนส่วนแก่นสารของโลหะดารกะไม่ขาดสาย จุดแสงเล็กราวฝุ่นละอองลอยละล่องออกจากโลหะดารกะเข้าสู่กลางกระบี่เหินสามนิ้ว ผงตะกอนร่วงกรูจากโลหะดารกะก้อนนั้น

ผ่านไปครึ่งค่อนยาม กระบี่เหินสามนิ้วสั่นกระเพื่อมก่อนลั่นเสียงกระบี่

"วันนี้ถึงเพียงเท่านี้ก่อนเถิด" ฉินอวิ๋นยื่นแขน โลหะดารกะที่กร่อนเล็กลงจนคล้ายก้อนกรวดลอยกลับเข้าสู่ฝ่ามือ เหลือน้ำหนักประมาณสองจินเท่านั้น "หลอมโลหะดารกะประมาณแปดจิน เพียงวันละครั้ง เกรงว่าสิบวันก็หลอมโลหะดารกะเหล่านี้จนสิ้นแล้ว ฐานรากของกระบี่เหินอัตชีวียิ่งแข็งแกร่งมั่นคงขึ้น"

"คิดหล่อหลอมกระบี่เหินสักเล่มไม่ง่ายดาย หากเป็นผู้บำเพ็ญตบะทั่วไป ต่อให้เป็นสายเซียนกระบี่เช่นกัน เกรงว่าต้องเสียเวลาตรากตรำสิบปีถึงหลอมกระบี่เหินอัตชีวีของตนเองได้ ข้าตระหนักรู้เจตน์กระบี่หมอกพิรุณ หล่อเลี้ยงกระบี่เหินรวดเร็วสิบเท่า ตรากตรำหลายปีการใหญ่สำเร็จ น่าเสียดายวัสดุที่จำเป็นในการหล่อเลี้ยงกระบี่เหินจะขาดไปสักส่วนก็มิได้" ฉินอวิ๋นลอบทอดถอนใจ

ทุ่มเทภูเขาเงินภูเขาทองลงไปเพื่อกระบี่เหินเพียงเล่มเดียวอย่างแท้จริง

ตอนที่ 6
ก่อนอายุยี่สิบปีไม่อาจพิชิตประตูเซียน ชั่วชีวิตสิ้นหวัง

"มา" กระบี่เหินอัตชีวีที่ลอยอยู่ตรงหน้าขยายใหญ่ขึ้นอย่างรวดเร็ว ยาวถึงสามฉื่อ คลับคล้ายกระบี่ทั่วไป

ยื่นแขนกำด้ามกระบี่วิเศษแน่น

บัดนี้แม้การใหญ่ยังไม่บรรลุแต่กระบี่ก็คมกริบหาใดเทียม เฉือนตัดเหล็กศิลาราวเฉือนเต้าหู้ ฉินอวิ๋นตัดใจนำมาใช้ไม่ลง หากเสียหายเพียงเล็กน้อย สำนึกเสียใจก็สายไปแล้ว

"ข้าในตอนนั้นอายุสิบสามได้รับการถ่ายทอดวิชาเซียนกระบี่ ยินดีเต็มเปี่ยมในใจ กลับคาดไม่ถึงพิชิตประตูเซียนจะยากเข็ญปานนั้น" ฉินอวิ๋นถอนหายใจ "ก่อนอายุยี่สิบปีไม่อาจพิชิตประตูเซียน ชั่วชีวิตสิ้นหวัง ข้าใกล้สิบเก้าปีแล้วถึงพิชิตประตูเซียน"

การบำเพ็ญตบะแบ่งเป็นสามเขตขั้นใหญ่คือหลังฟ้า ก่อนนภาจิต เอกะ

เขตขั้นหลังฟ้า แบ่งแยกย่อยเป็นหลอมปราณสิบสองระดับ ระดับ

ยิ่งสูงยิ่งยาก

เขตขั้นก่อนนภา แบ่งแยกย่อยเป็นแดนโอสถอนัตตา แดนโอสถเที่ยงแท้ แดนโอสถทิพย์

เขตขั้นจิตเอกะ นั่นเป็นระดับตำนาน!

"พิชิตประตูเซียน" หมายถึงเมื่อหลอมปราณถึงระดับเก้าเข้าสู่ระดับสิบ ปราณเที่ยงแท้กลั่นเป็นของเหลวแปลงสภาพเป็นพลังวัตร! และเป็นจุดเริ่มแห่งการฝึกบำเพ็ญตบะ สวรรค์ริษยา จดบันทึกวิธีการฝึกระดับสิบในกระดาษ ตัวอักษรมักเลือนหายไปทันควัน! คิดอรรถาธิบายแก่ผู้อื่นล้วนลิ้นพันกัน ทำอย่างไรก็เอ่ยไม่ออก

ส่วนที่กล่าวว่า "ก่อนอายุยี่สิบปีไม่อาจพิชิตประตูเซียน ชั่วชีวิตสิ้นหวัง" เนื่องเพราะก่อนอายุยี่สิบปี ร่างกายกำลังเจริญเติบโต เปี่ยมด้วยพลังชีวิตไร้สิ้นสุด สายปราณในร่างเต็มไปด้วยความเป็นไปได้ไร้ขอบเขต ในช่วงนี้หากพิชิตประตูเซียน ความหวังในการฝึกพลังวัตรมีมากที่สุด ทันทีที่พ้นอายุยี่สิบปี ร่างกายผ่านจุดสูงสุดมาแล้วเริ่มถดถอย พิชิตประตูเซียนแทบสิ้นหวัง

"ข้านั้นคนกระบี่ผสานเป็นหนึ่งเมื่ออายุสิบสาม ปีเดียวกันหลอมปราณถึงระดับเก้า แม้ว่าเข้าสู่สำนักฝึกตนชั้นสองชั้นสามมิใช่เรื่องยาก พิชิตประตูเซียนก็ง่ายดายยิ่งนัก แต่ที่ข้าได้รับการถ่ายทอดเป็นวิชาเซียนกระบี่ซึ่งนักพรตเฉินผู้อาวุโสเขตขั้นก่อนนภาแดนโอสถทิพย์เมื่อแปดร้อยปีก่อนทิ้งไว้ให้" ฉินอวิ๋นยังคงทอดถอนใจ "การสืบทอดวิชาเซียนกระบี่เป็นหนึ่งในยอดการสืบทอดแห่งแวดวงการบำเพ็ญตบะ ฝึกยากกว่าสำนักคาถาอาคมทั่วไปถึงสิบเท่าร้อยเท่า"

"แวดวงการฝึกตนมีคำกล่าวว่า *'หนึ่งกระบี่ทลายหมื่นวิชา'* กระบี่ที่ว่านี้ก็คือกระบี่เหินของเซียนกระบี่" ฉินอวิ๋นส่ายศีรษะ "แต่ข้าเพียง

สืบทอดวิชาไร้ความช่วยเหลือจากอาจารย์ผู้อาวุโส การสืบทอดวิชาเซียนกระบี่จึงยากกว่าสำนักคาถาอาคมทั่วไปถึงสิบเท่าร้อยเท่า"

"อายุสิบสามได้รับการถ่ายทอดวิชา อายุสิบห้าจากบ้าน เคยเดินทางไปด่านชายแดนทางเหนือ ผ่านการรบพุ่งเป็นตายมานักต่อนัก ใกล้อายุสิบเก้าถึงได้พิชิตประตูเซียน" ฉินอวิ๋นรู้สึกจุกในลำคอ

พิชิตประตูเซียนโดยปราศจากความช่วยเหลือจากอาจารย์ผู้อาวุโสต้องยืนหยัดฝ่าฟันด้วยตัวเอง

"เอ๊ะ? ฟ้าสว่างแล้ว?" ฉินอวิ๋นพบว่าท้องฟ้าสว่างรำไร

'เก็บ' เพียงขบคิด กระบี่วิเศษในมือหดตัวเล็กลงฉับไว จนเล็กเท่าเส้นผม ลอดทะลวงเข้าสู่ผิวหนังปลายนิ้วชี้ พุ่งปราดไปตามเส้นปราณกลับเข้าสู่กลางตันเถียนอย่างรวดเร็ว ภายในตันเถียน มันหมุนวนขดม้วนจนกลายเป็นเม็ดโลหะขนาดเท่ากรวดทราย

เม็ดกระบี่นี้ได้รับการหล่อเลี้ยงจากจิตวิญญาณและพลังวัตรภายในร่างกาย

ลุกขึ้นลงพื้น ฉินอวิ๋นก้มมองเศษผงของโลหะดารกะที่ถูกกร่อนร่วงบนพื้น พลังวัตรแผ่ซ่านกอบเศษผงเหล่านั้นไว้ อัดเป็นลูกกลมขนาดเล็กเพียงโบกมือวูบ ลูกกลมเศษผงนั้นตกร่วงเข้าสู่ตะกร้าไผ่ คว้าถุงบรรจุโลหะดารกะวางเข้าไปในหีบเสื้อผ้า ซุกซ่อนใต้เสื้อผ้าบางส่วน จากนั้นทิ้งตราผนึกพลังวัตรไว้ ถึงได้ลงกลอนก่อนเปิดประตูเดินออกจากห้อง

เช้าตรู่ อากาศหนาวเย็น บ่าวไพร่จวนสกุลฉินเริ่มงานปัดกวาดทำความสะอาดหุงหาอาหารแล้ว

หลังล้างหน้าล้างตา ฉินอวิ๋นผลัดเปลี่ยนมาเป็นชุดคลุมยาวแพรพรรณวิจิตร แต่งองค์ทรงเครื่องเป็นคุณชายงามสง่าผึ่งผาย เมื่ออยู่ต่างถิ่นย่อมวางตัวธรรมดาสวมใส่แต่งกายอย่างสมถะ แต่บัดนี้กลับสู่บ้านเกิด

ในฐานะคุณชายรองแห่งจวนสกุลฉิน ย่อมไม่อาจทำให้สกุลฉินขายหน้า

"คุณชายรอง อรุณสวัสดิ์"

"คุณชายรอง อรุณสวัสดิ์"

ฉินอวิ๋นเดินเล่นภายในจวน บ่าวไพร่ต่างคารวะทักทาย

ชมดูต้นไม้ใบหญ้า ย่างเท้าบนทางเดินสายเล็กทอดยาว ระเบียงคดเคี้ยว ยิ่งรู้สึกอิ่มใจ เรื่อยมาจนถึงสนามฝึกยุทธ์อย่างรวดเร็ว

ฟากหนึ่งของสนามจัดวางชั้นเก็บอาวุธ บนผนังที่ไกลออกไปเต็มไปด้วยเป้าธนู

"สนามฝึกยุทธ์" ฉินอวิ๋นผุดยิ้ม บิดาฝึกยุทธ์ที่นี่ พี่ใหญ่ก็เช่นกัน เมื่อตนยังเล็กก็ตรากตรำเหงื่อไหลไคลย้อยฝึกปรือกระบี่ที่นี่ มารดามักนั่งยิ้มชมดูที่โต๊ะหินด้านข้าง

ขั้นสูงกว่า "คนกระบี่ผสานเป็นหนึ่ง" ก็คือ "ขั้นไร้รั่วไหล"

"ไร้รั่วไหล" นั้นแทบเป็นขั้นสูงสุดของชีพจิตญาณหลังนภา ร่างกายไร้รั่วไหล ถึงระดับขั้นควบคุมทุกอณูขุมขนทั้งร่างได้อย่างสมบูรณ์แบบ วิชากระบี่ที่เรียนรู้ แม้มิได้ฝึกฝนเป็นเวลานานก็ไม่ทิ้งร้างห่างเหิน

บรรลุขั้นไร้รั่วไหล ตามหลักแล้วไม่จำเป็นต้องฝึกฝนอย่างยากลำบากทุกวัน แต่ฉินอวิ๋นแม้ลดเวลาฝึกปรือ ยังคงฝึกกระบี่ทุกวันตามความเคยชิน

ซิ้ง...กระบี่ยาวที่บั้นเอวออกจากฝัก

ฉินอวิ๋นยืนอยู่กับที่ ฝีเท้าเคลื่อนไหวเล็กน้อยเป็นบางครั้ง กระบี่ยาวในมือสำแดงออกได้ดั่งใจ มองแล้วคล้ายไม่รวดเร็วฉับไว ทว่าแสงกระบี่พร่าพรายเสมือนหมอกพิรุณเดือนสาม ดั่งภาพฝันดุจเงามายา งดงามน่าเคลิบเคลิ้มใหลหลง ประดุจมิใช่กระบี่สังหารคน แต่เป็นบทกวีจิตรกรรม

ริมสนามฝึกพลันปรากฏคนผู้หนึ่ง เป็นฉินอันพี่ใหญ่ เขามองอย่างสงสัยใคร่รู้แต่ไม่ส่งเสียงรบกวน

ฉินอวิ๋นไม่หยุดมือ ฝึกกระบี่ไปได้สักพักถึงได้สังเกตเห็นก่อนชะงักมือ เก็บกระบี่เข้าฝัก

"น้องรอง กระบี่นี้ของเจ้าไฉนเชื่องช้าเช่นนี้" ฉินอันพี่ใหญ่เอ่ยปากถามอย่างสงสัย "แม้ข้ารู้สึกว่ากระบี่เจ้างดงาม วิชากระบี่เรียบง่ายน่าดูชมกว่าการร่ายรำกระบี่ของบรรดานางคณิกา แต่ก็เนิบช้าเหลือเกิน กระบี่ที่แช่มช้าเช่นนี้จะสังหารศัตรูได้อย่างไร"

"ฮ่าๆ..." ฉินอวิ๋นหัวร่อ "นี่คือวิชากระบี่หมอกพิรุณที่ข้าคิดค้นขึ้นเอง ที่ท่านพี่เห็นเป็นเพียงด้านเดียวของกระบี่หมอกพิรุณ"

"ด้านเดียว?" ฉินอันคล้ายขบคิดบางประการ "เอาเถอะ เจ้าอายุสิบขวบก็เอาชนะข้าได้ อายุสิบห้าก็เป็นยอดแห่งยุวชนในเมืองกว่างหลิง แต่ตอนนั้นมองออกว่ากระบี่ของเจ้าร้ายกาจยิ่งนัก บัดนี้กระบี่ของเจ้าข้าก็มองไม่เข้าใจแล้ว"

ฉินอวิ๋นหัวร่อพลางเปลี่ยนหัวข้อ "พี่ใหญ่ ท่านมาแต่เช้า ยังไม่ถึงเวลาอาหารเช้า ท่านก็จากทางใต้ของเมืองมาถึงตะวันตกของเมืองแล้ว?"

"พวกเราพี่น้องมิได้พบหน้ากันหกปี ย่อมต้องอยู่ร่วมกันให้มาก" ฉินอันเอ่ยอย่างปลดปลง "เจ้าอยู่ภายนอก ข้าเองก็เป็นกังวลบ่อยครั้ง เกรงว่าเจ้าไปแล้วไปลับ เอาละ ไม่เอ่ยถึงเหล่านี้แล้ว! จะว่าไปก็แปลก ครึ่งปีมานี้ ตื่นนอนทุกเช้าข้ามักรู้สึกอ่อนเพลีย หาท่านหมอให้ตรวจดูอาการ ต่างว่าไม่มีโรค แต่วันนี้กลับกระปรี้กระเปร่าไม่เลว"

ฉินอวิ๋นวูบไหวในใจ

วันนี้ไม่เลว? เป็นเพราะเมื่อคืนไม่ถูกนางปีศาจแมวสูบพลังหยาง

"หรือเป็นเพราะห่วงพะวงถึงน้องรอง เจ้ากลับมาข้าอารมณ์ดี จึง

ไม่เป็นไรแล้ว" ฉินอันพี่ใหญ่พึมพำ

"ห่วงพะวงถึงข้า? หากเป็นเช่นนั้น ห้าปีก่อนหน้าล้วนไม่เป็นอันใด มีเพียงครึ่งปีนี้ที่ท่านไม่สบายอย่างนั้นหรือ" ฉินอวิ๋นทำปากยื่น "รังสีปีศาจเข้าร่างท่านต่างหาก"

"รังสีปีศาจเข้าร่าง?" ฉินอันหน้าถอดสี

ฉินอวิ๋นก็ไม่ปิดบังพี่ชาย ถึงอย่างไรเมื่อยังเล็กเขาและพี่ใหญ่ต่างฟันฝ่าอุปสรรค ตกระกำลำบากมาก่อน เรื่องรังสีปีศาจเข้าร่างประเภทนี้พี่ใหญ่ย่อมยอมรับได้อย่างง่ายดาย

"เมื่อวานข้าก็มองออกแล้ว" ฉินอวิ๋นเท้าความ

"ไฉนไม่บอกกล่าวตั้งแต่เมื่อวาน" ฉินอันถามอย่างแปลกใจ

"แหวกหญ้าให้งูตื่น สุนัขร้อนใจกระโดดกำแพงแล้วจะทำอย่างไร ย่อมแสร้งทำเป็นไม่ล่วงรู้ทุกสิ่งอย่าง ลอบตรวจสอบทางลับเมื่อคืนข้าตรวจสอบทุกอย่างกระจ่าง กำจัดเภทภัยแล้ว ถึงได้กล้าบอกท่าน" ฉินอวิ๋นบอกเล่า "จริงสิ เรื่องนี้ท่านอย่าบอกแก่ภายนอก"

"นี่ข้าย่อมล่วงรู้" ฉินอันพยักหน้าต่อเนื่อง "ร่างกายข้าไม่มีปัญหากระมัง"

"วางใจ ยังเยียวยาได้" ฉินอวิ๋นยิ้มพลางล้วงกระดาษยันต์ออกจากอก "นี่คือยันต์ขจัดโรค แย่งมาจากสหายสนิทข้า ข้าเขียนยันต์พวกนี้ไม่เป็นหรอก!" ว่าพลางขับพลังวัตรเข้าสู่ตัวยันต์ ฉับพลันกระดาษยันต์เผาไหม้โดยปราศจากเพลิง พลังงานไร้ลักษณ์สายหนึ่งแทรกซึมเข้าร่างฉินอัน ฉินอันเพียงรู้สึกเย็นฉ่ำ ความอึดอัดหนักอึ้งบางส่วนแต่เดิมมลายหายไป ร่างกายเบาสบายขึ้นมามากทันที

"รังสีปีศาจเกินครึ่งขจัดออกแล้ว" ฉินอวิ๋นบอกกล่าว "ทว่าบางส่วนซึมเข้าสู่อวัยวะภายใน หยั่งรากลึก ยันต์ขจัดโรคไม่อาจกำจัด"

"เช่นนั้นจะทำอย่างไรดี" ฉินอันสอบถาม

"ฮ่าๆ ไม่มีปีศาจคอยทำร้าย รังสีที่เข้าร่างไร้แหล่งน้ำหล่อเลี้ยง ท่านเองยังหนุ่มแน่น ร่างกายกำยำแข็งแรง ถึงแม้ไม่มียันต์ขจัดโรค สามปีห้าปีร่างกายของท่านก็จะค่อยๆ ทุเลา บัดนี้ยันต์ขจัดโรคกำจัดไปเกินครึ่ง เหลือเพียงเล็กน้อยส่งผลกระทบต่อท่านไม่มาก เวลาเพียงไม่กี่เดือนก็คงกำจัดจนสะอาดหมดจดเอง" ฉินอวิ๋นสะท้อนใจ "พลังชีวิตของร่างกายมนุษย์นั้นน่าอัศจรรย์นัก"

ฉินอันโล่งใจไปเปลาะหนึ่ง จากนั้นก็ถามอย่างฉงน "น้องรอง เหตุใดถึงมีปีศาจมาทำร้ายข้า ข้าเป็นเพียงพ่อค้าตัวเล็กๆ ปีศาจไฉนจับตาข้า หรือเป็นเพราะท่านพ่อ"

"ถูกต้อง" ฉินอวิ๋นพยักหน้า "รอท่านพ่อกลับมา ข้าค่อยเล่าให้พวกท่านฟังอย่างละเอียด"

ฉินอันเข้าใจกระจ่างแจ้งทันที จึงยิ้มชมน้องชายว่า "น้องรอง เมื่ออายุสิบสามเจ้าก็หลอมปราณถึงระดับเก้า ข้าก็ล่วงรู้แล้วว่าเจ้าต้องพิชิตประตูเซียนเข้าสู่หนทางแห่งการบำเพ็ญตบะ บัดนี้ดูแล้ว เจ้ามองเห็นปีศาจ กำจัดมันทิ้งได้ เจ้าพิชิตประตูเซียนแล้วอย่างแท้จริง"

ฉินอวิ๋นยิ้มๆ

เรื่องสืบทอดเซียนกระบี่ในตอนนั้น เขาบอกกล่าวแต่เพียงบิดา! บิดากำชับเข้มงวดว่าห้ามแพร่งพราย กระทั่งมารดา พี่ชายก็ไม่บอกกล่าว เกรงว่าจะพลั้งปาก ชักนำเภทภัยใหญ่หลวงมาให้

"พิชิตประตูเซียนไม่ง่ายดายเลย" ฉินอวิ๋นกล่าวง่ายๆ ไปเพียงนั้น

สองพี่น้องกินอาหารเช้าเป็นเพื่อนมารดา และสนทนากันอยู่นาน ทันใดนั้นบ่าวในจวนเข้ามารายงาน "คุณชายรอง นอกจวนมีคนผู้หนึ่งขอ

พบคุณชายรอง บอกว่าเป็นสหายสนิทท่าน”

“สหายสนิท? เจ้าเพิ่งกลับมาเมื่อวาน ก็มีคนมาขอพบแล้วหรือ” ฉินอันกล่าวอย่างนึกสงสัย

“ไปดูสักหน่อยว่าเป็นผู้ใด” ฉินอวิ๋นลุกขึ้น

ตอนที่ 7 อุทยานกระบี่ชีซาน

ฉินอวิ๋นเดินมาถึงหน้าประตูจวน ก็เห็นบุรุษหัวล้านเคราครึ้มจูงม้ายืนรอหน้าประตู

"พี่อวิ๋น" บุรุษเคราดกหัวล้านพลันยิ้มร่า น้ำเสียงห้าวใหญ่ ตะโกนทักดังลั่น

ฉินอวิ๋นสองตาเบิ่งกลมโตพินิจมองอย่างละเอียด หัวล้านเลี่ยนเคราดกรกครึ้ม มีเพียงห้าองคาพยพรูปโฉมยังพอจำแนกแยกแยะออก "เจ้าคือโปโปน้อย? เป็นไปได้อย่างไร เด็กน้อยหน้าตาหล่อเหลา ขี้อายคนนั้น กลายเป็นบุรุษกำยำสูงใหญ่เพียงนี้ได้อย่างไร"

เถียนโปเป็นหนึ่งในสหายสนิทไม่กี่คนสมัยเขายังเล็ก อายุน้อยกว่าหนึ่งปี

เมื่อยังเด็ก เถียนโปหน้าตาจิ้มลิ้ม ผิวขาวผ่อง ทั้งยังขี้อายอย่างมาก

บัดนี้หัวล้าน เคราดกหนา ร่างกายกำยำสูงใหญ่

"พี่อวิ๋น ไฉนถึงกล่าวเช่นนี้เล่า" เถียนโปบุรุษหัวล้านเคราดกเอ่ยเสียงสะอื้น "นี่ก็ช่างทำร้ายคนนัก ข้าเจ็บปวดใจยิ่ง!"

"เลิกเสแสร้งได้แล้ว" ฉินอวิ๋นกระเซ้า

เถียนโปหัวร่อแฮ่ๆ

สองคนกอดกระชับกันแน่น

"พี่อวิ๋น ไม่พบกันเนิ่นนาน!" เถียนโปเอ่ยปาก

"ใช่ ไม่พบกันนานแล้ว" ฉินอวิ๋นคลายอ้อมกอด จากนั้นยิ้มเย้า "แต่ว่า โปโปน้อย เจ้าเปลี่ยนแปลงไปมาก ไม่มองให้ดีเผลอๆ ข้าจำเจ้าไม่ได้"

"ข้าจะรู้ได้อย่างไรว่าจะเป็นเช่นนี้ เริ่มจากตอนอายุสิบแปด ผมข้าก็ร่วงไม่หยุด ร้อนใจไปก็เท่านั้น" เถียนโปลูบศีรษะอย่างจนใจ "จนปัญญา ท่านพ่อข้าหัวล้าน ท่านปู่ข้าก็หัวล้าน ดังนั้นข้าก็เป็นแบบนี้กระมัง ยิ่งกว่านั้นหนวดเคราดกหนา แต่ดูน่ายำเกรงใช่หรือไม่"

"ดูน่ายำเกรง น่ายำเกรง" ฉินอวิ๋นยิ้มตอบ

เพื่อนเล่นในวัยเด็กต่างเติบใหญ่แล้ว!

"ท่านก็ช่างกระไร กลับมาก็ไม่แจ้งข้า ข่าวแพร่งพรายออกมาจากหกบานประตูที่ว่าการ* ว่าท่านกลับมาแล้ว คุณชายอู๋เฟิงแห่งอุทยานกระบี่ซีซาน *(ประจิมบรรพต)* เรียกชุมนุมทุกฝ่าย เที่ยงวันนี้ จัดเลี้ยงรับรองต้อนรับท่าน" เถียนโปกล่าวยิ้มๆ "ส่วนข้าเป็นผู้กล้าขันอาสา เร่งรุดมารับท่านไป"

"เลี้ยงรับรองต้อนรับ?" ฉินอวิ๋นนึกประหลาดใจ "การข่าวของพวกเจ้าฉับไวยิ่ง"

"หนึ่งบอกต่อสิบ สิบบอกต่อร้อย" เถียนโปเร่งเร้า "ไปๆๆ รีบไปเถอะ พี่น้องเก่าแก่ตั้งเท่าใดต่างรอท่านอยู่"

---

* ที่ว่าการสมัยโบราณมักมีประตูสามช่อง แต่ละช่องมีสองบานประตู

ฉินอันพี่ใหญ่ที่อยู่ตรงหน้าประตูก็ยิ้มกล่าวว่า "น้องรอง สหายสนิทหลายคนกำลังรอเจ้า ก็รีบไปเถอะ"

"ได้ พี่ใหญ่ ท่านไม่ต้องรอข้า คืนนี้เกรงว่าดึกดื่นกว่าจะกลับมา" ฉินอวิ๋นบอกกล่าว จากนั้น บ่าวไพร่เตรียมม้าไว้พรักพร้อมแล้ว ฉินอวิ๋นควบขี่อาชาจากไปพร้อมเถียนโป

อุทยานกระบี่ซีซานตั้งอยู่ตรงเชิงเขาซีซาน *(ประจิมบรรพต)* นอกเมืองกว่างหลิง

ฉินอวิ๋นและเถียนโปขี่ม้าอย่างสำเริงสำราญ สนทนาสัพเพเหระตลอดทาง

"ตอนเด็กยังเคยคิดท่องใต้หล้าหาประสบการณ์อย่างท่าน แต่ด้วยความสามารถกระผีกริ้นของข้า พบเจอคาวเลือดสังหารฆ่าฟันก็ตกใจจนตัวอ่อนแล้ว มิสู้เป็นเด็กดีรับสืบทอดกิจการของท่านพ่อจะเหมาะกว่า ตอนนี้ข้าดูแลหอสุราบางส่วนที่อยู่ในนามท่านพ่อ" เถียนโปเล่าพลางส่ายหน้า "จริงสิ ไม่นานมานี้ข้าเพิ่งรับอนุ ปีนี้ถูกท่านพ่อบังคับให้รีบแต่งภรรยา"

"เจ้ารับอนุก่อนแล้วค่อยแต่งภรรยา?" ฉินอวิ๋นตกตะลึง

"ท้องโตแล้วก็จนปัญญา" เถียนโปส่ายหน้า "แต่ท่านพ่อข้าก็ดีอกดีใจนัก เพราะคลอดออกมาเป็นลูกชาย"

"คหบดีเถียนมีเจ้าเป็นบุตรชายเพียงคนเดียว รอเจ้าออกลูกออกหลานเต็มบ้าน" ฉินอวิ๋นเอ่ยกระเซ้า

ระหว่างพูดคุยยิ้มหัว ทั้งคู่ขี่ม้ามาถึงริมทะเลสาบบริเวณเชิงเขาซีซาน ทะเลสาบไร้คลื่นลมดุจคันฉ่องมรกตขนาดมหึมาส่องสะท้อนเขาซีซาน ที่ปลายทะเลสาบมีหอศาลาแห่งหนึ่ง มองเห็นเงาผู้คนได้รำไร

ริมทะเลสาบมีคนรับใช้คอยอยู่ก่อนแล้ว เมื่อเงยหน้าชะเง้อมองเห็นสองคนขี่ม้าเข้ามาก็สืบเท้าขึ้นต้อนรับ

"คุณชายเถียน ท่านนี้คือคุณชายฉิน?" พ่อบ้านผู้หนึ่งทักทายอย่างกระตือรือร้น "เชิญตามข้ามา นายท่านบ้านข้าและคุณชายท่านอื่นๆ รออยู่ก่อนแล้ว"

ฉินอวิ๋นและเถียนโปต่างพลิกร่างลงจากม้า มอบอาชาแด่คนรับใช้ ทั้งสองขึ้นเรือลำเล็กภายใต้การนำทางของพ่อบ้าน

เรือแม้ลำเล็กทว่าหรูหราวิจิตรนัก คนเรือยิ่งเป็นสตรีแน่งน้อยรูปโฉมพริ้มเพรา เรือน้อยแล่นลอยเหนือทะเลสาบแทบไม่บังเกิดระลอกคลื่น เปรียบประดุจแดนเซียน

"ข้าจำได้ว่าตอนนั้นคนเรือเป็นชายชรา บัดนี้เปลี่ยนเป็นสาวน้อยแล้ว" ฉินอวิ๋นทอดถอนใจ

"คุณชายอู๋เฟิงชำนาญเรื่องความสำราญที่สุดแล้ว" เถียนโปก็เอ่ยขึ้น

อุทยานกระบี่ซีซานเดิมทีเป็นเรือนอาคันตุกะของหลี่อู๋เฟิงคุณชายใหญ่แห่งสกุลหลี่ สกุลใหญ่แห่งเมืองกว่างหลิง เขาชื่นชอบศาสตร์กระบี่ ก่อตั้งอุทยานกระบี่ซีซานเมื่อยังเยาว์ มีเพียงยุวชนอายุต่ำกว่าสิบหกปีถึงเข้าร่วมได้ ฉินอวิ๋นได้รับเชิญให้เข้าร่วมเมื่ออายุสิบขวบ อุทยานกระบี่ซีซานนี้เดิมทีก่อตั้งขึ้นเพื่อเสาะหาสหายผู้ชื่นชอบศาสตร์กระบี่เช่นเดียวกัน เมื่อยุวชนเหล่านี้เติบใหญ่ อุทยานกระบี่ซีซานจึงนับว่าทรงอิทธิพลอยู่บ้างในเมืองกว่างหลิง

หอศาลาอีกฟากของทะเลสาบมีหลายคนกำลังร่ำสุราสนทนาชื่นมื่น พวกเขาสังเกตเห็นเรือลำน้อย

"ฮ่าๆๆ..."

เสียงหัวร่อลั่นแว่วดังมาแต่ไกล “เทพกระบี่มาแล้ว เทพกระบี่มาแล้ว เทพกระบี่แห่งอุทยานกระบี่ของเรามาแล้ว”

“เร็วๆๆ ฉินอวิ๋น รีบข้ามมา อย่ามัวชักช้าร่ำไร” คนกลุ่มใหญ่ต่างหัวร่อเร่งรัด

“พี่อวิ๋น ไปสิ” เถียนโปรีบสาวเท้าออกจากเรือเล็กทันที แตะเหนือผิวทะเลสาบเหินทะยานยี่สิบกว่าจั้ง ก่อนหยุดบนท่าเรือที่อยู่ไกลออกไป

ฉินอวิ๋นก็หัวร่อร่า ก้าวเท้าแตะเหนือผิวน้ำเช่นกัน เพียงทว่าเขามิได้จงใจโอ้อวด บังเกิดคลื่นเป็นระลอกแต่น้ำไม่กระเซ็น ย่ำเท้าดั่งเดินเล่นมาถึงท่า

“พี่ฉินอวิ๋น ไม่พบเนิ่นนาน”

“หกปีแล้ว มาๆๆ ดื่มสุรา กลัวว่าเจ้าจะจากไกลไม่กลับมาเสียจริง เจ้าดวงแข็ง นับว่ากลับมาแล้ว”

ชายหนุ่มกลุ่มหนึ่งถือกาสุราข้ามมา มีคนยื่นส่งกาสุราให้ฉินอวิ๋นโดยตรง

ฉินอวิ๋นรับไป ยิ้มเอ่ยว่า “มาๆๆ ดื่ม”

สหายเล่นหัวสมัยเยาว์วัย อยู่ร่วมกันต่างสุขสำราญเป็นอิสระ

ยี่สิบกว่าคนร่วมร่ำสุราเบิกบานใจ

“พี่รอง มาเปรียบกัน คราก่อนเปรียบกระบี่ข้าแพ้ท่านหนึ่งเพลง ครานี้มาเปรียบกันอีก”

“ได้ ไหนเลยกลัวเจ้า”

สองคนวางกาสุราไปอีกด้าน กระโดดทะยานออกไปทันที แตะบนผิวน้ำ ท่ามกลางภูเขียวน้ำมรกต เหนือทะเลสาบ เริ่มเปรียบเพลงกระบี่กันขึ้น

ชั่วพริบตา แสงกระบี่สาดประกาย เงาร่างสองคนตัดสลับพลิกแพลง

“ดี”

“กระบี่ของพี่รอง หลักแหลมซ่อนคมลักษณาการและท่วงท่ายิ่งไม่ธรรมดาแล้ว”

“โอ้ กระบี่แปลกพิสดาร ขู่ขวัญข้าจนเสียขวัญ”

ผู้ชมดูพร้อมร่ำสุราอยู่ด้านข้างต่างวิพากษ์วิจารณ์

หลังตัวเปียกมะล่อกมะแล่กท่ามกลางน้ำทะเลสาบแตกกระจายดังตูม การเปรียบกระบี่สิ้นสุดลง

“พี่หมิง พวกเราก็มาเปรียบกระบี่กัน”

“ได้”

ในชั่วขณะนั้น สองคนสามคนทยอยแตะผิวน้ำเริ่มประลองกระบี่

การเปรียบกระบี่เป็นสิ่งที่พบเห็นบ่อยครั้งที่สุดในอุทยานกระบี่ซีซาน! ในตอนนั้นอุทยานกระบี่ซีซานเชื้อเชิญยุวชนมากมายให้เข้าร่วม แต่ละคนต่างมีศักยภาพทางกระบี่ในระดับหนึ่ง การประลองของพวกเขาแทบเป็นตัวแทนของยุวชนเลิศล้ำสูงส่งทางกระบี่ในเมืองกว่างหลิง

ร่ำสุรา สนทนาพาที เปรียบกระบี่...

บัดนี้พวกเขาต่างเติบใหญ่แล้ว มีพันธนาการแห่งการดำเนินชีวิตหลายชั้น ยิ่งทำให้พวกเขาโปรดปรานที่ได้มาอุทยานกระบี่ซีซาน ดื่มสุราสำราญสุขี เปรียบกระบี่รมย์รื่นชื่นกมล ไม่จำเป็นต้องอาทรร้อนใจเรื่องทางโลก

ฉินอวิ๋นก็คว้ากาสุราไม้ไผ่ร่วมดื่มกับสหาย พูดคุยถามไถ่ “จางฟั่นเฟือนเล่า เมื่อก่อนเขามักเสาะหาข้าเพื่อเปรียบกระบี่ ไฉนคราวนี้ไม่เห็นเขา”

"จางฟั่นเฟือนทุ่มเททรัพย์สินเงินทองออกบำเพ็ญตบะ กราบไหว้เข้าสำนัก**ซีซาน** *(เขาว่านเครือ)* น่าเสียดายก่อนอายุยี่สิบไม่อาจพิชิตประตูเซียน จึงร่อนเร่พเนจรสี่ทิศแล้ว..."

"ข้าเลื่อมใสจางฟั่นเฟือนโดยแท้ เมื่อยังเยาว์ข้ามุ่งมั่นฝึกกระบี่ คิดบำเพ็ญตบะ เพียงแต่ต่อมาค่อยๆ ถอดใจ เฮ้อ จนปัญญา บิดาข้าก็ชราแล้ว บัดนี้ทางครอบครัวต้องพึ่งพาข้า ไม่อาจกระทำตามอำเภอใจ"

"พันธนาการหลายชั้นซ้ำซ้อน ไม่อาจเป็นอิสระ"

ทุกคนต่างทอดถอนใจ

ผู้อยู่ ณ ที่นี้ล้วนเป็นยอดฝีมือฝึกปรือกระบี่ โดยทั่วไปหลอมปราณบรรลุระดับเจ็ด ต่างกระหายมุ่งหวังในวิถีแห่งการบำเพ็ญตบะ

เมื่อยังเยาว์จิตใจเร่าร้อนฮึกเหิม ต่างคนต่างแสวงหาสิ่งที่ตนปรารถนา

เพียงแต่เมื่อเติบใหญ่ถูกผูกมัดด้วยเรื่องราวทางโลกซ้ำซ้อนทับถม ยิ่งกว่านั้นหลอมปราณระดับเก้าจึงนับว่ามีโอกาสพิชิตประตูเซียน ผู้ที่อยู่ในที่นี้ซึ่งบรรลุการหลอมปราณระดับเก้านั้น งอนิ้วนับได้มีเพียงสามสี่คนเท่านั้น อีกทั้งคิดกราบไหว้เข้าสำนักบำเพ็ญตบะยากเย็นแสนเข็ญถึงที่สุด

"น้องสาวอวี้ชิงเล่า" ฉินอวิ๋นถามอีก น้องสาวอวี้ชิงเป็นสตรีเพียงผู้เดียวของอุทยานกระบี่ซีซาน

"บิดานางโยกย้ายไปรับตำแหน่งที่หนันหมิง นางติดตามบิดาไป ดังนั้นคิดพบหน้าก็ยากแล้ว"

"ข้าฟังว่าน้องสาวอวี้ชิงก็แต่งงานแล้ว แต่งกับคุณชายขี้โรคท่านนั้นของสกุลกุยไห่ซึ่งมีอิทธิพลในหนันหมิง"

"สกุลกุยไห่เป็นสกุลมีอิทธิพลลำดับต้นๆ ของหนันหมิง ทว่า

คุณชายขี้โรคท่านนั้นข้าก็เคยได้ยินได้ฟัง เล่าขานว่าร่างกายย่ำแย่นัก เกรงว่ามีชีวิตอีกไม่กี่ปีแล้ว”

“พี่ลั่วปิงไฉนไม่มา” ฉินอวิ๋นถามขึ้น

“ลั่วปิงตายแล้ว เที่ยงคืนวันหนึ่งเขากลับมาจากหอคณิกาพร้อมสหาย ดื่มกึ่งเมามาย ถูกลอบสังหาร ถึงบัดนี้ยังไม่รู้ว่าผู้ใดสังหารเขา”

ฉินอวิ๋นผงะไป ชายหนุ่มเย่อหยิ่งทะนงตนผู้นั้นเสียชีวิตไปทั้งอย่างนี้หรือ

“เจี่ยอู่ก็ตายแล้ว เขายิ่งน่าแค้นใจ ระหว่างทางกลับจากหมู่บ้านสกุลเจี่ยเข้าเมืองกว่างหลิงก็เผชิญหน้ากับปีศาจ ทั้งขบวนตายเกลี้ยง”

ฉินอวิ๋นฟังแล้วถอนใจไม่หยุด

บรรดาสหายในอุทยานกระบี่ซีซานในตอนนั้น บ้างจากไกลไปเมืองอื่น บ้างล่วงลับดับสิ้น

แม้มิตรสัมพันธ์ในหมู่พี่น้องอุทยานกระบี่ซีซานจะไม่เลว แต่สี่สิบคนในตอนนั้นย่อมมีที่สนิทที่ห่างเหิน หลายวันรวมตัวหนึ่งครั้ง หลายปีผ่านมา ที่ห่างเหินกันกระทั่งสนทนาพูดคุยกันยังน้อยนัก ฉินอวิ๋นเข้าร่วมอุทยานกระบี่ซีซานเมื่ออายุสิบปี ตอนนั้นฉินเลี่ยหู่ผู้บิดาเป็นเพียงมือปราบธรรมดาสามัญ บรรดายุวชนในตอนนั้นต่างไม่รู้จักมักคุ้นต่อกัน ผนวกกับคุ้นเคยกับการมองประวัติภูมิหลัง บุตรของมือปราบธรรมดาและพ่อค้าวาณิชตัวเล็กๆ ล้วนถูกดูหมิ่นอยู่บ้าง

ฉินอวิ๋นฝึกกระบี่อย่างคลุ้มคลั่ง ได้ฉายาว่า “อวิ๋นวิปลาส” ที่สนิทกับเขามีเพียง “โปโปน้อย” เถียนโป และ “คนระห่ำ” เซี่ยเหลยที่มีภูมิหลังปรกติทั่วไป

แม้มีคนรุ่นราวคราวเดียวกันตายจาก แต่ในยุคที่ปีศาจก่อเหตุเภทภัย พบเห็นคนตายได้บ่อยครั้ง กอปรกับมิตรสัมพันธ์ไม่ลึกซึ้ง ฉิน

อวิ๋นจึงได้เพียงแต่ทอดถอนใจแล้ว

“จริงสิ คนระห่ำเล่า ไฉนไม่มา” ฉินอวิ๋นถามเถียนโปที่ดื่มสุราอยู่ด้านข้าง “เขาไปคุ้มกันภัยขบวนสินค้าหรือ”

ตอนที่ 8 เซี่ยซวง

"คนระห่ำ?" เถียนโปอึ้งงันไป เอ่ยเสียงต่ำ "คนระห่ำตายไปสามปีแล้ว"

"ตายไปสามปีแล้ว?" สีหน้าฉินอวิ๋นผกผันเมื่อเพิ่งเข้าร่วมอุทยานกระบี่ซีซาน เขาเป็นบุตรชายของมือปราบธรรมดา อายุเพียงสิบปี

เถียนโปเป็นบุตรชายของพ่อค้าตัวเล็กๆ อายุเพียงเก้าขวบ

ครอบครัวของเซี่ยเหลยเปิดสำนักคุ้มกันภัย เซี่ยเหลยอายุเพียงสิบเอ็ดปี

เซี่ยเหลยดื้อรั้น อารมณ์ร้อนยิ่งนัก จึงได้รับฉายาว่า "คนระห่ำแซ่เซี่ย" ส่วนเถียนโปนั้นเนื่องเพราะหน้าตาน่าเอ็นดู อ่อนแอ ทั้งขี้อาย ถูกเรียกแกมหยอกเย้าว่า "โปโปน้อย"

เอ่ยอย่างเคร่งครัด เถียนโปเทียบเท่าเด็กติดสอยห้อยตาม ฉินอวิ๋นและคนระห่ำแซ่เซี่ยต่างหากถึงเป็นสองผู้ชำนาญศาสตร์กระบี่สูงขั้น ทั้งสองมักเปรียบประลองฝีมือ ฉินอวิ๋นปฏิบัติต่อเซี่ยซวงน้องสาวของคน

ระห่ำแซ่เซี่ยเหมือนเป็นน้องสาวตนเอง เนื่องเพราะฉินอวิ๋นเองก็เคยมีน้องสาว เพียงแต่เมื่อเขาอายุแปดขวบ น้องสาวก็เสียชีวิตลง เซี่ยซวงหน้าตาคล้ายน้องสาวเขา กระทั่งยามแง่งอนยังละม้ายยิ่ง

ฉินอวิ๋นและเซี่ยเหลยต่างมีสัมพันธภาพดียิ่งต่อกัน อย่างไรก็ยากเชื่อว่าคนระห่ำแซ่เซี่ยผู้นับได้ว่าช่ำชองกลยุทธ์และมากพลังฝีมือจะตายไปเช่นนี้

"เรื่องราวอย่างไรกันแน่ ตายอย่างไร" ฉินอวิ๋นรู้สึกรวดร้าวในใจ ภาพในวัยเยาว์ผุดวาบขึ้นเป็นฉากๆ สองตาอดแดงรื้นมิได้

"เดิมทีคิดว่าหลังรวมตัววันนี้จะค่อยๆ เล่าให้พี่อวิ๋นฟังเป็นการส่วนตัว" เถียนโปกดเสียงต่ำ "ท่านก็ล่วงรู้ สุขภาพของบิดาคนระห่ำไม่ไหวมานานแล้ว ป่วยหนักติดเตียงตลอดเวลา เพียงครึ่งปีที่พี่อวิ๋นจากบ้านเกิดไป บิดาของเขาก็สิ้นใจ! ทว่าคนระห่ำมีศักยภาพมีวิธีการรั้งตำแหน่งหัวหน้าสำนักได้อย่างมั่นคง ถึงขั้นต่อมายังทาบทามหมั้นหมายกับธิดาของอนุสกุลหงซึ่งเป็นสกุลใหญ่แห่งกว่างหลิง นับว่าดึงสกุลหงเป็นผู้สนับสนุน แต่ผู้ใดจะคาด ยังไม่ทันตบแต่งภรรยาก็เกิดเรื่องขึ้น"

"เรื่องใดกัน" ฉินอวิ๋นไล่ถาม

"สกุลเซี่ยรับงานคุ้มกันภัยเที่ยวหนึ่ง งานนี้มูลค่ามหาศาล" เถียนโปเล่า "คนระห่ำออกโรงปฏิบัติหน้าที่คุ้มกันภัยด้วยตนเอง ไหนเลยจะคาด ใกล้ถึงจุดหมายแล้วก็พบกับปีศาจ การต่อสู้ครั้งนั้นเล่าขานว่าดุเดือดเลือดพล่าน หลายร้อยคนเหลือรอดเพียงสามคน ปีศาจตายไปสองตน ขณะที่คนระห่ำเสียท่า หนึ่งกระบี่แทงทะลุกะโหลกปีศาจ เพียงแต่ปีศาจก็ตะปบหัวใจเขาจนแหลกเหลว"

ฉินอวิ๋นนิ่งงัน

ปีศาจ...

โดยทั่วไปเมื่อคุ้มกันภัยทรัพย์สินแล้วเกิดเผชิญหน้ากับปีศาจ เพียงประเคนสมบัติให้ พวกมันอาจไว้ชีวิต

"ปีศาจเหล่านี้" ฉินอวิ๋นกัดฟัน สติปัญญาของปีศาจต่ำกว่ามนุษยชาติ บางตนยิ่งโง่เง่าเฉาโฉด! หากเคราะห์ร้าย มอบสมบัติให้ล้วนไร้ประโยชน์ ได้แต่อาศัยดาบกระบี่ในมือแล้ว สำนักคุ้มกันภัยร้ายกาจโดยทั่วไปก็สามารถกำจัดปีศาจได้ตนสองตน

"เสี่ยวซวง* เล่า" ฉินอวิ๋นถาม

คนระห่ำสิ้นชีพ สกุลเซี่ยเหลือเพียงธิดานางเดียวแล้ว

"งานคุ้มกันภัยงวดนั้นมูลค่ามหาศาล คุ้มกันล้มเหลว สกุลเซี่ยต้องชดใช้ แถมคนตายมากมายขนาดนั้น สกุลเซี่ยยังต้องชดใช้เงินทองให้อีก" เถียนโปส่ายหน้า "น้องเซี่ยซวงก็รักษาสัจจะ สำนักคุ้มกันภัยเลิกรา ชดใช้ให้คนในครอบครัวของบุรุษที่ตายเพราะงานคุ้มกันภัยจนล้มละลาย ต่อมาเงินไม่พอชดใช้ ถูกบีบให้ขายตัวไปยังหอ**เยี่ยนเฟิ่ง** *(หงส์นางแอ่น)* ถึงรวบรวมเงินได้เพียงพอ"

"ขายตัวไปยังหอเยี่ยนเฟิ่ง?" สีหน้าฉินอวิ๋นเผือดขาวแล้ว

คนระห่ำเสียชีวิต เซี่ยซวงผู้น้องสาวขายตัวให้หอเยี่ยนเฟิ่ง?

เคราะห์ดี...เคราะห์ดีหอเยี่ยนเฟิ่งเป็นหอคณิกากระเดื่องเลื่องลือ นางคณิกาโด่งดังของหอโคมเขียวชั้นนี้ล้วนขายศิลป์ไม่ขายเรือนร่าง มีเพียงซ่องโสเภณีธรรมดาถึงขายตัว

ขายเนื้อหนังพรรค์นั้นเป็นที่ดูหมิ่นเหยียดหยามนัก ปรกติแค่เงินครึ่งตำลึงต่อครั้งก็เพียงพอ แต่นางคณิกาโด่งดังนั้นแตกต่าง ล้วนเป็นบรรดาแขกชั้นสูงผู้ลากมากดียกขบวนเข้าหา เชื้อเชิญร่วมพูดคุยดื่มชา

---

* เรียกอย่างสนิทสนม ใช้คำว่า "เสี่ยว" เติมหน้าชื่อ

เพียงจอกล้วนต้องจ่ายหลายสิบตำลึง! ทั้งยังต้องดูว่านางคณิกาผู้นั้นยินดีหรือไม่ อย่างเช่นนางคณิกาลือนามทั่วหล้า บางครั้งสกุลใหญ่จ่ายพันตำลึงเพียงให้ได้สบพักตร์ยังไม่แน่ว่าจะสมปรารถนา!

แน่นอน หากพวกนางยินดี เสนอที่นอนหมอนเสื่อให้เองก็มี เพียงแต่พบเห็นได้น้อยนัก

"น้องเซี่ยซวงเป็นบุตรีเพียงผู้เดียว เชี่ยวชาญร่ายรำกระบี่ทั้งชำนาญดีดผีผา* รูปโฉมก็งดงามยิ่ง จึงขายตัวได้ในราคาสูงมาก" เถียนโปส่ายหน้า "เดิมทีข้าคิดออกเงินช่วยเหลือ เพียงแต่ตอนนั้นนางต้องการเกือบสองหมื่นตำลึง สกุลเถียนข้าต้องขายทรัพย์สินเกือบครึ่งถึงรวบรวมได้เพียงพอ อีกทั้งขายเร่งด่วนได้ราคาต่ำ อับจนหนทางโดยแท้ ท่านพ่อข้าก็ไม่อาจตกปากรับคำ"

"เกือบสองหมื่นตำลึง?" ฉินอวิ๋นพยักหน้า มีถึงหมื่นตำลึงก็นับเป็นมหาเศรษฐีแล้ว ขายตัวในราคาเกือบสองหมื่นตำลึง หอเยี่ยนเฟิ่งยอมรับภาระ หาได้ยากยิ่งแล้ว

"คืนนี้พวกเราไปหอเยี่ยนเฟิ่ง" ฉินอวิ๋นบอก

"ดี ข้าไปเป็นเพื่อนท่าน" เถียนโปพยักหน้า

แม้ร้อนใจอยากพบเซี่ยซวง แต่หอเยี่ยนเฟิ่งเปิดรับแขกยามค่ำ อีกทั้งเซี่ยซวงเข้าสู่หอเยี่ยนเฟิ่งสองปีกว่าแล้ว ไม่รีบร้อนในตอนนี้ ฉินอวิ๋นอดทนอยู่เป็นเพื่อนสหายเก่าแก่หลายปีเหล่านี้

นั่งริมราวระเบียงร่ำสุรา ชมมองบรรดาสหายแตะเหนือผิวน้ำเปรียบเพลงกระบี่

"พี่ฉินอวิ๋น ไฉนไม่ชี้แนะพวกข้าสักหน่อย"

"นั่นสิ รีบมา อย่ามัวแต่ดื่มสุรา" พรรคพวกร้องเรียก

---

* เครื่องสายอย่างหนึ่ง รูปร่างคล้ายลูกแพร์

"ไม่ดีกว่า" ฉินอวิ๋นฝืนยิ้ม เขาไร้แก่จิตแก่ใจ นึกถึงเซี่ยซวงซึ่งขายตัวให้หอเยี่ยนเฟิ่ง นึกถึงคนระห่ำแซ่เซี่ยที่ตายไปจนต้องสะกดกลั้นความระทมทุกข์ในใจ

"พี่ฉินอวิ๋น" บุรุษหนุ่มหล่อเหลาสะโอดสะองเดินข้ามมา นั่งลงข้างฉินอวิ๋นผู้นี้คือ "คุณชายอู๋เฟิง" ผู้ก่อตั้งอุทยานกระบี่ซีซานในปีนั้น เขายิ้มกล่าวว่า "ตอนอายุสิบสามก็หลอมปราณถึงระดับเก้า อายุสิบห้าก็ออกท่องโลกตามลำพัง บัดนี้สมควรเสาะหาวาสนาเซียนพบ พิชิตประตูเซียนแล้วกระมัง"

"ลำบากยากเข็ญมาทุกประการ นับว่าพิชิตประตูเซียนแล้ว" ฉินอวิ๋นบอกกล่าว

คุณชายอู๋เฟิงอดระบายลมหายใจเฮือกมิได้ "เลื่อมใส เลื่อมใส เจ้าเป็นเพียงผู้เดียวในหมู่ยุวชนเมืองกว่างหลิงที่พิชิตประตูเซียน อีกทั้งเจ้ารู้หรือไม่ว่าข้าเลื่อมใสสิ่งใดในตัวเจ้ามากที่สุด"

ฉินอวิ๋นนึกฉงน

"เลื่อมใสในความกล้าของเจ้า" คุณชายอู๋เฟิงเฉลย "ด้วยคุณสมบัติในตอนนั้นของเจ้า เข้าร่วมสำนักฝึกตนบริเวณโดยรอบเมืองกว่างหลิงได้อย่างสบาย พิชิตประตูเซียนก็มิใช่เรื่องยาก แต่เด่นชัดว่าเจ้าไม่ให้ราคาสำนักฝึกตนธรรมดาสามัญชั้นนั้น ยอมท่องหล้าเสาะหาโอกาส กราบไหว้เข้าสู่สุดยอดสำนักอย่างแท้จริง บางครั้งหนทางบำเพ็ญตบะ ต้องเปี่ยมด้วยจิตใจเช่นนี้กระมัง"

ฉินอวิ๋นตะลึงงัน ส่ายหน้ากล่าวว่า "อย่ายกย่องข้า ข้าประสบลมกระโชกฝนกระหน่ำระหว่างทางจากบ้าน ยิ่งเผชิญช่วงเวลาคับขันเป็นตายบ่อยครั้ง แรกเริ่มเดิมทีข้ายังกัดฟันทน ต่อมาคิดกลับบ้าน แต่พบว่าจากบ้านมาไกลหมื่นลี้แล้ว วกกลับมายากเข็ญเช่นกัน เมื่อเป็นเช่นนี้ได้แต่

เดินไปจนสุดหนทาง”

“อดทนจนไกลบ้านหมื่นลี้ได้ก็ร้ายกาจมากแล้ว” คุณชายอู๋เฟิงยกกาสุราไม้ไผ่ขึ้น “ข้าขอคารวะ”

ฉินอวิ๋นก็ยกกาสุราขึ้นเช่นกัน

สองคนชนกาสุราหนึ่งครั้ง

คุณชายอู๋เฟิงดื่มสุราแล้วก็กล่าวว่า “เจ้าแตกต่างจากพวกเราแล้ว อายุขัยก็ไม่เหมือนกัน พิชิตประตูเซียนแล้วอยู่ได้เกินร้อยปี หากเข้าสู่เขตขั้นก่อนนภาแดนโอสถอนัตตาก็อายุยืนสองร้อยปี! แดนโอสถทิพย์ในตำนานยิ่งอายุยืนห้าร้อยปี กลายเป็นเทพเซียนแท้จริง ต่อไปพวกเราสหายในวัยเยาว์กลายเป็นขี้เถ้ากองหนึ่ง ไม่แน่เจ้ายังคงอ่อนเยาว์”

ฉินอวิ๋นอึ้งงัน ไม่เอ่ยกล่าวอันใด เพียงเสตามองสหายที่ประลองกระบี่เหนือผิวน้ำ แล้วจิบสุราเงียบๆ

ยามราตรี

ฉินอวิ๋นปฏิเสธคำเชิญงานเลี้ยงยามค่ำ จากมาพร้อมเถียนโป

“พวกเราไปหอเยี่ยนเฟิ่ง” สองคนขี่ม้ากลับมา

หอเยี่ยนเฟิ่งเป็นหอคณิกาเลื่องชื่อที่สุดในเมืองกว่างหลิง แหล่งรวมขุนนางมากชื่อเสียง คหบดีอาคันตุกะสูงศักดิ์ เข้ามาดื่มชาธรรมดาเพียงจอกต้องจ่ายหนึ่งตำลึง! หนึ่งตำลึงเพียงพอสำหรับครอบครัวสามปากท้องปรกติทั่วไปใช้จ่ายสองสามเดือน

บัดนี้หอเยี่ยนเฟิ่งเปิดประตูรับแขกแล้ว โคมแดงแขวนสูง หน้าประตูมีกลุ่มสตรีสวยสดงดงามคอยรับแขกอย่างกระตือรือร้น

ตอนที่ 9 พบกันอีกครา

นอกหอเยี่ยนเฟิ่ง แขกสูงศักดิ์ร่ำรวยทยอยเข้าสู่ด้านใน

ที่มุมถนนตอนนี้กลับมีชายหนุ่มสองคน แต่งกายสมถะสะอาดสะอ้าน

"หวังเหล่าเอ้อร์ เจ้าจะเข้าไปจริงหรือ เข้าไปนั่งดื่มชาจอกเดียวจ่ายตั้งหนึ่งตำลึง พวกเราขายแรงงานสองเดือนเพิ่งหาได้แค่หนึ่งตำลึง!" ชายหนุ่มสองคนมองหอเยี่ยนเฟิ่งอยู่ห่างๆ พอมองเห็นเงาร่างหยาดเยิ้มยั่วยวนในหอได้รางๆ

"**ข้าอิ่มผู้เดียวทั้งครอบครัวไม่หิว*** ขอเพียงได้ฟังยอดพธูพิสุทธิ์สารทบรรเลงสักเพลงก็คุ้มค่าแล้ว เจ้าไปไม่ไป ไม่เข้าไป ข้าไปเอง" ชายคิ้วเข้มตาโปนร้องเร่ง

"ข้า...ข้าต้องหาเลี้ยงครอบครัว ไม่ไปแล้ว อิงจื่อรู้เข้าต้องด่าเปิงแน่" ชายร่างเตี้ยด้านข้างกลับลังเลส่ายหน้า

---

* หมายถึงเป็นโสด ปากเดียวท้องเดียว

“สตรีชราที่บ้านเจ้านั่นหรือ เมื่อคืนก็ด่าเจ้าทั้งคืน เจ้าเพิ่งเก็บถุงเงินของผู้สูงศักดิ์ได้ เขาตกรางวัลเจ้าหนึ่งตำลึง สตรีชราบ้านเจ้าไม่ล่วงรู้! ไปเถอะ ไปเถอะ”

“เจ้าไปเองเถอะ แพงเกินไปแล้ว”

“อย่ามาเสียใจทีหลัง” ชายคิ้วหนาตาโปนสาวเท้าจากไปทันที เข้าสู่หอเยี่ยนเฟิ่งอย่างรวดเร็ว

ชายร่างเตี้ยส่ายหน้า คันยุบยิบในใจ สุดท้ายกัดฟันหมุนตัวเดินจาก *‘หนึ่งตำลึงเพียงพอซื้อเนื้อซื้ออาหาร ชีวิตดีขึ้นมาหน่อย อิงจื่อเห็นเงินนี่แล้วก็ต้องดีใจมากเป็นแน่’* คิดพลางใบหน้าชายร่างเตี้ยปรากฏรอยยิ้ม

ส่วนฉินอวิ๋นและเถียนโปเพิ่งขี่ม้ามาถึงนอกหอเยี่ยนเฟิ่ง

“คุณชายเถียน ไม่พบท่านมาตั้งนานแล้ว เชิญเร็ว เชิญ” แม่เล้าท่วงท่าเฉิดฉันผู้หนึ่งร้องทักเสียงสูง เมื่อยังรุ่นๆ นางย่อมเป็นสาวงามทาสเต่า* ด้านข้างกระวีกระวาดเข้ามาจูงม้า

“พวกเราเข้าไป” เถียนโปพลิกร่างลงจากม้านำทางฉินอวิ๋นเดินเข้าไปด้านใน

“รีบมาต้อนรับแขก” แม่เล้ากุลีกุจอนำทาง

เพียงครู่เดียวมีนางรับใช้รูปร่างเล็กกะทัดรัดออกมาต้อนรับ “คุณชายเถียนเชิญเจ้าค่ะ คุณชายท่านนี้มาหอเยี่ยนเฟิ่งของพวกเราเป็นครั้งแรกกระมัง”

“ท่านนี้คุณชายฉิน จัดพวกเรานั่งในตำแหน่งใกล้สักหน่อย” เถียนโปกำชับ

“วางใจเจ้าค่ะ คุณชายเถียนท่านออกปาก พวกเราไหนเลยกล้า

---

* เรียกเด็กรับใช้ทำงานจิปาถะในหอคณิกา เมื่อมีแขกเรียกพบนางคณิกาที่รัดเท้าดอกบัว จะมีเด็กรับใช้แบกตัวพวกนางไปพบแขกเหมือนเต่าแบกป้ายศิลาจารึก

เมินเฉย” นางรับใช้ยิ้มตอบ

หอเยี่ยนเฟิ่งประกอบขึ้นจากห้าหมู่อาคาร อันได้แก่ ตึกหลัก ตึกตะวันออก ตึกใต้ ตึกตะวันตก และตึกเหนือ ในบรรดานั้นตึกหลักต้อนรับแขกจากทุกสารทิศ ส่วนตึกอื่นหากมิใช่แขกผู้มีเกียรติไม่อาจย่ำกราย

บัดนี้ ฉินอวิ๋นและเถียนโปเข้าสู่ตึกหลัก ถูกพามายังตำแหน่งใกล้ราวระเบียง

ระเบียงโอบรอบเวทีตรงกลาง ด้านหลังมีนักมโหรีบรรเลงดนตรี สองนางรำร่ายระบำพลิ้วไหวปราดเปรียว

“พี่อวิ๋น ตอนนี้เป็นแม่นางสามัญธรรมดา อีกประเดี๋ยวจะมีนางคณิกาออกมา พวกเราตรงนี้นับว่าอยู่ใกล้ที่สุดแล้ว” เถียนโปบอกกล่าว ทั้งสองนั่งลง เบื้องหน้ามีจอกชา เถียนโปสั่งอย่างคุ้นเคย “ผลไม้และของว่างล้วนยกขึ้นมา ชงชาหนึ่งกามาด้วย”

“รีบไป” นางรับใช้ผู้นั้นคอยปรนนิบัติชงชาอยู่ด้านข้าง กำชับสาวใช้นางอื่นไปยกผลไม้ของว่าง จากนั้นนวดไหล่เถียนโปอย่างเป็นธรรมชาติ ไม่ขัดเขิน “คุณชายเถียน คุณชายฉินต้องการพี่สาวน้องสาวปรนนิบัติพัดวีหรือไม่”

“ไม่ต้อง” ฉินอวิ๋นบอกปัด ตระเวนใต้ฟ้าหกปี ย่อมรู้ธรรมเนียมในหอโคมเขียว หอคณิกาอย่างหอเยี่ยนเฟิ่ง นางรับใช้พวกนี้เพียงปรนนิบัตินวดไหล่ทุบขา แต่ไม่ขายตัว

“วันนี้เสี่ยวซวงคงออกมากระมัง” ฉินอวิ๋นเอ่ยถาม

“น้องเซี่ยซวงเข้าสู่หอคณิกา เปลี่ยนชื่อแล้ว” เถียนโปบอกกล่าว “บัดนี้นามศิลป์ว่าธุลีหมอก นางเข้ามาเพื่อค้ำประกันหนี้ หอเยี่ยนเฟิ่งแน่นอนย่อมให้นางออกมาพบปะแขกเหรื่อบ่อยครั้ง”

"ธุลีหมอก?" ฉินอวิ๋นพึมพำเสียงเบา เจ็บแปลบในใจ ดรุณีน้อยในตอนนั้นถูกบีบเข้าสู่หอคณิกาแล้ว

ภายในหอเยี่ยนเฟิ่ง ตำแหน่งที่นั่งก็แบ่งระดับความสำคัญ

บรรดาแขกผู้มีเกียรติสูงศักดิ์ หากมิได้นั่งในห้องวิจิตรที่มิดชิดกว่า แต่ห่างจากเวทีไปสักหน่อยก็นั่งใกล้เวที ปรกติมีนางรับใช้หน้าตาสะสวยคอยทุบไหล่ นวดขา ป้อนผลไม้ของว่าง ที่นั่งด้านหลังล้วนเล็กลง ปรกติสั่งเพียงชาสามัญทั่วไปหนึ่งกา ไม่เรียกหาคนปรนนิบัติ เช่นนั้นถึงเสียค่าใช้จ่ายต่ำสุด หนึ่งตำลึง!

เวลาเคลื่อนคล้อย

บนเวที ต่างสลับผลัดเปลี่ยนขึ้นแสดง

คล้อยตามเสียงขลุ่ยเซียวแว่วดัง "ยอดพธูพิสุทธิ์สารท" ผู้โด่งดังที่สุดของหอเยี่ยนเฟิ่งอยู่ในชุดเขียวนั่งเป่าขลุ่ยเซียว เสียงขลุ่ยเซียวทุ้มต่ำนุ่มนวล สงบอ่อนโยนละม้ายโหยไห้ละเมียดเหมือนเล่าขาน ผู้สดับตกเข้าสู่ห้วงฝันโดยไม่รู้ตัว ความกังวลห่วงหานานัปการแห่งโลกียะประหนึ่งอยู่ไกลโพ้น กระทั่งฉินอวิ๋นยังดื่มด่ำตรับฟังนิ่งเงียบ

จนเสียงขลุ่ยเซียวจบสิ้น ยอดพธูพิสุทธิ์สารทก็ลุกขึ้นยืน มือสล้างขาวผ่องกำขลุ่ยเซียวหมุนตัวจากไปแล้ว

"ยอดพธูพิสุทธิ์สารทเล่า"

"ประหนึ่งภาพนิมิต เมื่อตื่นขึ้น ยอดพธูพิสุทธิ์สารทก็ไม่ดำรงอยู่แล้ว"

ผู้คนมากมายโดยรอบต่างผิดหวังไปตามๆ กัน จากนั้นต่างอุทานอย่างอัศจรรย์ใจ ชายหนุ่มคิ้วเข้มตาโปนที่นั่งตรงมุมยิ่งตื่นเต้นปลื้มปีติยกใหญ่ "ได้ฟังการบรรเลงของยอดพธูพิสุทธิ์สารทสักเพลง คุ้มแล้ว

คุ้มค่าแล้ว”

ฉินอวิ๋นฟังแล้วก็พยักหน้าเล็กน้อย ทักษะเป่าขลุ่ยเซียวเยี่ยงนี้เก่งกาจอย่างแท้จริง

“เสียงขลุ่ยเซียวของยอดพธูพิสุทธิ์สารท ยิ่งไม่สามัญดาษดื่น ข้าเห็นว่าครานี้ยอดพธูพิสุทธิ์สารทช่วงชิงตำแหน่งยอดบุปผาได้เป็นแน่”

“ยอดบุปผาไหนเลยแย่งชิงได้ง่ายดายปานนั้น นับแต่ยอดพธูพิสุทธิ์สารทมาถึงเมืองกว่างหลิงของพวกเรา เข้าร่วมการคัดเลือกยอดบุปผาติดต่อกันสองครั้ง นางเข้าเพียงรอบสามคนสุดท้าย ไม่เคยครองตำแหน่งยอดบุปผาได้”

“ปีกลายโฉมตรูสุคนธ์ภูษาเอาชนะยอดพธูพิสุทธิ์สารทไปได้หนึ่งเสียง ได้ตำแหน่งยอดบุปผาไปครองยังพอว่า สองปีก่อน นายหญิงหอ**หรูเมิ่ง** *(ดั่งภาพฝัน)* ได้ครองตำแหน่งยอดบุปผา ช่างไม่เที่ยงธรรมเอาเสียเลย”

เสียงวิจารณ์ดังขรม

“คัดเลือกยอดบุปผา?” ฉินอวิ๋นเองก็ล่วงรู้ เมืองกว่างหลิงเป็นเมืองใหญ่มีประชากรหลายสิบหมื่น การคัดเลือกยอดบุปผาถือเป็นงานสำคัญ! หอคณิกาใหญ่มีชื่อเสียงต่างทุ่มสรรพกำลังประชันขันแข่ง ไม่เอ่ยถึงกลายเป็นยอดบุปผา เพียงติดหนึ่งในสิบท่ามกลางนางคณิกามากมาย ชื่อเสียงย่อมโด่งดังทบทวี! ในหอคณิกา ชื่อเสียงก็คือก้อนเงินขาวละลานตา!

“หอเยี่ยนเฟิ่งย่อมทุ่มเทแย่งชิงตำแหน่งยอดบุปผา ยอดพธูพิสุทธิ์สารทเมื่อครู่เป็นนางคณิกาอันดับหนึ่งของหอเยี่ยนเฟิ่ง” เถียนโปบอกเล่า “เดิมทีนางเป็นธิดาของขุนนาง ฐานะทางบ้านตกต่ำ ถึงเข้าสู่สถานเริงรมย์ ทว่ากลับมีชื่อเสียงโด่งดังอย่างรวดเร็ว หอเยี่ยนเฟิ่งเชิญนางมาจากเมืองอู๋ นางคณิกามีชื่ออย่างนาง มาถึงเมืองกว่างหลิงย่อมเป็นอิสระ คิดจาก

ลาก็จรลี กระทั่งหอเยี่ยนเฟิ่งยังผูกมัดไม่อยู่ อยากพบหน้านางสักครั้ง ร้อยตำลึงยังต้องดูว่านางยินดีหรือไม่”

“หอเยี่ยนเฟิ่งทุ่มเทช่วยนางชิงตำแหน่งยอดบุปผา น่าเสียดายสองปีก่อนล้วนไม่สำเร็จ” เถียนโปส่ายหน้า

“เสี่ยวซวงเล่า ชิงตำแหน่งยอดบุปผาหรือยัง” ฉินอวิ๋นสอบถาม

“น้องเซี่ยซวงเข้าหอเยี่ยนเฟิ่งมาก่อน ชื่อเสียงไม่มากพอจึงไม่เข้ารอบ ปีกลายเข้ารอบแต่ก็ไม่ติดหนึ่งในสิบ” เถียนโปบอก “ปีนี้ก็ไม่มีหวังเช่นเดิม ถึงอย่างไรในหอเยี่ยนเฟิ่ง นางอยู่เพียงลำดับที่ห้า”

ฉินอวิ๋นพยักหน้าไม่เอ่ยกล่าววาจาอีก

แม้ของว่างและผลไม้ตัดแต่งหลายจานวางตรงหน้า แต่ฉินอวิ๋นไม่แตะต้อง เพียงจิบน้ำชา หลังดื่มไปสองจอก ในที่สุดเงาร่างในชุดแดงท่วงท่าองอาจผ่าเผยก็เหินทะยานจากด้านหลังออกมา หนึ่งกระบี่แหวกอากาศ ทิ้งร่างแตะพื้นเวที

“ธุลีหมอก” แห่งหอเยี่ยนเฟิ่งร่ายรำกระบี่!

“เสี่ยวซวง” มือที่กำจอกชาของฉินอวิ๋นกระชับแน่น สาวน้อยอายุเพียงสิบสามในตอนนั้น บัดนี้อายุสิบเก้า เป็นแม่นางเติบใหญ่ผู้หนึ่งแล้ว

น้องเซี่ยซวงผู้ไม่รู้จักรสชาติของความทุกข์ระทม บริสุทธิ์ไร้เดียงสาอย่างยิ่ง บิดาล่วงลับเนื่องเพราะป่วยหนักติดเตียงนานปียังพอทำใจได้ แต่พี่ใหญ่เซี่ยเหลยซึ่งเป็นญาติสนิทเพียงคนเดียวตายจากส่งผลกระทบต่อนางมาก ตอนนั้นนางยืนหยัดชดใช้คนในครอบครัวของบุรุษที่เสียชีวิตในงานคุ้มกันภัย ถึงขั้นขายตัวเข้าหอเยี่ยนเฟิ่งเพื่อรวบรวมเงิน

“เติบใหญ่แล้ว เป็นแม่นางแล้ว” ฉินอวิ๋นพึมพำเสียงเบา เซี่ยซวง

เปลี่ยนแปลงไปมาก

คิ้วยาวเรียวงาม ลักษณะองอาจยิ่งนัก ปราดเปรียวคล่องแคล่วยามร่ายรำกระบี่ เพียงแต่แฝงความอ่อนแออยู่เจือจาง

ความองอาจและความอ่อนแอกลับหลอมรวมในร่างเดียว

"วิชากระบี่ที่ข้าสอนนางถูกดัดแปลงแก้ไขเป็นเช่นนี้แล้ว" ฉินอวิ๋นส่ายหน้าแผ่วเบา สลับซับซ้อนในใจ

เคล้าคลอเสียงดนตรี เมื่อเซี่ยซวงบนเวทีหมุนตัวแทงหนึ่งกระบี่ ก็เหลือบเห็นตำแหน่งโต๊ะทางนี้

นางผงะอึ้งงัน

เงาร่างนั้น...บุรุษที่นั่งอยู่กับเถียนโป...

ภาพความทรงจำผุดขึ้นในห้วงสมองเป็นฉากๆ

"เสี่ยวซวง กระบวนท่ากระบี่นี้สมควรสำแดงแบบนี้" ฉินอวิ๋นอายุเพียงสิบสามปีในตอนนั้นกำลังชี้แนะ

"พี่อวิ๋น ข้าเป็นแล้ว ข้าเป็นแล้ว ข้าทำให้ท่านดูหนึ่งเที่ยว" เซี่ยซวงซึ่งอายุเพียงสิบเอ็ดปีคิดทดลองอีกครั้งอย่างดีอกดีใจ

"ต้องฝึกฝนให้ดี พี่อวิ๋นของเจ้าบัดนี้คนกระบี่ผสานเป็นหนึ่งเก่งกาจกว่าพี่ใหญ่เจ้า" เซี่ยเหลยซึ่งอายุเพียงสิบสี่แต่ร่างกายสูงใหญ่กำยำแล้วยืนชมดูอยู่ด้านข้างพลางเอ่ยกระเซ้า

เซี่ยซวงน้ำตาคลอหน่วย

ฉินอวิ๋นก็เพ่งมองนาง

สองสายตาสบประสาน ฉินอวิ๋นยิ้มอ่อนจางพยักหน้าเล็กน้อย

ตอนที่ 10 เชือดไก่ให้ลิงดู

บรรดานักดนตรีในหอเยี่ยนเฟิ่งต่างฉงนฉงาย ไฉนการร่ายกระบี่จึงหยุดลง พวกเขาบรรเลงท่วงทำนองเมื่อครู่ซ้ำ เซี่ยซวงหรือธุลีหมอกในบัดนี้ไม่ทันคิดมาก ร่ายรำกระบี่ต่อไป

เพลงกระบี่จบสิ้นในที่สุด

เซี่ยซวงในชุดแดงหันกลับไปมองฉินอวิ๋น ก่อนจากเวทีไป

"ข้าต้องการพบธุลีหมอก" ฉินอวิ๋นหันไปบอกนางรับใช้ที่อยู่ด้านข้าง นางผู้นั้นเผยรอยยิ้ม "คุณชายฉิน ยี่สิบตำลึงถึงพบธุลีหมอกของพวกเราได้ แต่มือไม้ไม่อาจยุ่มย่าม นานสุดได้เพียงครึ่งชั่วยาม หากคุณชายตกลง ข้าจะไปบอกต่อ ดูว่านางยินดีหรือไม่ อีกทั้งต้องดูว่ามีแขกท่านอื่นต้องการพบหรือไม่ ต้องมีผู้มาก่อนมาทีหลัง!"

"รีบไป" เถียนโปเอ่ยเร่ง "จำไว้ บอกว่าคุณชายฉินต้องการพบ"

"เจ้าค่ะ ข้าไปเดี๋ยวนี้" นางรับใช้รีบไปถ่ายทอดวาจา

ฉินอวิ๋นรอคอยอยู่เงียบๆ

ยี่สิบตำลึงได้พบหน้านั่งสนทนา ส่วนยอดพธูพิสุทธิ์สารทเมื่อครู่ต้องสองร้อยตำลึง เห็นได้ถึงระดับขั้นอันแตกต่าง

"การร่ายรำกระบี่ของธุลีหมอกยอดเยี่ยมโดยแท้ ข้าเคยพบมือกระบี่ร้ายกาจมามากมาย เอ่ยถึงพลังฝีมือมือกระบี่เหล่านั้นย่อมร้ายกาจกว่า ทว่าไม่มีอรรถรสเหมือนรำกระบี่ของนาง เพลงกระบี่ของนางดั่งทิ่มแทงหัวใจ"

"ผีผาของนางถึงร้ายกาจ นางเป็นเลิศทั้งดีดผีผารำกระบี่ ข้าคิดว่าการคัดเลือกยอดบุปผาครั้งนี้นางติดหนึ่งในสิบอันดับแรกแน่"

"ในหอเยี่ยนเฟิ่งนางเป็นเพียงชั้นรอง ชิงตำแหน่งกับนางคณิกาจากหอนางโลมมากมายในเมืองกว่างหลิง คิดติดหนึ่งในสิบอันดับแรกแทบเป็นไปไม่ได้" แขกหลายคนในละแวกนั้นออกความเห็น

ฉินอวิ๋นรอคอย

นางรับใช้ฝีเท้ารวดเร็วแผ่วเบาเดินเข้ามาด้วยใบหน้ายิ้มแย้ม หยุดข้างกายฉินอวิ๋นเอ่ยเสียงเบาว่า "คุณชายฉิน ธุลีหมอกยินดีพบท่าน"

"อืม นำทาง" ฉินอวิ๋นสูดลมหายใจเข้าลึกๆ ลุกขึ้นเอ่ยกำชับ

"คุณชายฉิน เชิญตามข้ามา" นางรับใช้นำทางที่เบื้องหน้า

ตึกหลักกว้างใหญ่โอฬาร ภายในยิ่งปรากฏระเบียงคดเคี้ยวเลี้ยวลด หลังเดินออกจากตึกหลักแล้ว ย่ำฝีเท้าไปตามทางระเบียงสายหนึ่งเชื่อมต่อตึกตะวันออก

หมู่ตึกสี่ทิศของหอเยี่ยนเฟิ่ง มิใช่อาคันตุกะสูงศักดิ์มีเกียรติไม่อาจกล้ำกราย ข้อกำหนดสำหรับเข้าสู่ตึกตะวันออกและตึกใต้ค่อนข้างต่ำสักหน่อย จ่ายเพียงไม่กี่ตำลึงก็ล่วงเข้ามาได้ แต่ฉินอวิ๋นเข้าพบธุลีหมอกต้องจ่ายถึงยี่สิบตำลึงก็น่าตระหนกแล้ว บ้านสักหลังของชาวบ้านในเมืองกว่าง

หลิงมีราคาประมาณสองร้อยตำลึงเท่านั้น

เอี๊ยด...นางรับใช้มาถึงนอกประตูแห่งหนึ่งก่อนผลักเปิด เอ่ยเสียงกังวาน "ธุลีหมอก คุณชายฉินมาแล้ว"

"คุณชายฉินขอเชิญ" นางรับใช้หันมายิ้มบอก

ฉินอวิ๋นถึงได้เข้าไปข้างใน

ส่วนนางรับใช้ดึงปิดประตูจากด้านนอกก่อนจากไป

ฉินอวิ๋นเข้าสู่ด้านใน แวบแรกก็เห็นสตรีวัยกลางคนยืนอยู่ด้านข้าง

"น้าเซวีย?" ฉินอวิ๋นตกตะลึง

"คุณชายรอง" สตรีวัยกลางคนก็เผยรอยยิ้ม

ตอนนี้เอง เงาร่างอรชรสายหนึ่งแหวกม่านประตูเดินออกมาอย่างอดทนรอไม่ไหว สองตารื้นชื้นมองฉินอวิ๋น

ฉินอวิ๋นสะท้านวูบ รู้สึกเพียงละอายแก่ใจ เหตุใดตนเองไม่กลับมาเร็วสักหน่อย

"เสี่ยวซวง" ฉินอวิ๋นเอ่ยเรียก

"พี่อวิ๋น" เซี่ยซวงโผเข้ามาซุกในอ้อมกอดของฉินอวิ๋น

ฉินอวิ๋นกอดนางไว้พลางเอ่ยเสียงเบา "ข้ากลับมาสายไปแล้ว"

"ข้ากลัวมาก กลัวว่าพี่อวิ๋นท่านก็ไม่กลับมาแล้ว หกปี ในที่สุดพี่อวิ๋นก็กลับมา" เซี่ยซวงผละออกจากฉินอวิ๋น สายตาราวดอกสาลี่ต้องฝนมองเขา "นับแต่พี่ชายข้าจากไป วันนี้เป็นวันหนึ่งที่ข้าดีใจที่สุด"

"ข้าเองเพิ่งกลับมาเมื่อวาน วันนี้เพิ่งได้ฟังเรื่องเซี่ยเหลยจากเถียนโป" ฉินอวิ๋นทอดถอนใจ "ภายในเมืองมีทางการคอยปกป้องคุ้มกันยังดีสักหน่อย แต่นอกเมือง แม่น้ำลำธารจนถึงป่าเขาลำเนาไพร ไม่อาจรู้ได้ว่าที่ใดมีปีศาจแฝงตัว งานคุ้มกันภัยเดิมก็อันตรายดั่งคมดาบอาบโลหิต"

"แต่สำนักคุ้มกันภัยเป็นกิจการตกทอดจากรุ่นสู่รุ่นของสกุลเซี่ย พี่ชายข้าตั้งปณิธานสร้างชื่อเสียงเกรียงไกรให้สำนักคุ้มกันภัยอีกครั้ง" เซี่ยซวงบอกกล่าว

ฉินอวิ๋นพยักหน้าเงียบๆ

คนระห่ำแซ่เซี่ย...ด้วยนิสัยใจคอเยี่ยงเขา ไหนเลยกลัวตาย คนหยิ่งทะนงบ้าระห่ำพรรค์นั้นย่อมคิดสร้างสำนักคุ้มกันภัยให้ยิ่งใหญ่ขึ้น กลายเป็นสำนักคุ้มกันภัยอันดับหนึ่งของกว่างหลิง ถึงขั้นเป็นลำดับหนึ่ง ลำดับสองของทั้งเจียงโจว นี่ถึงเป็นความมุ่งหวังของเขา เพียงแต่เสียชีวิตเร็วไปสักหน่อย

"ไสหัวไป" เสียงตวาดลั่นจากด้านนอก

"หืม?" ฉินอวิ๋นนิ่วหน้า เสียงเอ็ดตะโรก่นด่าดังจากภายนอก

บนทางเดินระเบียงนอกห้อง

บุรุษอวบอ้วนสวมชุดหรูหราสีหน้าหยิ่งยโส ด้านหลังนำสองผู้คุ้มกันมาด้วย คิดฝ่าเข้ามาโดยตรง

"คุณชายหลิว ด้านในมีแขกแล้ว" นางรับใช้บอกน้ำเสียงร้อนรน

"แขก? ในเมืองกว่างหลิง ที่กล้าให้ข้าหลิวฉีรอมีไม่กี่คน คุณชายฉินอันใดผู้นี้กล้าให้ข้ารออย่างนั้นหรือ เขาไม่มีคุณสมบัติพอ!" เจ้าอ้วนผู้นี้ตวาดเสียงดังลั่น ผู้ดูแลตึกนางหนึ่งจากอีกฟากรีบพุ่งปราดเข้ามา ร้องปรามเสียงสูงมาแต่ไกล "คุณชายหลิว คุณชายหลิว อย่าได้โมโห ไยต้องเดือดดาลใหญ่โตเพียงนี้ เป็นเด็กๆ พวกนี้ไม่รู้เรื่อง ข้าไปบอกกล่าว ให้คุณชายฉินจากไป"

"อ้อ เช่นนั้นเจ้ารีบบอกเขาจากไปให้ไว" เจ้าอ้วนขึ้นเสียง นับว่าไว้หน้าหอเยี่ยนเฟิ่งอยู่บ้าง

ผู้ดูแลตึกรีบผลักประตูเข้าไป ละล่ำละลักกล่าวว่า "คุณชายฉินขออภัย ด้านนอกนั่นท่านก็ได้ยิน..."

"ไสหัวไป!" ฉินอวิ๋นเอ่ยเสียงราบเรียบ

ผู้ดูแลตึกผงะ

เจ้าอ้วนที่ยืนบนระเบียงพอได้ยิน ก็แค่นยิ้มสาวเท้าเข้ามา "ไว้หน้าเจ้าให้ไสหัวเจ้าไม่ไสหัว ดูท่ามีเพียงลงมือแล้ว ไป! โยนชนชั้นกำเริบเสิบสานลงจากตึก"

"ขอรับ" ผู้คุ้มกันรูปร่างใหญ่โตล่ำสันปรี่ขึ้นหน้าทันที

"คุณชายหลิวอย่าโมโห" เซี่ยซวงกลับกล่าวขออภัยต่อเนื่อง ขณะเดียวกันก็เอ่ยกับฉินอวิ๋นเสียงเบา "คุณชายหลิวผู้นี้เป็นคนสกุลหลิว หนึ่งในสามสกุลใหญ่ของเมืองกว่างหลิง ไม่อาจตอแย"

สกุลหลิวยอดสกุลชั้นสูงในเมืองกว่างหลิง เท่าที่เซี่ยซวงรู้ ฉินเลี่ยหู่มือปราบเหรียญเงินก็เอาชนะสกุลหลิวไม่ได้

"ได้ยินหรือยัง ยังคงเป็นธุลีหมอกรู้สถานการณ์ ข้าไว้หน้านาง รีบๆ ไสหัวไปเถอะ" เจ้าอ้วนโวยลั่น

"สกุลหลิว? ต่อให้**หัวหน้าฝ่ายเสมียน*** อยู่ที่นี่ ก็มิกล้าขึ้นเสียงโวยวายกับข้า ยิ่งไม่ต้องเอ่ยถึงอนุชนในบ้านสกุลหลิวอย่างเจ้า" ฉินอวิ๋นเปรยตามองเขาปราดหนึ่ง "ตอนนี้เจ้าโดดลงตึกไปเองแต่โดยดี เรื่องนี้ถือว่ายุติ ไม่เช่นนั้นข้าโยนเจ้าด้วยมือข้า ไม่มีหนักเบาแล้ว"

เจ้าอ้วนตะลึงงัน

หรือเป็นผู้ร้ายกาจมาแต่ที่ใด แต่เจ้าถิ่นอย่างตัวมัน ไฉนไม่เคยได้ยินเล่า

"เจ้าเป็นใคร" เจ้าอ้วนถามขึ้น

---

* ขุนนางเอกขั้นหก รับผิดชอบงานด้านเอกสาร ตำแหน่งต่ำกว่าเสนาบดี (เจ้ากรม) รองเสนาบดี หัวหน้ากอง รองหัวหน้ากอง

“รีบๆ ไสหัวไปให้ไกล” ฉินอวิ๋นขมวดคิ้ว

“กล้าขู่บิดาหลิวของเจ้าหรือ” เจ้าอ้วนถลึงตาใส่ “เจ้าสองคนลุย วัดกับมันเสียหน่อย ดีแต่คุยโวที่นี่”

“ขอรับ”

ผู้คุ้มกันสองคนนี้ หนึ่งคนหลอมปราณระดับเจ็ด อีกคนหลอมปราณระดับแปด ล้วนเป็นยอดฝีมืออันดับหนึ่ง เห็นได้ถึงอำนาจบารมีของสกุลหลิว!

พวกมันเพิ่งพุ่งโถม ไม่ทันมองกระจ่างก็กลายเป็นเงาร่างลอยลิ่วออกจากปากประตู ข้ามราวระเบียงไปตกตุบบนพื้นชั้นล่าง

“แย่แล้ว” เจ้าอ้วนตกใจหน้าซีดขาว ไม่กล้าปากดีเหี้ยมโหด หมุนตัวได้ก็วิ่งหนี

“ไสหัว” ฉินอวิ๋นกลับขึ้นหน้าถีบบั้นท้ายเจ้าอ้วนหนึ่งเท้า

“อ๊าก!” มันกรีดร้องเสียงแหลมบาดหู ลอยข้ามราวระเบียงลงไป ส่วนสองผู้คุ้มกันซึ่งเป็นยอดฝีมือหลอมปราณระดับเจ็ดระดับแปดที่อยู่ด้านล่างกลับฟุบหมอบท่วงท่าประหลาดอยู่ตรงนั้น ไม่อาจลุกขึ้นในชั่วขณะ ได้แต่มองคุณชายนายตนเองหล่นตุบบนพื้นตาปริบๆ โลหิตทะลักเต็มปาก ใบหน้ากระแทกฉีกขาด

เจ้าอ้วนลุกขึ้นอย่างเจ็บปวด ตวาดด่าต่อเนื่อง “เจ้าสองคนไม่รู้จักรับข้ารึ”

“คุณชาย พวกเราปวดแปลบไปทั้งตัว ตอนนี้ยังยืนไม่ไหวไหว” ทั้งสองคนพยายามยืนขึ้น

“ฮ่าๆ...”

“หลิวฉีบ้านสกุลหลิวหรือนั่น”

“ขายหน้าชะมัด”

“ผู้ใดกัน กล้าโยนมันลงมา”

แขกหลายคนของหอเยี่ยนเฟิ่งเกาะราวระเบียงมองมาเบื้องล่าง มองคุณชายหลิวฉีที่กำลังขายหน้า ถึงอย่างไรก็ถือกำเนิดในสกุลหลิว มีคุณสมบัติให้เที่ยวใช้อำนาจบาตรใหญ่ในเมืองกว่างหลิง

ฉินอวิ๋นในตอนนี้เดินมาหยุดข้างราวระเบียง มองเจ้าอ้วนเลือดกบปากด้านล่างนั่น

เจ้าอ้วนเงยหน้ามอง เห็นโดยรอบล้วนเป็นผู้คน ความกล้าก็มีขึ้นมาบ้าง ตะโกนเสียงสูง “คนแซ่ฉิน มีความกล้าก็แจ้งชื่อเสียงเรียงนามมา!”

ฉินอวิ๋นเพียงชี้นิ้ว รังสีกระบี่สายหนึ่งพุ่งลงไปเบื้องล่าง เฉียดใบหน้าเจ้าอ้วนไปต้องตกที่พื้น ยิงแผ่นพื้นทะลุเป็นรูลึกยากมองเห็นก้นหลุมกระจ่างชัดแจ้ง เจ้าอ้วนลูบคลำใบหน้า แล้วก้มมองรูโหว่ดำมืดบนพื้น อดกลืนน้ำลายเอื๊อกมิได้ เนื้อตัวสั่นสะท้าน สองผู้คุ้มกันที่ลุกยืนมั่นแล้วก็ตกใจจนหน้าซีดเผือด

“ยิงพลังวัตร”

“พิชิตประตูเซียน!”

“ผู้บำเพ็ญตบะ ผู้บำเพ็ญตบะนี่เอง!”

สองคนนั้นอกสั่นขวัญแขวน

“ขออภัย ขออภัย คุณชายท่านนี้ ท่านถือเสียว่าข้าผายลม ปล่อยข้าไปเถอะ” เจ้าอ้วนฉีกยิ้มเงยหน้ากล่าวประจบ ถือกำเนิดในสกุลใหญ่กลับยิ่งกระจ่างความน่ายำเกรงของผู้บำเพ็ญตบะ หากเป็นประมุขสกุลหลิวอยู่ ยังพอมีคุณสมบัติงัดข้อกับอีกฝ่าย ส่วนผู้ด้อยอาวุโสในสกุลหลิวเช่นตัวมันนั้น ไม่มีคุณสมบัติแม้แต่น้อย

“เจ้าอยากให้ข้าแจ้งนามกรมิใช่หรือ ฟังให้ดี ฉินอวิ๋น จวนสกุลฉิน!”

ฉินอวิ๋นกวาดตามองโดยรอบ แขกมากมายหลายหน้าแต่เดิมร่วมชมดูความครึกครื้น ตกอกตกใจจนพูดไม่ออกเพราะรังสีกระบี่สายนั้นไปแต่แรกแล้ว

"ธุลีหมอกเป็นน้องสาวของข้า ล่วงเกินนางก็เท่ากับล่วงเกินข้าฉินอวิ๋น"

กล่าวจบก็หมุนตัวกลับห้อง

"ปิดประตู" ฉินอวิ๋นกำชับผู้ดูแลตึกตรงระเบียงด้านนอก

"เจ้าค่ะ เจ้าค่ะ" นางเองก็ตกตะลึง รีบงับปิดประตู

ตอนที่ 11 สัญญาขายตัว

มองตึกตะวันออกซึ่งอยู่ในที่ไกล ประตูห้องธุลีหมอกงับปิดลง บรรดาแขกที่เงียบเสียงไปต่างวิพากษ์วิจารณ์ขึ้น

"จวนสกุลฉิน? ฉินอวิ๋น? ก็คือจวนของใต้เท้ามือปราบเหรียญเงิน ข้ารู้แล้ว ฉินอวิ๋นคุณชายรองเมื่ออายุสิบสามก็คนกระบี่ผสานเป็นหนึ่ง หลอมปราณถึงระดับเก้า พรสวรรค์ยอดเยี่ยมเลิศล้ำ ลองคำนวณนับ บัดนี้ผ่านไปแปดปี คาดไม่ถึงกลายเป็นเทพเซียนไปเสียแล้ว" คหบดีรูปร่างสมบูรณ์ท่านหนึ่งโยกคลอนศีรษะอยู่ตรงนั้น "เพียงหนึ่งนิ้วชี้ก็ทรงพลานุภาพถึงขนาดนี้ หากสำแดงวิชาอาคมนานาออกมา จุๆ..."

"ดูสิ หลิวฉีตกใจจนเผ่นแน่บไปแล้ว"

"คุณชายฉินเป็นคนเมืองกว่างหลิง ถึงได้ลงมือไว้ไมตรี หากเป็นผู้บำเพ็ญตบะที่ร่อนเร่ทุกสารทิศ ไร้บ่วงห่วงพะวง เกรงว่าคงชี้นิ้วเด็ดหัวมันแล้ว"

"ธุลีหมอกนางนั้นครานี้คงแตกต่างแล้ว มีคุณชายฉินหนุนหลัง ใน

เมืองกว่างหลิงไม่มีผู้ใดกล้ารังแกนาง”

แขกเหล่านี้ต่างวิจารณ์เซ็งแซ่

ภายในห้อง

ดวงตาเซี่ยซวงสาดประกายระยิบระยับ “พี่อวิ๋น ขอบคุณ” นางรู้ดีว่าฉินอวิ๋นจงใจประกาศออกไปเพื่อข่มขวัญทุกฝ่าย ให้แขกทุกคนล้วนล่วงรู้ว่าธุลีหมอกผู้เลื่องชื่อมีฉินอวิ๋นปกป้อง

“เรื่องเล็กเท่านั้น เดิมทีข้าก็อยากเชือดไก่ให้ลิงกลัว เจ้าอ้วนหลิวผู้นั้นออกมา ให้ข้าฉกฉวยโอกาสสร้างความน่ายำเกรงพอดี” ฉินอวิ๋นเอ่ย “ยิ่งกว่านั้นปากมันเหม็นเน่าอย่างแท้จริง”

“สกุลหลิวเป็นหนึ่งในสามสกุลใหญ่แห่งกว่างหลิง ไม่ชักนำความยุ่งยากมาให้พี่อวิ๋นท่านดอกกระมัง” เซี่ยซวงเอ่ยอย่างเป็นกังวล

ฉินอวิ๋นหัวร่อ “โลกหล้านี้ผู้มีพลังฝีมือแกร่งกล้าแท้จริง หากไม่เป็นขุนนางมากศักดินาในราชสำนักครอบครองอำนาจล้นฟ้า ก็เป็นผู้บำเพ็ญตบะ อื่นใดล้วนไม่ควรค่าเอ่ยถึง!”

ที่ทำให้ฉินอวิ๋นยำเกรงในเมืองกว่างหลิงมีไม่กี่คน

อันดับหนึ่งคือใต้เท้าเจ้าเมือง เขาผู้นั้นกุมอำนาจทางการทหารทางการปกครองเบ็ดเสร็จเด็ดขาดในตัวคนเดียว เนื่องเพราะต้องเผชิญหน้ากับปีศาจก่อภัยพิบัติ ที่ต่ำกว่าขั้นเจ็ดล้วนบั่นศีรษะก่อนค่อยรายงาน เมื่อเป็นเช่นนี้ แสนยานุภาพของทางการในเมืองกว่างหลิงไม่มีผู้ใดกล้าต่อต้าน เขาออกเพียงคำสั่งเดียว ผู้เป็นศัตรูกับเขาก็คือศัตรูของทั้งราชสำนัก

แสนยานุภาพของราชสำนักเป็นที่หวาดหวั่นพรั่นพรึงของผู้บำเพ็ญตบะ

ต่อให้เป็นยอดคนเขตขั้นก่อนนภาแดนโอสถทิพย์ หากก่อปัญหากับทางการ ราชสำนักเพียงออกคำสั่งตามล่า ยอดคนเหล่านั้นต้องหนีหัวซุกหัวซุน

เคราะห์ดีตำแหน่งเจ้าเมืองสลับผลัดเปลี่ยนทุกสามปี อย่างมากดำรงตำแหน่งต่อเนื่องได้สองวาระ ก็จำเป็นต้องโยกย้ายไปเมืองอื่น

"จริงสิ สัญญาขายตัวของเจ้ากับหอเยี่ยนเฟิ่ง ข้าจัดการให้เอง เจ้าเตรียมตัวสักหน่อย คืนนี้จากหอเยี่ยนเฟิ่งไปพร้อมข้า" ฉินอวิ๋นบอกตามตรง

เซี่ยซวงตะลึงงัน

น้าเซวียที่อยู่ด้านข้างก็มองฉินอวิ๋นอย่างตกตะลึง

"สัญญาขายตัว?" เซี่ยซวงลังเล

"อย่างไรหรือ" ฉินอวิ๋นฉงน

"สัญญานี้ แท้จริงแล้ว..." นางอึกอักก่อนกล่าวว่า "แท้จริงแล้วไม่มีสัญญาขายตัว!"

ฉินอวิ๋นอึ้งงัน "เจ้ามิใช่เพราะชดใช้หนี้จนต้องขายตัวเข้าหอเยี่ยนเฟิ่งหรอกหรือ เถียนโปยังเล่าว่าชดใช้หนี้ถึงสองหมื่นตำลึง เงินมากมายถึงเพียงนี้ หอเยี่ยนเฟิ่งไม่มีทางไม่บังคับเจ้าลงนามสัญญาขายตัว"

เซี่ยซวงกล่าวอย่างจนใจ "พี่อวิ๋น ข้าเข้าหอเยี่ยนเฟิ่งเป็นเพียงสัญญาธรรมดา ไม่เชื่อ ท่านสอบถามน้าเซวียได้"

ฉินอวิ๋นหันไปมองน้าเซวีย นางเป็นคนเก่าคนแก่ของสกุลเซี่ย เป็นแม่น้า* ของเซี่ยเหลยและเซี่ยซวง เนื่องเพราะมารดาของทั้งคู่จากไปก่อนวัยอันควร บิดาป่วยหนักติดเตียง น้าเซวียจึงมาดูแลสองพี่น้องคู่นี้

---

* เรียกขานอนุภรรยาของบิดา

“เป็นเพียงสัญญาธรรมดา มิใช่สัญญาขายตัว” น้าเซวียพยักหน้า “ข้าเองก็ไม่อนุญาตให้เสี่ยวซวงขายตัวเข้ามา”

“เช่นนั้นไฉนโลกภายนอกต่างกล่าวว่าเป็นสัญญาขายตัว” ฉินอวิ๋นสอบถาม

“พี่อวิ๋น” เซี่ยซวงบอกเล่า “ตอนนั้นท่านพี่ข้าคุ้มกันภัยอยู่ต่างถิ่นเอาชีวิตไปทิ้ง คนในสำนักคุ้มกันภัยตายไปมากมาย สกุลเซี่ยชดใช้ให้แก่คนในครอบครัวของคนเหล่านั้นจนล้มละลาย นี่แน่นอนเป็นความจริง! ต่อมาลูกค้าลึกลับที่จ้างพวกเราคุ้มกันภัยล่วงรู้ว่าสกุลเซี่ยประสบเคราะห์กรรมใหญ่หลวงนี้ ก็มิได้เรียกร้องให้พวกเราชดใช้เงินทอง แม้ข้ามุ่งมั่นจะชดใช้เพื่อชื่อเสียงของสกุลเซี่ย แต่คนผู้นั้นนำไปเพียงหนึ่งตำลึงก็จากไปแล้ว”

“สกุลเซี่ยในตอนนั้นเหลือเพียงข้าแม่นางน้อยอายุสิบหก สกุลข้าเดินบนเส้นทางคุ้มกันภัยมานานปี ทำมาหากินบนคมดาบและทิ้งหนี้เลือดไว้พอตัว” เซี่ยซวงเล่าต่อเนื่อง “ข้าเองก็ไร้ที่พึ่งพิง หากประคับประคองสกุลเซี่ย คงถูกศัตรูคู่แค้นมาหาเรื่องอย่างรวดเร็ว เกรงว่าจะสูญเสียชีวิตผู้คนอีก ดังนั้นข้าเข้ามาที่หอเยี่ยนเฟิ่งด้วยตนเอง”

“สัญญาก็เป็นสัญญาธรรมดา เพียงแต่ประกาศต่อภายนอกว่าข้าชดใช้หนี้แล้วขายตัวเข้าหอเยี่ยนเฟิ่ง” เซี่ยซวงบอกกล่าว “ให้บรรดาศัตรูคู่แค้นล่วงรู้ว่าหอเยี่ยนเฟิ่งจ่ายเงินมากมายไปกับข้า พวกเขากล้าทำอันใดข้า ถือว่าตั้งตัวเป็นปฏิปักษ์กับหอเยี่ยนเฟิ่ง!”

“หอเยี่ยนเฟิ่งก็ยินดีกระทำเช่นนี้! ให้โลกภายนอกล่วงรู้ว่าพวกเขาจ่ายเงินถึงสองหมื่นตำลึงถึงซื้อตัวข้ามาได้ ช่วยยกระดับชื่อเสียงของข้าได้มาก ทำให้หอเยี่ยนเฟิ่งทำกำไรได้มากขึ้น” เซี่ยซวงเล่าสืบต่อ “ส่วนบรรดาศัตรูของสกุลเซี่ย ตอนพี่ชายข้ายังอยู่ก็สยบพวกนั้นได้โดยง่าย หอ

เยี่ยนเฟิ่งยิ่งไม่เห็นพวกนั้นอยู่ในสายตา”

ฉินอวิ๋นพยักหน้า

หอเยี่ยนเฟิ่ง หอคณิกาใหญ่สุดที่กระเดื่องเลื่องลือในเมืองกว่างหลิง เงินทองไหลมาเทมาราวน้ำหลากทุกวัน ล้วนเป็นแหล่งรวมของขุนนางคหบดี อิทธิพลดั้งเดิมก็ไม่สามัญ ยิ่งกว่านั้นดำเนินกิจการหอคณิกาชั้นนี้ได้ เบื้องหลังล้วนมีผู้ยิ่งใหญ่หนุนหลัง!

“เจ้าอย่าได้หลอกลวงข้า สัญญาขายตัวมิใช่เรื่องเล็ก” ฉินอวิ๋นเอ่ยขึ้น

“ข้าหลอกลวงพี่อวิ๋นได้อย่างไร ไม่เชื่อ พี่อวิ๋นสอบถามผู้ดูแลตึกตะวันออกได้” เซี่ยซวงบอก “นางรู้เรื่องนี้”

“ข้าไปสอบถาม” ฉินอวิ๋นก็ไม่กลัวยุ่งยาก เดินออกไปภายนอกทันที

เปิดประตูออกมา

ไม่ไกลจากหน้าประตู นางรับใช้และผู้ดูแลตึกคอยอยู่ ฉินอวิ๋นเอ่ยถามโดยตรง “ใช่ผู้ดูแลตึกกระมัง ข้ามีเรื่องสอบถามเจ้า”

นางรีบรับคำ “มิทราบคุณชายมีธุระใด”

“ข้าถามเจ้า เสี่ยวซวงมิได้ขายตัวเข้าหอเยี่ยนเฟิ่ง เป็นเพียงสัญญาธรรมดาหรือ” ฉินอวิ๋นเอ่ยถาม

นางอ้ำอึ้งอยู่สักครู่

“ผู้ดูแลตึกอย่างเจ้า อย่าได้หลอกลวงข้า” ฉินอวิ๋นปรายตามองนางปราดหนึ่ง ไม่รู้ด้วยเหตุใด นางอดรู้สึกกลัวเกรงมิได้ ไม่กล้าหลอกลวงปิดบัง เล่าออกมาอย่างนอบน้อม “คุณชายรอง เป็นเพียงสัญญาธรรมดาที่กล่าวแก่ภายนอกว่าสองหมื่นตำลึงก็เพียงพูดเคลือบคลุมกำกวมไปเท่านั้น เมื่อเป็นเช่นนี้ ธุลีหมอกถึงเข้าสู่หอเยี่ยนเฟิ่งอาศัยในตึกตะวันออกได้”

ฉินอวิ๋นพยักหน้า

เข้าพักในตึกตะวันออกได้ต้องอยู่ในกลุ่มของนางคณิกาเลื่องชื่อ

ประกาศแก่ภายนอกว่าใช้เงินไปสองหมื่นตำลึงก็นับว่ายกระดับฐานะของธุลีหมอก ไม่เช่นนั้นหน้าใหม่เช่นนี้จะกลายเป็นนางคณิกาเลื่องชื่อได้อย่างไร แน่นอนว่าเงื่อนไขในตัวของเซี่ยซวงเองก็ดียิ่ง **สิบนิ้วไม่เปื้อนน้ำหยางชุน*** ทั้งเคยศึกษาร่ำเรียนพิณหมากล้อมอักษรศิลป์จิตรกรรม ผีผาและร่ายรำกระบี่ยิ่งถนัดชำนาญ รูปโฉมก็เลิศล้ำ มีพื้นฐานอันดีมากมายดำรงอยู่ ถึงพอประคับประคองยกระดับขึ้นไปได้ไม่เช่นนั้นโคลนเหลวย่อมโบกไม่ติดกำแพง**

"ไม่อย่างนั้นหน้าใหม่สักคน ไต่เต้าทีละขั้น ต้องรอถึงเมื่อใด" ผู้ดูแลตึกยิ้มปะเหลาะ

"เอาละ เจ้าถอยไปเถอะ" ฉินอวิ๋นกำชับ

"เจ้าค่ะ เจ้าค่ะ" นางรีบจากไป

ฉินอวิ๋นถึงได้กลับเข้าห้อง

"ไม่มีสัญญาขายตัวจริงๆ" ฉินอวิ๋นก็คาดไม่ถึง ยิ้มเอ่ยว่า "เสียงเล่าลือภายนอกไม่อาจถือเป็นจริงเป็นจัง"

"พี่อวิ๋น" เซี่ยซวงคว้ากอดลำแขนฉินอวิ๋น เขย่าเบาๆ เอ่ยว่า "ตอนนั้นข้าเองก็อับจนหนทาง"

"ในเมื่อไม่มีสัญญาขายตัว ข้าเองก็กลับมาแล้ว เจ้าไม่ต้องใส่ใจเรื่องศัตรูคู่แค้นอีก กลับไปพร้อมข้าเถอะ เจ้าอาศัยในจวนสกุลฉินของข้า" ฉินอวิ๋นพึมพำว่า "ยกเลิกสัญญาธรรมดายิ่งง่ายดายขึ้น"

เซี่ยซวงลังเล

---

* สิบนิ้วไม่เปื้อนน้ำหยางชุนหมายความว่าไม่ต้องซักผ้าในช่วงอากาศหนาวซึ่งน้ำเย็นเฉียบ บ่งบอกว่าฐานะทางบ้านดี มีคนคอยรับใช้ หยางชุนคือช่วงเดือนสามของจีนซึ่งมีอากาศหนาว

** เปรียบเทียบว่าความสามารถต่ำหรือมาตรฐานต่ำ ย่อมใช้การไม่ได้

"อย่างไรหรือ" ฉินอวิ๋นฉงนสงสัย

เซี่ยซวงมองฉินอวิ๋น "พี่อวิ๋น ท่านว่าให้ข้ากลับไปพร้อมท่าน ข้ารู้ดีว่าท่านหวังดี แต่ว่าอาศัยในจวนสกุลฉิน อยู่แต่ภายในจวนทุกวัน ใช้ชีวิตไปอย่างนี้หรือ"

"เจ้าสามารถออกห่างสถานโลกีย์แห่งนี้ ภายภาคหน้ามีคนที่ชอบก็สามารถแต่งงาน ช่วยสามีอบรมเลี้ยงดูบุตร" ฉินอวิ๋นบอก

"แต่งงาน?" เซี่ยซวงส่ายหน้า "ข้าเข้าสู่สถานโลกีย์แล้ว ทั้งชีวิตล้างขัดไม่สะอาด จะแต่งงานได้อย่างไร"

ฉินอวิ๋นตะลึงงัน

"ท่านว่าให้ข้าแต่งงาน แต่แต่งให้ผู้ใดเล่า หากเอ่ยถึงสกุลใหญ่สูงศักดิ์ ไม่อาจแต่งข้าเป็นภรรยาแน่นอน อย่างมากก็รับไปเป็นอนุ! ข้ายินยอมไม่แต่งไปทั้งชีวิต ดีกว่าเป็นอนุผู้ใด" ใต้คิ้วคมเรียวยาว ดวงตาของเซี่ยซวงเต็มไปด้วยความเด็ดเดี่ยว

ฉินอวิ๋นพยักหน้าเล็กน้อย ถูกต้อง ฐานะของอนุนั้นต่ำต้อย สูงกว่าสาวใช้อันใดเทือกนั้นอยู่บ้างเท่านั้น ด้วยความเย่อหยิ่งทระนงของเสี่ยวซวง จะยินยอมเป็นอนุได้อย่างไร ส่วนตำแหน่งภรรยานั้นหรือ สกุลใหญ่สูงศักดิ์ที่แท้จริงไม่อาจแต่งนางคณิกาผู้หนึ่งเข้าไปเป็นภรรยาหลวงได้

"ที่ยอมแต่งข้าเป็นภรรยา เกรงว่าเป็นเพียงชาวบ้านสามัญธรรมดา" เซี่ยซวงส่ายหน้า "ข้าอยู่ในหอเยี่ยนเฟิ่งสองปีกว่า ผู้ที่หมายปองในตัวข้ามีนับไม่ถ้วน ข้าอยู่ที่นี่ก็ดีแล้ว หากแต่งไปกับชาวบ้านธรรมดา คงทำให้พวกเขาประสบเคราะห์ภัยไปด้วย"

"นับตั้งแต่ข้าเข้าสู่หอเยี่ยนเฟิ่ง ก็ถูกกำหนดแล้วว่าไม่อาจแต่งงาน" เซี่ยซวงส่ายหน้า "จากที่นี่ไปเพื่ออยู่อย่างโดดเดี่ยวลำพังในห้องหับส่วนลึกของบ้านช่องใหญ่โต? พี่อวิ๋น ท่านอยากให้ข้ามีชีวิตแบบนั้นหรือ"

ฉินอวิ๋นขบคิดใคร่ครวญ

"อยู่ในหอเยี่ยนเฟิ่ง มีพี่สาวน้องสาว ร่ำเรียนร่ายรำ ดนตรีและศาสตร์กระบี่ได้ อีกทั้งยังมีแขกสูงศักดิ์มีเกียรติมากมายหมายปอง" เซี่ยซวงแจกแจง "ในสายตาข้า ใช้ชีวิตแบบนี้ยิ่งเบิกบานใจกว่า"

"ในเมื่อข้าเข้ามา ก็ชำระล้างไม่สะอาดแล้ว" เซี่ยซวงยิ้มจืดจาง "มิสู้ให้ตนเองสำราญใจสักหน่อย อีกทั้งข้าและหอเยี่ยนเฟิ่งเป็นเพียงสัญญาธรรมดา ชดใช้เงินไม่กี่ตำลึงก็จากไปได้ สองปีกว่ามานี้ข้าสะสมได้สามพันตำลึง จากไปได้ทุกเมื่อ!"

"ข้ารั้งอยู่ก็ได้จากไปก็ได้ ที่นี่ ข้าเป็นอิสระ ยิ่งกว่านั้นข้าก็คุ้นชินแล้ว ชีวิตที่นี่หลากสีสันมากกว่า"

เซี่ยซวงมองฉินอวิ๋น "พี่อวิ๋น ท่านเข้าใจความหมายของข้าหรือไม่"

ฉินอวิ๋นสะทกสะท้อนใจ

สาวน้อยในความทรงจำของเขา บัดนี้เติบใหญ่แล้ว! เดิมทียังกังวลว่าสูญเสียญาติสนิทแล้วยังเข้าสู่หอคณิกา จิตใจของเสี่ยวซวงจะบิดเบี้ยว ในเมื่อนางอยู่ที่นี่แล้วเบิกบานใจ เช่นนั้นก็ดี

"ข้าใช้ชีวิตของนางคณิกาได้ไม่เลว" เซี่ยซวงยิ้มมองฉินอวิ๋น "อย่างไรหรือ พี่อวิ๋น ท่านดูแคลนนางคณิกา? รู้สึกว่ามีน้องสาวเป็นนางคณิกา ทำท่านขายหน้ามากอย่างนั้นหรือ"

"ฮ่าๆ ในโลกแห่งมนุษย์ เวลาผันผ่านเร็วรี่ดั่งเงาม้าขาววาบผ่านร่อง เดิมทีก็สั้นนัก ใช้ชีวิตสุขสราญก็พอแล้ว" ฉินอวิ๋นพยักหน้า "เสี่ยวซวงเจ้าชื่นชอบชีวิตเช่นนี้ ก็ไม่ต้องแยแสสายตาของผู้อื่น เพียงแต่เจ้าต้องจดจำไว้ เจ้ายังมีพี่ชายอีกคนอยู่เบื้องหลัง มีทุกข์อันใด ความยุ่งยากอันใดให้มาแจ้งข้า อย่าอดกลั้นเก็บไว้เพียงคนเดียว"

ฉินอวิ๋นเป็นผู้บำเพ็ญตบะพบเห็นความเป็นความตายมามาก ย่อมไม่นำพาสายตาของสังคม

ตอนที่ 12 ธุลีหมอก

"อืม" เซี่ยซวงพยักหน้าอย่างตื้นตัน นางคาดไม่ถึงว่าฉินอวิ๋นจะ
เข้าใจนางได้อย่างรวดเร็วเช่นนี้ เดิมทีเกรงว่าฉินอวิ๋นจะโมโหจากไป

"จริงสิ ตอนอยู่ด้านนอก ได้ยินเรื่องคัดเลือกยอดบุปผา" ฉินอวิ๋น
ยิ้มพลางบอกเล่า "เจ้าก็ร่วมด้วยหรือ"

"ใช่แล้ว พี่อวิ๋น แม้พี่สาวน้องสาวมากมายในหอเยี่ยนเฟิ่งเป็น
สหายกัน แต่ก็มีประชันในที่แจ้งแข่งขันในที่ลับ" เซี่ยซวงยิ้มกล่าวว่า "ยิ่
กว่านั้นพวกเรายังแย่งชิงอันดับสูงต่ำกับนางคณิกามีชื่อของหอนางโล
แห่งอื่น ข้าเองก็ไม่ยอมแพ้ง่ายดาย ย่อมต้องแข่งขันให้รู้แพ้ชนะ"

ฉินอวิ๋นยิ้มขัน "ที่ใดมีคน ที่นั่นมีการแข่งขัน ระหว่างนางคณิก
ลือชื่อ เดิมทีก็ประชันขันแข่งร้ายกาจเพียงนี้"

"ห้ำหั่นกันเลวร้ายกว่าสถานที่ปรกติธรรมดาเสียอีก" เซี่ยซวงยิ้
อธิบาย "ถึงอย่างไรชื่อเสียงยิ่งมาก เงินตรายิ่งพอกพูน ย่อมชิงดีชิงเด่
กันหนักหน่วง ยิ่งไปกว่านั้นเบื้องหลังนางคณิกามากชื่อเสียงหลายนาง

แขกสูงศักดิ์มีเกียรติคอยหนุนหลัง ย่อมแข่งขันดุเดือดขึ้น ต่อหน้าเป็นพี่สาวน้องสาวที่ดีต่อกัน ลับหลังมิทราบขบเขี้ยวเคี้ยวฟันอย่างไรแล้ว! พี่อวิ๋น ท่านไม่รู้สึกว่าการแข่งขันชั้นนี้ก็น่าสนใจนักหรอกหรือ”

“เบิกบานใจก็ดี” ฉินอวิ๋นยิ้มตอบ

ฉินอวิ๋นและเซี่ยซวงสนทนาสัพเพเหระ นางพูดคุยถึงชีวิตในหอคณิกา ฉินอวิ๋นเล่าเรื่องสนุกที่ตนเองได้ประสบพบเจอเมื่อครั้งออกเผชิญโลกภายอก

“พอประมาณแล้ว ข้าก็สมควรกลับแล้ว ข้าสนทนาเกินครึ่งชั่วยาม” ฉินอวิ๋นลุกขึ้น หอเยี่ยนเฟิ่งก็ไว้หน้าฉินอวิ๋น ไม่กล้ารบกวน

“พี่อวิ๋น ต่อไปท่านไม่จำเป็นต้องมาพบข้าที่นี่ ทั้งยังต้องจ่ายเงินทอง ข้ามีเวลาว่างจะไปพบท่านที่จวนสกุลฉินในช่วงเช้า” เซี่ยซวงผุดรอยยิ้ม “น้าเซวีย ท่านช่วยข้าส่งพี่อวิ๋น”

“ดูแลตนเองให้ดี ได้รับความไม่เป็นธรรมก็มาพบข้า” ฉินอวิ๋นลุกขึ้นพลางเอ่ยยิ้มๆ ก่อนเดินตามน้าเซวียออกมาด้านนอก

เซี่ยซวงเดินมาถึงหน้าประตู มองส่งฉินอวิ๋นจากไปอย่างเงียบๆ

ตีกหลักของหอเยี่ยนเฟิ่ง

ระหว่างทางเดินกลับมา ฉินอวิ๋นกล่าวขึ้นว่า “น้าเซวีย เสี่ยวซวงมีเรื่องใดให้รีบแจ้งข้า ข้ารู้ดีว่านางคณิกาอยู่ในสถานเริงรมย์ ย่อมหลีกหนีไม่พ้นความยุ่งยากบางประการสุรา ราคะ ทรัพย์และความโกรธนับแต่โบราณมา คำว่าราคะนี้ มิทราบทำให้ผู้คนคลุ้มคลั่งมาเท่าใด เสียชีวิตมาเท่าใด”

“ข้ารู้ พวกเราระวังตัวมาโดยตลอด หอเยี่ยนเฟิ่งก็คุ้มกันอย่างดี

คนเก่าแก่บางส่วนในสำนักคุ้มกันภัยก็ยินดีติดตามเสี่ยวซวง" น้าเซวีย
บอกเล่า

"อืม" ฉินอวิ๋นพยักหน้า เดินมาถึงตัวเถียนโป "โปโปน้อย ไปแล้ว'

"ไม่ชมดูแล้ว?" เถียนโปกำลังฟังท่วงทำนองบนเวที

"ดูอันใดอีกเล่า" ฉินอวิ๋นเร่งเร้า

"ก็ได้" เถียนโปหยิบของว่างสองชิ้นยัดเข้าปาก แล้วหยิบติดมือมา
อีกสองชิ้น "อีกตั้งมากยังไม่ได้กินเลย"

ฉินอวิ๋นและเถียนโปเดินออกไปด้านนอก

สายตาของแขกมากมายในบริเวณนั้นมองฉินอวิ๋นอย่างหวั่นเกรง
คุณชายหลิวฉีเมื่อครู่ก็ถูกฉินอวิ๋นโยนลงจากตึก ความน่ายำเกรงของรังสี
กระบี่สายนั้นพวกเขาล้วนประจักษ์แก่สายตา รู้ดีว่าท่านนี้คือผู้บำเพ็ญตบะ

"คุณชายฉิน คุณชายเถียน เชิญๆ" แม่เล้ากล่าวอย่างกระตือรือร้น
เพิ่งออกจากประตู ทาสเต่าที่อยู่นอกประตูจูงม้ามารอไว้แล้ว

"น้าเซวีย กลับไปเถอะ" ฉินอวิ๋นยิ้มก่อนพลิกร่างขึ้นม้า จากไป
พร้อมเถียนโป

น้าเซวียทอดตามองไกล

"ต่อไปธุลีหมอกบ้านท่านก็ใช้ชีวิตสุขสบายแล้ว" แม่เล้ายิ้ม "เกรง
ว่าไม่มีผู้ใดกล้ารังแกแม่นางบ้านท่านซึ่งหน้า จริงสิ พี่เซวีย แม่นางบ้าน
ท่านกับคุณชายท่านนี้มีความสัมพันธ์อย่างไรกันแน่"

น้าเซวียเพียงยิ้ม **"เหมยเขียวม้าไม้ไผ่*!"**

จากนั้นหมุนตัวกลับเข้าหอเยี่ยนเฟิ่งทันที

*"เหมยเขียวม้าไม้ไผ่?" แม่เล้ารอจนน้าเซวียจากไปก่อนจุปาก
"หากเป็นเช่นนี้จริง ไหนเลยปล่อยให้นางอยู่หอนางโลมไปตลอดได้ พา*

---

* คู่หนุ่มสาวที่เป็นเพื่อนเล่นและเติบใหญ่มาพร้อมกัน

กลับจวนไปนานแล้ว กลัวว่าจะหลอกนางเหมือนหลอกเด็กเท่านั้น”

ฉินอวิ๋นและเถียนโปขี่ม้าเดินทางกลับ

“ท่านคุยอันใดกับน้องเซี่ยซวง สัญญาขายตัวของนาง ท่านมีวิธีหรือ” เถียนโปสอบถาม “ถึงอย่างไรชดใช้หนี้เกือบสองหมื่นตำลึง ผู้บำเพ็ญตบะอย่างท่านคิดจัดการเกรงว่าไม่ง่าย”

ลมยามค่ำเย็นสบายพัดต้องใบหน้า

ฉินอวิ๋นส่ายหน้าเชื่องช้า เอ่ยว่า “นางมิได้ขายตัวเข้าหอเยี่ยนเฟิ่ง เป็นเพียงสัญญาธรรมดา ข้าให้หอเยี่ยนเฟิ่งยืนยันแล้ว เรื่องนี้เจ้าเองก็อย่าได้แพร่งพราย”

“มิใช่สัญญาขายตัว?” เถียนโปอึ้งงัน “เช่นนั้นท่านไฉนไม่พานางออกมา”

ฉินอวิ๋นตอบว่า “นางเข้าสู่สถานโลกีย์แล้ว ถึงต่อให้ออกมา ก็ไม่อาจแต่งให้สกุลใหญ่สูงศักดิ์เป็นภรรยาหลวง นางเองก็ไม่ยินยอมเป็นอนุ ชาวบ้านร้านตลาดทั่วไปปกป้องนางมิได้...นางบอกข้าว่า วันเวลาในบัดนี้ดียิ่งนัก เบิกบานใจกว่าหมกตัวตามลำพังในห้องหับส่วนลึกในจวน ในเมื่อนางรู้สึกสำราญใจ เช่นนั้นก็ฟังนาง อีกทั้งเป็นสัญญาธรรมดา อนาคตคิดจากลาก็จรลี”

“ออกมาได้ ไยถึงรั้งอยู่ในนั้น” เถียนโปอดโพล่งออกมามิได้ “พี่อวิ๋น ท่านเลอะเลือน”

“ชีวิตคนเราร้อยปี ไยต้องแยแสสายตาของผู้อื่นนัก ขอเพียงนางสบายใจก็พอแล้ว” ฉินอวิ๋นกล่าวตอบ

“แต่ถึงอย่างไรก็เป็นสถานเริงรมย์” เถียนโปบ่น “จะให้มองน้องเซี่ยซวงอยู่ที่นั่นไปตลอดได้อย่างไร ไม่ว่าอย่างไร พาออกมาก่อน ไม่อาจ

ปล่อยตามใจนาง”

“เจ้าดูถูกนางคณิกา?” ฉินอวิ๋นมองเถียนโป

เถียนโปชะงักกึก ก่อนเอ่ยว่า “ข้าว่านางตามัวเพราะลุ่มหลงแสงสีเหล่านั้น จิตใจสับสนว้าวุ่นเพราะแขกหลายคนหมายปอง ถอนตัวมิได้แล้ว และไม่ยินยอมถอนตัว”

ฉินอวิ๋นกลับจดจำแววตาของเสี่ยวซวงได้ “นางมิได้ตามัวเพราะลุ่มหลง จิตใจมิได้สับสนว้าวุ่น” ฉินอวิ๋นบอกเพียงเท่านี้

อีกฟากหนึ่งในหอเยี่ยนเฟิ่ง

น้าเซวียเดินตัดตึกหลัก สาวเท้าตามระเบียงมาถึงตึกตะวันออก กลับถึงห้องของธุลีหมอกเซี่ยซวง

“น้าเซวีย” เซี่ยซวงนั่งอยู่ตรงนั้น เขียนตัวอักษรไปเงียบๆ “พี่อวิ๋นไปแล้ว?”

“อืม ไปแล้ว” น้าเซวียตอบ “ไม่อย่างนั้น เสี่ยวซวง เจ้ากลับไปพร้อมฉินอวิ๋น ใช้ชีวิตอย่างสุขสงบเถอะ”

“ไม่!” นางปฏิเสธเสียงเบา “ความแค้นของพี่ชายข้า ข้าลืมไม่ลง! ความแค้นของพี่น้องหลายร้อยคนในสำนักคุ้มกันภัย ข้าลืมไม่ลง! ข้าไม่มีทางใช้ชีวิตสุขสงบ!”

“เช่นนั้นไฉนไม่บอกกล่าวความจริงแก่ฉินอวิ๋น การตายของพี่ชายเจ้า การตายของพี่น้องหลายร้อยคนในสำนักคุ้มกันภัยสาเหตุมิใช่เพียงเพราะปีศาจเท่านั้น แต่เป็นสกุลไป๋หลี่แห่งเมืองตงกงปล่อยปีศาจก่อกรรมทำเข็ญ” น้าเซวียกล่าวสืบต่อ “สกุลไป๋หลี่แข็งแกร่งก็จริง แต่ฉินอวิ๋นพิชิตประตูเซียน เป็นผู้บำเพ็ญตบะแล้ว มีเขาช่วยเจ้า ความหวังในการแก้แค้นก็มากขึ้น”

"ตระกูลไป๋หลี่" แสงเย็นเฉียบวาบขึ้นในดวงตาเซี่ยซวง

ปีศาจก่อเหตุเภทภัย กลับมีสกุลใหญ่บางสกุลสมคบคิดกับปีศาจ! แอบอ้างชื่อของปีศาจก่อเรื่องสังหารเข่นฆ่าปล้นชิง

"สกุลไป๋หลี่เป็นสกุลใหญ่สุดในเมืองตงกง รากลึกไม่สั่นคลอน กระทั่งใต้เท้าเจ้าเมืองในที่นั้นยังหวาดเกรง เจ้าเมืองผู้เปรียบเสมือนสายน้ำไหลกับสกุลไป๋หลี่ที่แข็งแกร่งราวหลอมจากโลหะ" เซี่ยซวงเอ่ยเสียงเบา "บรรพชนผู้เฒ่าของสกุลไป๋หลี่ยิ่งเป็นยอดคนบำเพ็ญตบะเขตขั้นก่อนนภาแดนโอสถเที่ยงแท้ อายุเกินสองร้อยปี สกุลไป๋หลี่สลับซับซ้อนราวรากไม้ข้อปล้องคดงอสอดสลับ มีปีศาจไม่น้อยยอมสยบฟังคำสั่งแต่โดยดี"

"พี่อวิ๋นของข้าเพิ่งพิชิตประตูเซียนจะเอาชนะได้อย่างไร ข้าขอให้เขาช่วย เท่ากับหาเรื่องเคราะห์ร้ายให้เขา ทำร้ายเขา!...ข้าเสียพี่ชายไปหนึ่งคนแล้ว ไม่อยากสูญเสียพี่ชายคนสุดท้ายไปอีก"

นางเอ่ยเสียงเบา "ยังคงดำเนินการตามที่ข้ากำหนดไว้แต่แรก คำว่าราคะ อานุภาพไร้สิ้นสุด สาวงามก่อเภทภัยแก่สกุลหนึ่ง สร้างความวิบัติแก่เมืองหนึ่งในประวัติศาสตร์ล้วนมี บ้านเมืองล่มสลายเนื่องเพราะสาวงามล้วนมี! ข้ามิได้มุ่งหวังทำลายเมืองหนึ่ง แต่สกุลไป๋หลี่เป็นเพียงสกุลหนึ่งเท่านั้น ข้าไม่เชื่อว่าทุ่มเทสรรพกำลังทั้งชีวิตจะเล่นงานสกุลไป๋หลี่ไม่ได้"

"เสี่ยวซวง ตอนนี้เจ้าเสียใจยังทันกาล ตอนนี้ไม่บอกฉินอวิ๋น รอภายภาคหน้าฉินอวิ๋นมีศักยภาพที่แท้จริง เจ้าค่อยบอกเขาก็ไม่สาย แต่ขืนอย่างนี้ต่อไป ก็จะจมดิ่งลึกลงเรื่อยๆ เกรงว่ากลับตัวมิได้ตลอดกาลแล้ว" น้าเซวียเกลี้ยกล่อมต่อเนื่อง นางรู้สึกรวดร้าวใจ ได้แต่ตาปริบๆ มองเซี่ยซวงเดินมาถึงขั้นนี้

"นับตั้งแต่วันที่เข้าสู่หอเยี่ยนเฟิ่ง บนโลกนี้ก็ไม่มีคนชื่อเซี่ยซวงอีกต่อไปแล้ว มีเพียงธุลีหมอก นางคณิกาเลื่องชื่อธุลีหมอก" เซี่ยซวงเขียนอักษรต่อไป ไม่เอ่ยกล่าววาจาอีก

น้าเซวียพยักหน้าแผ่วเบา นางโน้มน้าวหลายต่อหลายครั้ง เพียงแต่ไม่อาจสั่นคลอนความคิดของเซี่ยซวงได้เลย

"พี่อวิ๋น" เซี่ยซวงยิ้มพราย พึมพำเสียงเบา "ได้เห็นท่านกลับมาช่างดียิ่ง"

ตอนที่ 13
หนีไม่พ้นคำว่า "ผลประโยชน์"

เซี่ยซวงลอกแบบกาพย์กลอนหลายบทแล้วก็เอ่ยว่า "น้าเซวีย *'อวี๋ไป๋'* หนึ่งในสี่ยอดกวีแห่งเจียงหนัน *(ทางใต้ของแม่น้ำ)* มาถึงเมืองกว่างหลิงหลายวันแล้ว หอคณิกาที่เชื้อเชิญเขาพบปะสังสรรค์เกรงว่ามากมายนัก ได้ข่าวว่าเขาพบปะผู้ใดหรือไม่"

นับแต่โบราณกาล เจียงโจวและเฉียนโจวได้รับการขนานนามว่า **เจียงหนัน เป็นแหล่งชุมนุมนักปราชญ์ ยอดกวีมากมี**

สี่ยอดกวีแห่งเจียงหนัน...ชื่อเสียงโด่งดังทั่วหล้า เป็นที่หมายปอง**ของบรรดานางคณิกา กระทั่งไม่คิดเงินทอง ยินยอมตอบแทนกลับด้วย**เงินตราให้ยอดกวีระดับนี้ บางคนถึงกับเสนอที่นอนหมอนเสื่อให้

"ไม่ได้ข่าว" น้าเซวียตอบ "ข้าให้เหล่าเสิ่นคอยตรวจสอบเรื่องนี้อยู่"

"อืม" คิ้วเรียวยาวของเซี่ยซวงขมวดเล็กน้อย "ยอดกวีผู้นี้ มาเมืองกว่างหลิงในช่วงคัดเลือกยอดบุปผาพอดี! ถ้าไม่คิดข้องเกี่ยวให้ได้รับ

ผลดีจากการคัดเลือกยอดบุปผา ก็คงเป็นเพียงความบังเอิญอย่างแท้จริง”

“คัดเลือกยอดบุปผาของเมืองหนึ่ง ยอดกวีขั้นนี้คงไม่ให้ราคากระมัง” น้าเซวียอดแสดงความเห็นมิได้

“หากเขามีเจตนาอื่น คิดอยากให้เขาช่วยเหลือข้าก็ยากนัก” เซี่ยซวงปรารภ “หากเป็นเพียงความบังเอิญอย่างแท้จริง ให้เขาช่วยข้ายังพอมีความหวังหลายส่วน” นางเผยยิ้มเยาะหยัน “ทว่านางคณิกาเหล่านั้นอยู่ในแดนโลกีย์นานเกินไปจนโง่เขลา ยอดกวีระดับชั้นนี้ ชื่อเสียงขจรขจายทั่วหล้า มิทราบนางคณิกากระเดื่องนามมากเท่าใดชื่นชมเลื่อมใส คิดให้ยอดกวีช่วยเหลือด้วยความเต็มใจ ไหนเลยง่ายดายปานนั้น”

“ให้เหล่าเสิ่นคอยจับตา ตรวจสอบเขาทุกฝีก้าว” นางกำชับ “มารายงานตลอดเวลา”

“ได้” น้าเซวียพยักหน้า

ฉินอวิ๋นและเถียนโปขี่ม้ากลับท่ามกลางแสงรัตติกาล

เมื่อผ่านสะพานศิลาแห่งหนึ่ง

“เอ๊ะ?”

ใต้สะพาน แม่น้ำฮวาหยางอันสงัดเงียบมีเรือท่องเที่ยวตกแต่งประดับประดางดงามลำหนึ่งลอยล่อง บนเรือแว่วเสียงหัวร่อต่อกระซิกของสตรี ยิ่งมีสองบุรุษร่ำสุราหาความสำราญ สาวงามเคียงข้าง

“เป็นยอดกวีอวี๋ไป๋” เถียนโปบอกกล่าว

“อวี๋ไป๋? อวี๋ไป๋หนึ่งในสี่ยอดกวีแห่งเจียงหนัน เขาเป็นคนเมืองหนันหมิงกระมัง ไฉนถึงมาเมืองกว่างหลิงของพวกเราเล่า” ฉินอวิ๋นก็หันไปมอง ใต้ฟ้านี้จำต้องมีนักปราชญ์บริหารปกครอง เป็นอีกหนึ่งตำนานต่างจากผู้บำเพ็ญตบะที่มีจำนวนน้อย จำนวนของปัญญาชนมีมากกว่า

ซิ่วไฉและจวี่เหริน* มีมากกว่าผู้บำเพ็ญตบะหลายเท่า สี่ยอดกวีมีชื่อเสียงใหญ่โตนักในหมู่นักปราชญ์ปัญญาชน

"เขามาที่เมืองกว่างหลิงด้วยเหตุใดข้าไม่ทราบ แต่ที่รู้แน่ก็คือนางคณิกาในหอโคมเขียวต่างคลั่งไคล้เขานัก" เถียนโปทอดถอนใจ "อย่างพวกข้าต้องเสียเงินเสียทองให้พวกนาง แต่พวกนางกลับกระทำตาลปัตรยิมยอมจ่ายเงินให้คุณชายอวี๋ไป๋เสนอที่หลับที่นอนให้ก็มีจำนวนไม่น้อย"

"สี่ยอดกวีแห่งเจียงหนัน ชื่อเสียงระบือทั่วหล้า ผู้เลื่อมใสชื่นชมย่อมมากมาย" ฉินอวิ๋นกล่าว

"พี่อวิ๋น ท่านมองตื้นเขินแล้ว" เถียนโปหัวร่อหึๆ "สี่ยอดกวีแห่งเจียงหนันชื่อเสียงระบือทั่วหล้า! แต่หากนางคณิกาคนใดคบหากับยอดกวีอวี๋ไป๋ผู้นี้ ได้รักแค้นชิงชังสักคำรบให้เกริกก้องสะท้านสะเทือน ต่อไปเมื่อเอ่ยถึงยอดกวีอวี๋ไป๋ ก็ไม่อาจไม่กล่าวถึงนางคณิกาผู้นี้! ชื่อเสียงของนางก็ไม่จำกัดอยู่แค่ในเมืองหนึ่ง แต่ระบือลือเลื่องทั่วหล้าเช่นกัน! ชื่อเสียงขั้นนี้ ท่านคิดจ่ายเพียงสิบยี่สิบตำลึงเพื่อพบหน้า ฝันไปเถอะ อย่างน้อยต้องสองสามร้อยตำลึง!"

"รักแค้นชิงชังสักคำรบ? เกริกก้องสะท้านสะเทือน? อวี๋ไป๋ย่อมรักษาศักดิ์ศรีตนเอง ไม่ถึงขั้นนั้นกระมัง" ฉินอวิ๋นสันนิษฐาน

"เรื่องระหว่างชายหญิง ผู้ใดเอ่ยกระจ่าง ยิ่งกว่านั้นต่อให้ไม่เกริกก้องสะท้านสะเทือน แต่เพียงยอดกวีอวี๋ไป๋เคยหลงใหลได้ปลื้ม ยิ่งรจนากาพย์กลอนเพื่อนาง กาพย์กลอนนี้ร้องรำแพร่หลายออกไป เป็นที่รู้กันว่ายอดกวีอวี๋ไป๋แต่งเพื่อนางคณิกาชื่อแซ่นั้นๆ ชื่อเสียงของนางนั้นย่อมพุ่งพรวด" เถียนโปกล่าว "ถึงตระหนี่อย่างไร กระทั่งกาพย์กลอนงดงามก็ไม่อยากทิ้งไว้ แต่ขอเพียงยอดกวีอวี๋ไป๋อยู่ร่วมกับนางเดือนสองเดือน ก็

---

* ระดับของผู้เข้าสอบรับราชการ

ประกาศต่อภายนอกได้ว่ายอดกวีอวี๋ไป๋ลุ่มหลงนางคณิกาผู้นั้น นอนค้างอ้างแรมกับนางหลายเดือนไม่รู้จักกลับบ้านกลับช่อง นางคณิกาก็ได้ประโยชน์ครั้งใหญ่เช่นกัน”

“ชื่อเสียงก็คือรากฐานของนางคณิกาที่โด่งดัง!”

“ชื่อเสียงโด่งดัง ผู้ปรารถนาขอเข้าพบก็ยิ่งมาก เงินที่ต้องจ่ายในการพบหน้าแต่ละครั้งก็ยิ่งสูงขึ้น” เถียนโปอธิบาย “พี่อวิ๋น คราวนี้ท่านเข้าใจแล้วกระมังว่าเหตุใดพวกนางถึงหมายปองยอดกวีขั้นนี้”

ฉินอวิ๋นพยักหน้า กระจ่างแจ้งฉับพลัน

“กลายเป็นนางคณิกาโด่งดังได้ โดยทั่วไปย่อมมีพื้นฐานไม่เลว ไม่ว่ารูปโฉม ทักษะฝีมือ หรือท่วงทำนอง ล้วนถึงมาตรฐานค่อนข้างสูง ขาดเพียงชื่อเสียงเท่านั้น” เถียนโปกล่าวสืบต่อ “ชื่อเสียงก็คือเงินทอง! เมื่อก่อนหนึ่งปีสะสมเงินทองได้ถึงพันตำลึง เมื่อมียอดกวีเสริมส่ง หนึ่งปีเกรงว่าสะสมได้สามพันห้าพันตำลึงแล้ว มากขึ้นหลายเท่าตัว! ท่านว่าพวกนางไม่กระโจนเข้าใส่หรือ”

“ยอดกวีและหญิงงาม เรื่องราวดีงาม ถูกเจ้ากล่าวเสียเป็นเรื่องผลประโยชน์” ฉินอวิ๋นส่ายหน้าแล้วยิ้มระอา ทว่าเข้าใจกระจ่างว่าที่เถียนโปเอ่ยมาล้วนมีเหตุผลอย่างแท้จริง

“ผลประโยชน์?” เถียนโปส่ายหน้า “ข้าเคยจิตใจเร่าร้อนฮึกเหิมอย่างวัยเยาว์ เชื่อมั่นถือมั่นในคำว่าสัจจะ แต่หลังจากรับกิจการเหลาสุราในนามบิดาข้ามาแล้ว เสียเปรียบมาเท่าใด ล้มลุกคลุกคลานมาเท่าใด ลอบตบหน้าตัวเองแรงๆ มากี่ครั้ง ถึงได้รู้ว่าผู้คนใต้หล้ามาเพื่อผลประโยชน์ ผู้คนโลดเต้นล้วนเพื่อผลประโยชน์ หกคะเมนตีลังกาในโลกโลกีย์ สิบมีแปดเก้าหนีไม่พ้นคำว่า *‘ผลประโยชน์’* นางคณิกาเหล่านั้นอาจมีจำนวนน้อยนิดที่เลื่อมใสความสามารถของยอดกวีผู้นั้นอย่างแท้จริง

แต่ข้ากล้ากล่าวว่าสิบมีแปดเก้า ยังคงเพื่อคำว่าชื่อเสียง เมื่อมีชื่อเสียงก็มีผลประโยชน์!"

ฉินอวิ๋นเห็นดังนั้นก็ยิ้มร่า "โปโปน้อยเปลี่ยนแปลงจากเดิมแล้ว! ทว่า ในโลกนี้ยังมีสัจจะน้ำใจ"

"ใช่ เนื่องเพราะผลประโยชน์มากเกินไป สัจจะน้ำใจถึงล้ำค่ากว่า" เถียนโปกล่าว

ฉินอวิ๋นพยักหน้า

เด็กน้อยติดสอยห้อยตามตนเองในตอนนั้น เด็กน้อยขี้อายคนนั้นเปลี่ยนแปลงไปแล้ว เติบใหญ่แล้ว

"จริงสิ" ฉินอวิ๋นเอะใจ สอบถามว่า "เจ้าว่า หากยอดกวีผู้นั้นพอช่วยเสี่ยวซวงได้ การคัดเลือกยอดบุปผาครั้งนี้ เสี่ยวซวงจะชิงตำแหน่งยอดบุปผาได้หรือไม่"

"เขาช่วยน้องเซี่ยซวง?" เถียนโปตรึกตรองอยู่ครู่หนึ่ง "ต้องดูว่าช่วยอย่างไร ขอเพียงยอดกวีผู้นี้ทุ่มเทความคิดจิตใจอย่างแท้จริง ติดหนึ่งในสิบอันดับแรกนั้นแน่นอน ถึงขั้นมีความเป็นไปได้น้อยนิดจะติดหนึ่งในสามอันดับแรก ส่วนยอดบุปผานั้นก็ยากแล้ว! อย่างยอดพธูพิสุทธิ์สารทโฉมตรูสุคนธ์ภูษาต่างชื่อเสียงโด่งดัง คิดแซงหน้ายากยิ่งนัก"

"สามอันดับแรก?" ฉินอวิ๋นคล้ายครุ่นคิดบางอย่าง

"หากยอดกวีผู้นี้ช่วยน้องเซี่ยซวงจริง ฮ่าๆ ต่อไปจะพบนางคงมิใช่จ่ายยี่สิบตำลึง แต่ต้องจ่ายอย่างน้อยห้าสิบตำลึงแล้ว" เถียนโปเอ่ย "ทว่ายิ่งเป็นยอดกวีขั้นนี้ ยิ่งเย่อหยิ่งในศักดิ์ศรี ไม่คบหากับนางคณิกาลึกซึ้ง ข้าฟังว่ากระทั่งยอดพธูพิสุทธิ์สารทส่งคนไปเชื้อเชิญเขายังไม่แยแส"

ฉินอวิ๋นพยักหน้าเล็กน้อย ลอบคิดในใจว่า *ในเมื่อเสี่ยวซวงคุ้นชินกับชีวิตอันงดงามของนางคณิกามีชื่อ ข้าช่วยนางอีกแรง ให้นางได้ใช้ชีวิต*

สุขสบายขึ้นสักหน่อยในแดนโลกีย์'

ดำรงชีวิตในฐานะนางคณิกาตัดสินจากชื่อเสียงโดยแท้

หากไร้ชื่อเสียง ก็คล้ายตกจากขั้นฟ้าเข้าสู่โคลนดิน ถึงขั้นบางคนน่าเวทนาขายเนื้อหนังมังสาในซ่อง ช่างน่าสังเวชเสียจริง

"เสี่ยวซวง" ฉินอวิ๋นเห็นนางเป็นน้องสาวแท้ๆ เห็นนางเดินมาถึงขั้นนี้ให้รวดร้าวในใจ บัดนี้ที่พอกระทำได้คือพยายามชดเชยเต็มที่

ตอนที่ 14 สิบหมื่นตำลึง

ฉินอวิ๋นและเถียนโปขี่ม้ามาถึงทางแยกกลับบ้านของแต่ละคน

บนผืนน้ำฮวาหยางที่พวกเขาเพิ่งควบขี่อาชาพ้นผ่าน เรือท่องเที่ยววิจิตรหรูหราลำนั้นในที่สุดก็ค่อยๆ เทียบฝั่ง

"พี่อวี๋ไป๋ ขออำลา"

"พี่หวัง ฟ้ามืดมิดแล้ว ระหว่างทางระวังตัว" อวี๋ไป๋ยอดกวีกล่าวอำลาสหายสนิท

รูปลักษณ์หล่อเหลางามสง่า องอาจผ่าเผย เพียงแต่แฝงความหงอยเหงาเศร้าซึม เมื่อเขากำลังจะนำบ่าวไพร่คนคุ้มกันจากไป แม่เล้านางหนึ่งก้าวลงมาจากเรือหรูหรา นางร้องเรียก "คุณชายอวี๋"

"หืม ธุระใด" เขาเอ่ยถามเสียงเรียบ

แม่เล้ารีบยิ้มพะเน้าพะนอ "นายหญิงหอหรูเมิ่งของข้าเลื่อมใสคุณชายมาเนิ่นนาน และชื่นชอบกลอนกวีของคุณชายมาโดยตลอด มิทราบคุณชายอวี๋พอจะพบหน้านายหญิงสักครั้งได้หรือไม่"

"ข้ามากว่างหลิงยังมีธุระสำคัญ ขออภัยไม่อาจไปพบนายหญิงของท่านแล้ว" อวี๋ไป๋ปฏิเสธเสียงเฉยเมย

"นายหญิงของข้าเลื่อมใสท่านอย่างแท้จริง ไฉนท่านไม่ยอมพบสักครั้ง เพื่อปลอบประโลมนายหญิงข้าที่ต้องทุกข์ระทมเพราะความคิดคำนึง" แม่เล้ายังคิดเกลี้ยกล่อม

"ไม่จำเป็นแล้ว" เห็นอีกฝ่ายยังคิดเอ่ยคำ จึงหมุนตัวจากไปทันที

แม่เล้ามองตาตั้งจากด้านหลัง ได้แต่กระทืบเท้า กลับขึ้นเรืออย่างจนปัญญา

อวี๋ไป๋นำบ่าวไพร่คนคุ้มกันเดินทางเชื่องช้า

"นายท่าน นายหญิงหอหรูเมิ่งใช้สารพัดวิธี เชื้อเชิญท่านหลายครั้งหลายคราแล้ว กระทั่งท่านรับคำเชิญสหายสนิทมาบนเรือท่องเที่ยวนี้ แม่เล้าบนเรือยังเป็นคนของนางอีก เข้ามาเชื้อเชิญไม่ขาด" ผู้คุ้มกันยิ้มเอ่ย "อีกทั้งจนบัดนี้ตัวนางเองยังไม่ปรากฏตัว"

"นายหญิงหอหรูเมิ่ง" อวี๋ไป๋ยิ้มกล่าวว่า "เดิมทีเป็นนางคณิกาในนครหลวง แต่ไม่มีชื่อเสียงที่นั่น! แต่สถานที่อย่างนครหลวง ขุนนางสูงศักดิ์ยิ่งมาก หลายปีมานี้นางสั่งสมเงินทองและมีเส้นสายขุนนางระดับสูง หลังอายุค่อยๆ เพิ่มมากขึ้นก็กลับเมืองกว่างหลิงบ้านเกิด ก่อตั้งหอหรูเมิ่ง ตนเองเป็นเจ้าของ ฟังว่าคัดเลือกยอดบุปผาเมื่อสองปีก่อน นางใช้เส้นสายทุ่มเทสรรพกำลัง ฝืนแย่งตำแหน่งมาครองได้"

"หากนางยังอ่อนเยาว์ก็แล้วไป ยังนับว่าคู่ควรแก่ชื่อเสียงที่ได้มา แต่นางไม่เยาว์วัย มิสู้ตอนสาวแล้ว ผู้หมายปองนางก็ไม่มาก สองปีก่อนนางได้ตำแหน่งยอดบุปผา ผู้คนมากมายในเมืองกว่างหลิงรู้สึกอยุติธรรม!"

"นางอยากให้ข้าช่วยเหลือ แต่เหตุใดข้าต้องช่วยนางเล่า" อวี๋ไป๋ยิ้มเยาะ "อันสตรีนั้น ต้องมองตนเองให้กระจ่าง อายุมากแล้ว อย่าคิด

ชิงดีชิงเด่นกับแม่นางน้อย”

“นายท่าน นายหญิงหอหรูเมิ่งปีนี้อายุเท่าใดแล้ว” ผู้คุ้มกันสอบถาม

“แม้หลอมปราณคงความอ่อนเยาว์ แต่ก็อายุสามสิบห้าแล้วกระมัง” อวี๋ไป๋ส่ายโคลงศีรษะ “สำหรับนางคณิกาสักคนนับว่าอายุมากเกินไปแล้ว”

“อายุมากถึงเพียงนี้เทียว”

“อายุมากกว่าข้าสิบกว่าปี พอๆ กับท่านแม่ข้าแล้ว” บ่าวที่อยู่ด้านข้างก็อุทานอย่างตะลึง

อวี๋ไป๋เพียงยิ้มๆ

เดินทอดน่องมาตลอดทาง อวี๋ไป๋นำบ่าวไพร่คนคุ้มกันมาถึงโรงเตี๊ยมซึ่งอยู่ไกล้ท่าเทียบเรือ

“นายท่าน นายท่าน” บ่าวที่รอนอกประตูโรงเตี๊ยมวิ่งเข้ามา

“เรื่องใดกัน กระต่ายตื่นตูมไปได้” อวี๋ไป๋ตำหนิ

“นายท่าน ข้าสืบข่าวผู้บำเพ็ญตบะได้แล้ว” บ่าวรายงานอย่างตื่นเต้น

“ผู้บำเพ็ญตบะ?” สองตาอวี๋ไป๋สว่างวาบ “รีบว่ามา เป็นผู้บำเพ็ญตบะท่านใด ชื่อเสียงเรียงไร อยู่ที่ใด”

“ได้ข่าวจากหอเยี่ยนเฟิ่ง เป็นผู้บำเพ็ญตบะนามว่าฉินอวิ๋น” บ่าวรายงาน “ฟังว่าเป็นคนพื้นที่เมืองกว่างหลิง อายุสิบสามก็คนกระบี่ผสานเป็นหนึ่งหลอมปราณระดับเก้า หกปีก่อนจากบ้านไปหาประสบการณ์ บัดนี้กลับมาและพิชิตประตูเซียนแล้ว เป็นบุคคลชั้นเทพเซียน! เมื่อสักครู่ที่หอเยี่ยนเฟิ่ง ฉินอวิ๋นผู้บำเพ็ญตบะท่านนี้เพิ่งโยนคุณชายหลิวฉีแห่งสกุลหลิวเมืองกว่างหลิงลงมาจากตึก ตกมาหน้าตาเต็มไปด้วยเลือด! ผู้บำเพ็ญตบะยังกล่าวว่า *‘ธุลีหมอกเป็นน้องสาวของข้า ล่วงเกินนางก็*

เท่ากับล่วงเกินข้าฉินอวิ๋น' " บ่าวผู้นี้ยังจงใจเลียนเสียงหนึ่งเที่ยว

"หอเยี่ยนเฟิ่ง ธุลีหมอก?" อวี๋ไป๋วูบไหวในใจ สอบถามว่า "ฉินอวิ๋นผู้บำเพ็ญตบะท่านนี้อาศัยอยู่ที่ใด"

"เขาเป็นคนเมืองกว่างหลิง อยู่ที่จวนสกุลฉิน" บ่าวรายงาน "ทั้งเมืองกว่างหลิง ที่เรียกได้ว่าจวนสกุลฉินมีเพียงแห่งเดียว เป็นจวนของใต้เท้าฉินเลี่ยหู่มือปราบเหรียญเงิน ฉินอวิ๋นท่านนี้เป็นคุณชายรองของจวนสกุลฉิน"

อวี๋ไป๋พยักหน้า "อาฝู พรุ่งนี้เจ้าส่งเทียบข้าไปจวนสกุลฉิน"

"ขอรับ" อาฝูบ่าวรับใช้ตอบรับอย่างนบนอบ

สองตาอวี๋ไป๋ลึกล้ำ ลอบเอ่ยในใจ *'ไม่ทราบฉินอวิ๋นผู้บำเพ็ญตบะท่านนี้มีความสัมพันธ์ล้ำลึกเพียงใดกับนางคณิกาที่มีชื่อว่าธุลีหมอกผู้นั้น และไม่ทราบว่าเขามีความสามารถช่วยเหลือข้าได้หรือไม่!'*

"อีกอย่าง ตอนนี้เจ้าไปสืบข่าว ฉินอวิ๋นผู้บำเพ็ญตบะท่านนี้และแม่นางธุลีหมอกผู้นั้นมีความสัมพันธ์ชั้นใดกันแน่" อวี๋ไป๋กำชับ

"นายท่านโปรดวางใจ" อาฝูบ่าวรับใช้รีบรับคำ

เช้าตรู่วันถัดมา

สนามฝึกยุทธ์จวนสกุลฉิน

ฉินอวิ๋นเพลิดเพลินกับการฝึกกระบี่ ยังคงดูคล้ายเนิบช้า เพียงแต่แสงกระบี่พร่าเลือน ดุจภาพฝันดั่งมายา การร่ายรำกระบี่ของธุลีหมอกเป็นการผสมผสานระหว่างทักษะการร่ายรำและศาสตร์กระบี่ ให้ความรู้สึกงดงาม ส่วนของฉินอวิ๋นนั้นเป็นศาสตร์กระบี่เพียงถ่ายเดียว ผู้ชมดูคล้ายลอยล่องเข้าสู่โลกแห่งความฝัน หลงใหลเคลิบเคลิ้มโดยไม่รู้ตัว เกินขอบเขตทักษะฝีมือไปแล้ว

เก็บกระบี่เข้าฝัก ไปกินอาหารเช้า

ดื่มน้ำข้าวต้มเข้มข้น พลันได้ยินเสียงแว่วจากด้านนอก ไม่นานก็มองเห็นฉินเลี่ยหู่และฉินอันเดินข้ามมาพร้อมกัน

"ท่านพ่อ ท่านมิได้กลับมาสองคืนแล้ว" ฉินอวิ๋นยิ้มทัก "รีบดื่มข้าวต้มสักชาม"

ฉินเลี่ยหู่ทิ้งตัวนั่งลงซดไปได้ไม่กี่คำ ข้าวต้มชามใหญ่ก็พร่องไปกึ่งหนึ่ง ถึงได้กำชับว่า "คนอื่นออกไปให้หมด"

"ขอรับ นายท่าน" สาวใช้ที่คอยปรนนิบัติต่างถอยออกไป

ภายในโถงเหลือเพียงฉินเลี่ยหู่และบุตรชายทั้งสอง

"พี่ใหญ่ ท่านพาภรรยากลับมาอยู่มาที่นี่หรือ" ฉินอวิ๋นเอ่ยถาม เมื่อวานกลับมาเสียดึกไม่ทันเห็น เช้าวันนี้ถึงได้พบเข้า

"ก่อนหน้านั้นปีศาจหมายตาข้า แม้น้องรองเจ้าว่าขจัดเภทภัยแล้ว แต่ข้าจะวางใจได้อย่างไร ข้าตายผู้เดียวก็ช่าง แต่หากภรรยาข้ามีเรื่องไม่คาดคิด..." ฉินอันพี่ใหญ่บอกกล่าว "ยังคงกลับมา ที่นี่มีท่านพ่อ ยังมีน้องรอง! อยู่ที่นี่ข้าถึงวางใจขึ้น"

"อืม" ฉินอวิ๋นพยักหน้าแผ่วเบา นั่นสิ ถึงอย่างไรพี่ใหญ่ก็เป็นปุถุชน จะไม่เกรงกลัวปีศาจได้อย่างไร

ฉินเลี่ยหู่กลับมองไปทางฉินอวิ๋น "ลูกอวิ๋น ฟังพี่ใหญ่เจ้าเล่าว่าคืนที่เจ้ากลับมา ลอบตรวจสอบแล้วขจัดเภทภัย? เป็นปีศาจเฒ่าฉูยงนั่นหรือ?"

"ที่ซ่อนตัวในที่พักของพี่ใหญ่เป็นปีศาจแมว แฝงตัวมานานครึ่งปี" ฉินอวิ๋นซดข้าวต้มอีกสองคำแล้วยิ้มเอ่ยว่า "นางปฏิบัติตามคำสั่ง ผู้บงการนางก็คือฉูยงหัวหน้าปีศาจตนนั้น คืนนั้นข้าจับนางปีศาจแมว พร้อมไต่เถาคลำแตงไปยังวังใต้ดินของฉูยง มันเองก็ยอมรับ คิดทำให้พี่ใหญ่กลาย

เป็นทาสปีศาจ อาศัยสิ่งนี้มาข่มขู่ท่านพ่อ หลังล่วงรู้ทุกอย่างแล้ว ข้ากำจัดปีศาจเหล่านั้นรวมถึงฉูยงปีศาจเฒ่าจนสิ้นซาก!"

"เป็นฝีมือเจ้าจริงเสียด้วย" ฉินเลี่ยหู่อุทาน "ตอนนั้นข้าเห็นสภาพวังใต้ดิน ล่วงรู้ว่าเป็นฉูยงปีศาจเฒ่า ตอนนั้นข้าก็เคยคิดว่าเป็นฉินอวิ๋นลงมือหรือไม่ แต่ข้าคิดว่าเจ้ายังหนุ่มยังแน่นเกินไป เพิ่งพิชิตประตูเซียนมาไม่นาน น่าจะเอาชนะปีศาจเฒ่าชั้นนี้มิได้"

"ท่านพ่อ ท่านดูเบาน้องรองแล้ว" ฉินอันที่อยู่ด้านข้างเอ่ยขึ้น

"หกปีแล้ว พลังฝีมือของลูกอวิ๋นร้ายกาจกว่าที่ข้าคาดคะเน" ฉินเลี่ยหู่ยิ้มๆ

"หนังของปีศาจเฒ่าฉูยงหนายิ่งนัก ต่อให้หมื่นเกาทัณฑ์ยิงพร้อมเพรียง ถึงขั้นลูกศรทรงพลังล้วนไม่อาจทะลุผิวหนังขนรุงรังของมันได้" ฉินอวิ๋นเล่าพลางทอดถอนใจ

"ลูกอวิ๋นกำจัดพิบัติภัยครั้งใหญ่ให้เมืองกว่างหลิง ปีศาจเฒ่าแฝงตัวที่นี่ก่อเภทภัยมากมาย ในวังใต้ดินของมันมีหลุมร้อยกระดูก ล้วนเป็นกระดูกขาวที่หลงเหลือหลังถูกพวกมันจับกิน" ฉินเลี่ยหู่ส่ายหน้า "ปีศาจมารเหล่านี้สมควรสังหารอย่างแท้จริง"

"กินคน? หลุมร้อยกระดูก?" ฉินอันพี่ใหญ่ตกตะลึง

"คนกินสัตว์ ปีศาจก็กินคน นี่เป็นเรื่องพบเห็นได้เป็นปรกติ" ฉินอวิ๋นบอก "ปีศาจก็แบ่งแยกชั่วดี มีปีศาจฝ่ายดี ทว่าชนชั้นฉูยงปีศาจเฒ่าสมควรสังหารอย่างแท้จริง"

"ลูกอัน เรื่องน้องรองเจ้าสังหารปีศาจฉูยง ห้ามแพร่งพรายเด็ดขาด" ฉินเลี่ยหู่กำชับกำชา

"ข้าเข้าใจ" ฉินอันพยักหน้า

บัดนี้ ณ จวนเจ้าเมือง

จวนเจ้าเมืองเนื่องเพราะมีหน่วยทหารองครักษ์หกร้อยนายตั้งมั่นย่อมใหญ่โตมโหฬาร

บุรุษชุดผ้าดิ้นยืนรอที่ลานเล็กอย่างกระวนกระวาย

"จู่ๆ ใต้เท้าเจ้าเมืองก็เรียกพบ ไม่ทราบด้วยเรื่องใด" บุรุษชุดผ้าดิ้นแตกตื่นในใจ แต่ช่วยไม่ได้ แม้เขาเป็นประมุขสกุลหลิวหนึ่งในสามสกุลสูงศักดิ์แห่งเมืองกว่างหลิง แต่ประมุขสกุลหลิวกลับกระจ่างชัดแจ้ง สกุลของเขาอาศัยอำนาจบารมีของใต้เท้าเจ้าเมือง ต่อหน้าใต้เท้าเจ้าเมืองพวกเขาสกุลหลิวเป็นเพียงสุนัขตัวหนึ่ง!

สุนัขเฝ้าบ้านอย่างจงรักภักดี

เจ้าของโยนกระดูกให้ มันก็ส่ายหางกรูเข้าไปกัดกินอย่างดีใจ

มีวันหนึ่ง เจ้าของคิดสังหารสุนัข มันก็ต้องยอมรับความตาย!

'มิได้ทำผิดอันใดนี่ เรื่องที่ใต้เท้าเจ้าเมืองกำชับ ล้วนปฏิบัติอย่างดียิ่งแล้ว' ความคิดต่างๆ ผุดวาบในห้วงสมองของบุรุษชุดผ้าดิ้น

"ประมุขสกุลหลิว ตามข้ามาเถอะ" บ่าวชราผู้หนึ่งเดินเข้ามา แย้มยิ้มเอ่ยเชิญ

"พ่อบ้านหวัง มิทราบใต้เท้าเจ้าเมืองเรียกพบกะทันหันด้วยเรื่องใดกัน" ประมุขสกุลหลิวขึ้นหน้าตีสนิท พร้อมยัดตั๋วเงินใบหนึ่งใส่มือพ่อบ้านหวัง พ่อบ้านหวังหลุบตามองตั๋วเงินหนึ่งร้อยตำลึงในมือ เผยรอยยิ้มออกมา ก่อนเอ่ยเสียงต่ำ "วางใจ นายท่านอารมณ์ดียิ่ง เกรงเพียงมิใช่เรื่องร้ายอันใด"

ประมุขสกุลหลิวโล่งใจไปเปลาะหนึ่ง

ไม่นานนักก็ถูกนำเข้าสู่ภายในสวนบุปผา

"คารวะใต้เท้าเจ้าเมือง หัวหน้าหน่วยฟาง!" ทันทีที่ประมุขสกุลหลิว

มาถึงก็ทำความเคารพ

ใต้เท้าเจ้าเมืองนั้นไม่ต้องกล่าวถึง กุมอำนาจทางการทหารทางการปกครองในเมืองกว่างหลิงเบ็ดเสร็จเด็ดขาดแต่เพียงผู้เดียว ไม่มีผู้ใดกล้าขัดขืนคำสั่งเขา ต่ำกว่าขั้นเจ็ดบั่นศีรษะก่อนกราบทูล สูงกว่าขั้นเจ็ดก็จับกุมได้โดยตรง เพื่อรับมือกับปีศาจ ต้องรับประกันว่าหนึ่งวาจาของใต้เท้าเจ้าเมืองทรงอำนาจสูงสุด! เฉกเช่นสกุลผู้ลากมากดีบางท้องที่ใต้เท้าเจ้าเมืองหาข้ออ้างเรื่อยเปื่อย ก็ริบทรัพย์ล้างตระกูลได้

ส่วนชายสวมชุดคลุมสีครามนั้น เป็นยอดคนอันดับหนึ่งออกหน้าออกตาในเมืองกว่างหลิง เป็นผู้แกร่งกล้าเขตขั้นก่อนนภาแดนโอสถอนัตตา เป็นหัวหน้าองครักษ์และทหารคนสนิทของใต้เท้าเจ้าเมือง!

“เงินที่สกุลหลิวเจ้าต้องส่งมอบในปีนี้ อย่ารอถึงปลายปีเลย” บุรุษในชุดคลุมสีเทาสมถะเอ่ยขึ้น “ข้าต้องการภายในครึ่งเดือนนี้ รวบรวมได้ครบหรือไม่”

ประมุขสกุลหลิวสะอึกในใจ

สกุลหลิวอาศัยอำนาจบารมีของใต้เท้าเจ้าเมือง กำไรเงินก้อนโตทุกปีย่อมส่งมอบ ทว่าปรกติส่งมอบทุกปลายปี บัดนี้เพิ่งเดือนสามเท่านั้น

“จริงสิ ข้าต้องการสิบหมื่นตำลึง” บุรุษชราในชุดคลุมสีเทาสมถะเอ่ยเสริมมาอีกหนึ่งประโยค

คิ้วยาวของประมุขสกุลหลิวเลิกโก่ง ทุกปีเพียงแปดหมื่นตำลึงมิใช่หรือ ไฉนเพิ่มขึ้นแล้วเล่า

“ใต้เท้าเจ้าเมืองวางใจ ภายในครึ่งเดือน สิบหมื่นตำลึงข้ารวบรวมครบแน่นอน” เขากลับไม่พร่ำบ่นสักคำ

“อืม” บุรุษชุดเทาพยักหน้าเล็กน้อย “ฟังว่าเมื่อคืนหลิวฉีบ้านเจ้าล่วงเกินคุณชายรองสกุลฉินที่หอเยี่ยนเฟิ่ง?”

"ขอรับๆๆ" ประมุขหลิวรับคำต่อเนื่อง "ข้าทำโทษอย่างหนักแล้ว"

"เคราะห์ดีไม่เลว คุณชายรองท่านนั้นไม่ลงมืออำมหิต" บุรุษชุดเทาโบกมืออย่างขอไปที "เอาละ ออกไปเถอะ"

"ขอรับๆ"

ประมุขหลิวรีบถอยออกไปโดยดี เพียงแต่ความฉงนสงสัยเวียนวนในใจ 'จู่ๆ ใต้เท้าเจ้าเมืองเอ่ยถึงคุณชายรองสกุลฉินท่านนั้นไปไยกัน ต่อให้พิชิตประตูเซียนแล้ว ก็ยังไม่เข้าสู่เขตขั้นก่อนนภา ก็ไม่นับว่าอันใดกระมัง หัวหน้าหน่วยฟางต่างหากถึงเป็นเซียนเขตขั้นก่อนนภาแดนโอสถอนัตตา!'

ตอนที่ 15 บันทึกในม้วนสาร

บุรุษชุดเทามองประมุขหลิวจากไป ยิ้มเอ่ยว่า "เหล่าฟาง คุณชายรองสกุลฉินท่านนั้นเพิ่งกลับมาก็สำแดงฝีมือ กำจัดฉูยงปีศาจเฒ่านั่นร้ายกาจยิ่งนัก"

"อย่างไรก็เป็นผู้บำเพ็ญตบะที่อยู่ด่านชายแดนทางเหนือมาสามปี" ยากที่ในดวงตาหัวหน้าหน่วยฟางจะปรากฏแววระมัดระวังรอบคอบ เอ่ยว่า "ม้วนสารที่ทางราชสำนักส่งมา บันทึกว่าเขาสะบั้นสังหารปีศาจสองร้อยหกสิบเอ็ดตน สังหารปีศาจเขตขั้นก่อนนภาไปสามตน!"

"ร่วมมือกับผู้บำเพ็ญตบะคนอื่นๆ กระมัง" บุรุษชุดเทากล่าวยิ้มๆ "เพิ่งพิชิตประตูเซียนไม่กี่ปี หนึ่งต่อหนึ่งเกรงว่ามิใช่คู่ต่อกรของปีศาจเขตขั้นก่อนนภา"

หัวหน้าหน่วยฟางในชุดครามกลับเอ่ยว่า "ข้าเคยไปด่านชายแดนทางเหนือ ที่นั่นต้านภัยพิบัติจากปีศาจ เป็นสถานที่รบพุ่งประจัญบานของเผ่ามนุษย์และปีศาจที่น่าอนาถสังเวชที่สุด ผู้บำเพ็ญตบะอยู่ในสถานที่โหด

หี้ยมขั้นนั้น โดยทั่วไปมีชีวิตอยู่ไม่นาน แต่เขากลับมีชีวิตอยู่ถึงสามปี ทั้งยังสะบั้นสังหารปีศาจไปมากมายถึงเพียงนี้ กล่าวตามจริง เผชิญหน้าหนึ่งก่อหนึ่ง ข้าเองก็ไม่มั่นใจว่าจะเอาชนะเขาได้"

"ว่ากระไร" บุรุษชุดเทาตกตะลึง "เหล่าฟาง เจ้าเขตขั้นก่อนนภาแดนโอสถอนัตตาทีเดียว"

"เขตขั้นก่อนนภาแดนโอสถอนัตตาแล้วอย่างไรเล่า" หัวหน้าหน่วยฟางในชุดครามส่ายหน้า "สำหรับผู้บำเพ็ญตบะนั้น ที่สำคัญยิ่งยวดคือสำนัก ผู้บำเพ็ญตบะในสำนักดินแดนศักดิ์สิทธิ์ของพุทธเต๋าล้วนเป็นยอดผู้สืบทอด เพียงส่งผู้ด้อยอาวุโสคนสองคนที่เด่นชัดว่าหลอมปราณระดับสิบหรือสิบเอ็ดมาก็สามารถปราบรุ่นอาวุโสในสำนักเล็กสำนักน้อยอย่างพวกเราจนราบคาบ"

"ยอดผู้สืบทอดนั้นมีรากฐานแข็งแกร่งทรงพลังไร้เปรียบปาน! พิชิตประตูเซียนนั้นยากเย็นแสนเข็ญ ทันทีที่พิชิตได้ พลังวัตรที่หลอมรวมนั้นวิสุทธิ์เลิศล้ำ อย่างพวกเราสำนักเล็กแม้เข้าสู่เขตขั้นก่อนนภาแดนโอสถอนัตตาแล้ว แต่พิจารณาถึงความวิสุทธิ์เลิศล้ำ เกรงว่าเทียบเท่าเพียงอนุชนผู้หลอมปราณระดับสิบระดับสิบเอ็ดในสำนักพุทธสำนักเต๋าเท่านั้น"

บุรุษชุดเทาพยักหน้า "เรื่องนี้ข้ารู้ ศิษย์ในสำนักดินแดนศักดิ์สิทธิ์ของพุทธเต๋า ย่อมเก่งกาจยอดเยี่ยม! แต่คุณชายรองสกุลฉิน ก็ร้ายกาจถึงเพียงนั้นหรือ"

"อายุสิบสามเขาก็หลอมปราณระดับเก้า กลับไม่กราบไหว้เข้าสำนักในละแวกนั้น แต่จากบ้านตระเวนสั่งสมประสบการณ์ เด่นชัดว่ามีปณิธานอันยิ่งใหญ่!" หัวหน้าหน่วยฟางในชุดครามกล่าว "เขาอยู่ด่านชายแดนทางเหนือได้ถึงสามปี เชื่อว่าแม้มิได้กราบไหว้เข้าสู่สามสำนักดินแดนศักดิ์สิทธิ์แห่งเต๋าก็คงเข้าสู่หนึ่งในยอดสำนักใหญ่อื่นๆ อีกทั้งเขา

หาใช่อ่อนด้อยไร้ประสบการณ์ แต่ก้าวออกจากทะเลเลือดอย่างแท้จริง เคยสังหารปีศาจสองร้อยกว่าตน มิหนำซ้ำยังเป็นสนามรบด่านชายแดนทางเหนือ!”

“ผู้ใดประสบพบเจอคู่ต่อกรเช่นนี้ ต่างระย่อหวาดหวั่น” หัวหน้าหน่วยฟางชุดครามทอดถอนใจ

บุรุษชุดเทาพยักหน้าเล็กน้อยก่อนเผยรอยยิ้ม “เช่นนั้นข้ายิ่งต้องเชิญเขาช่วยเหลือแล้ว มีหลานสาวของข้าผู้นั้น อีกทั้งคุณชายรองสกุลฉิน ก็มั่นใจมากขึ้น”

“ใต้เท้าเจ้าเมือง ข้ายังคงขอเตือนท่าน” หัวหน้าหน่วยฟางเอ่ยเสียงหนัก “สามสำนักดินแดนศักดิ์สิทธิ์ของเต๋าหรือยอดสำนักอื่นๆ ล้วนให้ความสำคัญต่อลูกศิษย์ เนื่องเพราะยอดผู้สืบทอดพิชิตประตูเซียนได้ยากยิ่ง ผู้อาวุโสในสำนักต่างร่วมแรงร่วมใจช่วยเหลือ ผนวกกับผู้บำเพ็ญตบะมีคุณสมบัติความมุ่งมั่นอันยิ่งใหญ่ถึงได้พิชิตประตูเซียนก่อนอายุยี่สิบ พวกเขาปลูกฝังผู้สืบทอดสักคนมิใช่ง่ายดาย ดังนั้นลูกศิษย์ทุกคนล้วนเป็นสมบัติล้ำค่า หากผู้ใดรังแกระดับด้อยอาวุโส ไม่แน่อาจมีระดับอาวุโสกว่าปรากฏ!”

“ข้าเชิญพวกเขาให้ช่วยเหลือ มิได้เป็นศัตรูกับเขาเสียหน่อย” บุรุษชุดเทากล่าวยิ้มๆ

อีกด้านหนึ่ง จวนสกุลฉิน

วันในวสันตฤดู แสงอาทิตย์กำลังดี

ฉินอวิ๋นเอนร่างบนเก้าอี้ นั่งตากแดดอย่างสำราญ แสงแดดสาดส่องต้องร่าง อบอุ่นสบาย

“คุณชายรอง คุณชายรอง” บ่าวผู้หนึ่งมารายงาน “นอกจวนมี

ผู้หนึ่ง กล่าวว่าปฏิบัติตามคำสั่งอวี๋ไป๋เจ้านายของเขา ให้ส่งเทียบมา”

“อวี๋ไป๋? อวี๋ไป๋หนึ่งในสี่ยอดกวีแห่งเจียงหนัน?” ฉินอวิ๋นใจกระตุกวูบ “ให้เขาเข้ามา”

“อวี๋ไป๋นายท่านของข้าน้อยสั่งให้ส่งเทียบมาให้คุณชายฉิน” เด็กหนุ่มผู้หนึ่งระมัดระวังตัวหมื่นส่วน ล้วงเทียบออกจากอกประเคนส่งให้อย่างนอบน้อม บ่าวในจวนรับไว้ ยื่นส่งให้ฉินอวิ๋นทันที “คุณชายรอง”

ฉินอวิ๋นรับเทียบไว้ ก้มมอง “อักษรประเสริฐ!” ชื่นชมหนึ่งคำ ก่อนเปิดอ่าน “**หออวิ๋น** *(หอเมฆา)*?”

“กลับไปเรียนนายท่านของเจ้า บอกว่าข้าไปตรงเวลาตามนัด” ฉินอวิ๋นกำชับ

หออวิ๋นเป็นเหลาสุราชื่อเสียงโด่งดังที่สุดในเมืองกว่างหลิง หอสูงแปดชั้น พบเห็นได้น้อยนัก

ลูกค้าขาจรมากมายด้วยชื่นชมในชื่อเสียงจึงมาเพื่อขึ้นหอชมทัศนียภาพระยะไกล ชั้นหกยังรับรองลูกค้าที่มิได้จองที่ไว้ บรรดาลูกค้ามักขึ้นมาถึงชั้นหก ชั้นเจ็ดแบ่งเป็นห้องย่อยหกห้อง แต่ละห้องแม้หรูหราแต่จ่ายเพียงไม่กี่ตำลึงยังรับประทานได้หนึ่งมื้อ ส่วนชั้นแปดเป็นห้องเดี่ยวขนาดใหญ่ เมื่อนั่งภายในห้อง สามารถทอดตาทัศนาทั้งเมืองกว่างหลิงผ่านทางหน้าต่าง ทัศนียภาพยอดเยี่ยมมหัศจรรย์ ทว่าราคาก็สูงมากรับประทานหนึ่งมื้อต้องจ่ายสิบตำลึง!

วันนี้ อวี๋ไป๋หนึ่งในสี่ยอดกวีแห่งเจียงหนันมารอที่นี่แต่แรกแล้ว จิตใจยิ่งกระวนกระวาย

“นายท่าน ผู้บำเพ็ญตบะมาแล้ว” ผู้คุ้มกันบอกกล่าว

“อยู่ที่ใด” อวี๋ไป๋ชะเง้อมองสี่ทิศ

"นู่น!" ผู้คุ้มกันชี้ไปตรงที่ไกล

อวี๋ไป๋มองตาม ถึงได้เห็นคุณชายท่วงท่าสง่างามขี่ม้าเอื่อยเฉื่อย โยกเยกโคลงเคลงมาแต่ไกล ข้างทางมีต้นหลิวลู่ลมบดบัง พอมองเห็น เงาร่างอยู่บ้าง

"ยังอีกตั้งไกล เจ้าเห็นชัดหรือ" อวี๋ไป๋หันไปมองผู้คุ้มกัน

"ข้าหลอมปราณระดับแปด ย่อมมองได้ไกลกว่าคนทั่วไป" ผู้คุ้มกัน กระหยิ่มยิ้มย่อง

อวี๋ไป๋ดื่มชาไปหนึ่งกาแล้ว ฉินอวิ๋นถึงได้มาถึงชั้นล่าง ประการแรก เมืองกว่างหลิงกว้างใหญ่อย่างแท้จริง ถึงอย่างไรก็เป็นเมืองใหญ่มี ประชากรหลายสิบหมื่นคน อีกทั้งจวนสกุลฉินอยู่ค่อนข้างไกลจากหอ อวิ๋น ประการที่สองฉินอวิ๋นขี่ม้าเชื่องช้ายิ่งนัก

ไม่นานก็ขึ้นมาถึงชั้นแปด

"คุณชายฉิน" อวี๋ไป๋ยืนรอนอกประตูห้องวิจิตรอยู่นานแล้ว ประสาน มือคำนับทันที

ฉินอวิ๋นยิ้มชอบใจเอ่ยว่า "ยอดกวีอวี๋ไป๋ ทัศนียภาพเดือนสามของ กว่างหลิง ลือลั่นทั่วหล้า ยอดกวีอย่างท่านในเมื่อมากว่างหลิง ต้องเดิน เที่ยวชมเบื้องนอกให้มาก เมื่อครู่ข้าขี่ม้ามา ตลอดทางต้นหลิวพลิ้วพัด ประดุจกวีดั่งจิตรกรรม แม้ข้าเป็นคนกว่างหลิง แต่หลายปีมานี้ ยังคงชอบ เดือนสามของกว่างหลิง" ว่าแล้ว ทั้งคู่ก็เข้าสู่ภายในห้อง แยกย้ายนั่งลง

"ข้ามาถึงกว่างหลิง ก็รู้สึกว่ากว่างหลิงงดงามนัก ผู้คนก็งดงาม" อวี๋ไป๋ยิ้มเล็กน้อย "วันนี้หออวิ๋นมีปลาหนวดเงินหลันหยางหนักยี่สิบจิน เพิ่งจับได้แต่เช้าตรู่จากแม่น้ำหลันหยาง หาได้ยากยิ่ง สักครู่จะยกเข้ามา"

"หนักยี่สิบจิน? ปลาหนวดเงินหลันหยางพบแต่ในแม่น้ำหลันหยาง ทางนี้ของพวกเรา ข้าจากบ้านหลายปีมิได้ลิ้มรสปลาหนวดเงินเนิ่นนาน

แล้ว ทว่าปลาหนวดเงินหลันหยางหนักถึงยี่สิบจิน นับแต่เล็กถึงเติบใหญ่ ข้าไม่เคยกินมาก่อน เคยกินที่ใหญ่สุดเพียงสิบสองจิน" ฉินอวิ๋นเล่า "ครานี้ดูท่ามีลาภปากแล้ว"

อาหารกับแกล้มหลายจานทยอยยกเข้ามา

ฉินอวิ๋นกินคำโต ตามหลักแล้ว กับแกล้มมากมายเพียงสองคน ย่อมกินไม่หมด แต่ฉินอวิ๋นกินอย่างสำราญอกสำราญใจไปกว่าครึ่ง ช่องท้องก็ไม่เห็นว่าขยายโป่งพอง

"อืม ไม่เลว" ยังดื่มสุราอีกคำ ฉินอวิ๋นคล้ายยิ้มไม่ยิ้มเหลือบมองอวี๋ไป๋ "อืม วันนี้กินอิ่มดื่มเต็มที่ สมควรไปแล้ว สมควรไปแล้ว" พูดพลางลุกขึ้นยืน

"พี่ฉินอวิ๋นโปรดชะงักเท้า" อวี๋ไป๋รีบเรียก

"หืม?" ฉินอวิ๋นจึงนั่งลงอีกครั้ง "ยอดกวีอวี๋ไป๋ คราวนี้เชิญข้ามา ดูท่ายังมีธุระ"

"มีเรื่องขอร้องอย่างแท้จริง" อวี๋ไป๋สารภาพ

"ว่ามาเถอะ" ฉินอวิ๋นบอกเสียงใส

อวี๋ไป๋กล่าวพลางทอดถอนใจ "ข้าใช้ชีวิตโดยเปล่าสี่สิบปี กระทำตามใจมาครึ่งค่อนชีวิต กระนั้นระยะนี้สหายเก่าแก่บางคนของข้าป่วยตาย แก่ตายติดต่อกัน ข้าถึงได้รู้ตัวว่าความตายห่างข้าไปไม่ไกลแล้ว"

ฉินอวิ๋นฟังพลางคิดพลางว่าคนปรกติทั่วไปอายุเกินสี่สิบ สภาพร่างกายย่อมมิสู้เมื่อยังอยู่ในวัยหนุ่มสาว ป่วยหนักหนึ่งเที่ยวก็เสียชีวิต พบเห็นได้บ่อยครั้ง อยู่ถึงห้าหกสิบปีแล้วตายจากนับว่าเป็นเรื่องปรกติ อยู่ถึงเจ็ดสิบนับว่าอายุยืนแล้ว!

"ข้ามีบุตรธิดาสามคน บุตรสาวแต่งออกแล้ว บุตรชายสองคนนั้น คนโตก้มหน้าก้มตาศึกษาเล่าเรียนอย่างหนัก ถูไถได้เป็นซิ่วไฉ วรรณศิลป์

กลับห่างไกลมิสู้ข้า ชีวิตนี้ก็เพียงเท่านี้แล้ว บุตรคนเล็กบัดนี้เก้าขวบ หลอมปราณระดับสี่" อวี๋ไป๋เล่าความ "ข้ากลัวว่าหลังข้าตายจาก บุตรทั้งสองจะรักษากิจการทางบ้านไว้มิได้ คนโตนั้นไร้ความมุ่งมาดปรารถนา คนเล็กนั้นข้ากลับหวังส่งเขาเข้าสำนักบำเพ็ญตบะ ภายภาคหน้าต่อให้ไม่อาจพิชิตประตูเซียน แต่มีศักยภาพหลอมปราณระดับแปดระดับเก้า ก็เพียงพอรักษากิจการทางบ้านไว้ได้...จนใจที่สำนักบำเพ็ญตบะนั้นเข้ายาก"

อวี๋ไป๋มองฉินอวิ๋น "พี่ฉินอวิ๋นเป็นผู้บำเพ็ญตบะ ย่อมรู้จักผู้บำเพ็ญตบะที่ประเสริฐสักหน่อย มิทราบพอจะช่วยเหลือ ให้บุตรชายข้าเข้าสู่สำนักบำเพ็ญตบะได้หรือไม่"

ฉินอวิ๋นยิ้มหยัน "ปุถุชนมุ่งหวังบำเพ็ญตบะมีมิรู้เท่าใด สำนักบำเพ็ญตบะไหนเลยเข้าได้ง่ายดาย อย่างเช่นสำนักบำเพ็ญตบะชั้นสองชั้นสาม โดยทั่วไปเหลือไม่กี่แห่งเหมือนแมวใหญ่แมวน้อยสองสามตัว! สำนักหนึ่งมีผู้บำเพ็ญตบะสักแปดคนสิบคนก็นับว่าเฟื่องฟูแล้ว ท่านรู้หรือไม่เพราะเหตุใด"

อวี๋ไป๋ฟังอย่างตั้งใจ

"เนื่องเพราะผู้บำเพ็ญตบะแสวงหาอายุวัฒนะอิสรเสรีแห่งตน! หาใช่อายุวัฒนะของลูกศิษย์! เรื่องราวทางโลกล้วนรู้สึกว่ากลัดกลุ้มน่ารำคาญ ยินยอมหลีกลี้โลกียะ บำเพ็ญตบะในที่ห่างไกลสงบเงียบ มีกี่คนกันที่ยินดีรับศิษย์ สั่งสอนลูกศิษย์สักคนต้องสิ้นเปลืองแรงใจแรงกายเท่าใด หน่วงเหนี่ยวเวลาบำเพ็ญตบะของตนมากเท่าใด"

"ประการต่อมา การบำเพ็ญตบะยังเน้นหนักที่วิชา เงินตรา คู่ฝึกและสถานที่! วิชานั้นสำนักบำเพ็ญตบะล้วนมี! แต่เงินตรา...หึๆ เงินทองที่ผู้บำเพ็ญตบะสักคนต้องใช้นับว่าเป็นภูเขาเงินภูเขาทอง สำนัก

บำเพ็ญตบะไหนเลยปลูกฝังเลี้ยงดูลูกศิษย์มากมายได้ สำนักชีซานที่อยู่ใกล้พวกเรามากที่สุด รวมเจ้าสำนักแล้ว มีสหายธรรมบำเพ็ญตบะเพียงสามท่านเท่านั้น" ฉินอวิ๋นส่ายหน้า

ไม่ยินดีสิ้นเปลืองแรงใจแรงกาย เนื่องเพราะบางครั้งสิ้นเปลืองแล้วลูกศิษย์ยังคงไม่อาจพิชิตประตูเซียน!

อีกทั้งยังต้องใช้เงินทองปริมาณเท่ามหาสมุทร

"ท่านอยากให้บุตรคนเล็กเข้าสำนักบำเพ็ญตบะ มีสองหนทาง" ฉินอวิ๋นแนะนำ "หนทางแรก คุณสมบัติดั้งเดิมของบุตรชายท่านต้องสูงล้ำอย่างเช่นอายุสิบสองสิบสามก็หลอมปราณระดับเก้า สำนักบำเพ็ญตบะไม่คิดค่าใช้จ่ายรับเขาเข้าเป็นศิษย์ หนทางที่สอง ท่านยอมจ่ายสิบหมื่นตำลึง ย่อมมีสำนักบำเพ็ญตบะยินดีรับศิษย์"

อวี๋ไป๋กล่าวอย่างจนใจ "ครอบครัวข้ามิได้มีหนทางทำมาหาเลี้ยงชีพใดนัก อาศัยเพียงความสามารถทางวรรณกรรมของข้าหาเงินทอง แม้ทุ่มเทสมบัติทรัพย์สินจนสิ้นก็มีเพียงสองสามหมื่นตำลึง"

ฉินอวิ๋นส่ายหน้า

ยอดกวีชื่อเสียงขจรขจายทั่วหล้า แต่วิธีการในการหาเงินทองก็แตกต่างแล้ว บรรดานางคณิกามีชื่อยินดีจ่ายเงินให้ แต่จะให้ได้สักเท่าใดกันตอบแทนให้สักสามร้อยห้าร้อยตำลึง ให้อวี๋ไป๋รจนากลอนทิ้งไว้สักบท แต่หากสมนาคุณด้วยกลอนบ่อยครั้งเช่นนี้ คุณค่ากาพย์กลอนเขาก็ลดน้อยถอยลง

บัดนี้อายุเกินสี่สิบ หาได้สักสองสามร้อยตำลึงก็ไม่เลวแล้ว เพราะผู้แซ่โจวหนึ่งในสี่ยอดกวีแห่งเจียงหนันตกต่ำถึงขั้นได้แต่อาศัยนางคณิกาช่วยสงเคราะห์

"หาได้สักสองสามร้อยตำลึงก็ไม่เลวแล้ว ทว่าคิดอยากบำเพ็ญตบะ

น่ะหรือ” ฉินอวิ๋นเบะปาก “ช่างเถอะ”

“พี่ฉินอวิ๋น ยังคงขอให้ช่วยข้า มีข้อแม้ใดเอ่ยกล่าวได้เต็มที่ ข้าทำได้ย่อมทุ่มเทสุดกำลัง” อวี๋ไป๋ขอร้องน้ำเสียงร้อนรน

“กระทำการใดล้วนให้ความสำคัญกับความยุติธรรม ท่านขอให้ข้าช่วย ท่านทำสิ่งใดเพื่อข้าได้บ้าง” ฉินอวิ๋นถาม

ตอนที่ 16 ชื่อเสียงบันลือ

อวี๋ไป๋มองฉินอวิ๋น กล่าวน้ำเสียงหนักแน่น "เงินทองเพียงน้อยนิด พี่ฉินอวิ๋นย่อมดูแคลน ข้ามีเพียงความรู้ความสามารถติดตัว พอจะสำแดงได้ ฟังว่าการคบหาของธุลีหมอกและพี่ฉินอวิ๋นมิใช่ธรรมดา ข้ายินดีทุ่มเทสรรพกำลัง ช่วยเหลือธุลีหมอก"

"ท่านทำให้นางเลื่องชื่อทั่วสารทิศได้หรือไม่" ฉินอวิ๋นรินเองดื่มเอง เอ่ยถามไม่จริงจัง

"ข้าทำมิได้ดอก ทว่าเลื่องชื่อทั่วเจียงโจว ยังคงมีความมั่นใจ" อวี๋ไป๋ตอบ

"คัดเลือกยอดบุปผาเมืองกว่างหลิงครานี้ ท่านทำให้นางครองตำแหน่งยอดบุปผาได้หรือไม่" ฉินอวิ๋นสอบถามอีก

อวี๋ไป๋ส่ายศีรษะ "กระชั้นเกินไป ภายในหนึ่งเดือนก็ตัดสินยอดบุปผาแล้ว! คิดมีชื่อเสียงต้องใช้เวลาหมักบ่ม...ยิ่งกว่านั้นเบื้องหลังยังมีอิทธิพลหลายฝ่ายคอยบงการการคัดเลือกยอดบุปผา ข้าเพียงกล่าวได้ว่า

ปีนี้ติดหนึ่งในสิบอันดับแรกแน่นอน สามอันดับแรกพอมีหวัง ธุลีหมอกจะกลายเป็นผู้ที่มีชื่อเสียงโด่งดังที่สุดในบรรดานางคณิกามีชื่อของเมืองกว่างหลิง!"

"โดยเฉพาะอย่างยิ่งข้าอาศัยกาพย์กลอน อาศัยคุณสมบัติความสามารถทำให้นางเลื่องชื่อ" อวี๋ไป๋กล่าว "ชื่อเสียงเช่นนี้ถึงจีรังยั่งยืน พวกที่ได้ครองตำแหน่งยอดบุปผาเพราะอิทธิพลมืดหนุนหลัง ทำให้ผู้คนรู้สึกว่าไม่เป็นธรรม"

"ท่านจะทำให้ธุลีหมอกโด่งดังทั่วเจียงโจวอย่างไร บอกกล่าวแก่ข้าให้ละเอียด" ฉินอวิ๋นเอ่ยถาม

ดวงตาอวี๋ไป๋สว่างเป็นประกาย มีหวังแล้ว!

"สถานที่ร่วมอภิรมย์สมพาส ข้าเที่ยวท่องมาครึ่งชีวิต ล่วงรู้วิธีการต่างๆ นานาภายในนั้นเป็นอย่างดี" อวี๋ไป๋เริ่มอธิบายแผนการของเขาต่อเนื่อง ฉินอวิ๋นฟังแล้วสองตาค่อยๆ เปล่งประกายแวววาว

"ดูท่าเพื่อให้บุตรคนเล็กกราบไหว้เข้าสำนักบำเพ็ญตบะ ท่านบากบั่นโดยแท้" ฉินอวิ๋นฟังจบแล้วเอ่ยยิ้มๆ

"ตอนนี้ไม่บากบั่น ให้บากบั่นตอนไหน ยังพอมีเรี่ยวแรง ก็ปูทางราบเรียบให้พวกเขาเถิด" อวี๋ไป๋กล่าว

"ตกลง ท่านช่วยธุลีหมอก ข้าช่วยท่าน" ฉินอวิ๋นพยักหน้า "ท่านเตรียมพู่กันน้ำหมึกสักหน่อย"

อวี๋ไป๋ฟังแล้วยินดียิ่ง

ในเวลาไม่นาน ฉินอวิ๋นก็ร่างสารหนึ่งฉบับเสร็จสิ้น

"ท่านให้คนส่งบุตรคนเล็กไปยังอาราม**ตงซาน** *(บูรพาบรรพต)* เมืองหนันหมิง ถือสารฉบับนี้ไปพบนักพรตจินกวง" ฉินอวิ๋นบอก "จำไว้ นำหนึ่งพันตำลึงติดไปด้วย ถือเป็นของกำนัลกราบไหว้อาจารย์ เห็น

สารของข้า นักพรตจินกวงย่อมล่วงรู้”

“ประเสริฐๆ” อวี๋ไป๋ปลาบปลื้มนัก “หนึ่งพันตำลึงจะเพียงพอได้อย่างไร ต้องห้าพันตำลึง”

“นี่ก็แล้วแต่ท่าน” ฉินอวิ๋นกล่าว

อารามตงซานตั้งอยู่บนเกาะเล็กแห่งหนึ่งของทะเลตงไห่ เขตปกครองของเมืองหนันหมิง เป็นสำนักบำเพ็ญตบะเพียงแห่งเดียวและทรงอิทธิพลอย่างยิ่งในหนันหมิง

แท้จริงแล้วเพียงกราบไหว้เข้าสำนัก มีฐานะหนังเสือเป็นศิษย์ของสำนักก็เพียงพอคุ้มกันครอบครัวแล้ว

“จำคำของท่านให้ดี” ฉินอวิ๋นย้ำ

“คืนนี้ข้าไปหอเยี่ยนเฟิ่งทันที” บัดนี้อวี๋ไป๋อารมณ์ฮึกเหิม

ฉินอวิ๋นพยักหน้า เสี่ยวซวงก้าวมาถึงขั้นนี้ เขาให้เวทนาสงสารนัก ทั้งรู้สึกละอายแก่ใจที่มิได้ปรากฏตัวในเวลาที่นางต้องการ เป็นเหตุให้เสี่ยวซวงตกระกำลำบากตามลำพัง พยายามชดเชยสักหน่อยเถิด

คืนนั้นยอดกวีอวี๋ไป๋ไปยังหอเยี่ยนเฟิ่ง หลังชมดูการร่ายรำกระบี่ของ “ธุลีหมอก” นางคณิกามีชื่อ ให้รู้สึกซาบซึ้ง ภายใต้สายตาของสหายสนิท รจนา “โศลกธุลีหมอก” ออกมาหนึ่งบท จากนั้นเป็นฝ่ายขอพบธุลีหมอก

ข่าวคราวเข้าหูบรรดานางคณิกามีชื่อแห่งหอคณิกาอื่นๆ ในเมืองกว่างหลิงทันที

“ว่ากระไร อวี๋ไป๋ไปพบธุลีหมอก? ชมดูนางร่ายรำกระบี่แล้วรจนาโศลกธุลีหมอก?”

“ธุลีหมอกผู้นี้ไฉนถึงโชคดีเพียงนี้”

แต่ละนางต่างอิจฉาตาร้อน

ณ หอหรูเมิ่ง หอคณิกาซึ่งนายหญิงหอหรูเมิ่งก่อตั้งขึ้น

"ข้าไปเชื้อเชิญอวี๋ไป๋หลายต่อหลายครั้ง เขาล้วนหลบเลี่ยงไม่ยอมพบ บัดนี้กลับไปพบเด็กเมื่อวานซืนผู้นั้น" นายหญิงหอหรูเมิ่งเอนพิงบนตั่งเตียง แม้อายุสามสิบห้าแล้ว ผิวขาวกลับผ่องผาด เย้ายวนน่าหลงใหลเนื่องเพราะหลอมปราณดำรงความเยาว์วัย ทรงเสน่ห์อย่างสาวใหญ่ผู้งดงาม สองปีก่อนได้ครองตำแหน่งยอดบุปผา หลายคนรู้สึกไม่เป็นธรรม แม้มั่นใจว่าด้วยศักยภาพที่แท้จริงก็ติดหนึ่งในห้าอันดับแรก แต่ชื่อเสียงของโฉมตรูสุคนธ์ภูษาและยอดพธูพิสุทธิ์สารทมีมากกว่า นางจึงต้องอาศัยอำนาจอิทธิพลสยบสองนางนั้นแล้วแย่งชิงตำแหน่งยอดบุปผามาครอง ทำให้ดูไม่ใคร่เป็นธรรม

"นายหญิง นี่คือโศลกธุลีหมอกที่ยอดกวีอวี๋ไป๋รจนา เพิ่งคัดลอกส่งมา" สาวใช้รีบส่งมอบให้

นายหญิงหอหรูเมิ่งรับมาคลี่เปิดอ่านอย่างไม่ใคร่ใส่ใจ

ตัวอักษรที่คัดลอกนับได้เพียงเป็นระเบียบเรียบร้อย ทรงพลังเพียงพอ แต่โศลกบทนี้กลับทำให้สีหน้านางผกผัน

"ไฉนที่เขียนให้มิใช่ข้า มิใช่ข้า?" สองมือเรียวเล็กที่กำกระดาษปรากฏรอยเส้นเอ็นปูดโปน "แต่เป็นธุลีหมอกเด็กเมื่อวานซืนนั่น"

นางเองก็เชี่ยวชาญพิณหมากล้อมอักษรภาพวาด แม้ไม่อาจแต่งกาพย์กลอนประเสริฐ แต่แยกแยะได้ว่านี่เป็นผลงานชั้นเลิศของยอดกวีอวี๋ไป๋

"โศลกชั้นนี้ย่อมผสมผสานอารมณ์สุนทรีย์ที่แท้ จนบังเกิดปฏิภาณกวีถึงได้รังสรรค์ผลงานจับจิตจับใจเช่นนี้ได้" นายหญิงหอหรูเมิ่งไม่อยาก

เชื่อ "หรือธุลีหมอกผู้นั้นทำให้เขาหวั่นไหวอย่างแท้จริง"

โศลกกาพย์กลอนอันจรุงใจสักบท เพียงพอร้องร่ายแพร่หลาย

ถึงแม้มีฐานะระดับสี่ยอดกวีแห่งเจียงหนัน แต่กาพย์กลอนกวีที่แพร่สะพัดทั่วหล้ากลับมีไม่มาก ***'กวีวัจน์เดิมเกิดแต่ธรรมชาติ ผู้เปรื่องปราดได้ครอบครองโดยบังเอิญ'**** ประพันธ์โดยบังคับฝืนใจโดยทั่วไปล้วนสามัญธรรมดา

"คุณชายรอง คุณชายรอง ข้าคอยอยู่นอกหอเยี่ยนเฟิ่งมาตลอด นี่คือโศลกธุลีหมอกที่ยอดกวีอวี๋ไป๋แต่งขึ้น หอเยี่ยนเฟิ่งจัดคนคัดลอก หลายคนขอซื้อ พอข้าซื้อได้ก็รีบกลับมา" บ่าวรีบยื่นกระดาษให้ฉินอวิ๋นอย่างนอบน้อม

ฉินอวิ๋นรับไปคลี่ออกอ่าน แสงโคมสีเหลืองอบอุ่นสาดส่อง

"โศลกประเสริฐ วรรณศิลป์เป็นเลิศ" ฉินอวิ๋นผุดรอยยิ้ม

เขาจดจำแผนการที่อวี๋ไป๋บอกกล่าวได้อย่างกระจ่าง โศลกบทนี้... มิได้แต่งขึ้นในปัจจุบัน อวี๋ไป๋ระลึกถึงสตรีที่เคยคิดคำนึงถึงแต่ฝ่ายเดียวเมื่อสามปีก่อน นางผู้นั้นสุดท้ายแต่งให้แก่ผู้อื่น อวี๋ไป๋คะนึงนางนิพนธ์เป็นโศลกบทหนึ่ง ย่อมสะเทือนอารมณ์ เป็นผลงานการประพันธ์หายากในชีวิต แต่อ่านสามเที่ยว เขาก็ฉีกทิ้ง หากแพร่งพรายออกไป มิใช่เรื่องดีต่อสตรีที่สมรสกับผู้อื่น

คราวนี้เพื่อบุตรชาย อวี๋ไป๋ยอมทุ่มเท หยิบยกโศลกบทนี้ออกมาแก้ไขดัดแปลงเพียงเล็กน้อย จึงกลายเป็นโศลกธุลีหมอก

ด้วยกลัวแพร่งพราย กระทั่งเนื้อหาก็ไม่บอกกล่าวแก่ฉินอวิ๋น จนหอเยี่ยนเฟิ่งคัดลอกออกมา ฉินอวิ๋นบัดนี้เพิ่งได้ทราบ

---

* จากกลอน "กวีนิพนธ์" ของลู่ไหยว กวีสมัยราชวงศ์ซ่ง

"ไม่เพียงโศลกประเสริฐบทนี้ หนึ่งปีนับจากนี้ยังมีกลอนกวีซาบซึ้งตรึงใจอีกสามบท" ฉินอวิ๋นคาดหวังรอคอยยิ่ง "ล้วนเป็นอวี๋ไป๋ตระเตรียมไว้แต่แรกแล้ว"

ไม่เพียงมีโศลก ยังมีกาพย์กลอนอีกทั้งยังมี "เรื่องราว"

ยอดกวีสร้างเรื่องคะนึงหาแต่ฝ่ายเดียว หลงใหลในธุลีหมอก จนใจที่ ***'มาลีโรยแฝงความนัย วารีไหลไร้ไมตรี'**** หลงรักถ่ายเดียวอย่างทุกข์ทน...อวี๋ไป๋ยอดกวีถึงได้แต่งกลอนออกมาอีกสามบทในหนึ่งปี เพื่อพรรณนาความคิดคำนึง

"ต่อไปเมื่อเอ่ยถึงอวี๋ไป๋ ย่อมเอ่ยถึงเสี่ยวซวง โศลกธุลีหมอกหนึ่งบทผนวกกับกลอนอีกสามบท หมักบ่มในช่วงระยะเวลาหนึ่งปี ย่อมโด่งดังทั่วเจียงโจว" ฉินอวิ๋นลอบอัศจรรย์ใจ "ยอดกวีผู้นี้ ใช้ชื่อเสียงของตนหล่อหลอมสร้างชื่อให้เสี่ยวซวงแล้ว"

วันแล้ววันเล่า

เมื่อโศลกธุลีหมอกแพร่สะพัดชื่อเสียงของธุลีหมอกแห่งหอเยี่ยนเฟิ่งย่อมโด่งดังขึ้นทุกขณะ ในโศลกพรรณนาสมบูรณ์แบบเปรียบนางดั่งเซียนจุติหากต้องการพบธุลีหมอกต้องจ่ายเงินสูงขึ้นเรื่อยๆ เพียงไม่กี่วันหลังจากนั้น ก็สูงถึงห้าสิบตำลึง! แต่ยังคงมีผู้ลากมากดีสกุลทรงเกียรติแย่งชิงขอพบหน้า

กระทั่งคุณชายของใต้เท้าเจ้าเมืองยังเคยมาพบ ทำให้ธุลีหมอกยิ่งเป็นที่หมายปอง

"เสี่ยวซวง คิดอันใดอยู่หรือ" น้าเซวียยิ้มถาม

เซี่ยซวงนั่งหน้าโต๊ะ เขียนอักษรอย่างใจลอย เอ่ยพึมพำว่า "ครึ่ง

---

* หมายถึงฝ่ายหนึ่งมีใจให้ อีกฝ่ายกลับไม่มีใจรักตอบ เป็นรักข้างเดียว

เดือนมานี้ ทุกสิ่งอย่างคล้ายดั่งฝัน”

“นั่นสิ คล้ายดั่งฝัน ก่อนอื่นเป็นยอดกวีอวี๋ไป๋หลงใหลเจ้า โศลกธุลีหมอกบทหนึ่งทำให้ชื่อเสียงเจ้าโด่งดังขึ้น กระทั่งคุณชายผู้ลากมากดีมีสกุลอย่างคุณชายบุตรชายใต้เท้าเจ้าเมืองล้วนมาขอพบ” น้าเซวียกล่าว

“มีคนคอยช่วยเหลือข้า” เซี่ยซวงโพล่งออกมา

น้าเซวียตะลึงงัน “ช่วยเจ้า?”

“ใช่” เซี่ยซวงพยักหน้า “อวี๋**เซียนเซิง*** ลอบบอกเป็นนัยแก่ข้า เขาเองก็ได้รับการไหว้วานจากผู้อื่น”

น้าเซวียพิศวง “ได้รับการไหว้วานจากผู้อื่น? ผู้ใดกันมีความสามารถมากมายถึงเพียงนี้ หรือเป็นคุณชายคนใดคนหนึ่งระดับคุณชายของใต้เท้าเจ้าเมือง”

เซี่ยซวงไม่ตอบ แต่เขียนอักษรต่อไป

---

* เซียนเซิง คำเรียกขานปัญญาชนในสมัยโบราณ

ตอนที่ 17 เจ้าเมืองมาเยือน

วันวสันตฤดู แสงแดดกำลังอบอุ่น

ฉินอวิ๋นเอนพิงบนเก้าอี้ ละเลียดดื่มชา

"บัดนี้ชื่อเสียงเสี่ยวซวงขจรขจาย ติดหนึ่งในสิบอันดับแรกของการคัดเลือกยอดบุปผาครั้งนี้ การแข่งขันคัดเลือกยอดบุปผารอบสุดท้ายจะจัดขึ้นอย่างเป็นทางการ เจ็ดวันให้หลังจะขึ้นเรือท่องเที่ยวพร้อมนางคณิกาอื่นๆ อีกเก้าคน" ฉินอวิ๋นส่ายหน้าเชื่องช้า "เพียงแต่เวลาไม่เพียงพอให้ชื่อเสียงของนางค่อยๆ แพร่สะพัด ผู้ที่หมายปองนางอย่างแท้จริงเกรงว่ายังไม่เท่ายอดพธูพิสุทธิ์สารทและโฉมตรูสุคนธ์ภูษา คิดเข้ารอบสามคนแรกออกจะเสี่ยงสักหน่อย แย่งชิงตำแหน่งยอดบุปผายิ่งยากกว่า"

เจ็ดวันนับจากนี้ถึงเป็นการคัดเลือกยอดบุปผาที่แท้จริง

ถึงตอนนั้นสิบนางคณิกาแสดงความสามารถให้เป็นที่ประจักษ์ ผู้ห้อมล้อมชมดูยิ่งมืดฟ้ามัวดิน วันตัดสินสามคนสุดท้าย ก่อนคัดเลือกยอดบุปผา เป็นงานใหญ่งานหนึ่งของเมืองกว่างหลิง!

'โลหะดารกะที่ได้มาคราวก่อนใช้หลอมสิ้น วัสดุที่ข้านำมาแต่เดิมก็ใช้ได้อีกไม่กี่วันแล้ว!' ฉินอวิ๋นตรึกตรอง *'ดูท่าต้องหาซื้อจำนวนมาก หลอมกระบี่เหินอัตชีวีไม่อาจหยุดได้แม้สักวัน จวบจนวันที่กระบี่หลอมแล้วเสร็จ พลังฝีมือของข้าถึงยกระดับพรวดพราด'*

"หืม?"

แรงสั่นสะเทือนทุ้มหนักส่งผ่านมาจากแผ่นพื้น คนทั่วไปไม่อาจรับรู้ แต่ประสาทสัมผัสของฉินอวิ๋นฉับไวถึงขั้นใด อดสีหน้าแปรผันมิได้ "คนมากนัก กำลังมุ่งมาทางจวนสกุลฉินนี้"

บนท้องถนน

"เป็นใต้เท้าเจ้าเมือง"

"รีบหลบ รีบหลบ"

"หลบไกลหน่อย"

ไม่ว่าชาวบ้านร้านตลาด นักเลงอันธพาล หรือพ่อค้าคหบดี จนถึงบรรดาสกุลผู้ลากมากดีสูงศักดิ์ ทุกคนต่างรีบหลบหลีก ไม่กล้าล่วงเกินแม้แต่น้อย

ในเมืองกว่างหลิง ใต้เท้าเจ้าเมืองสูงส่งเพียงผืนฟ้า! เป็นจักรพรรดิเดินดิน!

รถม้าหรูหราชักลากด้วยอาชาพ่วงพีกำยำค่อยๆ แล่นผ่าน บริเวณโดยรอบห้อมล้อมด้วยองครักษ์สวมชุดเกราะกลุ่มใหญ่ ท่วงท่าองอาจน่ายำเกรงไม่สามัญ ต่อให้ฉูยงปีศาจเฒ่ากล้าล่วงเกินหน่วยทหารองครักษ์ของใต้เท้าเจ้าเมือง ก็มีเพียงผลลัพธ์เดียว...ถูกฉีกทึ้งเป็นผุยผง!

"ใต้เท้าเจ้าเมืองไปที่ใดกัน"

"ละแวกนี้มีจวนสกุลฉินเพียงแห่งเดียวพอนับว่าเข้าเค้า แต่ก่อน

หน้าใต้เท้าเจ้าเมืองก็ไม่เคยมาจวนสกุลฉิน”

“นี่เจ้าก็ไม่ล่วงรู้แล้ว ฉินอวิ๋นคุณชายรองสกุลฉินเป็นผู้บำเพ็ญตบะแล้ว ใต้เท้าเจ้าเมืองมาที่นี่ คาดว่ามาด้วยเรื่องคุณชายรองของสกุลฉินผู้นี้”

“พิชิตประตูเซียนแล้วอย่างไรเล่า ใต้เท้าเจ้าเมืองดูแลปกครองราษฎรหลายร้อยหมื่นในพื้นที่ ผู้บำเพ็ญตบะทั่วไปเผชิญหน้าใต้เท้าเจ้าเมืองยังไม่กล้าหุนหันพลันแล่น”

เสียงวิจารณ์อื้ออึงไปทั่วทุกแห่งหน

หน้าประตูจวนสกุลฉิน

ฉินเลี่ยหู่ ฉางหลัน ฉินอัน และฉินอวิ๋นมารออยู่ก่อนแล้ว

ฉางหลันสอบถามอย่างสงสัย “เลี่ยหู่ พวกเรานับตั้งแต่ย้ายเข้ามาเมืองกว่างหลิงก็ตั้งหลายปี ใต้เท้าเจ้าเมืองไม่เคยมาบ้านของพวกเรากระมัง ต่อให้คิดพบท่าน ก็ส่งคนมาเชิญตัว ไหนเลยมาด้วยตนเอง”

“เกรงว่ามิได้มาพบข้า ก็มาพบลูกชายเราแล้ว” ฉินเลี่ยหู่ก็กดเสียงเบาเอ่ยตอบ

“พบลูกอวิ๋น?” ฉางหลันรีบถาม “ลูกอวิ๋นเพิ่งกลับมาเขาพบลูกอวิ๋นไปไยกัน”

ฉินเลี่ยหู่บอกปัดว่า “นี่ข้าจะไปรู้ได้อย่างไร ทว่าปีนี้ลูกอวิ๋นเพิ่งอายุยี่สิบเอ็ด พิชิตประตูเซียนเพียงไม่กี่ปี ตามหลักแล้วเขาในฐานะเจ้าเมืองผู้เกรียงไกรไม่จำเป็นต้องให้ความสำคัญลูกอวิ๋นถึงขนาดนี้ แต่ในเมื่อมาแล้ว เกรงว่าคงมีเรื่อง...ลูกอวิ๋น ด้วยฐานะของเขา หากมีเรื่องขอให้เจ้าช่วย ย่อมมิใช่เรื่องง่ายดาย ห้ามตกปากรับคำง่ายๆ ต้องระวังแล้วระวังอีก”

“ลูกเข้าใจ” ฉินอวิ๋นพยักหน้า

ฉินเลี่ยหู่ผงกศีรษะเล็กน้อย ในใจเขา ความปลอดภัยของบุตรชายสำคัญที่สุด

ฉินอวิ๋นทอดตามองไกล เพียงแวบเดียวก็แยกแยะได้ว่ารถม้าคันใดมิใช่สามัญ ตัวรถยิ่งเปล่งประกายแปลกพิสดาร เกรงว่าธนูเกาทัณฑ์แกร่งกล้ายากฝ่าทำลาย ข้างรถม้ามีอยู่ห้าคน ทั้งห้าคนนี้เป็นผู้สูงวัยและสตรีขี่ม้าขนาบข้าง ท่วงท่าล้วนไม่ต่ำทราม รอบคันรถเป็นทหารองครักษ์ร้อยนายติดตาม แต่ละนายเปี่ยมราศี ทุกอิริยาบถทุกความเคลื่อนไหวล้วนน่ายำเกรง

“เจ้าเมือง ทหารองครักษ์” ฉินอวิ๋นพึมพำ “ล้วนกล่าวว่ายอดฝีมือทั้งเมืองกว่างหลิง กว่าครึ่งอยู่ในจวนเจ้าเมือง! แม้คำกล่าวออกจะเกินเลย แต่ก็มีเหตุผลหลายส่วน หากเป็นข้าเผชิญหน้าทหารองครักษ์ตีฝ่าเข้ามา ก็คงได้แต่หลบหนีเอาชีวิตรอด”

“หยุดๆๆ” รถม้าหยุดลง

ชายหนุ่มผู้หนึ่งลงจากรถม้ามาก่อน จากนั้นหันไปประคองชายชราผู้หนึ่งลงจากรถม้าอย่างระมัดระวัง

“ผู้น้อยฉินเลี่ยหู่ คารวะใต้เท้าเจ้าเมือง” ฉินเลี่ยหู่คารวะอย่างเคารพทันที ภรรยาและสองบุตรชายที่อยู่ด้านหลังก็คารวะตามไปด้วย ฉินอวิ๋นยืนเยื้องไปด้านหลัง

บริเวณนั้นเด่นชัดว่าผู้คนกว่าร้อยแต่กลับเงียบสนิท

ชายชราผมสีดอกเลาดวงตาฝ้าฟางมองฉินเลี่ยหู่ยิ้มเอ่ยว่า “ไม่ต้องมากพิธี วันนี้ข้ามาจวนสกุลฉินเพื่อพบยอดวีรบุรุษฝีมือเป็นเลิศของกว่างหลิง” ว่าแล้วก็เบนสายตาไปมองฉินอวิ๋น

“ยอดวีรบุรุษฝีมือเป็นเลิศ?” ฉินเลี่ยหู่ออกจะฉงนสงสัย แม้บุตร

ชายตนเองเป็นผู้บำเพ็ญตบะ แต่ในหมู่ผู้บำเพ็ญตบะก็ไม่อาจนับว่าเป็นยอดวีรบุรุษฝีมือเป็นเลิศกระมัง

"ใต้เท้าเจ้าเมือง เชิญเข้าด้านใน" ฉินเลี่ยหู่ไม่ทันคิดมาก รีบนำทางอยู่ด้านข้าง

คนกลุ่มหนึ่งเข้าสู่ภายในจวน มาถึงโถงหลัก

กลางโถงหลัก

ใต้เท้าเจ้าเมืองแน่นอนว่านั่งในตำแหน่งประธาน ฉินเลี่ยหู่และฉินอวิ๋นนั่งอยู่ด้านข้าง บุรุษอีกสองคนนั่งอยู่อีกฟาก

"ข้าขอแนะนำสักหน่อย" ใต้เท้าเจ้าเมืองชี้ไปที่บุรุษสวมชุดคลุมยาวที่อยู่ใกล้ตัว "ท่านนี้คือหัวหน้าหน่วยฟาง ตรากตรำทำงานรับตำแหน่งหัวหน้าทหารองครักษ์ให้ข้าเป็นการชั่วคราว"

"หัวหน้าหน่วยฟาง" ฉินเลี่ยหู่และฉินอวิ๋นรีบประสานมือคำนับ

ฉินเลี่ยหู่รีบบอกกล่าว "ลูกอวิ๋น หัวหน้าหน่วยฟางเป็นยอดฝีมืออันดับหนึ่งแห่งกว่างหลิง ยิ่งเป็นยอดคนเขตขั้นก่อนนภาแดนโอสถอนัตตา"

"ต่อหน้าฉินอวิ๋นผู้พี่น้อง ข้าอาจไม่นับว่าเป็นยอดฝีมือ" คนชุดคลุมยาวยิ้มพลางเอ่ยเสียงเรียบ

"ก่อนข้ากลับกว่างหลิง ก็ได้ยินได้ฟังว่าเมืองกว่างหลิงมีผู้อาวุโสเขตขั้นก่อนนภาแดนโอสถอนัตตาสองท่าน หนึ่งคือหัวหน้าหน่วยฟาง อีกท่านคือปรมาจารย์เหมยเสีย" ฉินอวิ๋นยิ้มพลางกล่าวว่า "หัวหน้าหน่วยฟางบัญชาการในเมืองกว่างหลิง ปกป้องรักษาความสงบปลอดภัยทั้งพื้นที่ ข้าเลื่อมใสยิ่งนัก"

ทั้งเมืองกว่างหลิงมียอดคนเขตขั้นก่อนนภาแดนโอสถอนัตตาเพียง

สองคน หนึ่งในนั้นสวามิภักดิ์ราชสำนัก เป็นหัวหน้าองครักษ์ให้แก่ใต้เท้าเจ้าเมือง ตำแหน่งหัวหน้าองครักษ์ของใต้เท้าเจ้าเมืองเกือบทั้งสิ้นล้วนมียอดคนเขตขั้นก่อนนภาแดนโอสถอนัตตารับหน้าที่ ด้วยเหตุนี้จะเห็นได้ว่าราชสำนักให้ความสำคัญต่อใต้เท้าเจ้าเมืองถึงเพียงใด

ถึงอย่างไร ราชสำนักก็ห่วงกังวลว่าใต้เท้าเจ้าเมืองที่ราชสำนักส่งมาจะถูกปีศาจลอบสังหารโจมตี

ดังนั้นยุทธพลในบังคับบัญชาของใต้เท้าเจ้าเมือง ลำดับแรกย่อมเป็นกองกำลังนักรบในเมือง กำลังพลเกินหมื่น กองทัพแข็งแกร่งอาชากำยำ มีอาวุธยุทโธปกรณ์ร้ายกาจมากมาย ลำดับที่สองนั้นเป็นหน่วยทหารองครักษ์ผู้คุ้มกันใต้เท้าเจ้าเมือง แม้จำนวนน้อยเพียงหกร้อยคน แต่กล้าหาญชาญชัยเป็นยอด หัวหน้าหน่วยทหารองครักษ์มียอดคนเขตขั้นก่อนนภาแดนโอสถอนัตตารับหน้าที่ ลำดับที่สามเป็นบรรดามือปราบของที่ว่าการ ดูแลความสงบเรียบร้อยของประชาชนหลายสิบหมื่นในเมือง

“ยกย่องเกินไปแล้ว ยกย่องเกินไปแล้ว” หัวหน้าหน่วยฟางยิ้มราบเรียบ “พวกข้าไม่อาจเทียบฉินอวิ๋นผู้พี่น้อง ฉินอวิ๋นผู้พี่น้องถึงปกป้องรักษาชีวิตคนนับไม่ถ้วนให้ปลอดภัยอย่างแท้จริง”

“ทั้งสองคนอย่าได้ถ่อมตนเลย” ใต้เท้าเจ้าเมืองชี้ไปทางบุรุษท่าทางสุขุมลุ่มลึกซึ่งนั่งข้างหัวหน้าหน่วยฟาง “นี่คือบุตรคนเล็กเวินชง”

สองฝ่ายคารวะแก่กัน

เวินชงคุณชายของใต้เท้าเจ้าเมืองผู้นี้รีบเอ่ยว่า “หลังรับรู้เรื่องของพี่ฉินอวิ๋นแล้ว ข้าก็คิดมาเยี่ยมอยู่เสมอ ถึงวันนี้เพิ่งมีโอกาส พี่ฉินอวิ๋นขอถามว่าเภทภัยจากปีศาจที่ด่านชายแดนทางเหนือมีสภาพอย่างไรบ้าง ฟังว่าน่าสยดสยองยิ่งนักอย่างนั้นหรือ”

"ด่านชายแดนทางเหนือ?" ฉินเลี่ยหู่หูผึ่ง

"อย่างไร ใต้เท้าฉินยังไม่ทราบ?" เจ้าเมืองยิ้มถาม

ฉินเลี่ยหู่งุนงง หันไปมองบุตรชายตนเอง

ฉินอวิ๋นจนใจ เขาไม่อยากให้บิดามารดาเป็นห่วง ดังนั้นไม่เคยเล่ามาโดยตลอด

เวินชงเห็นสถานการณ์แล้วก็รีบตำหนิตนเอง "เป็นข้าปากมาก"

"อย่างไรก็ต้องบอกท่านพ่อท่านแม่" ฉินอวิ๋นส่ายหน้า "ตอนนั้นข้าตระเวนสั่งสมประสบการณ์ มาถึงทางเหนือสุด อยากประจักษ์แก่สายตาว่าด่านชายแดนทางเหนือต่อต้านปีศาจในตำนานเป็นอย่างไร แต่เมื่อพบเรื่องน่าอนาถมากมายเพราะภัยพิบัติจากปีศาจ ด้วยความโกรธแค้นจึงเข้าร่วมกองทัพ อยู่ที่นั่นสามปี"

"สามปี?" ฉินเลี่ยหู่ตกตะลึง "ลูกอวิ๋นเจ้าอยู่ที่ด่านชายแดนทางเหนือสามปี?"

"สถานที่เช่นนั้นสถานการณ์ดุเดือดรุนแรงยิ่งนัก มีคนบาดเจ็บล้มตายจำนวนมหาศาลทุกวัน ปีศาจก็สิ้นชีพต่อเนื่องกัน" เจ้าเมืองกล่าว "อยู่ที่นั่นได้ถึงสามปี เก่งกาจยิ่งนัก เก่งกาจยิ่งนัก"

หัวหน้าหน่วยฟางที่อยู่ด้านข้างก็เอ่ยว่า "จากบันทึกในสารของทางการ ฉินอวิ๋นผู้พี่น้องสังหารปีศาจไปไม่น้อย"

"ปฏิบัติหน้าที่ในกองทัพ" ฉินอวิ๋นส่ายหน้า "ย่อมเกิดจากความร่วมมือซึ่งกันและกัน หาใช่ผลงานของข้าเพียงผู้เดียว"

"สังหารได้มากขนาดนี้ ทั้งยังมีชีวิตรอด ก็นับว่าเก่งกาจสามารถ" หัวหน้าหน่วยฟางกล่าว

ฉินอวิ๋นผงะไป ก่อนพยักหน้าเล็กน้อย "ใช่ รอดชีวิตนั้นไม่ง่าย"

สหายที่ดีต่อกันเหล่านั้น บ้างเพื่อฝึกฝนหล่อหลอม บ้างเพื่อสั่งสม

บุญญานุภาพ หรือบ้างเพราะความเดือดดาลคั่งแค้น สรุปแล้ว ผู้บำเพ็ญตบะจากห้าทะเลสาบสี่สมุทรทั่วแผ่นดินต่างมุ่งหน้าไปต่อต้านปีศาจที่ด่านชายแดนทางเหนือ

ในระยะเวลาสามปี ที่ต่อสู้รบพุ่งจนตัวตายมีเกินครึ่ง! ที่บาดเจ็บสาหัสก็มี ผู้ที่จากไปโดยสวัสดิภาพอย่างแท้จริงมีเพียงสองสามส่วน ตนเองนับว่าอยู่ที่นั่นนานมาก เนื่องเพราะคำสัญญาเพียงคำเดียว อยู่ถึงสามปีถึงได้จากมา!

ภาพความทรงจำผุดวาบผ่านเบื้องหน้าสายตาเป็นฉากๆ

ใบหน้ายิ้มแย้มแต่ละดวง

สภาพวิกลจริตระหว่างความเป็นความตาย

เงาร่างที่กู่ร้องเสียงสูงกระโจนเข้าสู่ความตายอย่างไม่สะทกสะท้าน

"ผู้บำเพ็ญตบะ เร้นกายเพื่อบำเพ็ญตบะ เข้าสู่โลกโลกียะก็นับว่าบำเพ็ญตบะ เข้าร่วมกองทัพก็เป็นการบำเพ็ญตบะ" ฉินอวิ๋นกล่าวหนึ่งประโยค

"ฮ่าๆ คุณชายฉินว่ามามีเหตุผล ทุกหนแห่งล้วนเป็นการบำเพ็ญตบะ วันนี้ที่ข้ามา ประการแรกเพื่อพบคุณชายฉินยอดวีรบุรุษห้าวหาญ ประการที่สองมีเรื่องหนึ่งคิดให้คุณชายฉินช่วยเหลือ" เจ้าเมืองบอกจุดประสงค์

'มาแล้ว' หัวใจฉินเลี่ยหู่กระตุกเกร็ง

"ใต้เท้าเจ้าเมืองเชิญกล่าว" ฉินอวิ๋นกลับสงบสุขุม

เจ้าเมืองยิ้มเล็กน้อย "เขาชางหยายอดบรรพตอันดับหนึ่งในเขตกว่างหลิง กลางเขานั้นหล่อเลี้ยงผลไม้ทิพย์ลูกหนึ่ง เหลือเพียงหนึ่งเดือนผลไม้ทิพย์จะสุกได้ที่ ข้าอยากให้คุณชายฉินช่วยนำกลับมาให้ข้าก่อนผลไม้นั้นสุกงอม แน่นอนว่ามิใช่ท่านไปเพียงลำพัง ยังมีอีกสองท่านร่วม

ทาง ข้าย่อมไม่พร่องปฏิบัติต่อคุณชาย”

เวินชงที่อยู่ด้านข้างรีบล้วงตั๋วเงินปึกหนาออกจากอก สืบเท้าขึ้นหน้าวางบนโต๊ะข้างตัวฉินอวิ๋น ฉินอวิ๋นเหลือบมองปราดหนึ่ง ด้านบนสุดเป็นตั๋วเงินจำนวนหนึ่งพันตำลึง

“ทั้งสิ้นสิบหมื่นตำลึง” เวินชงยิ้มพลางบอกจำนวน

ฉินเลี่ยหู่สูดลมเย็นเข้าปอดเฮือกหนึ่ง

สิบหมื่นตำลึง?

ตอนที่ 18 ผลไม้ทิพย์

สิบหมื่นตำลึง จำนวนน่าตระหนกตกใจ เฉกเช่นสกุลหลิวหนึ่งในสามสกุลใหญ่แห่งกว่างหลิง สมบัติพัสถานทั้งสิ้นก็เพียงยี่สิบสามสิบหมื่นตำลึง! สกุลหลิวต่อให้มีหน้ามีตาใหญ่โตกว่านี้ เงินที่ทำกำไรมาได้ส่วนมากล้วนต้องมอบให้ใต้เท้าเจ้าเมือง ส่วนใต้เท้าเจ้าเมืองก็มีค่าใช้จ่ายหลายรายการ นำเงินออกมาสิบหมื่นตำลึงก็เจ็บเนื้อแล้ว แต่คราวนี้ต่อให้เสียดายจ่ายไม่ลงอย่างไร ก็ต้องควักออกมาจ่าย

'จ่ายได้ถึงสิบหมื่นตำลึง การเดินทางครั้งนี้ย่อมอันตรายสุดแสน' ฉินเลี่ยหู่เป็นกังวลความปลอดภัยของบุตรชายตนทันที

'สิบหมื่นตำลึง จำนวนมหาศาลนัก' ฉินอวิ๋นกลับสุขุมยิ่ง ยิ้มเอ่ยว่า "ขอบังอาจถามใต้เท้าเจ้าเมือง ผลไม้ทิพย์ที่ให้ข้าไปนำมา เป็นผลไม้ทิพย์ใดกัน"

เจ้าเมืองลังเลไปครู่หนึ่ง มองไปทางฉินเลี่ยหู่ "ใต้เท้าฉิน ขออย่าได้แพร่งพราย"

“นี่ย่อมแน่นอน นี่ย่อมแน่นอน” ฉินเลี่ยหู่รีบรับคำ

“ผลหยกเย็นพันปี” เจ้าเมืองบอกเสียงต่ำ

ฉินอวิ๋นเมื่อได้ฟังก็สีหน้าผกผันเล็กน้อย

ผลหยกเย็นดั่งสลักเสลาจากก้อนน้ำแข็ง ทุกหนึ่งร้อยปีติดเพียงผลเดียว! ปรกติเป็นสีเขียว เมื่อสุกเป็นสีแดง และสุกอยู่เพียงหนึ่งชั่วยามเท่านั้น หนึ่งชั่วยามผ่านพ้นต้นเดิมแห้งเหี่ยว ผลร่วงตกกระทบพื้น เนื้อผลหลอมละลายทันที เหลือเพียงเมล็ดพันธุ์

เมล็ดจะงอกเป็นต้นอ่อนอีกครั้ง ผ่านไปอีกร้อยปี ไม่กินผลสุก ผลตกร่วงกระทบพื้น เนื้อผลหลอมละลายให้เมล็ดพันธุ์งอกต้นอ่อนอีกครั้ง เวียนวนเป็นวัฏจักรเช่นนี้...

รุ่นแล้วรุ่นเล่า รอจนพันปี เมื่อติดผลถึงมีคุณสมบัติเรียกขาน “ผลหยกเย็นพันปี” หลังสุกเต็มที่เปล่งแสงสีม่วง เป็นสิ่งล้ำค่าพิสดารในโลกาอัศจรรย์ยิ่งนัก

ผลนี้เหมาะสำหรับหลอมปราณ แน่นอนก็นำมารับประทานโดยตรง กินผลหยกเย็นหนึ่งผล ร่างกายประหนึ่งลอกคราบเป็นคนใหม่! หากอายุสามสิบสี่สิบปี เดิมทีหมดหวังพิชิตประตูเซียน เมื่อรับประทานผลหยกเย็น หลังร่างกายลอกคราบเป็นคนใหม่แล้วก็มีความหวังพิชิตประตูเซียน! หากเป็นผู้สูงวัย รับประทานหนึ่งผล หลังลอกคราบเป็นคนใหม่ สามารถยืดอายุขัยยี่สิบปี

อายุยืนขึ้น! ผู้คนเท่าใดแสวงหา ยิ่งเข้าใกล้ความตาย ก็ยิ่งปรารถนามีชีวิตต่อไป ผลไม้ทิพย์ที่สามารถยืดอายุขัย เพียงพอชักนำให้ผู้คนมากมายคลุ้มคลั่ง

เงินทองนั้นมีค่า แต่อายุขัยประเมินค่ามิได้!

‘มิน่าใต้เท้าเจ้าเมืองไม่เสียดายสิบหมื่นตำลึง’ ฉินอวิ๋นขบคิดก่อน

เอ่ยว่า "ทว่าเขาชางหยานี้เป็นเขาสูงอันดับหนึ่งของกว่างหลิง ปีศาจมากมายแฝงเร้นซ่อนตัว คิดเด็ดผลไม้ทิพย์นี้ยากเกินไป"

"ผู้ร่วมทางอีกสองท่านก็ไม่สามัญอย่างยิ่ง" เจ้าเมืองรีบอธิบาย "ท่านหนึ่งเป็นคนเมืองกว่างหลิง มีปีศาจตนหนึ่งคอยฟังคำสั่ง เอ่ยถึงพลังฝีมือ ปีศาจตนนั้นแข็งแกร่งกว่าฉูยงปีศาจเฒ่าหลายขุม ส่วนอีกท่านนั้น... เป็นบุตรสาวสหายสนิทของข้า กล่าวถึงพลังฝีมือไม่เป็นรองคุณชายฉิน"

"หืม?" ฉินอวิ๋นประหลาดใจ อีกฝ่ายเป็นขุนนางฝ่ายปกครอง เป็นเจ้าเมืองในพื้นที่ ราชสำนักย่อมส่งมอบสารเกี่ยวข้องกับตนให้ อ่านสารเกี่ยวกับตนแล้ว ยังกล้าเอ่ยว่า...ไม่เป็นรองตนเองอีกหรือ

"บุตรสาวของสหายสนิท? นางเข้าสู่เขตขั้นก่อนนภา?" ฉินอวิ๋นสอบถาม

"หาใช่ก่อนนภา" เจ้าเมืองยิ้มตอบว่า "การเดินทางครั้งนี้พวกท่านทั้งสามล้วนมิใช่เขตขั้นก่อนนภา เนื่องเพราะทันทีที่ผู้แกร่งกล้าเขตขั้นก่อนนภาลงมือ กระแสปราณมักปรากฏ ประดาปีศาจเมื่อพบว่าเป็นยอดคนเขตขั้นก่อนนภามาเพื่อแย่งชิงสมบัติ ย่อมกังวลว่าจะรักษาผลไม้ทิพย์มิได้! ด้วยนิสัยใจคอของปีศาจ ทันทีที่พบว่ารักษาผลไม้ทิพย์ไว้ไม่ได้ เกรงเพียงยินยอมกำจัดทิ้ง ไม่เหลือไว้ให้พวกเรา"

"พวกท่านล้วนเป็นเขตขั้นหลังฟ้า บรรดาปีศาจกลับดูเบา ข้าหวังให้พวกท่านใช้การดูเบาของปีศาจให้เป็นประโยชน์ แย่งชิงผลไม้ทิพย์มาในคราวเดียว" เจ้าเมืองบอกเล่าแผนการ

ฉินอวิ๋นนึกสงสัยใคร่รู้ สตรีที่ยังไม่ถึงเขตขั้นก่อนนภา เจ้าเมืองถึงกับมั่นใจคิดว่านางผู้นั้นมีศักยภาพทัดเทียมกับตนอย่างนั้นหรือ ดูท่าคงมาจากยอดสำนักใหญ่ ถึงขั้นเป็นศิษย์สำนักดินแดนศักดิ์สิทธิ์ของพุทธเต๋า

"เขาชางหยาปีศาจมากมี พวกข้าบุกทะลวงรังปีศาจ ยิ่งมีปัจจัยพลิกผันเหลือคณานับ สิบหมื่นตำลึงเท่านั้นหรือ" ฉินอวิ๋นส่ายหน้าแผ่วเบา เขาไม่ให้ราคาอย่างแท้จริง!

"มีข้อแม้ใด เชิญกล่าวเต็มที่" เจ้าเมืองเสนอ

"เจ้าเมืองเป็นขุนนางผู้ปกครองกว่างหลิง ข้าก็ไม่พูดพล่าม ตั๋วเงินนี้ข้าไม่ต้องการ ข้าต้องการเพียง *'น้ำอมฤตมรกตเย็น'* " ฉินอวิ๋นบอก "น้ำอมฤตมรกตเย็นสิบจิน"

น้ำอมฤตมรกตเย็นเป็นสิ่งที่ฉินอวิ๋นต้องการเร่งด่วน

เนื่องเพราะหลอมกระบี่เหินอัตชีวีในตอนนี้ล้วนใช้เพียงวัสดุทั่วไป แม้ใช้ปริมาณมากเข้าชดเชยแต่ความเร็วในการหล่อเลี้ยงก็ยังเชื่องช้า หากมีน้ำอมฤตมรกตเย็นสิบจินคาดว่าภายในหนึ่งเดือนก็หลอมกระบี่เหินอัตชีวีแล้วเสร็จ! ช่วยไม่ได้ น้อยนักที่ผู้บำเพ็ญตบะทั่วไปได้ใช้น้ำอมฤตมรกตเย็น และเสาะหาได้ยาก ยอดสำนักใหญ่หรือผู้ทรงอิทธิพลถึงมีหวังได้แตะต้อง

ฉินอวิ๋นเป็นผู้บำเพ็ญตบะไร้สังกัด เสาะหาสะสมน้ำอมฤตมรกตเย็นมิได้มาโดยตลอด

เจ้าเมืองชรานิ่วหน้าเล็กน้อย "น้ำอมฤตมรกตเย็นเสาะหายากเข็ญ มีเพียงบริเวณก้นมหาสมุทรทางเหนือ น้ำอมฤตมรกตเย็นถึงสิบจินกลับไม่นับว่าแพง ล้วนไม่ถึงสิบหมื่นตำลึง แต่รวบรวมให้ครบกลับยุ่งยาก ภายในหนึ่งเดือนสมควรรวบรวมได้ครบ ช้าสุดสองเดือน"

ฉินอวิ๋นแสดงสีหน้ายินดี "พอแล้ว พอแล้ว หนึ่งเดือนกว่านับจากนี้ถึงเป็นเวลาเก็บผลไม้ทิพย์ ใต้เท้าเจ้าเมืองมอบให้ข้าสักจำนวนหนึ่งก่อน พวกข้าเดินทางไปเขาชางหยาก็ได้"

"ถึงตอนนั้นรวบรวมได้เท่าใดก็มอบให้ท่านเท่านั้น" เจ้าเมือง

รับปาก "เช่นนั้นพวกเราตกลงกันเรียบร้อยแล้วใช่หรือไม่"

"ข้าตกลงไป" ฉินอวิ๋นพยักหน้า อารมณ์เขาดียิ่งนัก

คลับคล้ายโลหะดารกะที่ทำให้ระยะเวลาหล่อหลอมสั้นลง อีกทั้งรากฐานยิ่งมั่นคงขึ้น น้ำอมฤตมรกตเย็นถึงเหมาะสมกับกระบี่เหินอัตชีวีของตนมากที่สุด ทำให้รากฐานแข็งแกร่งขึ้นเช่นเดียวกัน ระยะเวลาในการฝึกกระบี่เหินอัตชีวียิ่งร่นลงเป็นหนึ่งเดือน

'ใต้เท้าเจ้าเมืองผู้นี้ มิเสียแรงถือกำเนิดในสกุลเวินแห่งหนันหลิง' ฉินอวิ๋นลอบเอ่ยในใจ *'ถึงอย่างไรก็เป็นสกุลใหญ่ที่ได้รับพระราชทานบรรดาศักดิ์กั๋วกง* บุตรสาวของสหายสนิทอาจมาจากยอดสำนักใหญ่หรือแม้กระทั่งสำนักดินแดนศักดิ์สิทธิ์แห่งพุทธเต๋า น้ำอมฤตมรกตเย็นก็สามารถรวบรวมจนครบ บุคคลระดับนี้ไม่ธรรมดาสามัญอย่างแท้จริง'*

"ฮ่าๆ..." เจ้าเมืองได้ยินแล้วก็หัวร่อลั่นทันที "คุณชายฉินช่างตรงไปตรงมาดีแท้"

ฉินเลี่ยหู่กลับคล้ายหมดทางเลี่ยง ขยิบตาให้ฉินอวิ๋น แต่บุตรชายยังคงตกปากรับคำเสียแล้ว

"พี่ฉินอวิ๋น ท่านพ่อข้ากังวลอยู่ว่าท่านจะไม่ยินยอม" เวินชงที่อยู่ด้านข้างกล่าวยิ้มๆ "ใช่แล้ว ข้าฟังว่าความสัมพันธ์ของท่านและธุลีหมอกแห่งหอเยี่ยนเฟิ่งไม่ตื้นเขิน"

"ธุลีหมอกและข้าเหมยเขียวม้าไม้ไผ่เติบใหญ่มาด้วยกัน" ฉินอวิ๋นตอบเรียบง่ายไปเพียงเท่านั้น

เจ้าเมืองกลับถามขึ้น "เป็นธุลีหมอกในโศลกธุลีหมอกของยอดกวีอวี๋ไป๋หรือไม่"

"ท่านพ่อ เป็นนางผู้นั้น" เวินชงตอบยิ้มๆ "วันนี้ข้าและพี่ฉินอวิ๋น

---

* บรรดาศักดิ์ที่จักรพรรดิพระราชทานให้เชื้อพระวงศ์หรือขุนนางชั้นสูง

พบหน้าเป็นครั้งแรก ข้ามีของกำนัลมอบแด่ท่าน”

ฉินอวิ๋นแปลกใจ

“อีกเจ็ดวัน เป็นงานคัดเลือกยอดบุปผาแห่งกว่างหลิง ข้าคิดมอบตำแหน่งยอดบุปผาแด่น้องสาวของท่าน ดีหรือไม่” เวินชงหัวร่อร่า

ฉินอวิ๋นชะงักงัน

เจ้าเมืองพอได้ยินก็พยักหน้าเห็นชอบ “อืม เวินชง ก็แค่ยอดบุปผา เจ้ากระทำเรื่องนี้ในตอนนี้เลย”

ก็แค่ยอดบุปผา?

สำหรับเจ้าเมืองผู้ยิ่งใหญ่เกรียงไกรแล้ว มิใช่เรื่องใหญ่เลยแม้แต่น้อย

“ข้าไปตอนนี้ เร็วมาก เพียงครึ่งชั่วยามก็เพียงพอ” เวินชงยิ้มพลางก้าวข้ามประตูออกไป

ฉินอวิ๋นในฐานะผู้บำเพ็ญตบะ ท่องทั่วใต้หล้าประสบการณ์กว้างขวางก็เข้าใจ ยอดบุปผาของเมืองหนึ่ง...แท้จริงแล้วเป็นเพียงเรื่องเพลิดเพลินเจริญใจของบุคคลผู้มีอำนาจราชศักดิ์เท่านั้น

ใต้เท้าเจ้าเมืองเป็นฝ่ายออกปาก ว่าจะช่วยเหลือ เนื่องเพราะต้องการให้ตนไปเด็ดผลไม้ทิพย์ที่เขาชางหยา นั่นเป็นเรื่องแลกด้วยชีวิตอย่างแท้จริง! ใต้เท้าเจ้าเมืองย่อมเกรงว่าตนจะไม่ทุ่มเทเต็มกำลัง

“ขอบคุณใต้เท้าเจ้าเมือง” ฉินอวิ๋นกล่าวด้วยสีหน้าชื่นมื่น

“เรื่องเล็กเท่านั้น” เจ้าเมืองเผยให้เห็นรอยยิ้ม ที่เขาต้องการคือให้ฉินอวิ๋นรู้สึกเป็นบุญคุณ

หอหรูเมิ่ง

ภายในม่านหอมรวยรินร่างอ่อนนุ่มยวนยั่วกำลังเอนซบแผงอกบุรุษ

ผู้หนึ่ง

"คาดไม่ถึงโดยแท้ คัดเลือกยอดบุปผาคราวนี้ จู่ๆ ก็มีธุลีหมอกปรากฏขึ้น" นายหญิงหอหรูเมิ่งถอนใจเสียงต่ำน่าสงสาร "บนเรือท่องเที่ยวในอีกเจ็ดวัน หากไม่ติดแม้หนึ่งในสามอันดับแรก ข้าไหนเลยมีหน้าพบผู้คน มิสู้กระโดดแม่น้ำฮวาหยางเสีย"

"วางใจ วางใจ หรูเมิ่ง ยอดบุปผานั้นไม่มั่นใจ แต่สามอันดับแรกข้าได้บอกก่อนหน้าแล้ว ว่ารับรองเจ้าติดแน่" บุรุษผู้นั้นยิ้มพลางลูบไล้ผิวพรรณผุดผ่องราวหยกของนายหญิงหอหรูเมิ่ง

นางเงยหน้า "หวังหลาง อย่าให้ข้าดีใจเก้อเสียเล่า"

บุรุษยิ้มเอาใจ "ข้าทำเจ้าเสียใจได้ลงคอหรือ"

มิทราบด้วยเหตุใด นายหญิงหอหรูเมิ่งแม้อายุมากแล้ว ทว่ารูปโฉมโนมพรรณราวดรุณีน้อย ยิ่งพราวเสน่ห์หลากสีสัน ทำให้เขาใหลหลงอย่างห้ามใจไม่อยู่

"นายท่าน นายท่าน ใต้เท้าเจ้าเมืองเรียกท่านเข้าพบ!" เสียงเร่งร้อนดังแว่วจากภายนอก

"ใต้เท้าเจ้าเมือง?" บุรุษสะดุ้งเฮือก

"ใต้เท้าเจ้าเมืองต้องการพบท่าน ท่านยังคงรีบไป" นายหญิงหอหรูเมิ่งก็เอ่ยเร่ง

"ข้าไปตอนนี้"

นายท่านแซ่หวังผู้นี้เร่งรุดออกจากประตูไป

นายหญิงหอหรูเมิ่งยันตัวขึ้นนั่ง คลุมผ้าห่มผืนบางนั่งหน้าโต๊ะประทินโฉม มองใบหน้าตนเองในคันฉ่องทองแดง ยิ้มเล็กน้อย "เด็กเมื่อวานซืน คิดแข่งกับข้า? ยังคงอ่อนหัดเกินไปแล้ว!"

ภายในครึ่งชั่วยาม สองบุรุษหนึ่งสตรีล้วนมาถึงจวนสกุลฉินตามคำสั่ง

"คารวะใต้เท้าเจ้าเมือง"

ทั้งสามต่างคารวะอย่างนอบน้อม จากนั้นก็ยืนไปอีกฟากอย่างว่าง่าย ฉงนสงสัยเต็มอก

เวินชงยิ้มเอ่ยว่า "พี่ฉินอวิ๋น คัดเลือกยอดบุปผาคราวนี้เลือกอย่างไรนั้น แม้พิจารณาจากรูปโฉม ความสามารถและท่วงท่าอันละเมียดละไม...แต่สุดท้ายยังคงตัดสินโดยสมาชิกหนึ่งร้อยคนของ *'ชุมนุมยอดบุปผา'* หนึ่งร้อยท่านนี้ บ้างเป็นผู้มีชื่อเสียงของกว่างหลิง บ้างมาจากสกุลผู้ลากมากดีมีเกียรติ แน่นอนว่ามีปัญญาชนเปี่ยมรสนิยมระบือนาม ยังมีบรรดาแขกมีอิทธิพลที่มักเที่ยวหอคณิกา มีพวกเขาจัดตั้งชุมนุมยอดบุปผา หลากสถานะสูงศักดิ์ แลคล้ายยุติธรรมยิ่งนัก"

"แต่ในความเป็นจริง เบื้องหลังของปัญญาชนบางส่วนและผู้มีชื่อเสียงบางคนถูกบงการได้ คหบดีพ่อค้าทรงอิทธิพลก็ถูกครอบงำได้"

"สามท่านนี้" เวินชงผายมือแนะนำ "อวี้เหนียง ดูแลหอคณิกาห้าแห่งของเมืองกว่างหลิง หอเยี่ยนเฟิ่งก็อยู่ในการดูแลจัดการของนาง ปัญญาชนมากรสนิยมหลายคนก็ได้รับการเลี้ยงดูปูเสื่อจากนาง"

สตรีนางนั้นยิ้มเล็กน้อยให้ฉินอวิ๋น

"รองเสนาบดีหวังเป็นรองประธานสมาคมพ่อค้าของกว่างหลิง ปรกติแล้วประธานหงไม่ดูแลจัดการ เรื่องในสมาคมมากมายล้วนมีรองเสนาบดีหวังดูแล พ่อค้าคหบดีหลายคนล้วนฟังรองประธานหวัง" เวินชงแนะนำ

รองเสนาบดีหวังผู้นั้นรีบหันมายิ้มให้ฉินอวิ๋น

ล้อเล่น

ไม่เห็นหรือว่าใต้เท้าเจ้าเมืองและหัวหน้าหน่วยฟางมิได้มาที่นี่ ปล่อยให้เวินชงบุตรชายใต้เจ้าเมืองเป็นผู้แนะนำ รองเสนาบดีหวังอย่างเขาเป็นเพียงพ่อค้า ตำแหน่งขุนนางก็บริจาคเงินถึงได้มา ไหนเลยกล้าเมินเฉย

"ส่วนท่านนี้คือนายใหญ่หง" เวินชงยิ้มพลางแนะนำ "สกุลหงเป็นสกุลใหญ่อันดับหนึ่งในกว่างหลิง ทรงอิทธิพลมากที่สุด หลายคนในชุมนุมบุปผามิกล้าไม่ฟังความเห็นของสกุลหง"

"คารวะคุณชายฉินอวิ๋น ได้ยินกิตติศัพท์หนึ่งพิโรธเพื่อสาวงาม โยนหลิวฉีผู้นั้นกระแทกหน้าเต็มพื้นของคุณชายฉินแต่แรกแล้ว" นายใหญ่หงหัวร่อหึๆ

"ทั้งสามคนนี้รวมแล้วมีอิทธิพลต่อสมาชิกเกินครึ่งของชุมนุมยอดบุปผา" เวินชงเอ่ยยิ้มๆ "ทั้งสามคนหากเลือกแล้วว่าผู้ใดเป็นยอดบุปผาเช่นนั้นย่อมได้ครองตำแหน่งแน่นอน ยอดบุปผาครานี้...ท่านพ่อข้าเห็นดีเห็นงามในตัวธุลีหมอก ทุกท่านว่าอย่างไร"

อวี้เหนียงรีบประสมโรง "ธุลีหมอกอยู่ในหอเยี่ยนเฟิ่งของข้า ข้าเห็นดีในนางมาแต่แรกแล้ว บัดนี้ชื่อเสียงเพิ่มพูน ข้าก็มั่นใจว่าปีนี้สามารถครองตำแหน่งยอดบุปผาได้"

นายใหญ่หงก็พยักหน้า "ธุลีหมอกยอดเยี่ยมทั้งร่ายรำกระบี่ทั้งดีดผีผา นางมิใช่ยอดบุปผา ผู้ใดเป็นได้เล่า"

"ถูกต้องๆๆ" รองเสนาบดีหวังก็รีบเอ่ยต่อเนื่อง "สตรีอัศจรรย์ที่กระทั่งยอดกวีอวี๋ไป๋ยังรจนาโศลกธุลีหมอกให้ ย่อมได้ครองตำแหน่งยอดบุปผา นางมิใช่ยอดบุปผา ข้าหวังซงเป็นคนแรกที่ไม่ยินยอม"

"ฮ่าๆ..." เวินชงหัวร่อ "พี่ฉินอวิ๋น ท่านดู เสร็จสิ้นเรียบร้อย! ธุลีหมอกเป็นยอดบุปผาในปีนี้แล้ว!"

ฉินอวิ๋นเห็นทุกสิ่งทุกประการนี้

ไม่ว่าเจ็ดวันให้หลังนางคณิกาเลื่องชื่อจะแก่งแย่งแข่งขันกันอย่างไร แต่ในวันนี้ ตำแหน่งยอดบุปผาได้กำหนดไว้แล้ว!

ตอนที่ 19 ยอดบุปผา

อวี้เหนียง รองเสนาบดีหวัง และนายใหญ่หงจากสกุลฉินไปอย่างรวดเร็ว

"คุณชายรองฉินผู้นี้มีที่มาที่ไปอย่างไรแน่ มิใช่ผู้บำเพ็ญตบะที่เพิ่งพิชิตประตูเซียนหรอกหรือ ไฉนใต้เท้าเจ้าเมืองปฏิบัติอย่างมีมารยาทด้วยเช่นนี้" รองเสนาบดีหวังพึมพำอย่างฉงนสงสัย

"ไม่ว่ามีที่มาอย่างไร ถึงอย่างไรพวกเราไม่อาจล่วงเกิน" อวี้เหนียงเอ่ยขึ้น

นายใหญ่หงออกความเห็น "อย่าคิดให้มากนักเลย ในเมื่อใต้เท้าเจ้าเมืองประสงค์เช่นนั้น พวกเราก็ไปจัดการอย่างว่านอนสอนง่ายเถอะ"

"นี่ย่อมแน่นอน" รองเสนาบดีหวังและอวี้เหนียงต่างพยักหน้า

ใต้เท้าเจ้าเมืองบดขยี้พวกเขาให้อาสัญได้ง่ายดาย พวกเขาไหนเลย ภายนอกนอบน้อม แต่ภายในลอบฝ่าฝืนต่อต้าน

หอหรูเมิ่ง

"หวังหลางกลับมาแล้ว?" นายหญิงหอหรูเมิ่งเป็นฝ่ายเข้ามาต้อนรับ ยกน้ำชามาหนึ่งจอก "ดื่มชาก่อน แก้กระหาย"

รองเสนาบดีหวังทิ้งตัวนั่งลง ซดดื่มจนสิ้นราววัวกระหาย ก่อนเอ่ยว่า "หรูเมิ่ง สามอันดับแรกในการคัดเลือกยอดบุปผา เจ้าอย่าได้คิดแล้ว!"

"หวังหลาง ท่านหมายถึง..." นางถามขึ้น "ก่อนหน้ามิใช่ตกปากรับคำอย่างดีแล้ว?"

"ยอดพธูพิสุทธิ์สารทและโฉมตรูสุคนธ์ภูษาย่อมติดสามลำดับแรก ไม่เช่นนั้นจะถูกผู้คนเยาะหยันว่าการคัดเลือกยอดบุปผาครั้งนี้ไม่ยุติธรรมโปร่งใส" รองเสนาหวังอธิบาย นางเองก็พยักหน้าเห็นด้วย "แต่ยังมีอีกหนึ่งตำแหน่ง?"

รองเสนาหวังตอบว่า "อีกหนึ่งตำแหน่งเป็นธุลีหมอก!"

"ว่ากระไร" นายหญิงหอหรูเมิ่งร้อนใจนัก "เด็กเมื่อวานซืนอย่างนาง มิใช่อวี๋ไป๋ผู้นั้นชื่นชมเขียนกลอนให้นางบทหนึ่งเท่านั้นหรอกหรือ"

"บัดนี้ชื่อเสียงนางมากกว่าเจ้า" รองเสนาบดีหวังบอก "ถึงขั้นผ่านไปอีกหลายเดือน ยอดพธูพิสุทธิ์สารทและโฉมตรูสุคนธ์ภูษาล้วนไม่อาจกำราบนางได้ โศลกบทนั้นเขียนได้ประเสริฐนัก ประเสริฐเหลือเกิน"

"ชื่อเสียงมากกว่าข้าแล้วอย่างไรเล่า มิใช่ทุกท่านในชุมนุมยอดบุปผาคัดเลือกหรอกหรือ หวังหลางท่านช่วยข้า จะไม่ติดหนึ่งในสามเทียวหรือ" นางเอ่ยท้วง

"ข้าช่วยเจ้า แต่ก็มีคนช่วยนาง" รองเสนาหวังบอกในที่สุด

"ผู้ใด" นางรีบถาม

"คุณชายรองสกุลฉิน ฉินอวิ๋น"

"ฟังว่าเป็นผู้บำเพ็ญตบะ ยังมีอิทธิพลเรื่องการคัดเลือกยอดบุปผาด้วยหรือ" นางถามไม่ลดละ

"เขาเป็นแขกผู้มีเกียรติของใต้เท้าเจ้าเมือง เจ้าเมืองมีประสงค์สร้างสัมพันธไมตรีอันดีกับเขา กำหนดไว้แล้ว ยอดบุปผาครั้งนี้ก็คือธุลีหมอก" รองเสนาบดีหวังกล่าวเตือน "ไม่อยากตาย ก็อย่าทนทรมานเลย"

"เจ้าเมือง?" สีหน้านางเผือดขาว

"เอาละ ข้ามาเตือนเจ้า ให้เจ้ากระจ่างแก่ใจ ถึงตอนนั้นอย่าได้เสียกิริยา" รองเสนาบดีหวังยิ้มอ่อนจาง "คราวนี้ข้าไม่อาจทำได้ หรูเมิ่งต่อไปข้าค่อยชดเชยให้เจ้า ข้ายังมีธุระ ต้องไปก่อนแล้ว"

พูดจบก็ลุกขึ้นเดินจาก

"ข้าส่งท่าน" นางยังคงลุกขึ้น ส่งมาถึงนอกประตู

จากนั้นค่อยกลับเข้าห้องตามลำพัง ฝีเท้าออกจะซวนเซ

"ไม่ยุติธรรม ไม่ยุติธรรม..." นางพึมพำอยู่ภายในห้อง กลับลืมเลือนแล้วว่า บัดนี้ชื่อเสียงของธุลีหมอกดีร้ายก็ทัดเทียมยอดพธูพิสุทธิ์สารทและโฉมตรูสุคนธ์ภูษา ชื่อเสียงของนายหญิงหอหรูเมิ่งในตอนนั้นยังมิสู้ธุลีหมอก อีกทั้งอายุมากสีสันถดถอย ใช้ทุกวิถีทางเพื่อแย่งชิงตำแหน่งยอดบุปผามาครอง ผู้คนมากมายเท่าใดลอบรู้สึกว่าไม่ยุติธรรม

"คุณชายรองสกุลฉิน ฉินอวิ๋น?" นางกระจ่างใจ ไม่ว่าอย่างไร นางได้แต่เพียงอดทนอดกลั้น

เวลาหมุนเวียนเปลี่ยนผัน

วันคัดเลือกยอดบุปผาใกล้เข้ามาทุกที

ภายใต้การผลักดันของเวินชงบุตรชายเจ้าเมือง โศลกธุลีหมอก

แพร่หลายรวดเร็วยิ่งขึ้น มักได้ยินคนร้องท่องในร้านสุราริมทาง ผู้คนได้ฟังคำพรรณนาในโศลก จินตนาการถึงธุลีหมอกผู้ทำให้อวี๋ไป๋หนึ่งในยอดกวีลุ่มหลง เป็นบุคคลเทียบเท่านางเซียนชั้นใดกัน ทำให้ชื่อเสียงของธุลีหมอกโด่งดังเลื่องลือยิ่งขึ้น ทัดเทียมโฉมตรูสุคนธ์ภูษาและยอดพธูพิสุทธิ์สารท

ในที่สุด ก็ถึงวันคัดเลือกยอดบุปผา

ริมฝั่งแม่น้ำฮวาหยาง บัดนี้ผู้คนแน่นขนัดมืดฟ้ามัวดินแต่แรกแล้ว เหลาสุราริมน้ำโดยเฉพาะชั้นสองถูกผู้ลากมากดีมีเงินจับจองแต่เนิ่นๆ แล้ว

"พี่ฉินอวิ๋น เชิญ" ชั้นสองของเหลาสุราแห่งหนึ่ง ถูกจับจองไว้ทั้งหมด มีแขกเพียงสามคน...คุณชายเวินชง นายใหญ่สกุลหง และฉินอวิ๋น

ทั้งสามนั่งลง มีนางรับใช้คอยปรนนิบัติ

มองลอดผ่านรั้วระเบียง มองเห็นเรือท่องเที่ยวลำนั้นได้ง่ายดาย บรรดานางคณิกาที่อยู่ในเรือยังไม่ปรากฏตัว เห็นเพียงเงาร่างวูบไหว

"วันคัดเลือกยอดบุปผาทุกปีจะครึกครื้นคึกคักที่สุด" นายใหญ่หงยิ้มบอก "ผู้คนอุ่นหนาฝาคั่ง เพื่อให้ได้ชมความงามสง่าของนางคณิกาเลื่องชื่อ"

"ชาวบ้านทั่วไปจ่ายเงินเที่ยวหอคณิกาไม่ไหว วันนี้ย่อมไม่อาจพลาดโอกาส" เวินชงก็เอ่ยเสริม

ฉินอวิ๋นทอดตามองบรรดายุวชนมากหน้าหลายตาตรงริมฝั่ง หลายคนกำลังอุทานชื่นชม

"ยอดพธูพิสุทธิ์สารท"

"โฉมตรูสุคนธ์ภูษา"

"ธุลีหมอก"

เสียงร้องอย่างดีอกดีใจดังอื้ออึงไปทั่ว

ฉินอวิ๋นนึกอิจฉาความตื่นเต้นยินดีของปุถุชนเหล่านี้นัก ในฐานะผู้บำเพ็ญตบะตระเวนทั่วหล้า พบเห็นความบิดเบี้ยวอัปลักษณ์แห่งจิตใจผู้คนมามาก ด่านชายแดนทางเหนือก็เคยพบเห็นความตายมากล้น ความยินดีตื่นเต้นของชาวบ้านส่งผลต่อเขาได้มากกว่าการชมมองบรรดานางคณิกาเหล่านั้น

"ราษฎรมากมายอยู่ที่นี่ ได้เตรียมระวังป้องกันอย่างรอบคอบในบริเวณนี้หรือไม่" ฉินอวิ๋นสอบถาม "หากปีศาจบุกฝ่าเข้ามา จะเจ็บตายกันมาก"

"วางใจ คัดเลือกยอดบุปผาเป็นงานใหญ่ของกว่างหลิง ย่อมเตรียมพร้อมป้องกันเต็มกำลัง ท่านพ่อโยกย้ายกำลังพลกลุ่มใหญ่มาเฝ้าระวังแถบนี้" เวินซงอธิบาย "กระทั่งประตูน้ำทั้งสองด้านยังตั้งด่าน เพื่อป้องกันปีศาจภูตพรายโจมตีจากทางน้ำ ส่วนปีศาจอื่นๆ นั้น หากพวกมันกล้าก่อภัยพิบัติ ย่อมป้องกันไม่อยู่ พวกมันแฝงเร้นซ่อนตัวในเมืองมาไม่รู้กี่ปีแล้ว ไหนเลยป้องกันได้หวาดไหว เพียงแต่หากพวกมันกล้ามา ย่อมหนีไปรอดสักตน ตายสิ้นโดยไม่ต้องสงสัย"

"ถูกต้อง ที่นี่กำลังพลกลุ่มใหญ่ อาวุธร้ายกาจก็เตรียมพร้อม ขอเพียงพวกมันมาก็ตายแน่นอน" นายใหญ่หงที่นั่งด้านข้างกล่าวยิ้มๆ "ปีศาจเองก็กลัวตาย หากรู้ว่าต้องตายเป็นแม่นมั่น ย่อมไม่มารนหาที่ตาย"

ฉินอวิ๋นพยักหน้า

ทั้งเมืองกว่างหลิง ไม่ว่าในเมืองหรือในอำเภอค่อนข้างปลอดภัยมาก เนื่องเพราะมียุทธพลคอยกำราบ! พวกปีศาจได้แต่ซ่อนตัวในที่มืด

ส่วนนอกเมืองนั้น ทางการได้แต่ตั้งกองลาดตระเวนตรวจสอบทุกแห่ง แต่ปีศาจก็ยังกำเริบเสิบสานนัก ชีวิตภายนอกนั้นจึงยากเข็ญยิ่ง ก่อนอายุแปดขวบฉินอวิ๋นเติบใหญ่ในชนบท ลำบากยากเข็ญมาก่อน

"ฮือ..."

เสียงโห่ร้องพลันดังกระหึ่ม ประหนึ่งภูผาคำรามสมุทรคำรน

ราษฎรนับไม่ถ้วนส่งเสียงฮือฮา ตื่นตาตื่นใจยิ่งนัก

เห็นบนเรือท่องเที่ยวขนาดใหญ่ที่ลอยอยู่กลางน้ำฮวาหยาง นางคณิกาเลื่องชื่อเดินออกมาทีละคน ต่างขึ้นไปบนชั้นดาดฟ้า เรือท่องเที่ยวนี้มีสามชั้น ชั้นดาดฟ้าเปิดโล่ง ให้ชาวประชาสองฟากฝั่งน้ำได้ชมมองถนัดตา

"ออกมาแล้ว" นายใหญ่หงยิ้มพราย

สิบนางคณิกา พิจารณาจากรูปร่างลักษณะ ท่วงท่าอิริยาบถล้วนเป็นเลิศ พวกนางยิ้มเยื้อนงดงามจับตา แสงเจิดจรัสสาดส่อง สำหรับชาวบ้านธรรมดาแล้วแต่ละนางล้วนเป็นนางเซียน! หนุ่มน้อยหนุ่มใหญ่มากมายต่างโห่ร้องหน้าแดงซ่าน

ฉินอวิ๋นอยู่บนเหลาสุรา ย่อมเห็นหนึ่งยิ้มหนึ่งขมวดคิ้วทั้งปีติทั้งกังวลของทั้งสิบนางบนเรือท่องเที่ยวได้อย่างชัดเจน "มิน่าแขกสูงศักดิ์มากมายยอมทุ่มเทเงินทอง ชายหนุ่มบางคนถึงกับยอมทุ่มเทหมดตัว"

บุรุษรุ่นเยาว์บางคนชื่นชอบหลงใหลนางคณิกาเลื่องชื่อถึงขั้นครอบครัวล่มจมล้มละลาย

ยามมากมีเงินตรา หอคณิกากุลีกุจอต้อนรับ ยามไร้เบี้ยอัฐ ถูกบอกปัดไล่ตะเพิด

ภายในลานตึกเล็กๆ ธรรมดาสามัญในหมู่บ้านเรือนราษฎรที่ตั้งอยู่

ห้าบุรุษรวมตัวอยู่ด้วยกัน ล้วนได้ยินเสียงโห่ร้องก้องกระหึ่มดังภูผาคำรามสมุทรคำรนจากริมฝั่งแม่น้ำฮวาหยาง

"พวกนางสมควรปรากฏตัวแล้ว" บุรุษอ้วนผู้หนึ่งแสยะยิ้ม "พี่น้องทั้งสาม พวกเจ้าได้เวลาไปแล้ว"

"จดจำไว้ รอจนตัดสินยอดบุปผา ยามที่เผ่ามนุษย์กำลังคึกคักดีใจถึงขีดสุด ก็เป็นเวลาลงมือของพวกเจ้า" ชายหนุ่มหัวกวางชะมดดวงตามุสิกกำชับ "ยอดบุปผาอันใดนั่นและนางคณิกาอื่นๆ สรุปแล้ว สังหารให้เหี้ยน สังหารแล้วก็ตามล่าสังหารมนุษย์คนอื่นๆ ให้สาแก่ใจ ฆ่าได้เท่าไรก็ฆ่าเท่านั้น"

"ขอรับ"

"พวกเรารอคอยอยู่นานแล้ว"

ความคลุ้มคลั่งวิปริตปรากฏในดวงตาของทั้งสาม

"ไปเถอะ ไปเถอะ" หัวกวางตาหนูโบกมือไล่ "จำไว้ ตอนเลือกยอดบุปผา เป็นเวลาลงมือ"

ทั้งสามตนพยักหน้า หันหัวได้ก็ออกจากลานตึกไป

มองพวกมันจากไป บุรุษอ้วนถามอย่างแปลกใจ "ปีศาจ**ลิ่น*** สามตัวโง่งมนี้มาแต่ที่ใด วันนี้คัดเลือกยอดบุปผา เผ่ามนุษย์ย่อมโยกย้ายกองกำลังไม่รู้กี่มากน้อยมาเฝ้าระวังโดยรอบ อาวุธร้ายกาจมหาศาลรออยู่ ต่อให้เป็นระดับหัวหน้าใจกล้าบ้าบิ่นก็ต้องตายโดยไม่ต้องสงสัย สามตัวโง่งมนั้นบุกทะลวงเข้าไป ไม่กลัวตายสักนิดหรือ"

"สามตัวนั้น? พวกมันเป็นทาสมาร" ปีศาจลิ่นยิ้มเยาะ "ล้วนเป็นปีศาจระดับเล็กยั่วโมโหจ้าวคงคา ถูกจ้าวคงคาหลอมเป็นทาสมาร ไม่

* ลิ่น หรือตัวนิ่ม

เกรงกลัวความตายแม้แต่น้อย คำสั่งของจ้าวคงคา พวกมันล้วนเชื่อฟัง แต่โดยดี จ้าวคงคาส่งพวกมันมาที่นี่ให้เข่นฆ่าสังหารใหญ่โตสักคำรบ ในวันคัดเลือกยอดบุปผา...หนึ่งเพราะฉูยงถูกสังหาร จ้าวคงคาพิโรธนัก อยากให้คนเมืองกว่างหลิงจำใส่กะโหลก รู้ถึงความร้ายกาจของจ้าวคงคา สองเพราะจ้าวคงคาเพิ่งหลอมของเล่นนี่ออกมา คิดใช้โอกาสนี้ทดสอบดู ว่าทาสมารทุ่มเทสุดกำลังจะร้ายกาจเพียงใดกันแน่"

บุรุษอ้วนสะท้านในใจ รีบสอบถาม "ไม่กลัวตาย? ไฉนถึงไม่กลัว ตาย ปีศาจที่ถูกลงทัณฑ์หลังถูกหลอมเป็นทาสมารแล้ว ยังจดจำอดีตได้ หรือไม่"

ปีศาจลิ่นกระซิบตอบ "จำไม่ได้แล้ว"

"จดจำอดีตไม่ได้ มิใช่เท่ากับตายแล้ว?" บุรุษอ้วนเย็นสะท้านในใจ ในฐานะปีศาจตนหนึ่ง ย่อมรักตัวกลัวตาย

"นี่คือการลงโทษที่ทำให้จ้าวคงคาโมโห" ปีศาจลิ่นเองก็นึกระย่อ ปีศาจส่วนมากในเมืองกว่างหลิงล้วนอยู่ใต้อาณัติของจ้าวคงคา เนื่อง เพราะจ้าวคงคาน่าประหวั่นพรั่นพรึงนัก

"อย่าลืมเรื่องใหญ่" มันเอ่ยขึ้น "เจ้าจำไว้ จงจัดเตรียมลูกสมุนเผ่า มนุษย์ของเจ้าให้จับตามองอย่างถนัดชัดแจ้ง! ดูว่าสามทาสมารนั่นยาม ทุ่มเทสุดกำลังมีอานุภาพเพียงใด ถึงตอนนั้นจดบันทึกไว้ ข้ายังต้องไป รายงานจ้าวคงคา"

"วางใจ ข้าจัดเตรียมลูกน้องไว้หลายคน" บุรุษอ้วนรีบตอบ

ปีศาจน่ากลัวนัก ย่อมมีมนุษย์หลายคน อาจจะเพราะความหวาด กลัวหรือเพราะสิ่งล่อใจบางอย่าง ยอมเชื่อฟังคำสั่งปีศาจแต่โดยดี

"รออีกประเดี๋ยว ก็เป็นฉากเข่นฆ่าประหัตประหารครั้งมโหฬาร แล้ว" ปีศาจลิ่นแค่นหัวร่อ "ข้าล่วงหน้าไปก่อนหนึ่งก้าว" สองมือมันตะกุย

พื้น ดำดินหายไปในชั่วพริบตา

บุรุษอ้วนก็สองเท้าสะกิดพื้น ออกจากลานตึก หากวับไปจากที่นี่อย่างรวดเร็ว

ตอนที่ 20 จ้าวคงคาพิโรธ

ประชาชนหลายสิบหมื่นคนในเมืองกว่างหลิง ที่มาชมดูการคัดเลือกยอดบุปผาก็หลายหมื่นคน สองฝั่งแม่น้ำฮวาหยางจากเหนือจรดใต้แออัดยัดทะนานด้วยผู้คน

เรือท่องเที่ยวแล่นเอื่อยจากใต้ไปเหนือ เมื่อถึงทางเหนือ เรือจะกลับลำ แล่นเอื่อยชิดริมฝั่งอีกฟากจากเหนือลงใต้ ให้ผู้คนที่เบียดเสียดตรงริมฝั่งได้มองเห็นนางคณิกาบนเรือท่องเที่ยว เรือลอยไปถึงตำแหน่งที่ใด ฝูงชนตรงบริเวณนั้นต่างเงยหน้าชะเง้อมองสิบนางคณิกาบนดาดฟ้าเรือด้วยความตื่นเต้นหาใดเปรียบ

นางคณิกาเหล่านั้นบางครั้งร่ายรำอย่างปราดเปรียวคล่องแคล่ว บางคราดีดพิณ บางขณะดีดกู่เจิง...

เรือล่องมาถึงบริเวณใกล้กับหอสุราที่ฉินอวิ๋นนั่งอยู่ ธุลีหมอกเริ่มร่ายรำกระบี่พอดี มิรู้ว่าเป็นความบังเอิญหรือตั้งใจ

“ธุลีหมอกร่ายรำกระบี่ได้ประดุจนางเซียนจุติโดยแท้ หนึ่งกระบี่แทง

ออก แสงเย็นยะเยือกฉาบผืนฟ้าท้องปฐพี” กลุ่มคนริมฝั่งเบื้องล่างเหลาสุรากล่าวเยินยอ แต่ละคนชมมองอย่างใหลหลง

“เทียบกับการร่ายรำกระบี่” บนเหลาสุรา เวินชงทอดถอนใจพลางเอ่ยว่า “ข้าโปรดปรานเสียงผีผาของธุลีหมอกมากกว่า เมื่อก่อนข้าชอบเสียงขลุ่ยเซียวของยอดพธูพิสุทธิ์สารท รู้สึกสงบเงียบห่างไกลคล้ายหลุดพ้นทางโลก แต่หลังจากได้ฟังเสียงผีผาของธุลีหมอกแล้วถึงได้เข้าใจ นั่นเพราะเมื่อก่อนนั้นคณิกานางอื่นดีดผีผาได้ไม่ดีพอ เสียงผีผาของธุลีหมอก...คล้ายความผูกพันด้วยรักแค้นของชายหญิง อาลัยอาวรณ์ไม่อาจจากพราก สะบั้นไม่ขาดพิศวาสว้าวุ่น ที่ว้าวุ่นที่สุดคือจิตใจแห่งมนุษย์ทั้งคลับคล้ายรอยยิ้มยามเหลียวมองอันยากลืมเลือน ต่อให้ใจแข็งเป็นเหล็กกล้าย่อมอ่อนจนพันนิ้วได้ เสียงผีผาของธุลีหมอกถึงทำให้ผู้คนดื่มด่ำเพลิดเพลินในแดนโลกีย์ ไม่อยากตื่นจากฝัน”

เวินชงมองมาทางฉินอวิ๋น “พี่ฉินอวิ๋น ข้ามิได้ยกยอปอปั้น แต่กลั่นจากก้นบึ้งแห่งหัวใจ ชื่นชอบด้วยใจจริง หลายวันมานี้ ข้าขอพบธุลีหมอกแทบทุกวัน เพื่อให้นางดีดให้ฟังสักเพลง”

“พี่เวิน ไฉนข้าจึงไม่รู้สึก” นายใหญ่หงกลับสงสัย “ข้ารู้สึกเพียงเสียงขลุ่ยเซียวของยอดพธูพิสุทธิ์สารทดึงดูดข้ายิ่งกว่า”

“นั่นเพราะเจ้ายังเยาว์ เมื่ออายุรุ่นราวคราวเดียวกับข้า เจ้าจะชื่นชอบเสียงผีผาของธุลีหมอก” เวินชงบอก

“ข้าเองก็ชื่นชอบธุลีหมอก ทว่าชอบการร่ายรำกระบี่ของนางที่องอาจห้าวหาญกว่าสตรีอื่นใด ทั้งแฝงความอ่อนละมุนนุ่มนวล ทำให้ข้ารู้สึกรักและทะนุถนอมสุดหัวใจ” นายใหญ่หงกล่าว

ฉินอวิ๋นยิ้มเอ่ยว่า “ก่อนหน้านั้นชื่อเสียงนางไม่เด่นชัด ผู้รู้จักมีน้อย ผู้ชื่นชอบย่อมมีน้อยไปด้วย บัดนี้ชื่อเสียงแพร่หลาย ผู้รู้จักมากขึ้น มี

ผู้หมายปองเพิ่มขึ้น”

“ดีอย่างแท้จริง” เวินชงรีบชม “ข้าเคยได้ฟังปรมาจารย์ผู้เชี่ยวชาญดีดผีผา นั่นเรียกได้ว่าปาฏิหาริย์ ทักษะฝีมือของธุลีหมอกแม้ไม่นับว่าสูงส่งอย่างปรมาจารย์ แต่เสียงผีผารุมเร้าเศร้าระทม รักใคร่คั่งแค้นเหล็กกล้ายังหลอมละลาย”

“ดีถึงเพียงนี้เชียว? ประเดี๋ยวข้าต้องตั้งใจฟัง” นายใหญ่หงประหลาดใจ

“เอ่ยตามจริง นับแต่กลับมา ข้าไม่เคยได้ฟังนางดีดผีผา ฟังครั้งก่อนเมื่อหกปีที่แล้ว” ฉินอวิ๋นได้ฟังแล้วก็อยากได้ยินอีก คราวก่อนฟังผีผา เป็นเสี่ยวซวงดีดเพื่อส่งเขาเดินทาง เขาจะจากบ้านเพื่อสั่งสมประสบการณ์ใต้หล้า ตอนนั้นเสี่ยวซวงอายุสิบสาม ฝีมือผีผายังอ่อนหัด แต่เพียงพอทำให้ฉินอวิ๋นในตอนนั้นรันทดสลดใจ

ท่ามกลางผู้คนเบียดเสียดบนสองฟากฝั่งแม่น้ำฮวาหยาง สตรีชุดเขียวอ่อนนางหนึ่งเดินเข้ามาจากที่ไกล เอ้อระเหยสำราญใจ ผู้คนโดยรอบมองเห็นนาง แต่ก็ลืมเลือนรูปโฉมนางอย่างรวดเร็ว จนกระทั่งตนเองยังไม่รู้สึกว่ามีสิ่งใดผิดปรกติ

“กว่างหลิงในเดือนสาม งดงามน่าหลงใหล ทัศนียภาพดึงดูดผู้คน ทักษะฝีมือของคณิกาเลื่องชื่อก็ไม่สามัญ” นางในชุดเขียวอ่อนยิ้มเล็กน้อย มองที่ไกลอย่างชื่นชม แม้อยู่ท้ายแถวของกลุ่มคน แต่ยังเห็นนางคณิกาบนดาดฟ้าเรืออย่างกระจ่างชัดตา เห็นโฉมตรูสุคนธ์ภูษาร่ายระบำแผ่วพลิ้ว

“ทัศนียภาพประเสริฐ ผู้คนประเสริฐ น่าเสียดายมีจ้าวคงคาจอมปีศาจคอยสร้างภัยพิบัติก่อกวนเมืองกว่างหลิงมาสองร้อยกว่าปี”

นางส่ายหน้าแผ่วเบา "รออาจารย์อามา มีท่านคอยช่วยเหลือ ก็ถึงเวลากำจัดจอมปีศาจตนนี้ทิ้ง"

นางเอ่ยขึ้น แต่ผู้คนโดยรอบแม้ได้ยินกลับไม่มีสักคนใส่ใจเสียงของนาง

เวลาเคลื่อนคล้อย ในที่สุดก็ถึงเวลาคัดเลือกยอดบุปผา

สตรีผู้ดำเนินการคัดเลือกเอ่ยด้วยน้ำเสียงอ่อนโยน เมื่อยังสาวนางก็เป็นนางคณิกามีชื่อ นางประกาศรายชื่อของผู้เข้ารอบสามอันดับแรก "ยอดพธูพิสุทธิ์สารท โฉมตรูสุคนธ์ภูษา ธุลีหมอก"

ทันทีที่ประกาศชื่อ เสียงโห่ร้องยินดีดังก้องทันที

สิบนางคณิกาบนดาดฟ้าเรือ แม้ในใจอีกเจ็ดนางจะเศร้าหมอง แต่ก็ไม่เสียกิริยา ต่างเดินลงบันไดเข้าสู่ห้องโดยสารด้านใน บนดาดฟ้าเหลือเพียงสามนางคณิกา...ยอดพธูพิสุทธิ์สารท โฉมตรูสุคนธ์ภูษา ธุลีหมอก

"สามลำดับแรก"

ธุลีหมอกอุ้มประคองผีผายืนอยู่ตรงนั้น มองราษฎรจำนวนนับไม่ถ้วนโห่ร้องอย่างยินดี อดตื่นเต้นมิได้ "ติดสามอันดับแรกจริงๆ"

เมื่อแรกที่ได้ยินเสียงกู่ร้องสองริมฝั่ง นางก็พบว่าชื่อเสียงของนางเทียบเท่ายอดพธูพิสุทธิ์สารทและโฉมตรูสุคนธ์ภูษา แต่ถึงอย่างไรประสบการณ์ยังตื้นเขินเข้ารอบสามอันดับแรกได้หรือไม่นั้น นางเองก็ไม่มั่นใจ บัดนี้ติดสามอันดับแรกแล้ว อดตื่นเต้นดีใจมิได้

เห็นเพียงสามนางคณิกา ยอดพธูพิสุทธิ์สารทถือขลุ่ยเซียวในมือเดียว ธุลีหมอกประคองผีผา ส่วนโฉมตรูสุคนธ์ภูษายืนอย่างอรชรอ้อนแอ้นอยู่อีกฟาก

"ยอดบุปผาในปีนี้คือ...ธุลีหมอกแห่งหอเยี่ยนเฟิ่ง!" เสียงแว่วมา

จากหัวเรือ สะท้านก้องทั่วสองฟากฝั่งน้ำ

"ธุลีหมอก"

"ธุลีหมอก"

"ธุลีหมอก"

เสียงไชโยก้องฟ้า

ธุลีหมอกประคองผีผา รู้สึกเพียงมึนงง ผิวหนังบนศีรษะชาวาบ "ข้า? ได้ตำแหน่งยอดบุปผา?"

ความยินดีมาอย่างกะทันหันนัก!

นางในบัดนี้มองไปสี่ทิศรอบด้าน ต้องการมองหาญาติสนิทที่นางใส่ใจสุด พี่อวิ๋นของนาง เพียงแต่บริเวณโดยรอบเต็มไปด้วยผู้คน จึงมองหาไม่พบในชั่วขณะนั้น

ผู้คนแน่นขนัดยาวเหยียดเป็นระยะทางลี้สองลี้สองฟากฝั่งน้ำเมื่อรู้ว่ายอดบุปผาครั้งนี้คือธุลีหมอก ก็ส่งเสียงไชโยโห่ร้องดังลั่นทั่วทั้งผืน นี่คือช่วงเวลาที่เร้าใจสูงสุด ในตอนนี้เอง กลับไม่มีผู้ใดสังเกต...ริมฝั่งใกล้เรือท่องเที่ยวมากที่สุด ท่ามกลางผู้คนที่เบียดเสียดยัดเยียดปรากฏบุรุษไม่สะดุดตาสามคน

ทั้งสามคนเมื่อได้ยินเสียงประกาศยอดบุปผา ต่างมองหน้ากันแล้วพยักหน้าเล็กน้อย

สามเงาร่างพุ่งปราดเร็วรี่ ผู้คนแออัดถูกชนกระแทกพลั่กลอยลิ่วไปหลายคน

เสียงโหยหวนเจ็บปวดดังระงมไปทั่ว สิบกว่าคนที่ถูกกระแทกชนลอยกระเด็น โลหิตสดสาดกระเซ็นกลางอากาศ

พลันสามเงาร่างบังเกิดการเปลี่ยนแปลง ศีรษะของหนึ่งในนั้นกลายเป็นหัวสุนัขดุร้าย มันกำดาบเล่มใหญ่ กระโดดแหวกอากาศโผนใส่เรือท่อง

เที่ยว เงาร่างอีกสายแปลงร่างเป็นปีศาจหมาป่า ปัดป่ายกรงเล็บแหลมคม โถมพุ่งใส่ ตะกุยเฉือนร่างชาวบ้านที่ปลิวลิ่วมาจนขาดรุ่งริ่ง ตัวสุดท้ายร่างขยายขึ้นอีกจั้งกว่า คนปรกติธรรมดาสูงเพียงบั้นเอวมัน มันคือปีศาจกระซู่ รูปร่างสูงใหญ่ เนื่องเพราะก่อนหน้าต้องเร้นกายหลบซ่อน ไม่อาจพกพาอาวุธที่เหมาะสม รูปร่างใหญ่โตมโหฬาร อาวุธขนาดใหญ่ย่อมเป็นที่จับตา แต่เพียงหนึ่งหมัดของมันก็น่าหวั่นผวายำเกรง

สามปีศาจจู่โจมเฉียบพลัน แหวกอากาศพุ่งปราดไปยังเรือท่องเที่ยวที่อยู่ห่างออกไปเพียงเจ็ดแปดจั้ง

ภาพฉากเช่นนี้ทำเอาทุกคนตะลึงงัน

"พวกเจ้าทำให้จ้าวคงคาพิโรธ ล้วนต้องตกตาย!" ปีศาจกระซู่ตวาดลั่นก้องฟ้า เสียงตวาดประหนึ่งอสนีบาต สะเทือนเลื่อนลั่นทั่วปฐพี น้ำในแม่น้ำกระเพื่อมไหว ริมฝั่งที่อยู่ใกล้ ชาวบ้านต่างอุดหูอย่างเจ็บปวด ธุลีหมอก ยอดพฐพิสุทธิ์สารท และโฉมตรูสุคนธ์ภูษาบนดาดฟ้าเรือต่างอุดหูร่างโงนเงน

"อันใดกัน สามปีศาจ?"

"จ้าวคงคาส่งมา?"

ยอดฝีมือที่เฝ้าระวังอยู่ในละแวกนั้นต่างตื่นตระหนก แม้การคัดเลือกยอดบุปผาทุกปีจะส่งกำลังพลมาเตรียมการเฝ้าระวังเนื่องเพราะราษฎรอยู่รวมตัวกันหนาแน่น แต่ก็เป็นเพียงเฝ้าระวัง เนื่องจากเนิ่นนานนักแล้วที่ไม่มีปีศาจกล้ารนหาที่ตาย

ทันทีที่บุกฝ่าเข้ามา อาจทำให้ราษฎรบาดเจ็บล้มตายบ้าง แต่ปีศาจก็ต้องตายอย่างไม่ต้องสงสัย

บนเหลาสุรา

ฉินอวิ๋นเดิมทียังยิ้มหน้าระรื่นชมดูการประกาศยอดบุปผา ได้ยินเสียงไชโยโห่ร้องดังมาไม่ขาดสาย แต่ทันใดนั้นสีหน้าเขาก็เปลี่ยนเป็นตื่นตระหนก มองเห็นสามร่างปีศาจพุ่งพรวดออกมา

"ปีศาจ"

พลังวัตรในร่างเอ่อท้นเข้าสู่ยันต์เทพสัญจรที่ผูกไว้กับขากางเกง ยันต์แยกผูกช่วงต้นขาสองข้าง เป็นยันต์ราคาแพงสุดบนตัวฉินอวิ๋น ต่างจากยันต์กระดาษทั่วไปที่ใช้ครั้งเดียวก็หมดอานุภาพ ยันต์เทพสัญจรนี้ใช้ได้เป็นระยะเวลายาวนาน แม้สำหรับผู้บำเพ็ญตบะ ยันต์เทพสัญจรนี้ออกจะระดับขั้นต่ำ แต่ต่ำต้อยอย่างไรก็เป็นยันต์ ใช้ได้หลายครั้งใช้ได้ยาวนาน ย่อมมีค่าราคาแพง!

นี่เป็นหนึ่งในสาเหตุที่ฉินอวิ๋นอยู่รอดปลอดภัยตรงด่านชายแดนทางเหนือมาได้ถึงสามปี ยันต์เทพสัญจรไม่มีประโยชน์อื่นใด มีเพียงประการเดียว...สัญจรราวเทพเจ้า รวดเร็วฉับไว!

สวบ

ฉินอวิ๋นพริบตาเดียวพุ่งถลาออกจากเหลาสุรา ถึงเหนือน้ำฮวาหยาง ย่ำเหนือผิวน้ำกลายเป็นแสงวาบปรี่เข้าใส่เรือลำนั้นด้วยความเร็วน่าหวาดหวั่นฉับไวยิ่ง!

กระนั้นสามปีศาจอยู่ใกล้เรือท่องเที่ยว เดิมทีห่างเพียงเจ็ดแปดจั้ง กว่าฉินอวิ๋นจะพบความเคลื่อนไหว อีกฝ่ายเพียงเหินทะยานก็ถึงบนลำเรือแล้ว ส่วนฉินอวิ๋นยังห่างออกไปเจ็ดแปดสิบจั้ง!

"แย่แล้ว" ฉินอวิ๋นร้อนใจดั่งไฟลน แต่กลับไร้หนทางอื่นใด ได้แต่มองทุกอย่างบังเกิดขึ้นตาปริบๆ

ตอนที่ 21 ฝ่ามืออสนี

บัดนี้ธุลีหมอก ยอดพฐพิสุทธิ์สารท และโฉมตรูสุคนธ์ภูษาต่างหูอื้อด้วยเสียงคำรามลั่น ศีรษะมึนงง ร่างโงนเงนยืนไม่มั่น พวกนางต่างมองเห็นสามปีศาจหน้าตาดุร้ายอัปลักษณ์เหินทะยานฝ่าเข้ามา

"ปีศาจ ปีศาจสามตน" พวกนางต่างสั่นสะท้าน ตกใจจนแข้งขาอ่อนระทวย

สวบ

ที่ไกลออกไปแสงวาบย่ำเหยียบเหนือผิวน้ำ ธุลีหมอกมองเห็นแล้วบัดนี้แม้เงาร่างของฉินอวิ๋นพร่าเลือน แต่นางยังคงแยกแยะออก

"พี่อวิ๋น" นางรู้สึกว่าเขาเร่งรุดมาอย่างสุดกำลัง เพียงแต่ปีศาจอยู่ใกล้เกินไป

"ไม่ทันแล้ว" ในใจฉินอวิ๋นร้อนรน ทั้งเศร้าโศกทั้งเดือดดาล

เรื่องทำนองนี้ เขาหาได้ประสบเป็นครั้งแรก

ในสนามรบที่ด่านชายแดนทางเหนือ พี่น้องร่วมเป็นร่วมตายบาง

คนตกเข้าสู่สภาวะคับขัน ตนเองช่วยเหลือไม่ทันการณ์ ได้แต่มองสหายสนิทตายจาก

"เสี่ยวซวง" ฉินอวิ๋นไม่อยากมองเห็นเสี่ยวซวงเสียชีวิตไปเหมือนคนระห่ำแซ่เซี่ย

ในตอนนี้เอง สตรีชุดเขียวอ่อนซึ่งอยู่ด้านหลังกลุ่มคนบนริมฝั่งแม่น้ำย่นยู่หัวคิ้วเล็กน้อย "ปีศาจ?" แววตาคมปลาบ เพียงสาวเท้าก็ก้าวข้ามฝูงชน เหินกลางอากาศพร้อมเหยียดแขนซ้ายแผ่วเบา นิ้วเรียวยาวขาวผุดผาด กลางฝ่ามือกลับปรากฏกระแสไฟฟ้าดังฉ่าๆๆ

แสงจ้าจากกลางฝ่ามือหนึ่งแยกสามสาย แหวกอากาศรวดเร็วปรูดปราด เปรี้ยง! เปรี้ยง! เปรี้ยง! พร้อมเสียงฟ้าฟาดอสนีบาตใส่ร่างสามปีศาจที่อยู่ห่างออกไปในเสี้ยววินาที

ปีศาจสุนัขซึ่งถือดาบเล่มโตร้องโหยหวนอนาถ ร่างกระตุกเกร็งกลางหาวก่อนร่วงตกอย่างสิ้นเรี่ยวหมดแรง ภายใต้เนตรทิพย์ของฉินอวิ๋นที่เร่งรุดเข้ามารังสีปีศาจของมันซ่านสลายไปทันควัน! เด่นชัดว่าถูกปลิดชีพ

ส่วนปีศาจหมาป่าถูกฟ้าผ่าร่วงตกลงน้ำในสภาพเสื้อผ้าขาดวิ่นขนดำไหม้เกรียม แต่รังสีปีศาจกลับไม่ซ่านสลาย เด่นชัดว่ายังไม่ตาย

ปีศาจกระซู่ที่กำยำสูงใหญ่ที่สุดถูกสายฟ้าฟาด ผิวดำหนังหนาปรากฏกระแสไฟฟ้าแล่นลามทั่วร่างราวอสรพิษ แต่มันเพียงโซเซ เพิ่งร่วงหล่นบนผืนน้ำ ก็แตะเท้าพุ่งปราดมาทางเรือท่องเที่ยว! ปีศาจกระซู่ตนนี้ภายใต้เนตรทิพย์ของฉินอวิ๋น มีรังสีปีศาจเข้มข้นมหาศาล บัดนี้สายอสนีบาตส่งผลกระทบต่อมันน้อยมาก

แต่ฉินอวิ๋นยังคงโล่งใจ

เนื่องเพราะปีศาจกระซู่ถูกสายฟ้าผ่าตกลงบนผืนน้ำ ก่อนแตะน้ำ

ทะยานขึ้นมาใหม่ ก็หน่วงเหนี่ยวเวลาไปได้มาก

"ฝ่ามืออสนี?" เขาให้ซาบซึ้ง มองไปที่ไกลปราดหนึ่ง

สตรีในชุดเขียวอ่อนยืนบนราวรั้วริมแม่น้ำ อาภรณ์โบกสะบัดตามแรงลม

"งดงามยิ่ง" ฉินอวิ๋นเห็นแล้วให้สะท้านหวั่นไหว

เขาตระเวนสั่งสมประสบการณ์มาทั่วหล้า นับว่าประสบการณ์ความรู้กว้างขวาง แต่สตรีในชุดเขียวอ่อนกลับเป็นสตรีที่หากพิจารณาด้านรูปโฉมนับว่าอยู่ในสามลำดับแรกในบรรดาสตรีที่เขาเคยพบเห็น ผนวกกับราศีอันโดดเด่นเลิศล้ำแห่งผู้บำเพ็ญตบะ ฉินอวิ๋นกลับรู้สึกว่าเป็นสตรีที่งดงามเพริศแพร้วที่สุดเท่าที่เคยประสบพบเจอมาในชีวิต สตรีชั้นนี้หากเดินอยู่ท่ามกลางฝูงชนสมควรถูกห้อมล้อมจึงจะถูก เพียงแต่นางเป็นผู้บำเพ็ญตบะ ปุถุชนเห็นแล้วประหนึ่งเห็นสตรีธรรมดาสามัญ ล้วนไม่อาจจดจำรูปลักษณ์หน้าตาของนาง

'สายฟ้าเป็นอาณัติสัญญาณแห่งฟ้าดิน วิชาเต๋าพันหมื่นยกย่องบูชาอสนี สตรีสหายธรรมผู้นี้ สำแดงฝ่ามืออสนีกลางอากาศ สามารถแยกสายฟ้าได้อย่างง่ายดาย หนึ่งแยกเป็นสามสาย...ร้ายกาจ!' ฉินอวิ๋นลอบเอ่ยในใจ

แม้ความคิดมากมายผุดขึ้นในใจ แต่ความเร็วเขาหาได้ลดน้อยถอยลง ยังคงทะยานพุ่งไปที่เรือท่องเที่ยว

การคัดเลือกยอดบุปผาเดิมก็เป็นงานใหญ่แห่งกว่างหลิง กำลังคุ้มกันแน่นหนา บนเรือมีสิบนางคณิกาเลื่องชื่อ ยิ่งเป็นเป้าสายตาของทุกผู้ทุกนาม แน่นอนย่อมซุ่มวางยอดฝีมือของราชสำนักไว้ด้วย

"ปีศาจที่จ้าวคงคาส่งมา? ช่างบังอาจนัก!"

บนกราบเรือสองข้างและบนดาดฟ้าเรือล้วนเป็นยอดฝีมือของ

ทางการ

หากปล่อยให้ปีศาจเหินทะยานมาถึงเรือแต่แรกย่อมยุ่งยากลำบากนัก บัดนี้สามปีศาจถูกฝ่ามืออสนีบาต หนึ่งตาย หนึ่งบาดเจ็บ ปีศาจกระซู่ตัวสุดท้ายแม้ไม่เป็นอะไรแต่ก็เสียเวลาไปครู่ใหญ่ ยอดฝีมือของทางการได้โอกาสโจมตีรุกกลับทันที

"ยิง!"

ยอดฝีมือบนเรือหยิบหน้าไม้ออกมา เป็น "หน้าไม้กำจัดปีศาจ" ของทางการที่พบเห็นได้บ่อยครั้ง ราษฎรลอบเก็บซ่อนมีโทษมหันต์ถึงตาย

สวบๆๆ

หน้าไม้กำจัดปีศาจสิบสองตัว กว่าครึ่งเล็งใส่ปีศาจกระซู่ที่โผนทะยานข้ามมา อีกส่วนน้อยเล็งใส่ปีศาจหมาป่าที่บาดเจ็บยังไม่ตายแต่บัดนี้ยังกระโดดขึ้นจากผิวน้ำ

ฉึกๆๆ ร่างปีศาจหมาป่าถูกยิงเป็นสามรูเลือดพุ่งกระฉูด รังสีปีศาจซ่านสลายทันควัน ร่วงตกลงน้ำอีกครั้ง แดดิ้นสิ้นชีพไปอีกตน

ธนูอื่นๆ ล้วนปักบนร่างปีศาจกระซู่ เนื่องเพราะระยะใกล้ ความเร็วของลูกศรฉับไว มันไม่อาจหลบเลี่ยงได้สักดอก หรืออาจกล่าวได้ว่า มันไม่แยแสจะหลบเลี่ยง?

ฉึกๆๆ ลูกธนูปักร่างดั่งทะลุเครื่องหนัง! แม้หนังหนาถูกปักทะลุลึกเท่าหัวแม่มือ กลับไม่มีรอยเลือดแม้แต่น้อย ไร้ประโยชน์โดยสิ้นเชิง

"อันใดกัน ต้านทานหน้าไม้กำจัดปีศาจได้? ปีศาจชั้นนี้ก็มารนหาที่ตาย?" ยอดฝีมือบนเรือต่างแตกตื่น อานุภาพของหน้าไม้กำจัดปีศาจเกรงว่ามีเพียงระดับหัวหน้าปีศาจใต้สังกัดของจ้าวคงคาถึงต้านทานได้ แต่ปีศาจระดับขั้นนี้เป็นสมุนของจ้าวคงคาก็มีจำนวนไม่เท่าใด จะส่งมาตาย

เปล่าได้อย่างไร ต่อให้บังคับให้มาหาที่ตาย ปีศาจระดับขั้นนั้นเกรงว่าเพียงหมุนตัวก็หนีออกจากกว่างหลิงแล้ว ยินยอมทรยศหักหลังจ้าวคงคาหลบหนีไปไกลแสนไกล ไม่มีทางมาตายโดยไม่สมควร

ถึงอย่างไร ปีศาจก็รักตัวกลัวตาย

"ยิง!" หัวหน้าของกองกำลังยอดฝีมือบนเรือท่องเที่ยวหยิบหน้าไม้สีดำเมี่ยมออกมาตัวหนึ่ง เป็น "หน้าไม้ไล่กวดดาว" ซึ่งหนักกว่าหน้าไม้กำจัดปีศาจร้อยเท่า ตัวด้ามลงยันต์นับไม่ถ้วน เมื่อง้างไก ลูกศรลงยันต์ยิงพุ่งพรวดกลายเป็นเปลวเพลิงประดุจดาวตก ปีศาจกระซู่เห็นสภาพการณ์ทันเพียงบิดตัวเล็กน้อย เปลวเพลิงสายนั้นทะลวงทรวงอกเป็นรูโหว่ขนาดเท่ากำปั้น เจาะทะลุโดยสิ้นเชิง!

"ตายให้หมด!" ปีศาจกระซู่ร่างสูงจั้งกว่า แม้ทรวงอกเป็นรูโหว่ ยังคงแข็งแกร่ง โถมพุ่งขึ้นเรือ

"ขึ้นมาแล้ว ขึ้นมาแล้ว ปีศาจน่าหวาดกลัวตนนั้นขึ้นมาแล้ว"

ในห้องโดยสารมีบ่าวไพร่สาวใช้อยู่บางส่วนและเจ็ดนางคณิการวมถึงนายหญิงหอหรูเมิ่งก็รวมในนั้น ก่อนหน้านั้นพวกนางยังคงมึนงง จนกระทั่งสามปีศาจถูกฟ้าผ่า ทั้งถูกหน้าไม้ของยอดฝีมือแห่งกองทัพซัดยิงถึงได้เกิดปฏิกิริยาตอบสนอง แต่ปีศาจที่ตัวสูงใหญ่เท่าห้องยังคงบุกฝ่าขึ้นมาบนเรือ

"หรือข้าต้องตายที่นี่" นายหญิงหอหรูเมิ่งหวาดกลัวเต็มหัวใจ

"อย่าฝืนต้าน"

"เฝ้าระวังมันไว้" ยอดฝีมือบนเรือต่างลนลาน ปีศาจที่ต้านทานหน้าไม้กำจัดปีศาจได้ กระทั่งถูกหน้าไม้ไล่กวดดาวยิงจนทรวงอกทะลุเป็นรูโหว่ยังดุร้ายโหดเหี้ยมเช่นนี้ ในหมู่พวกเขาแม้มียอดฝีมือหลอมปราณระดับเก้า แต่มิได้พิชิตประตูเซียน เผชิญหน้าปีศาจน่าขวัญผวาขั้นนี้ก็

เท่ากับหาที่ตาย

สตรีชุดเขียวอ่อนที่ยืนบนราวรั้วริมฝั่งน้ำห่างออกไปคิดสำแดงฝ่ามืออสนีอีกครั้ง ทว่านางเหลือบเห็นฉินอวิ๋นพุ่งปราดเป็นแสงวาบ จึงหยุดชะงักลง "เร็วยิ่งนัก ใช้คาถาหลบหนีหรือ" ผู้บำเพ็ญตบะพิชิตประตูเซียน ก่อนถึงเขตขั้นก่อนนภา ตามหลักแล้วความเร็วไม่ฉับไวขนาดนี้ ย่อมใช้คาถาพิเศษเป็นแน่แท้

ฉินอวิ๋นไม่รู้เรื่องวิชาคาถา แต่เขามียันต์เทพสัญจรติดตัว!

"หรือพวกเราต้องตายอยู่ที่นี่" ยอดฝีมือบนเรือต่างทะเลิ่กทะลั่ก "ปีศาจร้ายกาจถึงเพียงนี้ จะยินยอมมาตายโดยไร้ประโยชน์ได้อย่างไร"

แม้มันสังหารคนบนเรือได้ แต่กำลังพลมากมายของทางการห้อมล้อมที่นี่ มันย่อมตายโดยไม่ต้องสงสัย ปีศาจร้ายกาจถึงขั้นนี้ยอมตายเปล่า ทำให้ยอดฝีมือของทางการขบคิดไม่แตก

"ข้าไม่อยากตาย ไม่อยากตาย"

นายหญิงหอหรูเมิ่งสั่นสะท้านด้วยความกลัว นางอื่นๆ ก็แตกตื่นหวาดกลัว

ในตอนนี้เอง

ฉินอวิ๋นซึ่งเร่งรุดจากที่ไกลร้อยจั้งในที่สุดก็มาถึง! เงาร่างแฉลบจนกลายเป็นแสงวาบ

ชั่วพริบตาที่มาถึงบนเรือก็ชักกระบี่ออกทันที

"ชิ้ง..." แสงกระบี่พร่ามัว วาดเป็นวงโค้งพาดผ่านบั้นเอวปีศาจกระซู่

ภาพเหตุการณ์ฉากนี้ บรรดายอดฝีมือทางการ สาวใช้และนางคณิกาเลื่องชื่อบนเรือ อีกทั้งผู้คนที่จับจ้องมาทางนี้ล้วนยากลืมเลือน

ชั่วชีวิต เนื่องเพราะแสงกระบี่วงโค้งกลางอากาศ ทิ้งรอยกระบี่กลางเวหนชะงักอยู่ครู่หนึ่ง รอยกระบี่ถึงค่อยๆ จางหาย

ปีศาจกระซู่เดิมทีคำรามลั่นคิดเข่นฆ่าสังหารอย่างโอหังกลับตัวสั่นสะท้าน ดวงตาปูดโปนเถลือกถลน ร่างสะบั้นเป็นสองเสี่ยง โลหิตสดทะลักล้นไหลถั่งลงมา

ตอนที่ 22 อีเซียว

พรึ่บ! ฉินอวิ๋นยืนอยู่บนกราบเรือ โบกสะบัดชายแขนเสื้อ พลังวัตรแผ่ออก กวาดซากสะบั้นสองเสี่ยงของปีศาจกระซู่ลอยกระเด็นออกจากเรือ ร่วงหล่นลงบนผืนน้ำ

พลังชีวิตมันแกร่งกล้า แม้ร่างถูกสะบั้น ขณะร่วงลงน้ำยังเหลือพลังชีวิตบางส่วน

"ทำให้จ้าวคงคาพิโรธ ล้วนสมควรตาย!" เมื่อช่วงตัวบนถูกกวาดกระเด็น ยังคงคำรามเดือดดาล อ้าปากกว้าง หัวใจดวงหนึ่งถึงกับสำรอกพุ่งออกจากปาก หัวใจนั้นต่างจากหัวใจปีศาจปรกติธรรมดา ด้านบนลงยันต์สีดำแน่นขนัดถี่ยิบ

"แย่แล้ว"

ฉินอวิ๋นและสตรีชุดเขียวซึ่งอยู่บนราวกั้นต่างสีหน้าผกผัน

ปีศาจกระซู่ถลึงตาปูดโปนเต็มไปด้วยความคลุ้มคลั่ง

ยันต์สีดำแน่นถี่ยิบบนหัวใจที่มันสำรอกออกมาเปล่งแสงจ้า จาก

นั้นระเบิดเป็นเสี่ยงๆ เสียงดังปัง กลายเป็นของเหลวนับไม่ถ้วนกระเซ็นสี่ทิศแปดทาง

ฉินอวิ๋นรีบโบกมือ "ผนึก!" สำแดงศาสตร์ผนึกกักขังครอบคลุมของเหลวสีดำที่สาดกระเซ็นสี่ทิศไปกว่าครึ่ง แต่เมื่อบังเกิดเสียงดังฉ่าๆๆ เกราะแสงถึงกับทะลุเป็นรู ของเหลวสีดำบางส่วนกระเซ็นไปทั่วสารทิศ

ฉินอวิ๋นสืบเท้าต่อเนื่องขึ้นหน้า แสงกระบี่ในมือวาดออก ในชั่วอึดใจแสงกระบี่ก่อร่างเป็นม่านแสงกีดกันอยู่เบื้องหน้า ขวางของเหลวสีดำที่กระเซ็นมาทางเรือไว้ได้ ได้ยินเพียงเสียงดังฉ่าๆๆ แสงกระบี่ที่สำแดงถูกกัดกร่อน แต่ยังคงสกัดของเหลวไว้ได้

'น้ำพิษอำมหิตโหดเหี้ยมนัก' ฉินอวิ๋นสะท้านวูบในใจ

สตรีชุดเขียวอ่อนเหยียดแขนซ้ายออก แสงเขียวครามครอบคลุมบริเวณโดยรอบทันที น้ำพิษสีดำที่ปลิวกระเซ็นมาทางริมฝั่งถูกแสงเขียวครามสกัดกั้น

กระนั้นน้ำพิษยังกระเซ็นไปอีกฟากฝั่ง แม้ถูกศาสตร์ผนึกกักขังกั้นขวาง ยังคงหยาดหยดต้องร่างหลายคน เห็นเพียงไม่กี่คนนั้นกรีดร้องอย่างเจ็บปวด ร่างกายถูกกัดกร่อนเปื่อยเน่าอย่างรวดเร็ว ร้องอนาถได้เพียงเสียงเดียว ก็ละลายกลายเป็นของเหลวเหนียวข้นกองหนึ่ง ราษฎรโดยรอบต่างตระหนกเสียขวัญหน้าเผือดขาว ถอยกรูดไปไกลลิบ

"ปีศาจเหล่านี้..." ภาพฉากที่ประสบพบเจอที่ด่านชายแดนทางเหนือผุดวาบขึ้น สายตาฉินอวิ๋นสะท้อนใจยิ่งนัก

"คุณชายฉิน ขอบคุณในบุญคุณช่วยชีวิต"

ยอดฝีมือของทางการต่างถอนหายใจโล่งอก ทยอยเข้ามาคารวะขอบคุณ

ธุลีหมอกวิ่งลงมาจากกราบเรือชั้นบน มองฉินอวิ๋นอย่างตื้นตัน

“พี่อวิ๋น”

“ขอบคุณคุณชายฉิน”

“ขอบคุณคุณชายฉินช่วยชีวิตพวกเรา” เจ็ดนางคณิกาในห้องโดยสารต่างออกมาคารวะขอบคุณ

“ต่างไม่เป็นอันใดแล้ว” ฉินอวิ๋นมองเซี่ยซวงปราดหนึ่ง แล้วกวาดตามองผู้คนโดยรอบ “พวกเจ้าคิดขอบคุณ สมควรขอบคุณอีกท่าน” หากมิใช่ฝ่ามืออสนีช่วยโจมตี ทำให้หน่วงเวลาออกไปได้อีกหน่อย ตนเองมาช่วยไม่ทันกาลแม้แต่น้อย

“รีบไป รีบไป”

“ทั้งหมดหลบไปให้ไกลหน่อย”

ชาวบ้านที่มาชมดูการคัดเลือกยอดบุปผาจำนวนนับไม่ถ้วนต่างถูกเจ้าหน้าที่ทางการและทหารตวาดให้พวกเขารีบจากไป

เมื่อครู่ได้ยินเสียงขู่เดือดดาลสะท้านฟ้า “ทำให้จ้าวคงคาพิโรธ ล้วนสมควรตาย!” คนจำนวนไม่น้อยแม้หวาดกลัวหมื่นส่วนหลบหนีกระจายสี่ทิศแปดทาง แต่ผู้คนแออัดเบียดเสียด ถนนหนทางก็กว้างเพียงเท่านั้น ในชั่วขณะหลบหนีไปได้ไม่กี่คน ตอนนี้แม้ถูกตวาดไล่ แต่พวกเขากลับไม่รีบร้อนแล้ว! เนื่องเพราะพวกเขาต่างเห็นสามปีศาจถูกสังหารเกลี้ยง อันตรายจบสิ้นลงแล้ว

“ได้ยินหรือยัง บอกว่าจ้าวคงคาพิโรธ ถึงส่งปีศาจมา”

“มาแล้วอย่างไรเล่า คัดเลือกยอดบุปผา ยอดฝีมือซุ่มตัวไปทั่ว พวกมันมาก็ตายเปล่า”

“แต่ก็ยังมีคนตายสิบยี่สิบกว่าคน”

ชาวบ้านในบริเวณนั้นต่างสะทกสะท้อนใจ แต่กลับไม่ตระหนก

ลนลาน บนโลกนี้ ที่อำมหิตโหดเหี้ยมกว่านี้มีมากนัก หากเป็นนอกเมือง...เรื่องพรรค์นี้เกิดขึ้นบ่อยครั้ง

"เมื่อครู่ข้าเห็นฟ้าผ่า สายฟ้าสามสาย เปรี้ยงๆๆ ผ่าใส่ร่างสามปีศาจนั่น"

"ฟ้าผ่ามาจากที่ไหน"

"เห็นไม่ชัด"

"ดูสิ คุณชายบนเรือ เมื่อครู่อยู่ที่ไกล ชั่วพริบตาก็ถึงบนเรือแล้วหนึ่งกระบี่สะบั้นปีศาจร้ายกาจตนนั้น"

ราษฎรต่างวิจารณ์เสียงขรม

แม้หกปีก่อน ชื่อเสียงของฉินอวิ๋นโด่งดัง แต่ถึงอย่างไรก็ผ่านไปหกปีแล้ว รูปร่างหน้าตาของเขาเปลี่ยนแปลงไปมาก เพิ่งกลับบ้านเกิดในหมู่ราษฎรจำนวนนับไม่ถ้วนที่จดจำเขาได้มีน้อยเสียยิ่งกว่าน้อย

ริมฝั่งน้ำ ทหารตรึงกำลัง ราษฎรได้แต่ชมดูจากที่ไกล

เวินชงบุตรชายใต้เท้าเจ้าเมืองก็ยืนอยู่ด้านข้าง ออกจะตื่นเต้นตกใจมองกองหนองเหลวข้นบนพื้น

"พี่ฉินอวิ๋น เพียงน้ำพิษไม่กี่หยดพวกเขาก็ละลายเป็นหนองเหลวข้นแล้วอย่างนั้นหรือ" เวินชงอดเอ่ยขึ้นมิได้ "ปีศาจร้ายกาจถึงขั้นนี้ตั้งแต่เมื่อใดกัน"

"ท่านพบเห็นปีศาจมามากน้อยเท่าใด" ฉินอวิ๋นถามขึ้น

"พบเห็นไม่มาก แต่ฟังมามาก" เวินชงตอบ

"ไม่มียอดฝีมืออยู่ด้านข้าง พยายามอยู่ให้ห่างปีศาจเข้าไว้" ฉินอวิ๋นไม่เอ่ยมากความ เดินห่างออกไปชมดูซากศพปีศาจที่ถูกช้อนขึ้นมาจากน้ำ

สามปีศาจต่างปรากฏสภาพดั้งเดิม

นางในชุดเขียวอ่อนก็ยืนตรงนั้น ในมือถือกิ่งไม้ก้านหนึ่ง เขี่ย ซากศพปีศาจ พินิจพิจารณาอย่างละเอียด ส่วนฉินอวิ๋นเมื่อเดินข้ามไป ก็ ประสานมือคำนับอย่างเป็นทางการ "ผู้น้อยฉินอวิ๋น ขอบคุณบุญคุณที่ ช่วยเหลือ"

"ข้ามิใช่ช่วยท่าน เพียงช่วยราษฎรผู้บริสุทธิ์" นางไม่เงยหน้า แต่ ตั้งอกตั้งใจเพ่งมองซากศพต่อไป

"พวกนี้ล้วนเป็นทาสมาร" ฉินอวิ๋นบอกกล่าว

"หืม?" นางถึงเงยหน้ามองฉินอวิ๋น เอ่ยอย่างประหลาดใจสุดแสน "ข้าเคยอ่านเจอบันทึกในตำรา สงสัยว่าพวกมันเป็นทาสมาร แต่นี่เพิ่งเคย พบเห็นเป็นหนแรก"

"ทาสมารยากพบเห็นอย่างแท้จริง ข้าตระเวนท่องหล้า เคยพบที่ ด่านชายแดนทางเหนือ" ฉินอวิ๋นเล่า

นางพยักหน้า จากนั้นถึงตั้งสติได้ รีบเอ่ยว่า "ข้าแซ่อี คารวะพี่ฉิน"

"แม่นางอี" ฉินอวิ๋นก็ยิ้มเล็กน้อย

"ก่อนหน้าท่านเคยพบทาสมาร?" นางรีบสอบถาม

ฉินอวิ๋นพยักหน้า "เคยพบ"

"พี่ฉิน พอเล่าโดยละเอียดได้หรือไม่" นางเอ่ยถามต่อเนื่อง

ฉินอวิ๋นมองซากศพปีศาจเบื้องล่าง เอ่ยว่า "แม่นางอีก็ล่วงรู้ ผู้ บำเพ็ญตบะและบรรดาปีศาจ บางส่วนฝึกวิชาด้วยสังขาร! พวกเราเมื่อ บำเพ็ญตบะตามปรกติจะระมัดระวัง ด้วยเกรงทำลายสังขาร สะบั้นหนทาง บำเพ็ญตบะ"

นางพยักหน้า

"แต่ทาสมารนั้นเกิดขึ้นเพราะจ้าวปีศาจกระทำทุกวิถีทางฝืนยก

ระดับสังขารของปีศาจโดยอาศัยแรงจากภายนอก อย่างใช้ยาพิษ วิชาหลอมยาหลอมอาวุธวิเศษ...วิธีเลวร้ายนานัปการล้วนใช้สิ้นจนสุดท้ายหลอมทาสมารออกมาได้" ฉินอวิ๋นอธิบาย "ทาสมารเหล่านี้ไม่มีความทรงจำในอดีต ไม่เกรงกลัวความตาย เชื่อฟังคำสั่งของเจ้านายทุกประการ"

"ยามสู้รบก็น่ากลัว" ฉินอวิ๋นเล่าต่อ "พวกมันไม่กลัวตายแม้แต่น้อย ศัตรูที่ไม่กลัวความตายน่ากลัวยิ่งนัก อีกทั้งทาสมารที่ร้ายกาจสักหน่อยล้วนมีวิธีการให้ตายตกไปพร้อมกัน อย่างปีศาจกระซู่เมื่อครู่ก็สำรอกหัวใจออกมา รู้ทั้งรู้ว่าต้องตายแน่นอน จึงพยายามสังหารคนให้มากที่สุด"

สตรีชุดเขียวอ่อนพยักหน้า "ถูกต้อง ร่างกายทั่วไปถูกสะบั้นเป็นสองเสี่ยงย่อมตายโดยไม่ต้องสงสัย พออีกฝ่ายย่อหย่อน ไม่ทันระวัง มันกลับสำรอกหัวใจออกมาโจมตีอย่างเสียสติ"

"นี่ก็คือทาสมาร" ฉินอวิ๋นสลับซับซ้อนในใจ

ทาสมารทำให้เขานึกถึงสนามรบที่ด่านชายแดนทางเหนือ นึกถึงสหายสนิทมากมายที่บาดเจ็บสาหัสถึงขั้นเสียชีวิตไปเพราะทาสมาร

พลันพื้นดินสะเทือนเลือนลั่น

ฉินอวิ๋นมองไปที่ไกล อาชากำยำพุ่งทะยานเข้ามา ใต้เท้าเจ้าเมืองและหัวหน้าหน่วยฟางนำองครักษ์ร้อยนายควบขี่อาชาเข้ามาอย่างเอิกเกริกเกรียงไกร มาถึงตรงหน้าอย่างรวดเร็ว

"ท่านพ่อ" เวินชงปรี่เข้าไปต้อนรับ

เจ้าเมืองพยักหน้า มองซากศพบนพื้นแวบหนึ่ง แล้วมองไปทางสตรีในชุดเขียวอ่อน ถามอย่างไม่มั่นใจ "อีเซียว?"

"ท่านลุงเวิน" นางเผยรอยยิ้ม

ฉินอวิ๋นสะท้านวูบในใจ อีเซียว?

"คราวก่อนที่เห็นเจ้ายังเป็นเด็กน้อย เติบใหญ่แล้ว เติบใหญ่แล้ว"

เจ้าเมืองผุดรอยยิ้ม “ข้าแนะนำเจ้าสักหน่อย ท่านนี้คือคุณชายฉินที่ข้าเล่าถึงในสาร”

“เมื่อครู่ประจักษ์ถึงฝีมือของคุณชายฉินแล้ว” อีเซียวยิ้มละไม

เจ้าเมืองจึงหันมามองฉินอวิ๋น “คุณชายฉิน ผู้ร่วมเดินทางอื่นๆ ในคราวนี้ที่ข้าเคยบอก ท่านนี้คือบุตรสาวของสหายที่ข้าเอ่ยถึง”

“ข้าก็ประจักษ์ถึงฝ่ามืออสนีของแม่นางอีแล้ว” ฉินอวิ๋นก็ยิ้มน้อยๆ

ตอนที่ 23 ห้ามพลาดเด็ดขาด

ฉินอวิ๋นก็มองออก แยกแบ่งสายฟ้าได้ เด่นชัดว่าฝ่ามืออสนีเป็นเพียงเศษเสี้ยวภูเขาน้ำแข็งแห่งศักยภาพของแม่นางอีเซียวผู้นี้

"ประหลาดนัก" เจ้าเมืองมองซากศพสามปีศาจตรงหน้า ดวงตาฝ้ามัวปรากฏแววฉงนสงสัย "ผู้คนมืดฟ้ามัวดินในงานคัดเลือกยอดบุปผาย่อมจัดกองกำลังจัดยอดฝีมือมาเฝ้าระวังมากมาย ปีศาจเองก็รักตัวกลัวตาย ไฉนมีสามตนนี้มาตายเปล่า"

"ท่านพ่อ ไม่เพียงเท่านี้ ปีศาจกระซู่ตนนี้ถูกพี่ฉินอวิ๋นสะบั้นเป็นสองท่อนแล้วยังสำรอกหัวใจออกมา หัวใจระเบิด น้ำพิษจำนวนไม่ถ้วนกระเซ็น ถูกไม่กี่หยดทั้งคนก็ละลายเป็นกองเหลวเหนียว" พูดพลางเวินชงชี้ไปทางกองหนองข้นบนพื้น ทหารไม่กล้าแตะต้องเป็นการชั่วคราว "พี่ฉินอวิ๋นกล่าวว่าเหล่านี้มิใช่ปีศาจธรรมดา เป็นทาสมาร"

"ทาสมาร?" เจ้าเมืองตกตะลึง "เป็นไปได้อย่างไร หลายร้อยปีมานี้ในเขตกว่างหลิง ไม่เคยปรากฏทาสมาร"

"ท่านลุงเวิน เป็นทาสมารอย่างแท้จริง" แม่นางอีเซียวซึ่งอยู่ด้านข้างยืนยัน

"จ้าวคงคาจ้าวปีศาจก่อเภทภัยในกว่างหลิงสองร้อยกว่าปี บำเพ็ญเนิ่นนานถึงขนาดนี้ ศึกษาวิชาหลอมทาสมารก็ไม่แปลก" ฉินอวิ๋นกล่าว

เจ้าเมืองขมวดคิ้ว สีหน้าหนักอึ้ง "หากเป็นเช่นนี้ก็ลำบากแล้ว เมื่อก่อนแม้พวกมันโหดทมิฬหินชาติ แต่ก็กลัวตาย! ให้พวกมันไปตายเปล่าพวกมันย่อมทรยศจ้าวคงคาจ้าวปีศาจ แต่ทาสมารไม่กลัวตายแม้แต่น้อย ภายภาคหน้าลำบากยุ่งยากแล้ว ไม่แน่ที่มาลอบสังหารข้าจะยิ่งมากขึ้น"

สีหน้าเวินชงเครียดขมึง เขาเป็นถึงบุตรชายเจ้าเมือง

"ไม่เพียงเท่านี้ คราวนี้คุณชายฉินและอีเซียวล้วนลงมือ จ้าวคงคาเกรงว่าคงทราบข่าวอย่างรวดเร็ว เกรงจะพานโกรธทั้งสองคน" เจ้าเมืองเอ่ยอย่างกังวล

"ข้ามาที่นี่ตามลำพัง ปีศาจเหล่านั้นทำอันใดข้ามิได้" อีเซียวยิ้มบาง

ฉินอวิ๋นกลับนิ่วหน้า "ใต้เท้าเจ้าเมือง ปรกติข้าอยู่ในจวน ไม่เคยเกรงกลัวปีศาจทาสมารโจมตี เกรงเพียงยามที่ข้าไม่อยู่ภายในจวน"

"เช่นนี้ ข้าจัดหน้าไม้กำจัดปีศาจยี่สิบชุด หน้าไม้ไล่กวดดาวหนึ่งชุดส่งไปยังจวนสกุลฉิน" เจ้าเมืองครุ่นคิดก่อนสั่งการ

"ขอบคุณใต้เท้าเจ้าเมือง" ฉินอวิ๋นเอ่ยขอบคุณ บิดาเป็นมือปราบเหรียญเงิน เดิมทีภายในจวนสกุลฉินมีผู้คุ้มกันมีบ่าวไพร่เป็นกอง หน้าไม้คันธนูยามปรกติไม่พร่อง หน้าไม้กำจัดปีศาจก็มีสามชุด บัดนี้เพิ่มขึ้นมาอีกยี่สิบชุด อีกทั้งยังมีหน้าไม้ไล่กวดดาวที่มีค่าราคาแพง หน้าไม้ไล่กวดดาวที่ข่มขวัญยอดฝีมือระดับฉินอวิ๋นได้ ฉูยงหัวหน้าปีศาจหากถูกยิงเข้าจุดสำคัญก็อาสัญดับสิ้นคาที่

สำหรับฉินอวิ๋น หากถูกระดมยิงด้วยหน้าไม้ไล่กวดดาวเป็นร้อย เขาคงได้แต่หลบหนีสุดชีวิต จะรอดหรือไม่ก็อีกเรื่อง กระนั้นหน้าไม้ธรรมดาเพียงแปดตัวสิบตัวเขาย่อมไม่ใส่ใจ

สำหรับทาสมารนั้น ฉินอวิ๋นกลับไม่เป็นกังวล

ประการแรก พวกมันไม่พาลหาเรื่องมาถึงเขาง่ายๆ

ประการที่สอง หลอมทาสมารออกมานั้นไม่ง่าย ต้องใช้ชีวิตของปีศาจมาหลอมสร้างต่อให้เป็นจ้าวคงคาก็ต้องหาเหตุผลมาจับกุมคร่าชีวิตปีศาจตัวจ้อย หากหลอมสร้างครั้งมโหฬาร เกรงเพียงปีศาจคงลอบหลบหนีหรือก่อการล้มล้าง อีกทั้งหลอมสร้างทาสมารยังต้องใช้เงินทองจำนวนมหาศาล! หลอมทาสมารออกมาสักตนมีค่าใช้จ่ายไม่น้อยไปกว่าหลอมยาวิเศษอาวุธวิเศษ ที่สำคัญก็คือ...กว่าจะหลอมทาสมารออกมาได้สักตนต้องล้มเหลวไม่รู้กี่ครั้งต่อกี่ครั้ง จ้าวคงคาเพิ่งเริ่มหลอมสร้าง ประสบการณ์ยังไม่เพียงพอ สิบปีศาจหลอมออกมาเป็นทาสมารหนึ่งตนก็นับว่าไม่เลวแล้ว

"ใต้เท้าฉินก็เป็นมือปราบเหรียญเงินของกว่างหลิง คุณชายฉินก็สร้างคุณงามความชอบครั้งใหญ่ให้ราชสำนัก จัดส่งหน้าไม้ให้มากสักหน่อยก็สมควร" เจ้าเมืองกล่าวยิ้มๆ

"วันนี้อีเซียวก็มาแล้ว เช่นนั้นพวกเราไปจวนเจ้าเมืองพร้อมกัน ยังมีผู้ร่วมทางคนที่สาม ข้าให้เขามาตอนนี้ เขาเป็นคนกว่างหลิง คอยอยู่ในเมืองแต่แรกแล้ว พวกท่านทั้งสามอยู่ร่วมสนทนากัน ต่อไปจะได้ร่วมมือกันได้ดีขึ้น" เจ้าเมืองบอกกล่าว

ฉินอวิ๋นและอีเซียวต่างพยักหน้า

เจ้าเมืองพาฉินอวิ๋น อีเซียวและทุกคนกลับถึงจวนเจ้าเมือง ส่งคน

ไปเชิญ "เจี่ยไหวเหริน" ผู้ร่วมทางอีกท่านมา

เพิ่งกลับมา นั่งก้นยังไม่ทันร้อนในห้องตำรา เสียงเวินชงก็ดังขึ้น

"ท่านพ่อ ท่านพ่อ" เวินชงรีบเร่งมายังห้องตำรา

"เรื่องใด ไฉนแตกตื่นลนลาน" เจ้าเมืองวางจอกชาลง ขมวดคิ้วตะเบ็งถาม

เวินชงรีบตอบ "เมื่อครู่ผู้อาวุโสจางส่งข่าวมา ในนั้นว่า ผู้บำเพ็ญตบะที่ต้องใช้น้ำอมฤตมรกตเย็นมีน้อยนัก ดังนั้นบนเขาหลิงเป่ามีเก็บไว้น้อยมาก เขาไม่อาจนำสิบจินจากในสำนักมาในคราวเดียว ขอร้องท่านช่วยยืดระยะเวลาเป็นครึ่งปี"

เขาหลิงเป่าหนึ่งในสามดินแดนศักดิ์สิทธิ์แห่งเต๋า และเป็นดินแดนศักดิ์สิทธิ์เก่าแก่โบราณ

"สารอยู่ที่นี่" เวินชงมอบสารให้เจ้าเมือง

เจ้าเมืองรับไปกวาดตาอ่านเร็วรี่

"นำมามิได้? หากจำเป็นต้องนานครึ่งปี ข้ายังหาเขาไปไยกัน" ใบหน้าสงบราบเรียบแต่เดิมของเจ้าเมืองเริ่มเหยเก "ผีเฒ่าจางได้ผลประโยชน์จากข้าไปมากมายเท่าใดแล้ว ตอนนี้ให้ช่วยเป็นธุระ กลับดึงเรื่องชักช้าร่ำไร! เขาหลิงเป่าเป็นหนึ่งในสามแดนศักดิ์สิทธิ์แห่งเต๋า ยิ่งเป็นสถานที่เก่าแก่ที่สุดในบรรดานั้น จะเก็บสะสมน้ำอมฤตมรกตเย็นไว้น้อยได้อย่างไร เขาเพียงรังเกียจว่ายุ่งยากลำบาก!"

"เจ้ารีบเขียนสาร กล่าวว่าภายในหนึ่งเดือนอย่างน้อยต้องรวบรวมให้ครบหกจิน ที่เหลือจำเป็นต้องรวบรวมให้ครบภายในสองเดือน! รวบรวมไม่ครบ ภายภาคหน้าอย่าได้มาพบข้าอีก! ไม่ดีกว่า ข้าเขียนเอง"

หลังจากอายุมากขึ้นแล้ว หลายเรื่องล้วนให้เวินชงบุตรชายจัดการ อย่างมากเพียงลงนามประทับตราด้วยตัวเองตอนท้ายเท่านั้น

"ท่านพ่อ ไม่ไว้หน้าเขาหรือ" เวินชงออกจะลังเล

"แค่เขตขั้นก่อนนภาแดนโอสถอนัตตาเท่านั้น ข้ายังต้องกลัวเขา? เพียงแต่เขาเป็นศิษย์ของเขาหลิงเป่า จึงไว้หน้าเขามาโดยตลอด" ในดวงตาเจ้าเมืองเต็มไปด้วยความดุร้าย "อายุขัยข้าเหลือไม่เท่าไร คราวนี้ผลหยกเย็นพันปีนั่น ข้าจำต้องครอบครองให้ได้!"

เจ้าเมืองมองเวินชง "ลูกชง หากข้ายืดอายุขัยได้อีกยี่สิบปี ตำแหน่งขุนนางยังเลื่อนขึ้นไปได้เรื่อยๆ สั่งสมให้แก่เชื้อสายพวกเรา ให้เจ้าและพี่น้องเจ้าได้"

"ลูกเข้าใจ" เวินชงรับคำ

"ผีเฒ่าจาง กินของข้าใช้ของข้า ไม่ทำเรื่องดีให้ข้า หึๆ ปรกติวางโตอวดโอ่ต่อหน้าข้า คราวนี้ทำได้ไม่ดี อย่าโทษข้าไม่ปรานี! ที่กินใช้ของข้าเข้าไปก่อนหน้าจะให้สำรอกออกมาให้สิ้น!" แววตาเต็มไปด้วยแววดุร้าย เพื่ออายุขัยยี่สิบปี หน้าไหนกล้าขัดขวาง ก็เอาชีวิตมัน!

เจ้าเมืองนั่งลงเขียนสารด้วยตนเอง ความโกรธแค้นเคืองขุ่นสาดกระหน่ำซัดใส่ตัวอักษรในสาร

เวินชงยืนมองด้านข้างจนอดกล่าวมิได้ "ท่านพ่อ ต่อให้มอบน้ำอมฤตมรกตเย็นนี้แก่ฉินอวิ๋นช้าไปสามเดือนห้าเดือน ทั้งครอบครัวเขาอยู่ในเมืองกว่างหลิง คิดว่าเขาไม่กล้าแชเชือน"

"ฮึ เจ้าจะไปเข้าใจอันใด" เจ้าเมืองเอ่ยเสียงเย็นเฉียบ "เขาทุ่มเทสุดกำลังหรือไม่ ผิวเผินยังมองไม่ออก! ยิ่งกว่านั้นผู้บำเพ็ญตบะบางคนจิตใจคับแคบเย็นชา ละทิ้งภรรยาบิดามารดรมุ่งหวังบำเพ็ญตบะแสวงหาอายุวัฒนะมีมากมายถมเถ ถึงขั้นข้าเคยได้ฟังว่ามีผู้วิปลาสบำเพ็ญตบะสังหารญาติมิตรทุกคนเพื่อสะบั้นตัดขาดความเกี่ยวดองพัวพันทั้งสิ้น"

"ก่อนออกเดินทางไปเขาชางหยา ข้าต้องมอบน้ำอมฤตมรกตเย็น

ให้เขาจำนวนหนึ่งก่อน! รับสิ่งของของข้าแล้ว เอ่ยตามหลักของผู้บำเพ็ญตบะ นี่คือผูกเหตุต้นผลกรรม! เขาถือกำเนิดจากพรรคใหญ่ ยิ่งเคยผ่านด่านชายแดนทางเหนือ รู้จักมักจี่ผู้บำเพ็ญตบะมากมี ย่อมล่วงรู้ว่าเหตุต้นผลกรรมเกี่ยวพันใหญ่หลวง ได้รับผลดี จำต้องทุ่มเทสุดกำลัง มิเช่นนั้นเหตุต้นผลกรรมพันพัว หนทางบำเพ็ญตบะภายหน้าจักพานพบอุปสรรคถึงขั้นผจญเคราะห์กรรมมากมาย"

เวินชงกระจ่างแจ้ง "ท่านพ่อปราดเปรื่อง"

"รีบไป ส่งสารของข้าไปทันที" เจ้าเมืองยื่นสารที่เขียนแล้วเสร็จให้บุตรชาย

เวินชงรับไป พยักหน้า "ขอเพียงผีเฒ่าจางไม่คิดฉีกหน้าท่านพ่อ ย่อมต้องปฏิบัติแต่โดยดี"

"ระหว่างข้ากับเขา ส่วนมากเป็นเขาขอร้องข้า" เจ้าเมืองเอ่ยเสียงราบเรียบ "คิดว่าสิ่งของสกุลเวินของข้ารับไปได้ง่ายดายหรือ หึๆ"

"ข้าไปส่งตอนนี้"

เวินชงรีบนำสารออกไป

ใต้เท้าเจ้าเมืองมองบุตรชายจากไป สายตาสาดประกายเย็นเยียบ "แย่งชิงผลไม้ทิพย์ครานี้ ข้าไม่ยอมให้ผิดพลาดเด็ดขาด!"

ผลหยกเย็นพันปีนี้เกี่ยวพันถึงอายุขัยยี่สิบปีของเขาทีเดียว!

ตอนที่ 24
ความปรารถนาของเจี่ยไหวเหริน

ภายในหมู่เรือนอันวิจิตรหลังหนึ่งในเมืองกว่างหลิง เป็นที่พักอาศัยชั่วคราวของเจี่ยไหวเหรินผู้ร่วมทางคนที่สาม ใต้เท้าเจ้าเมืองจัดคนรับใช้ผู้คุ้มกันตลอดจนสาวงามสองสามนางไว้คอยปรนนิบัติ

"คนสวย อย่าวิ่งหนี ข้าจะจับพวกเจ้าให้ได้"

"คุณชาย ข้าอยู่ตรงนี้"

สตรีหลายนางบ้างยอบตัวที่ข้างแปลงดอกไม้ บ้างหลบหลังภูผาจำลอง ต่างตะโกนเรียก "คุณชาย คุณชาย..."

ส่วนบุรุษหนุ่มหน้าตาซีดเซียว ดวงตาปิดคลุมด้วยผ้า ยื่นมือออกไปควานหาเปะปะ "อยู่นี่ อยู่นี่ ข้ารู้แล้ว อยู่ตรงนี้! ฮ่าๆ ข้าจับได้แล้ว" บุรุษหนุ่มคว้าสตรีนางหนึ่งไว้ในคราวเดียว ก่อนกระชากผ้าปิดตาลงมอง สตรีอวบอิ่มในอ้อมกอด ยิ้มเอ่ยว่า "เยี่ยเยี่ยน้อย เพียงกอดก็รู้ว่าเป็นเจ้า หึๆๆ เจ้าแพ้แล้ว สมควรรู้ว่าจะปรนนิบัติคุณชายของเจ้าอย่างไรกระมัง"

"คุณชายรังแกข้าเรื่อยเชียว" นางเอ่ยเสียงกระเง้ากระงอด

"ถูกต้อง ข้าชอบ *'รังแก'* เจ้า" บุรุษหนุ่มหัวร่อหึๆ พลางจุมพิตหนึ่งฟอด

"ไหวเหริน" เสียงอ่อนโยนแว่วดังจากภายนอก ชายชราผอมซูบปรากฏกายหน้าประตูสวนบุปผา

"ผู้เฒ่าเฉียน" สตรีนางอื่นๆ ต่างคารวะอย่างว่าง่าย ไม่กล้าหายใจเสียงดัง

บุรุษหนุ่มยังกกกอดสาวงาม ยิ้มเอ่ยว่า "ท่านอาเฉียน ธุระใด"

ชายชราผอมซูบยิ้มตอบว่า "ใต้เท้าเจ้าเมืองเรียกพบท่าน กล่าวว่าผู้ร่วมทางอีกสองท่านมาถึงแล้ว ให้ทุกคนไปพบหน้า"

"ใต้เท้าเจ้าเมือง?" บุรุษหนุ่มตะลึงงัน คลายสตรีในอ้อมกอดทันทีกำชับว่า "พวกเจ้าออกไปเถอะ"

"เจ้าค่ะ คุณชาย" พวกนางต่างรับคำพร้อมเพรียง จากนั้นรีบถอยออกไป

บุรุษหนุ่มมองเงาหลังของพวกนาง หัวร่อหึๆ กล่าวว่า "สาวงามสองสามคนที่ใต้เท้าเจ้าเมืองหามาปรนนิบัติข้าช่างไม่เลวโดยแท้ เทียบกับบรรดาอนุของข้ายังนับว่าสูงขั้นกว่า ไม่เสียแรงเป็นใต้เท้าเจ้าเมืองอำนาจบารมีสูงนัก"

"ไหวเหริน รีบเตรียมตัวเดินทาง" ชายชราเอ่ยเร่ง

"รู้แล้ว" บุรุษหนุ่มหมุนตัวเข้าไปภายในห้อง

ภายในห้องมืดครึ้ม

มีโต๊ะบูชาตัวหนึ่ง บนโต๊ะกลับจัดวางดาบโค้งเล่มหนึ่ง ตัวดาบวางบนถาดกลม ภายในถาดล้วนเป็นโลหิตขุ่นคลั่ก น้ำเลือดข้นเข้มกำลังแทรกซึมเข้าสู่ดาบโค้งอย่างช้าๆ ปรากฏลวดลายสีโลหิตถี่ยิบชั้นหนึ่งบน

ผิวดาบ

"ลูกรัก มาๆๆ" บุรุษหนุ่มยิ้มพลางกระทำมุทรา

ดาบโค้งลอยขึ้น หมุนคว้างลอยเข้าสู่ฝักดาบที่แขวนตรงบั้นเอวชายหนุ่ม

จากนั้นบุรุษหนุ่มยกฝามาปิดบนถาดกลมที่บรรจุโลหิตขุ่นข้นใบนั้น

"ไหวเหริน พึ่งพาประโยชน์จากอาวุธวิเศษ ถึงอย่างไรก็มิใช่หนทางที่ถูกต้อง" ชายชราซูบผอมเห็นสภาพการณ์แล้วขมวดคิ้ว เอ่ยเตือน "ท่านยังคงมุ่งมั่นบำเพ็ญพรต ศึกษาวิชายันต์ เพื่อสร้างรากฐานให้มั่นคงแข็งแกร่ง ภายภาคหน้าถึงมีหวังสู่เขตขั้นก่อนนภา"

"รู้แล้ว รู้แล้ว ท่านอาเฉียน" บุรุษหนุ่มเอ่ยยิ้มๆ "บำเพ็ญพรตเร่งร้อนมิได้ ผู้บำเพ็ญตบะมากเท่าใดไม่อาจถึงเขตขั้นก่อนนภา บางคนอายุเจ็ดแปดสิบถึงเข้าสู่เขตขั้นก่อนนภาแดนโอสถอนัตตา ข้าเพิ่งสามสิบหก แม้ยังหนุ่มแน่น แต่ศาสตร์คาถาวิชายันต์คิดยกระดับต้องรอเมื่อใดกัน อาวุธวิเศษสักเล่มถึงช่วยได้มาก...ไปเถอะ ไปจวนเจ้าเมือง ใต้เท้าเจ้าเมืองรออยู่" เจี่ยไหวเหรินเอ่ย "รอกลับจากเขาชางหยา มี *'โลหิตร้อยพิษ'* อานุภาพของอาวุธวิเศษยังเพิ่มขึ้นได้อีก"

ชายชราลอบส่ายหน้า ติดตามเจี่ยไหวเหรินออกจากลานบ้าน มุ่งหน้าไปจวนเจ้าเมือง

ลานตึกสุขสงบในจวนเจ้าเมือง

ฉินอวิ๋นและอีเซียวนั่งล้อมโต๊ะศิลาสนทนาเรื่องบำเพ็ญพรตบำเพ็ญตบะ

"พี่ฉิน" อีเซียวเปลี่ยนหัวข้อ เอ่ยเสียงเบา "มีเรื่องหนึ่ง ข้ายังคงขอเตือนพี่ฉิน"

"แม่นางอีโปรดกล่าว" ฉินอวิ๋นบอก

"ท่านลุงเวินขอให้พวกเราไปเขาชางหยา ช่วยเด็ดผลหยกเย็นพันปีให้ในครานี้" อีเซียวเอ่ยขึ้น "แท้จริงแล้วเป็นเขาบริโภคเอง! เนื่องเพราะอายุขัยของเขาเหลือไม่กี่ปี ต้องอาศัยผลหยกเย็นพันปีมายืดอายุขัย"

ฉินอวิ๋นพยักหน้าเล็กน้อย

"พี่ฉินสมควรเข้าใจความหมายของข้า! ท่านลุงเวินเพื่อเอาชีวิตรอด หากคราวนี้พวกเราล้มเหลว แม้ติดขัดที่พี่ฉินเป็นศิษย์ของสำนักใหญ่ ไม่กล้าลงมือ แต่คงเคืองขุ่น วันเวลาของสกุลฉินในเมืองกว่างหลิงเกรงว่าจะยากผ่านพ้น" อีเซียวอธิบาย

ฉินอวิ๋นตรึกตรองเงียบๆ

ศิษย์สำนักใหญ่?

หลายคนคาดเดาว่าเขาเป็นศิษย์สำนักใหญ่ เนื่องเพราะการสืบทอดวิชาเซียนกระบี่เป็นการสืบทอดชั้นยอดอย่างแท้จริง บัดนี้มีเพียงกลุ่มอำนาจอิทธิพลไม่กี่แห่งยังคงสืบสานอย่างเช่นเขาหลิงเป่าแดนศักดิ์สิทธิ์เก่าแก่โบราณที่สุดแห่งเต๋ายังมีการถ่ายทอดวิชาเซียนกระบี่ *'หอกระบี่'* สำนักฝึกปรืออันดับหนึ่งแห่งสู่โจวหนึ่งในสิบเก้ามณฑล อีกทั้งเป็นสำนักเซียนกระบี่สุดยอดระบือชื่อที่สุดก็ยังมีการสืบทอด

บังเกิดศิษย์เซียนกระบี่สักคนนั้นยากยิ่ง พิชิตประตูเซียนยากนัก

ฉินอวิ๋น เซียนกระบี่ไร้สังกัด ยากพบเห็นในรอบร้อยปีโดยแท้

ทว่าผู้อื่นคาดเดาว่าเขาเป็นศิษย์สำนักใหญ่ ฉินอวิ๋นก็ไม่พูดมาก เนื่องเพราะฐานะศิษย์สำนักใหญ่นำพาข้อดีมาให้มากมายอย่างแท้จริง อย่างเช่นคราวนี้ เพียงพอข่มขวัญใต้เท้าเจ้าเมือง

"ข้าเห็นใต้เท้าเจ้าเมืองครั้งแรก ก็มองออกว่าอายุขัยเขาเหลือไม่มาก" ฉินอวิ๋นบอก "ทั้งขอให้ข้าไปเด็ดผลหยกเย็นพันปี ย่อมเดาออกว่า

เพื่อยืดอายุขัย รู้ดีว่าเรื่องนี้ไม่ง่าย แต่ตอนนั้นข้าจนหนทางปฏิเสธ หากปฏิเสธ เกรงเพียงสร้างความเกลียดชังให้ใต้เท้าเจ้าเมือง”

อีเซียวพอได้ฟังก็พยักหน้า

“ดังนั้นข้าจึงขอสิ่งแลกเปลี่ยน ทั้งกล่าวกระจ่างแล้ว ก่อนออกเดินทางไปเขาชางหยาจำเป็นต้องมอบให้ข้าส่วนหนึ่งก่อน” ฉินอวิ๋นเล่า “ผูกเหตุต้นผลกรรมนี้ ข้าย่อมทุ่มเทสุดกำลัง”

“ท่านลุงเวินมีบุญคุณช่วยชีวิตบิดาข้า ข้าครั้งนี้ก็เพื่อตอบแทนบุญคุณ” อีเซียวส่ายหน้า “เรื่องระดับชั้นนี้ยากดำเนินการ ทำการสำเร็จย่อมดี กระทำบกพร่องกลายเป็นผูกความแค้น”

“ถึงตอนนั้นยังคงต้องให้แม่นางอีช่วยเหลือ” ฉินอวิ๋นบอก

“ไปเขาชางหยาคราวนี้ หลักๆ ยังคงต้องพึ่งพาท่านข้า” อีเซียวเอ่ยขึ้น “พลังฝีมือของผู้ร่วมทางคนที่สามธรรมดาสามัญนัก มีเพียงสมุนภูตของเขาพอมีประโยชน์บ้าง”

ฉินอวิ๋นพยักหน้า เขาเองก็ล่วงรู้เรื่องนี้

“ฮ่าๆ...” เสียงหัวร่อพลันแว่วดังจากภายนอก เป็นเสียงหัวร่อของคุณชายเวินชงนั่นเอง

เวินชงหัวร่อร่าเดินเข้ามา ด้านหลังตามติดมาด้วยบุรุษหนุ่มสีหน้าซีดเซียวและชายชราร่างซูบผอม

“ผู้ร่วมทางไปเขาชางหยาท่านที่สามก็มาแล้ว” เวินชงยิ้มบอกมาแต่ไกล

หลังเจี่ยไหวเหรินเข้ามาแล้วก็กวาดตามอง แต่เมื่อเห็นอีเซียว สองตาก็สว่างวาบทันที

สตรีงดงามยิ่งนัก!

สำหรับฉินอวิ๋นแล้ว รูปโฉมของอีเซียวจัดอยู่ในสามลำดับแรกของ

บรรดาสตรีที่เขาเคยพบเห็นเมื่อครั้งตระเวนท่องหล้า ผนวกกับกลิ่นอายของผู้บำเพ็ญพรต ไม่ต้องสงสัยว่าย่อมเป็นสาวงามรูปโฉมดึงดูดสูงสุด ส่วนเจี่ยไหวเหรินผู้นี้ เอ่ยถึงประสบการณ์ย่อมด้อยกว่าฉินอวิ๋นมากนัก ที่พบเห็นมาส่วนมากเป็นเพียงนารีดาษดื่นสามัญ สตรีบำเพ็ญพรตที่แท้ถึงบัดนี้เพิ่งเคยพบเพียงสองท่าน ต่างอายุมากแล้ว ดังนั้นอีเซียวสำหรับเขาแล้วเปี่ยมพลังสะท้านสะเทือนยิ่งกว่ามาก ยิ่งกว่านั้นเขายังเป็นหมาป่าหิวโหยในราคะ

'สาวงาม สาวงาม ช่างเป็นสาวงามยากพบเห็นโดยแท้' เจี่ยไหวเหรินสะท้านหวั่นไหวในใจ รอยยิ้มบนใบหน้ายิ่งเปล่งประกาย

"พวกท่านสนทนากัน ข้าปุถุชนสามัญไม่ขวางหูขวางตาเรื่องของผู้บำเพ็ญตบะแล้ว" เวินชงยิ้มพลางจากไปทันที

"สหายธรรมทั้งสอง" เจี่ยไหวเหรินเดินเข้ามา ยิ้มพลางเอ่ยว่า "ผู้น้อยเจี่ยไหวเหริน ไปเขาชางหยาครานี้ ต้องบุกรังปีศาจพร้อมทั้งสองท่านแล้ว"

"สหายธรรมเจี่ยเชิญนั่ง ด้านข้างผู้นี้คือ..." ฉินอวิ๋นมองไปทางชายชราซูบผอมข้างเจี่ยไหวเหริน

ชายชรารีบค้อมกายคารวะ "ผู้ชราเป็นเพียงภูตตนเล็กๆ มีนามสามัญว่าเฉียนเป่า ฟังคำกำชับของคุณชายบ้านข้าเท่านั้น"

"เฉียนเป่า?" อีเซียวได้ฟังแล้วมุมปากอดปรากฏรอยยิ้มมิได้

ฉินอวิ๋นฟังเข้าใจความนัยทันที

เฉียนเป่า? มิใช่ออกเสียงคล้าย**เฉียนเปา*** หรอกหรือ

"นี่เป็นชื่อที่บิดาข้าเมื่อยังมีชีวิตอยู่ตั้งให้ท่านอาเฉียน" เจี่ยไหวเหรินยิ้มตอบ

---

* เฉียนเป่าแปลว่าเงินทองทรัพย์สมบัติมีค่า เฉียนเปาแปลว่ากระเป๋าเงิน ทั้งสองคำออกเสียงคล้ายกัน

"ผู้เฒ่าเฉียนก็เชิญนั่ง" อีเซียวเอ่ยปาก "คราวนี้ก็จำเป็นให้ท่านผู้เฒ่าออกแรง"

'เสียงไพเราะนัก' เจี่ยไหวเหรินได้ฟังแล้วก็อุทานชื่นชมในใจ

"ข้าออกแรงได้ ย่อมเป็นเกียรติของข้า" ชายชรานั่งลงอย่างสงบเสงี่ยม ในฐานะภูตปีศาจอยู่ท่ามกลางผู้บำเพ็ญตบะเผ่ามนุษย์ย่อมเจียมเนื้อเจียมตน

เจี่ยไหวเหรินเป็นฝ่ายกุลีกุจอเอ่ยขึ้น "ทุกท่าน ไปเขาชางหยาคราวนี้อันตรายมากมาย บนเขาเต็มไปด้วยปีศาจ พวกเราคิดเด็ดผลไม้ทิพย์ ย่อมต้องร่วมแรงร่วมใจ ตอนนี้ต้องทำความรู้จักให้มาก เพื่อความร่วมมือที่ดีขึ้น ขอสอบถามสหายธรรมท่านนี้ ชื่อเสียงเรียงไร ชำนาญวิธีการใด" เขาหันมาถามอีเซียว

อีเซียวขมวดคิ้วเล็กน้อย แต่ยังคงตอบว่า "ข้าแซ่อี ชำนาญวิชาอสนี วิชาอสนีปัญจธาตุ!"

"วิชาอสนีปัญจธาตุ?" ฉินอวิ๋นก็ตื่นตะลึง

วิชาอสนีปัญจธาตุเป็นวิชาอสนีขั้นสูง ทองไม้น้ำไฟดินห้าธาตุส่งเสริมประกอบกัน ทรงพลานุภาพน่าอัศจรรย์! สืบทอดวิชาอสนีปัญจธาตุย่อมเป็นสำนักพรรคใหญ่ โดยเฉพาะอย่างยิ่งฉินอวิ๋นรู้จักผู้บำเพ็ญตบะมากมี ดังนั้นจึงล่วงรู้ว่าวิชานี้เป็นพื้นฐานแห่ง *'วิชาอสนีเสินเซียว'* วิชาอสนีอันดับหนึ่งแห่งแวดวงบำเพ็ญตบะ

เจี่ยไหวเหรินร่างสั่นสะท้าน อุทานบ้าคลั่งในใจ *'วิชาอสนีปัญจธาตุ? เป็นวิชาอสนีปัญจธาตุ? ย่อมต้องเป็นศิษย์ยอดสำนักใหญ่ ถึงขั้นศิษย์สำนักดินแดนศักดิ์สิทธิ์แห่งเต๋า สตรีสหายธรรมเช่นนี้ หากจับเป็นคู่บำเพ็ญมรรคากับข้า ข้าเจี่ยไหวเหรินคงมีความหวังเข้าเขตขั้นก่อนนภาแล้ว!'*

ไม่ว่าความงามหรือประวัติภูมิหลัง ล้วนทำให้เจี่ยไหวเหรินมุ่งมาดปรารถนาเต็มหัวใจ

ตอนที่ 25 ท่านอาเฉียนสมุนภูต

“แม่นางอีร้ายกาจยิ่งนัก อายุยังเยาว์ก็สำเร็จวิชาอสนีปัญจธาตุ” เจี่ยไหวเหรินรีบเอ่ยเยินยอ “สหายธรรมฉินท่านนี้เล่า หลายวันก่อนข้าได้ยินว่ามีสหายธรรมท่านหนึ่งนามว่าฉินอวิ๋นช่วยออกหน้าให้ธุลีหมอกนางคณิกาเลื่องชื่อ เป็นท่านใช่หรือไม่”

“เป็นข้า สหายธรรมเจี่ยการข่าวฉับไว” ฉินอวิ๋นตอบ

“ธุลีหมอกไม่สามัญอย่างแท้จริง ยอดกวีอวี๋ไป๋ถึงขั้นรจนาโศลกธุลีหมอกให้ มิน่าทำให้สหายธรรมฉินผู้บำเพ็ญตบะชั้นนี้จิตใจหวั่นไหว” เจี่ยไหวเหรินยิ้มในหน้า

“นางเป็นน้องสาวข้า” ฉินอวิ๋นบอก

“นางคณิกาลือชื่อเป็นน้องสาวท่าน?” เจี่ยไหวเหรินประหลาดใจ

ฉินอวิ๋นนิ่วหน้า เหลือบมองอีเซียวที่อยู่ด้านข้าง เข้าใจเจตนาของเจี่ยไหวเหริน จึงพยักหน้าเอ่ยว่า “เป็นน้องสาวข้า อย่างไรหรือ มีอันใดหรือไม่”

"ไม่มี ไม่มี เพียงแต่สงสัยใคร่รู้" เจี่ยไหวเหรินรีบบอก "แม่นางอี ชำนาญวิชาอสนีปัญจธาตุ มิทราบสหายธรรมฉินเล่า"

"วิชากระบี่" ฉินอวิ๋นคร้านจะพูดมาก

สามผู้ร่วมทาง เจี่ยไหวเหรินผู้นี้ไม่คู่ควรให้เอ่ยถึงที่สุด มีสมุนภูตของเขาพอเป็นประโยชน์ได้บ้าง

"อ้อ? วิชากระบี่?" ในใจเจี่ยไหวเหรินยิ่งไม่ให้ราคา เนื่องเพราะโดยทั่วไปพวกที่ยังไม่พิชิตประตูเซียนล้วนใช้กระบี่ต่อสู้ ทันทีที่พิชิตประตูเซียน ล้วนฝึกวิชาบำเพ็ญตบะอย่างเช่นศาสตร์อาคมวิชายันต์ หรือไม่ย่อมหาวิธีให้ได้มาซึ่งอาวุธวิเศษ เช่นฆ่าสังหารระยะประชิดต่อไปมีน้อยเสียยิ่งกว่าน้อย

"สหายธรรมเจี่ยเล่า" อีเซียวกลับถามขึ้น

มุมปากเจี่ยไหวเหรินเชิดขึ้นเล็กน้อย พลางกระทำมุทรา ดาบโค้งที่บั้นเอวก็ลอยออกมา ปรากฏอยู่ตรงหน้า บนคมดาบของดาบโค้งปรากฏแสงเขียวรุบหรู่ เจี่ยไหวเหรินยิ้มกล่าวว่า "นี่คืออาวุธวิเศษที่ข้าได้มาโดยบังเอิญ ข้ายังใช้วิธีหลอมบูชาด้วยมนตร์ดำ ปีศาจทั่วไปเพียงถูกกรีดผิวหนัง ล้วนตายเพราะพิษในชั่วพริบตา"

"ไสยเวท?" อีเซียวตะลึง

ปัจจุบันนี้สำนักเต๋าสำนักพุทธเป็นสำนักแท้ สายไสยเวทเสื่อมโทรมไปแต่แรกแล้ว แต่ยังพอเสาะหาวิชาบางอย่างได้ในสำนักพุทธเต๋า ไสยเวทยากต่อกรอย่างแท้จริง

อีเซียวประหลาดใจยิ่ง เดิมทีนางดูแคลนเจี่ยไหวเหรินผู้นี้ บัดนี้ดูท่า ยังพอมีเล่ห์เหลี่ยมลูกไม้บ้าง

"ท่านอาเฉียนเป็นคนเก่าแก่ของครอบครัวข้า" เจี่ยไหวเหรินเอ่ยอย่างมั่นอกมั่นใจ "ในรัศมีสิบลี้ ขอเพียงมีกระแสปราณชีวิต ล้วนไม่อาจ

หลบซ่อนการตรวจสอบของท่านอาเฉียน ส่วนเรื่องพลังฝีมือ อย่าได้มองว่าจ้าวคงคามีสมุนระดับหัวหน้าสิบเก้าตน แต่ไม่มีสักตนเทียบเท่าท่านอาเฉียนได้"

"ก็แค่จมูกฉับไว ดมกลิ่นกระแสปราณชีวิตได้เท่านั้น" ชายชรากล่าวอย่างถ่อมตน

"ไปเขาชางหยาครานี้" อีเซียวเอ่ยขึ้น "ปีศาจมากมาย ต้องพึ่งพาผู้เฒ่าเฉียนสำรวจตรวจจับ พวกเราจะได้หลบเลี่ยงพวกมันได้"

เจี่ยไหวเหรินรีบประสมโรง "ถูกต้อง เขาชางหยาปีศาจมากมี ขอเพียงมีท่านอาเฉียนอยู่ พวกเราเสาะหาลู่ทางได้ง่ายดาย อีกทั้งปีศาจเหล่านั้น โดยทั่วไปแล้วท่านอาเฉียนจัดการได้อยู่หมัด"

ฉินอวิ๋นนั่งอยู่ด้านข้าง ชมมองเจี่ยไหวเหรินผู้นี้อวดโอ่สรรพคุณ ด้วยประสบการณ์ของตน มีเพียงพวกอ่อนด้อยประสบการณ์หรือไม่เคยเผชิญอุปสรรคถึงได้โอ้อวดตื้นเขิน เฉกเช่นอาวุธวิเศษที่เจี่ยไหวเหรินคิดว่าวิเศษวิโส ฉินอวิ๋นยิ่งมิได้เห็นอยู่ในสายตา หนึ่งกระบี่ก็เฉือนฟันเป็นผุยผง! ขอเพียงไม่เข้าขั้นของวิเศษ ต่อให้คุณสมบัติไม่สามัญธรรมดาเพียงใด อย่างมากสามถึงห้ากระบี่ก็สามารถทำลายทิ้งได้

"ใช่ สู่เขตขั้นก่อนนภานั้นไม่ง่ายดาย" เจี่ยไหวเหรินทอดถอนใจอยู่ตรงนั้น "แม้ข้าอายุสิบหกก็พิชิตประตูเซียน แต่บัดนี้ผ่านพ้นไปยี่สิบปียังคงไม่อาจเข้าสู่เขตขั้นก่อนนภา กระทั่งแต่งภรรยาข้ายังมิกล้า มุ่งหวังเพียงฝึกบำเพ็ญ จะได้เข้าสู่เขตขั้นก่อนนภาเร็วสักหน่อย"

"ไม่แต่งภรรยา?" ฉินอวิ๋นที่นั่งอยู่ด้านข้างจงใจเอ่ยขึ้น "สหายธรรมเจี่ยสมควรเป็นสกุลเจี่ยแห่งอำเภอโยวเกาเมืองกว่างหลิงกระมัง นางอนุสามสิบหกคนของสหายธรรมเจี่ย ในเมืองกว่างหลิงของพวกเราค่อนข้างเลื่องลือทีเดียว"

สีหน้าเจี่ยไหวเหรินผกผันเล็กน้อยรีบมองอีเซียวปราดหนึ่ง แล้วยิ้มแหยเอ่ยว่า "ฮ่าๆ พวกนั้นล้วนไม่ควรค่าเอ่ยถึง หลายนางก็ได้บรรดาสหายมอบให้ ไม่อาจไม่รับ ปฏิเสธก็ไม่ไว้หน้าสหาย แท้จริงแล้วหลายนางเพิ่งเคยพบหน้าเพียงครั้งเดียวเท่านั้น ยิ่งกว่านั้นฝึกบำเพ็ญพรตต้องผ่านโลกโลกีย์ นางเหล่านั้นล้วนเป็นชนชั้นปุถุชนสามัญ เกรงว่าหลายสิบปีให้หลัง พวกนางคงกลายเป็นเถ้าธุลี มีเพียงผู้บำเพ็ญพรตเช่นเดียวกับข้าถึงเป็นผู้ร่วมมรรคาเดียวกัน"

ฉินอวิ๋นไม่เอ่ยกล่าวอันใดอีก

เจี่ยไหวเหรินกลับกลัดกลุ้ม 'ฉินอวิ๋นผู้นี้ จงใจทำให้ข้าเสียหน้า'

คืนนั้น ใต้เท้าเจ้าเมืองจัดงานเลี้ยง

หลังงานเลี้ยง เจี่ยไหวเหรินนำเฒ่าเฉียนสมุนภูตกลับมายังที่พัก

เจี่ยไหวเหรินนั่งลงปัดมืออย่างโมโห จอกชากาน้ำบนโต๊ะด้านข้างลอยกระเด็น แตกกระจายเต็มพื้นเสียงดังเพล้ง

"ฉินอวิ๋นตัวดี ทำข้าเสียเรื่อง" ใบหน้าเจี่ยไหวเหรินเต็มไปด้วยความโกรธเกรี้ยว

เฒ่าเฉียนเอ่ยเตือน "ไหวเหริน วันนี้ท่านไม่สมควรทำให้ฉินอวิ๋นผู้นั้นเกลียดชัง ถึงอย่างไรต่อไปยังต้องไปเขาชางหยา ยังต้องช่วยเหลือซึ่งกันและกัน"

"ท่านจะไปรู้อันใด" เจี่ยไหวเหรินหน้านิ่วคิ้วขมวด "แม่นางอีเซียวผู้นี้ถือกำเนิดจากสำนักใหญ่ หากข้าเป็นคู่บำเพ็ญมรรคากับนางได้ ข้าก็จะได้รับประโยชน์โพดผลมากมาย ถึงขั้นมีหวังสู่เขตขั้นก่อนนภา นี่สำหรับข้าแล้ว ถึงเป็นเรื่องสำคัญอันดับหนึ่ง"

"เป็นคู่บำเพ็ญมรรคา?" เฒ่าเฉียนตระหนกประหลาดใจ "เรื่องท่าน

มีอนุสามสิบหกคนล้วนกล่าวออกมาแล้ว ยังคิดเป็นคู่บำเพ็ญมรรคากับแม่นางอีเซียวผู้นั้นอีกหรือ”

“อย่างไรเล่า มิได้หรือ” เจี่ยไหวเหรินยิ้มเยาะ “บรรดาอนุเหล่านั้นล้วนเป็นปุถุชนสามัญ รวมกันแล้วยังไม่เท่าขี้เล็บแม่นางอีเซียว อีกอย่างเป็นแค่อนุ ข้ายังไม่ได้แต่งภรรยาหลวง!”

เจี่ยไหวเหรินดูแคลนสตรีสามัญธรรมดา แต่ไรมาเขามุ่งหวังแต่งสตรีผู้บำเพ็ญพรตมาเป็นภรรยาหลวง

“หากแต่งมาได้ ยิ่งเป็นเรื่องดี” เฒ่าเฉียนพยักหน้าเล็กน้อย “มีส่วนช่วยการบำเพ็ญตบะของท่าน เพียงแต่จะให้นางหวั่นไหวเกรงว่าไม่ง่าย”

“หึๆ ข้ามองออก อายุนางสมควรไม่มาก” เจี่ยไหวเหรินยิ้มหมายมาด “สตรีผู้บำเพ็ญตบะแล้วอย่างไรเล่า อย่างไรก็ยังเป็นสตรี ยิ่งกว่านั้นชีวิตเกินครึ่งล้วนบำเพ็ญตบะ เรื่องบุรุษเกรงว่าคงไม่เข้าใจ ไม่แน่อาจไขว่คว้ามาในเงื้อมมือได้ง่ายกว่า ทันทีที่เข้าสู่เงื้อมมือข้า กลายเป็นคนของข้า หึๆ...”

เฒ่าเฉียนไม่เอ่ยวาจา เนื่องเพราะเรื่องชายหญิงมันเองก็ไม่เข้าใจ

“ข้าสำนักเล็กจ้อย วิชาความรู้หยาบกระด้างตื้นเขิน อย่างมากเข้าเขตขั้นก่อนนภาแดนโอสถอนัตตา กระทั่งวิชาอาคมวิชายันต์มากมายก็ขาดตกบกพร่อง วิชาบูชาด้วยมนตร์ดำก็เป็นท่านได้มาโดยบังเอิญ ก็ยังมีที่ไม่สมบูรณ์” เฒ่าเฉียนตัดพ้อเสียงต่ำ “ขาดตกบกพร่องไม่สมบูรณ์วิชาที่สมบูรณ์พร้อมสักหน่อยก็ไม่ลึกซึ้ง”

วิชา เงินตรา คู่ฝึกและสถานที่

สำนักพรรคเล็กและที่ไร้สังกัด ที่ขาดแคลนที่สุดคือวิชา

“ข้าเองก็กำลังน้อยนิด ไม่อาจเสาะหาวิชาที่ดีกว่านี้” เฒ่าเฉียนทอดถอนใจเสียงเบา

เจี่ยไหวเหรินเห็นดังนั้นก็เอ่ยว่า "ท่านอาเฉียนช่วยข้ามามากแล้ว หากมิใช่ท่านอาเฉียน ข้าเกรงว่าคงไม่อาจศึกษาบำเพ็ญพรต"

"ส่วนแม่นางอีเซียวคงรั้งอยู่ในเมืองกว่างหลิงไม่นาน ช่วงนี้ข้าต้องฉกฉวยโอกาสให้ดี และบัดนี้มีเพียงฉินอวิ๋นเป็นคู่ต่อกรข้า" เจี่ยไหวเหรินยิ้มเยาะ "หึๆ พิชิตประตูเซียนแล้ว ยังรู้จักแค่วิชากระบี่อย่างนั้นหรือ" เจี่ยไหวเหรินออกจะดูหมิ่น

"นายท่าน นายท่าน" เสียงแว่วดังจากภายนอก ผู้คุ้มกันนายหนึ่งเข้ามาอย่างรวดเร็ว

"ว่าอย่างไร เรื่องใดกัน" เจี่ยไหวเหรินขมวดคิ้ว

ผู้คุ้มกันรายงานว่า "นายท่าน วันนี้ท่านมิได้ไปชมดูการคัดเลือกยอดบุปผา ข้าและเสี่ยวลิ่วไปชมดูแล้ว ขณะคัดเลือกยอดบุปผา มีปีศาจสามตนบุกฝ่าเข้ามา"

"ปีศาจสามตน หาเรื่องตายเปล่าหรือ?" เจี่ยไหวเหรินประหลาดใจ "เล่ามาให้ละเอียด"

"พวกเราเห็นถนัดชัดตา ปีศาจสามตนนั้นถูกสายฟ้าสามสายผ่าใส่ตายคาที่ไปหนึ่งตน! จากนั้นบนเรือท่องเที่ยวระดมยิงธนูพร้อมเพรียง ฟังว่าเป็นหน้าไม้กำจัดปีศาจ! ภายใต้หน้าไม้กำจัดปีศาจมากมาย ปีศาจตายไปอีกหนึ่งตน สุดท้ายเล่ากันว่าเป็นปีศาจกระซู่ สูงใหญ่เท่าบ้าน หน้าไม้กำจัดปีศาจยังยิงไม่ทะลุผิวหนังมัน"

"หืม?" เฒ่าเฉียนที่อยู่ด้านข้างประหลาดใจยิ่ง

"ยิงไม่ทะลุผิว? ต้านทานหน้าไม้กำจัดปีศาจ?" เจี่ยไหวเหรินก็ตกตะลึง "จากนั้นเล่า"

"จากนั้นเป็นแสงวาบเหินทะยานมา รวดเร็วยิ่งนัก หนึ่งกระบี่สะบั้นสังหารปีศาจกระซู่ตนนั้น" ผู้คุ้มกันรีบเล่าสืบต่อ "ต่อมาข้าลองสอบถาม

แล้ว ได้ความว่าผู้สังหารปีศาจกระซู่ด้วยกระบี่เดียวก็คือฉินอวิ๋นคุณชายรองแห่งจวนสกุลฉินเมืองกว่างหลิง”

สีหน้าเจี่ยไหวเหรินผกผัน ลำคอเริ่มแห้งผาก “หนึ่งกระบี่สะบั้นสังหาร? ฉินอวิ๋น?”

เฒ่าเฉียนก็ตกตะลึง “หนึ่งกระบี่?”

“ใช่ เพียงหนึ่งกระบี่” ผู้คุ้มกันรีบบอก “อย่าเห็นว่าปีศาจกระซู่นั้นร้ายกาจ หน้าไม้กำจัดปีศาจไม่สะเทือนผิวหนังมัน แต่หนึ่งกระบี่คุณชายรองฉินเฉือนบั้นเอวมันขาดเป็นสองท่อน”

“เจ้าออกไปก่อน” เจี่ยไหวเหรินโบกมือไล่

ผู้คุ้มกันออกจะฉงนสงสัย แต่ยังคงถอยออกไปโดยดี

เจี่ยไหวเหรินจ้องเฒ่าเฉียนที่อยู่ด้านข้าง “ท่านอาเฉียน ท่านเอาชนะคุณชายรองฉินผู้นั้นได้หรือไม่”

“หน้าไม้กำจัดปีศาจยิงไม่ทะลุผิวหนัง ร่างกายของปีศาจกระซู่ตนนั้นแข็งแกร่งไม่เป็นรองข้า” เฒ่าเฉียนขมวดคิ้ว “แน่นอนว่าจุดแข็งของข้ามิใช่สังขารร่างกาย แต่ข้าคาดเดาว่าปีศาจกระซู่ตนนั้นก็มีศักยภาพเท่าหัวหน้าปีศาจ ข้าคิดโจมตีสังหาร เกรงว่าต้องแปดถึงสิบกระบวนท่า! แต่คุณชายรองฉินเพียงกระบี่เดียวเท่านั้น ออกจะคาดคิดไม่ถึง สะบั้นปีศาจรูปร่างใหญ่โตแกร่งกล้าได้ในกระบี่เดียว”

“ท่านอาเฉียนก็ไม่อาจเอาชนะหรือ” เจี่ยไหวเหรินสะท้านวูบ

เขารู้ดีท่านอาเฉียนถึงเป็นที่พึ่งที่สำคัญที่สุดของเขา! ในหมู่ผู้บำเพ็ญตบะ เขาจัดอยู่ในประเภทธรรมดาสามัญ ส่วนท่านอาเฉียนนั้นร้ายกาจมากนัก กระทั่งจ้าวคงคาจ้าวปีศาจยังเคยเชื้อเชิญหลายครั้ง สิบเก้าหัวหน้าปีศาจไม่มีตนใดเทียบเท่าท่านอาเฉียน และเพราะท่านอาเฉียนเขาถึงมีโอกาสก้าวเข้าสู่หนทางแห่งการบำเพ็ญตบะจนถึงขั้นนี้

"ไม่ประมือก็กล่าวได้ยาก ข้าเองไม่มีความมั่นใจสักนิด" เฒ่าเฉียนเอ่ยเตือน "แต่ว่าไหวเหริน คุณชายรองฉินผู้นี้ไม่อาจล่วงเกิน พลังฝีมือของท่านในตอนนี้เกรงว่าไม่อาจต้านเขาได้แม้สักกระบวนท่า ไม่อาจเป็นศัตรู"

"ข้าก็มิได้ตั้งตนเป็นศัตรูกับเขา ไร้แก่ใจจะเป็นศัตรู ต่างเป็นคนกว่างหลิง ไยต้องเป็นศัตรู" เจี่ยไหวเหรินเอ่ยขึ้น "ส่วนแม่นางอีเซียว **นงคราญงามล้ำ บุรุษพร่ำหา*** ข้าเองถวิลด้วยใจจริง ต่างฝ่ายต่างแข่งขันอย่างยุติธรรม!"

เฒ่าเฉียนกลับเอ่ยว่า "ไหวเหริน ไม่แน่ คุณชายฉินมิได้มีใจคิดแข่งขัน"

---

* จาก "กวานจี๋" กวีบทแรกใน "ซือจิง" (ชุมนุมบทกวี) เป็นสำนำขับร้องมาก่อนสมัยราชวงศ์ฉิน ว่า "จวีจิวขับขานกลางลานแม่น้ำนงคราญงามล้ำบุรุษพร่ำหา" (จวีจิวเป็นนกน้ำชนิดหนึ่ง)

ตอนที่ 26 น้ำอมฤตมรกตเย็น

ผ่านไปวันแล้ววันเล่า ใกล้ถึงวันออกเดินทางไปเขาชางหยาขึ้นทุกที

จวนสกุลฉิน

ภายในห้องตำรา ฉินอวิ๋นนั่งเขียนตัวอักษรอยู่ตรงนั้น หนึ่งขีดหนึ่งตวัดเส้นสายโลหะตะขอเงิน แกร่งกร้าวดุจคมกระบี่แฝงเร้น ละมุนดั่งสายหมอกปกคลุมต้นหลิวในเดือนสาม ตัวอักษรยอดเยี่ยมประเสริฐเข้าขั้นลิปิกร จะกล่าวไปเมื่อครั้งยังเยาว์รู้จักหนังสือและฝึกเขียนมาก่อน แต่คัดลอกตัวอักษรมากมาย กลับเขียนได้ย่ำแย่นัก

หลังฝึกปรือกระบี่ถึงขั้นไร้รั่วไหล ควบคุมพละกำลังทุกส่วนในร่างกายได้ ตัวอักษรจึงเขียนได้งามตา น่าเสียดายมีรูปลักษณ์ ทว่าไร้จิตวิญญาณ

นับแต่ตระหนักรู้เจตน์กระบี่หมอกพิรุณ ยามตวัดพู่กัน เจตน์กระบี่นั้นย่อมใช้บนตัวอักษร ฝีมือการเขียนยกระดับพรวดพราด อักษรเปี่ยม

จิตวิญญาณ เรียกได้ว่าเทียบเท่าลิปิกรแล้ว

ฝึกเขียนตัวอักษรนับเป็นวิธีฝึกปรือกระบี่อีกอย่างของฉินอวิ๋น

"เจตน์กระบี่หมอกพิรุณของข้า ออกกระบี่ในชั่วพริบตายังเชื่องช้า เจตน์กระบี่เก็บสภาวะไม่เพียงพอ" ฉินอวิ๋นขมวดคิ้ว ทุกเส้นสายคลับคล้ายร่ายวิชากระบี่แต่ละกระบวนท่า

"คุณชายรอง คุณชายรอง จวนเจ้าเมืองส่งคนมา" คนรับใช้เร่งรุดเข้ามา ร้องเรียกอยู่ด้านนอกห้องตำรา

"จวนเจ้าเมือง?" ฉินอวิ๋นวางพู่กัน ผุดลุกขึ้นเดินออกไปภายนอก

มองเห็นอาคันตุกะอย่างรวดเร็ว

"พี่ฉินอวิ๋น พี่ฉินอวิ๋น เรื่องน่ายินดี เรื่องน่ายินดี" เวินชงบุตรชายเจ้าเมืองยิ้มร่าพลางร้องบอกมาแต่ไกล ด้านหลังยังติดตามด้วยสองผู้คุ้มกัน

"เรื่องน่ายินดีใดกัน" ฉินอวิ๋นคาดเดาในใจ อดคาดหวังขึ้นมามิได้

เวินชงล้วงขวดหยกออกจากอกอย่างลึกลับ เอ่ยเสียงเบา "สิ่งของที่ท่านอยากได้ ท่านพ่อข้ากว่าจะรวบรวมได้หกจินสามตำลึงนั้นไม่ง่ายเลย ขอร้องยอดคนเขตขั้นก่อนนภาจากแดนศักดิ์สิทธิ์แห่งเต๋าให้ช่วยเหลือ ยอดคนผู้นั้นก็เสียแรงไปไม่น้อย ไม่ง่ายดายเลยโดยแท้ ส่วนน้ำอมฤตมรกตเย็นที่เหลือรอหลังกลับจากเขาชางหยาหนึ่งเดือนแล้วถึงจะรวบรวมได้ครบ"

ฉินอวิ๋นรับมา สัมผัสถูกเย็นยะเยือก อดรู้สึกยินดีมิได้ รีบกล่าวว่า "ประเสริฐ ประเสริฐ ข้ารู้ดีว่ารวบรวมน้ำอมฤตมรกตเย็นนั้นไม่ง่าย ช่วยขอบคุณใต้เท้าเจ้าเมืองให้ข้าด้วย"

"ขอเพียงไปเขาชางหยา พวกท่านเด็ดผลไม้ทิพย์กลับมาได้ ก็เพียงพอแล้ว" เวินชงยิ้มตอบ

"วางใจ ไปเขาชางหยาข้าย่อมทุ่มเทสุดกำลัง" ฉินอวิ๋นบอก

"ข้าไม่รบกวนท่านต่อไปแล้ว" เวินชงเอ่ยยิ้มๆ "จำไว้ว่าเช้าตรู่มะรืนนี้ พบกันที่จวนเจ้าเมือง"

หลังจากเวินชงจากไปแล้ว ฉินอวิ๋นก็ออกคำสั่งเด็ดขาดมิให้ผู้ใดเข้ามารบกวน ผลุบกลับเข้าห้องปิดประตูทันที

ภายในห้อง

ฉินอวิ๋นนั่งขัดสมาธิบนเตียง ถือขวดหยกพลางเปิดจุกออก

"ฟู่..." ตาเนื้อมองเห็นไอหมอกสีขาวลอยละล่องออกจากขวด อุณหภูมิทั้งห้องลดลงฮวบฮาบ ภายในห้องถึงกับจับเป็นน้ำค้างแข็ง

"น้ำอมฤตมรกตเย็น" ฉินอวิ๋นผุดรอยยิ้ม "ของล้ำค่า ไม่เสียแรงเป็นสกุลเวินแห่งหนันหลิง ศักยภาพสะท้านฟ้าโดยแท้!"

ก่อนหน้านั้นเขาเองก็คิดรวบรวม แต่ไม่อาจได้มาครอบครอง

เนื่องเพราะน้ำอมฤตมรกตเย็นมีอยู่เพียงก้นบึ้งมหาสมุทรทางเหนือ ตั้งใจเสาะหาไม่คุ้มค่า เปรียบดั่งงมเข็มในมหาสมุทร โดยทั่วไปล้วนเป็นยอดคนพบเห็นในก้นสมุทรทางเหนือโดยบังเอิญ ถึงรวบรวมสะสมไว้ อีกทั้งยอดสำนักฝึกบำเพ็ญถึงมีสะสมไว้ ถือเป็นของล้ำค่าในสำนัก ลูกศิษย์ใช่ว่าใช้เงินตราหาซื้อได้ จำนวนจัดสรรจำกัด

ที่ใต้เท้าเจ้าเมืองขอความช่วยเหลือล้วนเป็นศิษย์ของแดนศักดิ์สิทธิ์หรือระดับเขตขั้นก่อนนภา บัดนี้ยังเพิ่งรวบรวมได้เพียงหกจินสามตำลึง

"ออก"

ฉินอวิ๋นเหยียดแขนขวา เกศาโลหะพุ่งทะยานออกจากปลายนิ้วชี้ จากนั้นขยายใหญ่อย่างรวดเร็ว กลายเป็นกระบี่เหินสีเงินวาววับยาว

สามนิ้วเล่มหนึ่งลอยคว้างอยู่ตรงหน้า

"ไป" เพียงขบคิด พลังวัตรแผ่ซ่านแทรกซึมเข้าขวดหยกในมือโดยตรง กระหวัดของเหลวสีเขียวเข้ม ภายในยังระยิบระยับด้วยแสงสว่างเป็นจุดๆ ขณะเดียวกันกระแสไอเย็นอวลตลบ กระทั่งหน้าต่างประตูตู้เสื้อผ้าด้านข้างล้วนจับน้ำค้างแข็ง

น้ำอมฤตมรกตเย็นถูกเกี่ยวพันครอบคลุมกระบี่เหินอัตชีวีโดยตรง

ฉินอวิ๋นถ่ายทอดเคล็ดคาถา พื้นผิวกระบี่เหินอัตชีวียาวสามนิ้วพลันปรากฏแสงขุ่นไหลเวียน คลับคล้ายทะเลทรายแห้งแล้งกำลังดูดกลืนน้ำอมฤตมรกตเย็นนี้อย่างหิวกระหาย ตาเนื้อเห็นได้ว่าน้ำอมฤตมรกตเย็นถูกดูดกลืนไม่ขาดสาย เพียงชั่วเวลาหายใจไม่กี่ครั้ง น้ำอมฤตมรกตเย็นทั้งหมดสายนั้นถูกกระบี่เหินอัตชีวีดูดกลืนจนสิ้น

"กระบี่เหินอัตชีวีของข้ากระหายมานานมากแล้ว" ฉินอวิ๋นยิ้มออกมาได้

ก่อนหน้านี้ที่ดูดกลืนล้วนเป็นวัสดุธาตุทองและไม้ กระบี่เหินอัตชีวีถึงอย่างไรก็เป็นธาตุทอง ดูดกลืนวัสดุที่เป็นธาตุทองได้โดยไม่ต่อต้าน เศษทองแดงเหล็กขึ้นสนิมเลือกดูดกลืนเฉพาะแก่นสาร ส่วนธาตุพิสดารหายากอื่นใดนั้นมีข้อจำกัดสูงมาก อย่างเช่นธาตุน้ำที่เหมาะสมกับกระบี่เหินวัตชีวีมีน้อยยิ่ง น้ำอมฤตมรกตเย็นถือว่าหาได้ง่ายดายที่สุดในบรรดานั้นแล้ว

'หลังดูดน้ำอมฤตมรกตเย็นแล้ว พลังธาตุน้ำผสมผสาน กระบี่เหินอัตชีวีของข้าจะยิ่งเหนียวทนทานพื้นฐานยิ่งลึกล้ำ ไม่แน่อาจเป็นของวิเศษขั้นแปด' ฉินอวิ๋นนึกในใจ

ของวิเศษแบ่งเป็นเก้าขั้น

คลับคล้ายระดับขั้นของขุนนาง ขั้นเก้านั้นต่ำสุด ขั้นหนึ่งสูงสุด

แม้หลอมกระบี่เหินอัตชีวีสำเร็จด้วยวิธีดูดแก่นสารจากเศษทองแดงโลหะขึ้นสนิมไปทีละเล็กละน้อย แต่หลังจากหลอมสำเร็จแล้วยังพอนับว่าเป็นของวิเศษขั้นแปดขั้นเก้า!

"ไป" ฉินอวิ๋นเทน้ำอมฤตมรกตเย็นออกจากขวดอย่างต่อเนื่อง ให้กระบี่เหินอัตชีวีดูดกลืน

ดูดกลืนไปถึงห้าจินสองตำลึงถึงได้หยุดลง

"ฮ่าๆ กระบี่เหินอัตชีวีกระหายมาเนิ่นนานแล้ว นับตั้งแต่หล่อเลี้ยงมายังไม่เคยดูดกลืนวัตถุธาตุน้ำ คราวนี้นับว่าดื่มจนอิ่มหนำ ดื่มไปถึงห้าจินสองตำลึง" ฉินอวิ๋นยิ้มพลางเก็บขวด "ต่อไปดูดกลืนเชื่องช้าลง วันหนึ่งเกรงว่าดูดได้เพียงสามสี่ตำลึง"

ฉินอวิ๋นสัมผัสได้ว่ากระบี่เหินอัตชีวีดูดกลืนน้ำอมฤตมรกตเย็นเข้าไปมากมายเช่นนี้ เสริมพื้นฐานกระบี่ได้มหาศาล

ถึงต่อไปไม่มีน้ำอมฤตมรกตเย็น เกรงว่าเพียงสามสี่เดือน กระบี่เหินอัตชีวีก็หลอมสำเร็จ

"กระบี่เหินอัตชีวี" ฉินอวิ๋นเอ่ยเสียงเบา "ฟังว่าหอกระบี่สู่โจว เซียนกระบี่ที่ลงจากเขาทุกคน ถึงแม้เพิ่งพิชิตประตูเซียนก็จะได้รับของวิเศษขั้นเก้าเป็นกระบี่เหินเล่มหนึ่งไว้ป้องกันตัว เพราะถึงอย่างไรคิดหลอมกระบี่เหินอัตชีวีออกมาสักเล่มต้องใช้เวลานานมาก แต่ข้าผู้บำเพ็ญตบะไร้สังกัด ได้แต่ใช้อาวุธธรรมดาสามัญ เคราะห์ดีที่ข้าตระหนักรู้เจตน์กระบี่หมอกพิรุณ ทุกเพลงกระบี่ถึงได้ทรงอานุภาพนัก"

"ทว่าอีกไม่นาน อีกไม่นานแล้ว รอน้ำอมฤตมรกตเย็นจำนวนต่อไปมาถึง เพียงครึ่งเดือนข้าก็หลอมกระบี่เหินอัตชีวีแล้วเสร็จ"

ฉินอวิ๋นมุ่งมาดคาดหวังในใจ

ในฐานะเซียนกระบี่...ไร้ซึ่งกระบี่เหินอัตชีวีของตนเอง ยังนับเป็นเซียนกระบี่หรือ

อีกฟากหนึ่ง จวนเจ้าเมือง

"ท่านพ่อ น้ำอมฤตมรกตเย็นส่งไปแล้ว" เวินชงรายงาน

"อืม" เจ้าเมืองยืนอยู่ตรงนั้น ตัดแต่งกิ่งไม้ใบไม้

"ท่านพ่อ พวกเรามอบผลประโยชน์แก่คุณชายรองฉินและน้องอีเซียว มีเพียงเจี่ยไหวเหรินผู้นั้น ยังมิได้มอบสิ่งใดให้ในตอนนี้ แต่จะมอบโลหิตร้อยพิษให้เขาหลังเด็ดผลไม้ทิพย์กลับมา เขาจะขุ่นเคืองด้วยเหตุนี้ถึงขั้นไม่ทุ่มเทแรงกายแรงใจเด็ดผลไม้ทิพย์หรือไม่" เวินชงเอ่ยถามอย่างกังวล

เจ้าเมืองหยุดตัดแต่งกิ่งไม้ มองไปทางบุตรชายของตน ยิ้มเอ่ยว่า "สำหรับผู้บำเพ็ญตบะระดับแตกต่างกันย่อมมีวิธีรับมือแตกต่างกัน เจี่ยไหวเหรินผู้นั้นมีสมุนภูตคอยช่วยเหลือ ตัวเขาเองมิได้ผ่านอุปสรรคความยากลำบาก ผู้บำเพ็ญตบะชั้นนี้ขอเพียงรู้สึกถึงการข่มขู่ด้วยความเป็นความตาย เขาย่อมไม่กล้าไม่ทำตามที่ตกลง มือหนึ่งถือไม้ มือหนึ่งถือเจ่า* หวาน ข้าเองก็ได้มอบสาวงามให้ อีกทั้งหลังงานสำเร็จยังมีโลหิตร้อยพิษที่เขาต้องการอีก...แต่กับอีเซียว กับฉินอวิ๋นก็แตกต่างไปแล้ว"

"อีเซียวเป็นลูกหลานสกุลอี สกุลยิ่งใหญ่แห่งคุนหลุนโจว พื้นฐานลึกล้ำกว่าสกุลเวินแห่งหนันหลิงของเรา นางเองก็เป็นศิษย์ของ**สำนักเสินเซียว**** สำนักดินแดนศักดิ์สิทธิ์แห่งเต๋า" ใต้เท้าเจ้าเมืองอธิบาย "ย่อมต้องใช้เรื่องบุญคุณมาเอ่ยอ้างกับนาง"

---

* "เจ่า" คือลูกจ๊อ อุปมาว่าใช้ทั้งไม้นวมไม้แข็ง หรือใช้วิธีทั้งขู่ทั้งปรนเปรอ

** เอกอริยเทพผู้ประทับอยู่ในชั้นสวรรค์สูงสุดแห่งเต๋า

"ส่วนฉินอวิ๋นนั้น ดูคล้ายมาจากสายเซียนกระบี่ แต่ที่สำคัญที่สุดคือเขารอดพ้นจากทะเลเลือด การข่มขู่มีแต่ให้ผลตรงกันข้าม" เจ้าเมืองยิ้มกล่าวว่า "บุคคลระดับนี้รู้ธรรมเนียมปฏิบัติเป็นอย่างดี อีกทั้งข้าได้ส่งมอบน้ำอมฤตมรกตเย็นให้แล้ว ผูกเป็นเหตุต้นผลกรรม เขาย่อมทุ่มเทสุดกำลัง"

เจ้าเมืองก้มหน้าตัดแต่งกิ่งไม้ต่อไป พลางเอ่ยเสียงเย็นเฉียบว่า "ยิ่งไปกว่านั้นเจี่ยไหวเหรินผู้นั้นไม่ทุ่มเทกายใจก็ไม่เป็นอันใด เดิมทีเขาก็ไม่มีประโยชน์นัก ที่ให้เขาไปด้วย หลักๆ แล้วเพราะสมุนภูตตนนั้น สมุนภูตตนนั้นถึงพอมีประโยชน์ ส่วนตัวเจี่ยไหวเหรินเองนั้น ปีศาจที่ประสบพบเจอมาทั้งชีวิต เกรงว่าไม่มากเท่าที่คุณชายรองฉินเคยเจอ!"

เวินชงพอได้ฟังก็ยิ้มร่า "เป็นความจริง! ข้าพลิกอ่านสาร ปีศาจที่เขาเคยประสบพบเจอ เกรงว่าไม่เท่าที่พี่ฉินอวิ๋นสังหาร"

"ภายในสามวันก็รู้ผล" เจ้าเมืองจับจ้องกระถางไม้แคระเบื้องหน้าทั้งคาดหวังอย่างที่ไม่เคยมีมาก่อน

ผลไม้ทิพย์เด็ดกลับมา เขายืดอายุขัยได้ยี่สิบปี

เด็ดกลับมาไม่ได้ ก็อยู่ได้อีกไม่กี่ปีแล้ว

"สามวัน" เจ้าเมืองลอบพึมพำ

ตอนที่ 27 บุกเข้าภูผา

เพียงพริบตาก็ถึงวันออกเดินทาง

ฟ้าสว่างรำไร ฉินอวิ๋นออกจากจวนสกุลฉินตั้งแต่เช้าตรู่ ควบม้ามุ่งไปยังจวนเจ้าเมือง

"ทุกท่าน" เจ้าเมืองกำลังต้อนรับอีเซียว ฉินอวิ๋นและเจี่ยไหวเหรินพร้อมสมุนภูตที่โถงหลัก

"ผลหยกเย็นพันปีเกี่ยวพันถึงความเป็นความตายของข้าผู้ชรา" เจ้าเมืองเอ่ยน้ำเสียงจริงจัง "การเดินทางครั้งนี้ ขอทุกท่านทุ่มเทเด็ดผลไม้ทิพย์สุดกำลัง หากสำเร็จ ข้าผู้ชราไม่ลืมเลือนบุญคุณทุกท่านไปชั่วชีวิต"

"ท่านลุงเวิน พวกเรารับปากแล้ว ย่อมกระทำสุดกำลัง" อีเซียวยืนยัน

"ใต้เท้าเจ้าเมืองรอฟังข่าวดีก็พอ" ฉินอวิ๋นก็เอ่ยขึ้น

"ผลไม้ทิพย์นี้ พวกเราต้องนำมามอบให้ใต้เท้าเจ้าเมืองให้ได้" เจี่ยไหวเหรินก็กล่าวอย่างมั่นใจ

ด้านข้างมีคนประคองถาด ด้านบนมีจอกทองแดงห้าใบ ภายในรินสุราไว้แล้ว

ใต้เท้าเจ้าเมืองยกขึ้นมาหนึ่งจอก

อีเซียว ฉินอวิ๋น เจี่ยไหวเหรินและเฒ่าเฉียนต่างยกขึ้นคนละจอก

"ไปเขาชางหยา พวกท่านฟังคำกำชับของอีเซียว ห้ามกระทำการโดยพลการ พรุ่งนี้ข้าก็จะเร่งรุดไปยังเชิงเขาชางหยา ถึงตอนนั้นรอคอยทุกท่านที่เชิงเขา" ใต้เท้าเจ้าเมืองชูจอกขึ้น "สรุปแล้ว ทุกประการล้วนไหว้วานทุกท่านแล้ว"

ทั้งสี่คนต่างชูจอกขึ้น ดื่มสุราในจอกพร้อมกัน

"ท่านลุงเวิน กล่าวอำลาแล้ว" อีเซียวกล่าวจบก็ออกจากโถง พวกเขาทั้งสี่ต่างขึ้นม้า ควบขี่เร็วรี่ออกจากจวนเจ้าเมือง

ใต้เท้าเจ้าเมืองมองส่งพวกเขาจากไปแต่ไกล

"ท่านพ่อ ต้องได้ผลหยกเย็นพันปีแน่นอน" เวินชงก็ยืนเอ่ยเสียงเบาข้างบิดา

กุบกับ กุบกับ กุบกับ

หลังพวกฉินอวิ๋นออกจากเมืองกว่างหลิงแล้ว ก็ควบขี่ตามทางหลวงมุ่งขึ้นเหนือ ฝีเท้าม้าห้อตะบึง ความเร็วฉับไวยิ่ง

หากกล่าวว่าประชากรในเมืองหนาแน่น ราษฎรต่างอยากอาศัยในตัวเมืองที่ปลอดภัยกว่า กระทั่งบ้านเรือนชาวบ้านยังราคาสูงมาก เช่นนั้นนอกเมืองผู้คนย่อมบางตาแล้ว ตามปรกติเนิ่นนานถึงจะเห็นสักคน เห็นหมู่บ้านสักแห่งล้วนเป็นหมู่บ้านขนาดใหญ่ประชากรหลายพันรวมตัวอาศัยอยู่ด้วยกัน เนื่องเพราะราษฎรรวมตัวกันมากเพียงพอ ถึงก่อตั้งกองกำลังป้องกันหมู่บ้านที่แข็งแกร่ง ตระเตรียมธนูหน้าไม้จำนวนมากถึง

สามารถข่มขวัญปีศาจเล็กๆ ได้

ผนวกกับมีกองลาดตระเวนตรวจสอบเร่งรุดมาช่วยเหลือได้ทุกเวลา เผ่ามนุษย์ถึงอยู่รอดภายนอกเมืองได้

หากกล่าวว่าภายในเมือง ราชสำนักควบคุมดูแลเบ็ดเสร็จเด็ดขาด เช่นนั้นนอกเมือง ก็แบ่งสองส่วนระหว่างเผ่ามนุษย์และปีศาจ

"ข้างหน้านั้นเป็นตัวอำเภอสวีอันแล้ว" ยามเที่ยง ฉินอวิ๋นและคนอื่นๆ ก็มาถึงตัวอำเภอสวีอัน ตลอดทางมิได้ประสบอันตรายใดๆ เนื่องเพราะปีศาจเปรียบเทียบกับมนุษย์แล้วมีจำนวนน้อยนัก มิใช่จะพบปีศาจได้ง่ายดาย

"นอกเขตทางตะวันตกของอำเภอสวีอันไปยี่สิบลี้ก็เป็นเขาชางหยา" อีเซียวบอก "พวกเราพักในตัวอำเภอสวีอันสักคืน พรุ่งนี้เช้าค่อยเข้าภูเขา"

"ฟังแม่นางอีเซียว" เจี่ยไหวเหรินรีบรับคำ

เขาเองก็จนใจ หลายวันมานี้ขณะที่อีเซียวอยู่ในเมืองกว่างหลิง เขาเองก็เคยไปเยี่ยมเยือน คิดพบหน้าค่าตาให้บ่อยครั้ง จนใจที่แม่นางอีเซียวกลับจำศีลบำเพ็ญตบะ ไม่พบแขก!

เข้าตัวอำเภอแล้ว เลือกโรงเตี๊ยมชั้นดีแล้วเข้าพัก

ยามค่ำคืนในฤดูร้อนแสนเย็นสบาย เพียงแต่ยุงแมลงมากมี

ฉินอวิ๋นนั่งดื่มสุราตามลำพังบนหลังคาโรงเตี๊ยม ยากจะมีสักวันที่ไม่หล่อหลอมกระบี่เหินอัตชีวี เขาเองก็นอนไม่หลับ ขอสุราหนึ่งกาจากเสมียน ละเลียดดื่มที่นี่

"สวบ" เงาร่างสายหนึ่งก็ตกลงบนยอดหลังคา ประดุจนางเซียนลอยลงจากสวรรค์

“ดึกขนาดนี้พี่ฉินยังไม่นอน” อีเซียวนั่งลงด้านข้างพลางเอ่ยถาม “กำลังคิดเรื่องเข้าภูเขาพรุ่งนี้หรือ”

“เพียงแค่ชื่นชมสีสันราตรีเท่านั้น ไม่สิ บัดนี้ มีสุราดี ทั้งยังมีแม่นางอีเซียวเป็นเพื่อน หากเข้านอนแต่เช้า ไหนเลยมีเรื่องดีชั้นนี้” ฉินอวิ๋นยิ้มในหน้า

อีเซียวเม้มปากยิ้มเอ่ยว่า “อย่าดื่มเพียงลำพังเลย ให้ข้าลองบ้าง”

“ได้” ฉินอวิ๋นโยนให้แบบส่งๆ

อีเซียวรับไว้ กรอกดื่มจากพวยกาสุราโดยตรง ดื่มอักๆ คำโต กลับสำลักจนไอแค่กสองเสียง ก่อนปาดเช็ดสุราตรงมุมปาก

“ปรกติดื่มสุราน้อย?” ฉินอวิ๋นเห็นดังนั้นจึงเอ่ยถาม

“ปรกติอยู่ในสำนัก อาจารย์เคร่งครัดเข้มงวด” อีเซียวเอ่ยง่ายๆ หนึ่งคำ จากนั้นรีบเอ่ยว่า “จริงสิพี่ฉิน ไปเขาชางหยาคราวนี้ สมุนภูตของเจี่ยไหวเหรินพอมีประโยชน์บ้าง แม้มันจงรักภักดีต่อสกุลเจี่ย แต่ถึงอย่างไรก็เป็นภูตปีศาจ หากพบว่าไม่ชอบมาพากล ไม่ว่าท่านหรือข้า ล้วนลงมือกำจัดมันได้ทันที”

“ในเขาชางหยาปีศาจมากมี หากมันวางแผนร้ายต่อพวกเรา ย่อมต้องกำจัดทิ้งไม่อาจใจอ่อน” ฉินอวิ๋นพยักหน้า “ใต้เท้าเจ้าเมืองก็กล่าวแล้วครั้งนี้ทุกอย่างล้วนฟังเจ้า เจ้าว่าดำเนินการอย่างไรก็ดำเนินการอย่างนั้น”

“นั่นเพราะท่านลุงเวินเชื่อใจข้า” อีเซียวยิ้มพลางกล่าวว่า “พิจารณาจากประสบการณ์ พี่ฉินเปี่ยมประสบการณ์กว่าข้ามากนัก ขอพี่ฉินช่วยชี้แนะให้มาก เพื่อเพิ่มความมั่นใจว่าจะเด็ดผลไม้ทิพย์ได้”

“ก็ไม่มีอันใดให้ชี้แนะ” ฉินอวิ๋นบอก

“พี่ฉิน ขอช่วยชี้แนะสักคำ คราวนี้ข้าเองก็ไม่มั่นใจ” อีเซียวเอ่ยเร่งรัด

ฉินอวิ๋นจึงกล่าวว่า "ไม่จำเป็นต้องกังวล เด็ดผลไม้ทิพย์ สำคัญที่สุดคือจำต้องเก็บงำพลังฝีมือ ทางที่ดีอย่าเปิดเผยร่องรอย ลักลอบเข้าไปยังที่ตั้งของผลหยกเย็นพันปี หากร่องรอยเปิดเผย ได้แต่แสดงพลังฝีมือบางส่วนเท่านั้น ให้ปีศาจไม่รู้สึกถึงการคุกคามมากเกินไป ห้ามให้พวกมันรู้สึกว่าต้านทานไม่อยู่แล้วคิดทำลายผลไม้ทิพย์ทิ้ง"

"เมื่อผลไม้ทิพย์สุกงอม ยิ่งต้องแย่งชิงมันมาทันที" ฉินอวิ๋นบอกแผนการ "การแย่งชิงผลไม้ทิพย์จำเป็นต้องรวดเร็ว อีกทั้งต้องปกปิดอำพรางสักหน่อย เนื่องเพราะด้านบนของผลไม้ทิพย์ย่อมมีปีศาจคอยเฝ้า หากพวกมันเห็นว่าต้านทานไม่อยู่ เกรงว่าจะกำจัดผลไม้ทิพย์ทิ้ง"

"เมื่อได้ผลไม้ทิพย์แล้ว ให้รีบหลบหนีลงเขา" ฉินอวิ๋นบอก "เพราะเมื่อผลไม้ทิพย์อยู่ในเงื้อมมือ คงทำให้พวกปีศาจตื่นตระหนกคลุ้มคลั่ง"

อีเซียวฟังแล้วก็พยักหน้า "ข้าเองก็คิดทำนองนี้"

"วิธีการนั้นง่ายดาย แต่ยามปฏิบัติจริงต้องกล้าหาญละเอียดรอบคอบทั้งต้องเด็ดขาดชัดเจน" ฉินอวิ๋นเอ่ยสืบต่อ "พบเรื่องไม่คาดคิดพลิกแพลงตามสถานการณ์ จริงสิ ปีศาจรู้เวลาที่ผลไม้ทิพย์จะสุกหรือไม่"

"ผลหยกเย็นพันปี ก่อนหน้าล้วนเป็นหนึ่งร้อยปีสุกหนึ่งครั้ง ผ่านไปสิบครั้งถึงกลายเป็นผลหยกเย็นพันปี เนื่องเพราะเวลาห่างกันเนิ่นนาน บรรดาปีศาจจึงไม่อาจทำนายเวลาสุกงอมว่าเป็นวันใดเวลาใด" อีเซียวตอบ "ท่านลุงเวินขอให้ยอดคนผู้เชี่ยวชาญการพยากรณ์ช่วยทำนาย ถึงรู้เวลาที่ผลไม้ทิพย์จะสุกงอมอย่างแน่ชัด เป็นยามสี่อ* พรุ่งนี้"

ฉินอวิ๋นพยักหน้า "เช่นนั้นก็ดี พวกปีศาจไม่รู้วันเวลาที่แน่นอน รู้เพียงว่าประมาณเดือนสองเดือนนี้ เช่นนั้นพวกเรายิ่งมีโอกาสมากขึ้น"

"หากพวกปีศาจรู้ว่าผลไม้ทิพย์จะสุกเวลาใด พวกเราคิดเด็ดก็คง

---

* 9.00-10.59 น.

ยากแล้ว" อีเซียวยิ้มบอก "ส่วนพรุ่งนี้นั้น ก็ขอให้พี่ฉินช่วยเหลือแล้ว"

"ถือว่าช่วยเหลือซึ่งกันและกัน" ฉินอวิ๋นเอ่ยขึ้น "ข้าถนัดการเข่นฆ่าประชิดตัว ไม่ถนัดการโจมตีระยะไกล"

"ข้านั้นตรงกันข้ามกันพอดี ไม่ถนัดการต่อสู้แบบประชิด" อีเซียวยิ้มเล็กน้อย ผู้ฝึกวิชาคาถาอาคมส่วนมากพยายามรักษาระยะห่างจากปีศาจ ต่อสู้ระยะประชิดกับปีศาจล้วนต้องแข็งแกร่งยิ่งนัก! เฉกเช่นฉินอวิ๋นที่ต่อสู้ประชิดตัวกำจัดปีศาจแน่นอนว่าพบเห็นได้น้อย

เช้าตรู่วันถัดมา ฟ้าสว่างรำไร

พวกฉินอวิ๋นรีบออกจากโรงเตี๊ยม เมื่อประตูตัวอำเภอเพิ่งเปิด ก็ออกจากอำเภอสวีอัน มุ่งหน้าไปยังเขาชางหยา

เขาชางหยา...ระยะทางเพียงยี่สิบกว่าลี้ ควบขี่อาชาห้อทะยาน ก็มาถึงอย่างรวดเร็ว

"ยอดบรรพตแห่งเมืองกว่างหลิง" ฉินอวิ๋นเงยหน้าทัศนาภูผาตระหง่านสูงเงื้อมเสียดยอดเมฆา มิอาจทราบได้ว่าในภูเขาแฝงเร้นด้วยปีศาจมากมายเท่าใด

ทั้งสี่คนลงจากหลังม้า ผูกพวกมันไว้ในพงไพรริมทาง

"ทุกท่าน"

อีเซียวมองไปทางฉินอวิ๋น เจี่ยไหวเหรินและเฒ่าเฉียน "วาจาไม่น่าฟังเอ่ยกล่าวตั้งแต่ต้น ทุกอย่างดำเนินการตามที่ตกลงกันไว้ก่อนหน้า พวกเราเข้าภูเขาครั้งนี้ จำเป็นต้องพยายามสุดกำลังมิให้บรรดาปีศาจแตกตื่น หากผู้ใดประมาทเกินไป หรือจงใจทำให้ปีศาจแตกตื่น อย่าถือโทษที่สายอสนีปัญจธาตุของข้าไร้ไมตรี" วาจานี้กล่าวออก สายฟ้าสาดประกายในดวงตาอีเซียว

เจี่ยไหวเหรินอดรู้สึกครั่นคร้ามมิได้ รีบเอ่ยว่า "วางใจ วางใจ แม่นางอี เจ้าว่าอย่างไร พวกเราก็ทำอย่างนั้น"

"ทุกอย่างฟังแม่นางอี" เฒ่าเฉียนก็รีบเอ่ยขึ้น ต่อให้เป็นเฒ่าเฉียนสมุนภูตเผชิญหน้ากับอสนีปัญจธาตุอันเลื่องชื่อ ก็ไม่มั่นใจว่าจะต้านทานได้

'ศิษย์ยอดสำนักใหญ่ไม่สามัญอย่างแท้จริง' ฉินอวิ๋นเห็นสภาวะของนางแล้วลอบทอดถอนใจ

"ไป เข้าภูเขา" อีเซียวออกคำสั่ง

พวกเขาทั้งสี่จึงเดินทางขึ้นเขาโดยไร้สุ้มเสียง ต่อให้เจี่ยไหวเหรินพลังฝีมืออ่อนด้อยที่สุดก็ยังอยู่ในขั้นพิชิตประตูเซียน ปีนเขาข้ามผานับว่าไม่เหลือบ่ากว่าแรง

ตอนที่ 28 สารลับ

เขาชางหยา แนวเขาทอดตัวยาวเหยียด

"พวกเรามุ่งหน้าไปยังหุบเขาทะเลหมอก" อีเซียวกำชับ "ผู้เฒ่าเฉียน ท่านตรวจสอบสักหน่อย เดินทางใดหลบเลี่ยงปีศาจได้"

"ได้ ข้าตรวจสอบ" จมูกของสมุนภูตร่างผอมแห้งพลันเปลี่ยนแปลงกลายเป็นจมูกสีดำนิล เขาทำจมูกฟุดฟิด แยกแยะกลิ่นอายจำนวนนับไม่ถ้วน

ฉินอวิ๋นชมดูอยู่ด้านข้าง กระทั่งสุนัขที่ยังมิได้กลายเป็นภูตปีศาจจมูกก็ฉับไวนัก จมูกของภูตสุนัขตนนี้ฉับไวกว่า ยิ่งกว่านั้นศักยภาพของสมุนภูตชราตนนี้แกร่งกล้ากว่าสิบเก้าหัวหน้าปีศาจสมุนของจ้าวคงคา

"เขาชางหยาไม่เสียชื่อเป็นยอดบรรพตแห่งกว่างหลิง ปีศาจที่แฝงตัวซ่อนเร้นที่นี่มีมากมายโดยแท้ ภายในสิบลี้ข้าก็พบปีศาจหลายตนแล้ว" เฒ่าเฉียนเอ่ยต่อเนื่อง "ตามข้ามา ข้านำทางเบื้องหน้า"

"ไป"

อีเซียว ฉินอวิ๋นและเจี่ยไหวเหรินต่างเร่งติดตามอยู่ด้านหลัง

มุ่งไปเบื้องหน้าไม่หยุด ภายใต้การนำทางของเฒ่าเฉียน ฉินอวิ๋นและคนอื่นๆ มิได้ประสบกับปีศาจสักตนจริงๆ

เดินทางเข้าภูเขาได้ครึ่งชั่วยาม จมูกของเฒ่าเฉียนสูดดมฟุดฟิดเป็นครั้งคราว จู่ๆ ก็ชะงักกึก เอ่ยเสียงกระซิบกระซาบ "แม่นางอี ข้างหน้าจากนี้ไปสามลี้ก็คือหุบเขาทะเลหมอกแล้ว ที่นั่นรังสีปีศาจมากที่สุด สมควรเป็นที่พักอาศัยร่วมกัน เนื่องเพราะรังสีปนเปรวมกัน ข้าเองยากแยกแยะ ทว่าพอวินิจฉัยได้ว่า อย่างน้อยมีปีศาจร้อยตนกระจุกตัวอยู่ที่นั่น"

"หุบเขาทะเลหมอกเพียงสายเดียว มีปีศาจซุกซ่อนเป็นร้อยตน?" สีหน้าอีเซียวผกผัน

ต่อให้เป็นปีศาจระดับเล็กก็มีพลังฝีมือเท่ากับผู้พิชิตประตูเซียนขั้นหลอมปราณระดับสิบ

เหมือนเมื่อครั้งฉินอวิ๋นเข่นฆ่าสังหารฉูยงปีศาจเฒ่าในวังใต้ดิน เคยถูกเจ็ดปีศาจล้อมโจมตี ในความเป็นจริงแล้วเจ็ดปีศาจแต่ละตนนั้นล้วนยากตอแย! หากมีปีศาจเช่นนี้เป็นร้อยตน...ผู้บำเพ็ญตบะย่อมรู้สึกถึงความน่าสะพรึงกลัว

"ผลหยกเย็นพันปีอยู่ที่นั่น ปีศาจร่วมร้อยออกันอยู่ตรงนั้น คงเพื่อเฝ้าผลหยกเย็นพันปี" อีเซียวสันนิษฐาน "ดูท่าพวกมันก็ให้ความสำคัญต่อผลไม้ทิพย์นี้"

"แม่นางอี ต่อไปจะทำอย่างไร" เฒ่าเฉียนสอบถาม "ปีศาจในหุบเขาทะเลหมอกมีมากเหลือเกิน"

"เข้าหุบเขาไปก่อน เสาะหาสถานที่ซึ่งมองเห็นต้นหยกเย็นพันปี" อีเซียวกล่าวน้ำเสียงหนักแน่น "พวกเราต้องมั่นใจว่าจะมองเห็นผลหยก

เย็นพันปีสุกงอม”

“ดี” เฒ่าเฉียนไม่พูดพร่ำทำเพลง นำทางไปเบื้องหน้าทันที

“ตอนนี้ก็จะเข้าหุบเขาทะเลหมอกเลยหรือ” เจี่ยไหวเหรินรีบถามขึ้น “ไม่รอยามสื้อค่อยเข้าไปหรือ”

“หากรอยามสื้อแล้วค่อยเข้าไป ผลไม้ทิพย์สุกงอมอาจถูกเด็ดไปแล้ว คงสายเกินไป อีกทั้งหลังจากเข้าไปแล้ว ต้องกำหนดวิธีและเส้นทางเด็ดผลไม้ จึงต้องเข้าไปก่อนล่วงหน้า” แม่นางอีเซียวกวาดตามองเจี่ยไหวเหรินปราดหนึ่ง “ว่าอย่างไร กลัวหรือ”

“ไม่...ไม่กลัว จะกลัวได้อย่างไรเล่า” เจี่ยไหวเหรินก็กระจ่าง ถึงขั้นนี้เขาเองก็ถอยหลังมิได้อีกแล้ว

ฉินอวิ๋นกลับไม่สะทกสะท้าน ถึงอย่างไรก็เป็นบุคคลที่เคยอยู่ด่านชายแดนมาถึงสามปี บัดนี้ไม่รู้สึกตื่นเต้นลนลานแม้แต่น้อย

ระยะเพียงสามลี้ พวกเขาทั้งสี่กลับเคลื่อนที่ไปได้อย่างเชื่องช้าลงทุกที เนื่องเพราะกลัวปีศาจจับความเคลื่อนไหวได้

“เห็นแล้วกระมัง”

บนไหล่เขา ฉินอวิ๋นและคนอื่นๆ ต่างมองไปยังหุบเขาด้านล่าง

ที่เด่นชัดสะดุดตาที่สุด กลางหุบเขาทะเลหมอกเป็นทะเลสาบที่อวลกรุ่นด้วยไอร้อน น้ำในทะเลสาบอุ่นร้อนตลอดปี ไอร้อนลอยเลื่อนเป็นสายกระไอหมอกปกคลุมเหนือผืนน้ำ จึงได้รับการขนานนามว่าทะเลหมอก ที่ไม่ไกลจากทะเลหมอก มีต้นไม้คล้ายสลักเสลาจากก้อนน้ำแข็งภายใต้แสงตะวันสาดส่อง แม้ได้รับผลกระทบจากไอหมอก แต่ยังคงพอมองเห็นแสงแดดสะท้อนหักเหได้

บนต้นมีผลไม้สีเขียวอยู่หนึ่งลูก มีเพียงลูกนี้ลูกเดียวเท่านั้น

บริเวณโดยรอบมีปีศาจสิบกว่าตนยืนอย่างซังกะตาย! ทั้งหุบเขา

ทะเลหมอก เพียงทอดตามองไป ยังมีปีศาจอีกยี่สิบสามสิบตนกระจัดกระจายอยู่ตามที่ต่างๆ กระทั่งไหล่เขาสองข้างทางก็ยังมีปีศาจคอยเฝ้า ปีศาจเหล่านี้หากแฝงตัวในดินแดนมนุษย์ก็อยู่ในลักษณะของมนุษย์ แต่ในป่าลึกทะเลสาบก็ไม่จำเป็นแล้ว หัวกะโหลกแต่ละตนเป็นสัตว์เดรัจฉานนานาพันธุ์ บ้างถืออาวุธติดมือ บ้างห้อยอาวุธไว้ที่หว่างเอว

"สองข้างทางหุบเขามีปีศาจหลบซ่อนอยู่เจ็ดแปดตน น่าจะคอยเฝ้าระวังสี่ทิศแปดทาง" เฒ่าเฉียนสูดจมูกฟุดฟิด กล่าวเสียงต่ำว่า "กลางหุบเขามีปีศาจสามสี่ตนคอยลาดตระเวนอยู่ตลอดเวลา ส่วนหมู่เรือนตรงกลางนั่นน่าจะเป็นสถานที่สำหรับผลัดเปลี่ยนหมุนเวียนพักผ่อนของปีศาจ ข้าสัมผัสได้ว่าปีศาจกว่าครึ่งอยู่ภายในนั้น"

ฉินอวิ๋นทอดตามองลงไป หมู่เรือนนั้นกินพื้นที่กว้างขวาง ทว่าก่อสร้างอย่างหยาบกระด้าง ถึงอย่างไรก็เป็นเพียงแค่สถานที่สำหรับเฝ้าผลหยกเย็นพันปี

"แม่นางอี จะเข้าไปเด็ดผลไม้ทิพย์อย่างไร" ฉินอวิ๋นสอบถาม

"รอบๆ ต้นไม้ล้วนเป็นที่ราบ" อีเซียวขมวดคิ้ว เอ่ยขึ้นว่า "ปีศาจสิบกว่าตนห้อมล้อมต้นไม้ ที่อยู่ห่างออกไปหน่อยมียี่สิบสามสิบกว่าตน มีความเคลื่อนไหวเพียงเล็กน้อย ตนอื่นๆ ในหมู่เรือนนั่นก็จะดาหน้าออกมา ภายในหุบเขาโล่งกว้าง มองปราดเดียวเห็นปรุโปร่ง คิดเข้าไปเด็ดผลไม้ทิพย์...ต้องอาศัยวิชาพรางตัว"

"วิชาพรางตัว?" สองตาฉินอวิ๋นเปล่งประกาย

วิชาพรางตัวเป็นศาสตร์คาถาที่ยากฝึกฝน โดยทั่วไปยอดคนเขตขั้นก่อนนภาถึงฝึกฝนสำเร็จ ส่วนปีศาจนั้นหรือ พวกมันเนื่องเพราะเผ่าพันธุ์แตกต่าง พรสวรรค์ก็แตกต่างกัน บางตนดำดินได้แต่กำเนิด บางตนเหาะเหินได้ และบางตนก็พรางตัวได้ มีให้อิจฉาไม่หวาดไม่ไหว แต่พวก

ปีศาจก็อิจฉา**ปฏิเวธ*** ของผู้บำเพ็ญตบะเผ่ามนุษย์เช่นกัน

ปีศาจตนหนึ่งบำเพ็ญพันปียังไม่อาจเทียบเท่ายอดผู้บำเพ็ญตบะเผ่ามนุษย์บำเพ็ญตบะสิบปี!

แต่มนุษย์นั้นก็อิจฉาที่ปีศาจมีอายุขัยยืนยาว ยอดคนเขตขั้นก่อนนภาแดนโอสถทิพย์มีอายุขัยเพียงห้าร้อยปีเท่านั้น

ต่างฝ่ายต่างมีข้อดี

"เรื่องไปเด็ดผลไม้ทิพย์นี้ เกรงว่ามีเพียงพี่ฉินแล้ว" อีเซียวกล่าว เจี่ยไหวเหรินเกรงว่าไม่มีความกล้าพอจะไปเด็ดได้ ผู้เฒ่าเฉียนก็ไม่อาจใช้ยันต์เต๋า

"อาศัยพี่ฉินแล้ว" เจี่ยไหวเหรินก็ยิ้มเห็นชอบ พูดเป็นเล่นไป เด็ดผลไม้ทิพย์นี้หากโชคไม่ดี ยังไม่ทันแตะต้องผลไม้ก็ถูกจับได้เสียก่อนแล้ว

ต่อให้เก่งกล้าร้ายกาจไม่ถูกจับได้ แต่ทันทีที่เด็ดผลไม้ทิพย์ พวกปีศาจก็ล่วงรู้ทันที ถึงตอนนั้นอาจถูกตะลุมบอนโจมตี

"ได้ มอบให้ข้า" ฉินอวิ๋นพยักหน้า เขาก็รู้ดีว่าภารกิจนี้มีเพียงเขาปฏิบัติได้เท่านั้น

อีเซียวล้วงยันต์แผ่นหนึ่งออกจากอก

ฉินอวิ๋นเมื่อเห็นเข้าก็รู้ว่าเป็นยันต์พรางตัว จะว่าไปเขาเองก็มีอยู่แผ่นหนึ่ง! ทว่ายันต์พรางตัวนั้นราคาแพงนัก เขาผู้บำเพ็ญตบะไร้สังกัดกว่าจะได้มานั้นไม่ง่าย เทียบกับศิษย์ยอดสำนักใหญ่ได้ที่ไหนเล่า

"พี่ฉิน เด็ดผลไม้ทิพย์อันตรายมากที่สุด รบกวนพี่ฉินแล้ว หากไม่ได้การจริงๆ สละผลไม้ทิพย์แล้วรักษาชีวิตตนเอง" อีเซียวมอบยันต์ให้ฉินอวิ๋น

"วางใจ แน่นอนว่าย่อมรักษาชีวิตก่อน" ฉินอวิ๋นรับไป

---

* รู้แจ้ง รู้ทะลุปรุโปร่ง

"สักครู่อาศัยพี่ฉินแสดงฝีมือแล้ว" เจี่ยไหวเหรินก็ยกยออยู่ข้างๆ หลังได้รู้ว่าฉินอวิ๋นสะบั้นสังหารปีศาจกระซู่ในกระบี่เดียว ยามเผชิญกับฉินอวิ๋น เจี่ยไหวเหรินออกจะหวั่นเกรง ถึงอย่างไร...เผชิญหน้ากับผู้แกร่งกล้าน่าหวาดกลัวที่สามารถสังหารตนได้ในกระบวนท่าเดียวย่อมนึกระย่อ อีกทั้งตัวเขาเองก็ไม่เคยผจญอันตรายมาก่อน

ฉินอวิ๋นมองประเมินเบื้องล่าง พิจารณาตรึกตรองเส้นทางคร่าวๆ

"ไป พวกเราเข้าไปใกล้สักหน่อย" อีเซียวเอ่ยขึ้น "จะได้ช่วยเหลือพี่ฉินได้สะดวก"

"เข้าไปใกล้?" สีหน้าเจี่ยไหวเหรินแปรผัน

"หากพวกเราอยู่ห่างออกมาหลายร้อยจั้ง เมื่อพี่ฉินเด็ดผลไม้ทิพย์ได้จะช่วยเหลือไม่ทัน" อีเซียวบอกกล่าว "ไป เข้าไปใกล้หน่อย"

ฉินอวิ๋นยิ้มมองอีเซียวแวบหนึ่ง แม่นางอีเซียวผู้นี้เด็ดขาดดียิ่ง

คราวนี้ทั้งสี่คนยิ่งระแวดระวังมากขึ้น

ฉินอวิ๋นและอีเซียวต่างเบิกเนตรทิพย์มองสำรวจโดยรอบ ทว่าโดยหลักๆ แล้วยังคงพึ่งพาเฒ่าเฉียน! เนื่องเพราะรัศมีที่เนตรทิพย์สามารถมองเห็นได้นั้นมีจำกัด คล้ายกับเมื่อครั้งฉินอวิ๋นเบิกเนตรทิพย์ในช่วงแรกๆ ระยะทางห่างไกลออกไปสักหน่อยก็มองไม่เห็นปีศาจที่อยู่ในวังใต้ดินแล้ว

เฒ่าเฉียนนำทางทั้งสามคน เพียรพยายามเข้าใกล้ต้นผลหยกเย็นพันปีนั้นอย่างระมัดระวังยิ่ง

'เข้าใกล้กว่านี้ไม่ได้แล้ว ตรงนี้ห่างจากต้นไม้นั่นหกสิบจั้ง' เฒ่าเฉียนถ่ายทอดเสียงเอ่ยว่า *'เคราะห์ดีที่จำนวนปีศาจมีน้อย ที่เฝ้าระวังโดยรอบหลายสิบตน ผนวกกับพวกมันเกียจคร้าน หากเป็นกองทัพของมนุษย์คอยเฝ้า คงไม่มีทางเข้าใกล้ได้มากขนาดนี้'*

'หกสิบจั้ง เพียงพอแล้ว' อีเซียวพยักหน้า ระยะห่างนี้ อสนีปัญจธาตุของนางคอยช่วยฉินอวิ๋นได้

หากอยู่ห่างหลายร้อยจั้งเหมือนก่อนหน้า ก็คงไม่มีทางช่วยเหลือได้แล้ว

'ตอนนี้พวกเราเพียงรอให้ผลไม้ทิพย์สุกงอม' อีเซียวถ่ายทอดเสียงบอก

'ดี'

ทุกคนตรงนั้นรวมถึงฉินอวิ๋นต่างชะงักความเคลื่อนไหว ซุ่มรอเงียบๆ ให้ผลไม้ทิพย์สุกงอม

อีกฟากหนึ่งบนทางหลวง

ขบวนม้าของใต้เท้าเจ้าเมืองที่ลอบเปิดประตูเมืองออกเดินทางตั้งแต่เที่ยงคืนก็ใกล้ถึงอำเภอสวีอันแล้ว ทว่าตามแผนการ พวกเขาไม่เข้าตัวอำเภอ มุ่งตรงไปยังเชิงเขาชางหยา

ใต้เท้าเจ้าเมืองนั่งอยู่บนรถม้า ห้อมล้อมด้วยองครักษ์ยอดฝีมือกลุ่มหนึ่ง รวมถึงหัวหน้าหน่วยฟางที่ติดตามอยู่ตลอดเวลา

"พรึ่บ" นกเหยี่ยวตัวหนึ่งร่อนถลาลงมา

"เอ๊ะ?" องครักษ์นายหนึ่งเงยหน้าก่อนเหยียดแขนออก นกเหยี่ยวลงเกาะบนแขน

เขาปลดสารลับจากขานก รีบมอบให้เวินชงบุตรชายใต้เท้าเจ้าเมือง

"สาร?" เวินชงรับมา เมื่อเห็นสัญลักษณ์บนสารก็ขมวดคิ้ว คลี่เปิดออกอ่าน "หยุดก่อน ท่านพ่อ ท่านพ่อ" เวินชงรีบร้องตะโกน

ทั้งขบวนหยุดชะงักลงใต้เท้าเจ้าเมืองเลิกม่านเยี่ยมหน้าออกมามองด้านนอก "เรื่องใด"

เวินชงส่งสารข้ามไป

ใต้เท้าเจ้าเมืองรับไปกวาดตามอง เนื้อความบนสารเขียนอย่างเรียบง่าย "ฟังว่าจ้าวคงคาขอให้จอมปีศาจพยัคฆ์ขาวศิษย์น้องของมันมาเมืองกว่างหลิง ช่วยเฝ้าผลหยกเย็นพันปี"

เพียงประโยคเดียว ทำให้หัวใจของใต้เท้าเจ้าเมืองเย็นวาบขึ้นทันที!

"จอมปีศาจพยัคฆ์ขาว? จ้าวคงคาขอให้จอมปีศาจพยัคฆ์ขาวศิษย์น้องของมันช่วยเหลือ? ไฉนเป็นเช่นนี้ ไฉนเป็นเช่นนี้ ฟ้าคิดกำจัดข้า? ฟ้าคิดกำจัดข้า?" ใต้เท้าเจ้าเมืองพึมพำเสียงเบา

"จอมปีศาจพยัคฆ์ขาวมิใช่ยึดครองแถบเทือกเขาเฮยเฟิงแห่งเมืองเจิ้นซานหรอกหรือ ปีศาจน้อยใหญ่ในเทือกเขาเฮยเฟิงล้วนฟังคำสั่งมัน ปีศาจตนนี้ถนัดควบคุมกระแสลม เหาะเหินเดินอากาศได้ ปีศาจยิ่งใหญ่ตนนี้ถึงกับเป็นศิษย์พี่น้องกับจ้าวคงคา ถูกขอให้มาช่วยเฝ้าผลหยกเย็นพันปี?" เวินชงเองก็ลนลาน หากมิได้ผลไม้ทิพย์ บิดาเขาก็อยู่ได้อีกไม่กี่ปีแล้ว

"ปีศาจชั้นนี้ล้วนมีวิชาบำเพ็ญตบะ" ใต้เท้าเจ้าเมืองเอ่ยเสียงทุ้มต่ำ "วิชาย่อมมีการถ่ายทอด มีอาจารย์มีศิษย์พี่น้องก็เป็นเรื่องปรกติ เดิมทีข้าคิดว่า...เนื่องเพราะก่อกรรมทำชั่วไว้มาก จ้าวคงคาไม่กล้าห่างแหล่งน้ำ บนเขาชางหยา อย่างมากมีปีศาจมากสักหน่อย คิดไม่ถึงมันกลับเชิญจอมปีศาจพยัคฆ์ขาวมาช่วย!"

"ข่าวนี้เป็นข่าวลวงหรือไม่" เวินชงอดถามขึ้นมิได้

มีมนุษย์สวามิภักดิ์ปีศาจ ก็มีปีศาจยอมสวามิภักดิ์มนุษย์เช่นกัน พวกมันได้รับผลดีจากเผ่ามนุษย์ไปมากมาย คราวนี้ผู้ที่ส่งข่าวลับเป็นปีศาจตนหนึ่งที่ยอมสวามิภักดิ์ต่อใต้เท้าเจ้าเมือง

"ในเมื่อกล่าวว่าเป็นจอมปีศาจพยัคฆ์ขาว เกรงว่าแปดส่วนเป็น

ความจริง" เจ้าเมืองชราแม้ภายในใจไม่อยากเชื่อ แต่อายุมากเปี่ยมประสบการณ์ ย่อมรู้ดีว่าข่าวนี้มีความเป็นไปได้มาก "จ้าวคงคาไม่รู้วันเวลาที่ผลไม้ทิพย์จะสุกงอมแน่ชัด แต่พอคาดเดาช่วงเวลาคร่าวๆ ได้ จึงขอให้ศิษย์น้องมาช่วยเฝ้าสักสิบวันครึ่งเดือน"

"แต่ผลหยกเย็นพันปีนี้สำหรับยืดอายุขัย ปีศาจอย่างมันอายุขัยยืนยาวนัก จะยืดอายุขัยไปไยกัน" ใบหน้าใต้เท้าเจ้าเมืองเริ่มบิดเบี้ยว

"ทำอย่างไรดี" เวินชงเริ่มกระวนกระวาย

"หากจอมปีศาจพยัคฆ์ขาวอยู่เฝ้า พวกอีเซียวคงหมดหวังแล้ว" ใต้เท้าเจ้าเมืองบอกเสียงระโหย

"ที่ยุ่งยากก็คือ ข้าเป็นกังวลว่าพวกเขาจะรอดชีวิตกลับมาหรือไม่ โดยเฉพาะอีเซียว หากเสียชีวิตที่เขาชางหยา...สกุลอีเป็นศิษย์สำนักเสินเซียว คงไม่รามือง่ายดาย"

"ข้าไปส่งข่าวตอนนี้" เวินชงรีบขันอาสา

ใต้เท้าเจ้าเมืองมองสีท้องฟ้านอกหน้าต่าง ก่อนถอนหายใจเฮือกกล่าวว่า

"ไม่ทันแล้ว จะถึงยามสี้อแล้ว จากที่นี่ไปถึงเขาชางหยา กว่าจะเข้าไปถึงหุบเขาทะเลหมอก สายไปแล้ว สายเกินไปแล้ว!"

พูดจบก็ปิดม่านลง

"ยังเดินทางต่อไปหรือไม่" เวินชงร้องถาม

"ไปต่อ ไปรอที่เชิงเขาชางหยาเถอะ ไม่แน่อาจรอจนพวกเขาออกมา"

น้ำเสียงของเจ้าเมืองประหนึ่งแก่ชราไปมากในชั่วขณะนั้น

หากจอมปีศาจพยัคฆ์ขาวเฝ้าอยู่ ใต้เท้าเจ้าเมืองมองไม่เห็นความหวังจะได้ผลหยกเย็นพันปีมาครอบครอง ความหวังยืดอายุขัยยี่สิบปี

สะบั้นหั่นลงเท่านี้หรอกหรือ

"จอมปีศาจพยัคฆ์ขาว จอมปีศาจพยัคฆ์ขาว..." เสียงพึมพำแผ่วเบาแว่วดังภายในตัวรถ

สีหน้าเวินชงหมองคล้ำลงหลายส่วน กู่ร้องเสียงสูงฉับพลัน "เดินทางต่อไป"

ตอนที่ 29 ผลไม้ทิพย์สุกงอม

หมู่เรือนกลางหุบเขาทะเลหมอกมีปีศาจน้อยใหญ่อยู่หลายตน บางตนกำลังนอนกรนเสียงดังสนั่น บางตนกำลังกัดกินเนื้อแกล้มสุรา

"พวกเราสลับผลัดเวรเฝ้าต้นไม้นั่นทั้งวันทั้งคืน วันเวลาแบบนี้จะสิ้นสุดลงเมื่อไรหนอ แรกๆ ยังเข้าออกได้ตามอำเภอใจ มาหนึ่งปีนี้ถึงได้ห้ามพวกเราออกจากหุบเขาทะเลหมอก! ข้าอดกลั้นจนแทบบ้าแล้ว"

"ทนๆ เอาหน่อยเถอะ นี่เพิ่งเดือนห้า ต้องเฝ้าไปถึงปลายปีโน่น"

"นี่มันต้นไม้วิเศษอันใดกันแน่ ให้พวกเราพี่น้องมากมายเฝ้าอยู่แบบนี้ กระทั่งราชันพยัคฆ์ขาวแห่งเทือกเขาเฮยเฟิงยังเชิญมาเฝ้าด้วย"

"นั่นเขาเพิ่งมาแค่ครึ่งเดือน คาดว่าคงใกล้เวลาสำคัญแล้ว ทุกคนอดทนหน่อย อย่าทำจ้าวคงคาเสียเรื่อง ทำเสียเรื่อง หึๆ ถูกหลอมเป็นทาสมารจะเสียใจไม่ทัน"

"นั่นสิๆๆ" ปีศาจตัวเล็กตัวจ้อยต่างพยักหน้า

พวกมันก็เคยได้ยินได้ฟังมาบ้าง เมื่อก่อนพวกที่ทำให้จ้าวคงคา

พิโรธจะถูกสังหาร แต่บัดนี้หากทำจ้าวคงคาพิโรธ ล้วนถูกหลอมเป็นทาสมาร จากคำเล่าลือของปีศาจ "ผู้ช่วย" ขั้นตอนการหลอมทาสมารนั้นโหดเหี้ยมเจ็บปวดทรมานมาก ส่วนมากล้วนแหลกสลายตายจากท่ามกลางความปวดร้าวทุกข์ทน

ห้องเงียบสงัดห้องหนึ่งในหมู่เรือนที่พวกปีศาจยึดครอง

ธูปก้านหนึ่งถูกจุดไว้ ควันธูปลอยอวลตลบในห้อง ผนังห้องวิเวกยังแขวนภาพพยัคฆ์คำรามเยื้องย่างลงเขา

ในห้องมีเบาะรองนั่ง บุรุษรูปร่างกำยำนั่งขัดสมาธิอยู่บนนั้น

"ฉ่าๆๆ..." กระแสทมิฬนิลกาฬแผ่ซ่านออกจากร่างของบุรุษรูปร่างกำยำผู้นั้น ลอยละล่องก่อนถูกสูดกลับเข้าร่างทางจมูก

โคจรเป็นวัฏจักร

เป็นเวลาเนิ่นนานก่อนบุรุษผู้นั้นจะลืมตา ลูกนัยน์ตาแหลมเรียวสีทอง ก่อนกลับเข้าสู่สภาพลูกนัยน์ตามนุษย์อย่างรวดเร็ว

"จากการคำนวณของจ้าวคงคาศิษย์พี่ ผลหยกเย็นพันปีจะสุกในเดือนนี้ อดทนอีกสักหน่อยเถอะ" แสงเย็นวาบผ่านดวงตาของมันก่อนลุกขึ้นผลักเปิดประตูห้องวิเวก ภายนอกเป็นลานบ้านอันเงียบสงบ บัดนี้ปีศาจหลายสิบตนครอบครองทั้งหมู่เรือนเพียงไม่ถึงครึ่ง บริเวณเกินครึ่งล้วนเป็นราชันพยัคฆ์ขาวครอบครอง

ข้างลานบ้าน มีขวานขนาดใหญ่กว่าที่ใช้งานในบ้านเรือนทั่วไปวางอยู่สองเล่ม

มันเดินข้ามไป สองมือที่งอกขนยาวสีขาวขึ้นเองขยายใหญ่หนึ่งเท่า คลับคล้ายกรงเล็บเสือ หนึ่งกรงเล็บคว้ากำขวานหนึ่งเล่ม ยกขวานสองเล่มขึ้นอย่างง่ายดาย

"ของรักของข้า" มันมองขวานในมือ อดยิ้มพรายมิได้ "เพื่อขวานคู่นี้แล้วช่างไม่ง่ายดายเอาเสียเลย"

ถูกต้อง ไม่ง่ายดายเอาเสียเลย

เนื่องเพราะขวานคู่นี้ เล่มหนึ่งหนักหนึ่งพันแปดร้อยจิน! วัสดุที่ใช้หลอมขวานส่วนมากล้ำค่าราคาแพงกว่าจะหล่อหลอมเป็นอาวุธวิเศษได้ไม่ง่ายดาย กระบี่เหินที่ฉินอวิ๋นพกพาตระเวนสั่งสมประสบการณ์และต่อสู้ที่ด่านชายแดนทางเหนือก็นับเป็นอาวุธวิเศษ แต่กระบี่เล่มนั้นหนักเพียงสิบกว่าจิน ขวานเล่มนี้หนักถึงหนึ่งพันแปดร้อยจิน นับคำนวณเวลาและวัสดุที่รวบรวมเพื่อใช้หล่อหลอมขวานสักเล่ม ราชันพยัคฆ์ขาวให้นึกเสียดายยิ่ง

มันเองหล่อหลอมขวานขึ้นมาเล่มหนึ่งก่อน แล้วเพียรพยายามอย่างยากลำบากสามสิบปี ทุ่มเทภูเขาเงินภูเขาทองมากมายนับไม่ถ้วนลงไป ถึงหลอมขวานเล่มที่สองขึ้นมาได้

มีขวานสองเล่มในมือ อานุภาพความน่ายำเกรงของมันแตกต่างจากเมื่อก่อนทันที ชื่อเสียงของราชันพยัคฆ์ขาวแห่งเทือกเขาเฮยเฟิงเมืองเจิ้นซานโด่งดังถึงขีดสุด

แน่นอนว่ายังห่างชั้นกับของวิเศษ เนื่องเพราะคิดหลอมอาวุธขั้นนั้น มีข้อกำหนดที่สูงยิ่ง ทว่าสำหรับมันแล้ว ชื่นชอบขวานสองเล่มนี้มากกว่า

ที่เหมาะสมถึงดีที่สุด! มีน้ำหนักเพียงพอ เดิมทีมันเป็นเสือขาวราชันแห่งสรรพสัตว์กลายร่างเป็นปีศาจ ยิ่งอยู่ในเขตขั้นราชันก่อนนภาขวานหนึ่งคู่อยู่ในมือ...ยอดคนเขตขั้นก่อนนภาแดนโอสถอนัตตาเห็นแล้วยังหน้าเปลี่ยนสี

"ขวับๆๆ" มันคว้าจับด้ามขวานกวัดแกว่งอย่างสำราญใจ สองเล่ม

รวมหนักถึงสามพันกว่าจิน มันกลับยกของหนักดั่งของเบา

หุบเขาทะเลหมอก

ฉินอวิ๋น อีเซียว เจี่ยไหวเหรินและเฒ่าเฉียนต่างเฝ้ารออยู่เงียบๆ คอยสังเกตต้นไม้วิเศษนั่นเป็นระยะ

ทันใดนั้น เหมือนว่าสายตาพร่าเลือน บนต้นไม้ที่ประดุจสลักเสลาจากก้อนน้ำแข็ง ผลไม้ทิพย์สีเขียวเพียงลูกเดียวพลันเปลี่ยนเป็นสีแดง เวลาสั้นกระชั้นเพียงชั่วพริบตาเท่านั้นเอง อีกทั้งหลังจากเปลี่ยนเป็นสีแดงแล้ว ผิวเริ่มซ่านประกายสีม่วง ผลไม้นั้นเหมือนทับทิมขนาดยักษ์

"ผลหยกเย็นพันปีสุกงอมแล้ว!" ฉินอวิ๋นตื่นตัว อีเซียว เจี่ยไหวเหรินและเฒ่าเฉียนต่างเครียดขมึงในใจ

ในที่สุดก็ถึงเวลาสุกเสียที

'พี่ฉิน ระวังด้วย' อีเซียวถ่ายทอดเสียง

'อืม'

ฉินอวิ๋นหยิบยันต์พรางตัวแผ่นนั้นออกมาทันที โคจรพลังวัตรเร่งอานุภาพของยันต์ ยันต์แหลกสลายลงในชั่วพริบตา ถักทอเป็นเกราะคุ้มกันโปร่งแสงครอบคลุมทั้งร่าง ถึงขั้นแนบทุกส่วนของร่างกาย หลังคลุมร่างแล้ว...ก็พรางตัวโดยสมบูรณ์แบบ!

ขณะเร่งอานุภาพของยันต์ ฉินอวิ๋นก็เร่งอานุภาพของยันต์เทพสัญจรที่ผูกติดตรงขากางเกงไปด้วย

เด็ดผลไม้ทิพย์จำเป็นต้องรวดเร็วฉับไว! ฉินอวิ๋นย่อมไม่ออมมือ

ยามเล่านั้นเชื่องช้า แท้จริงแล้วเร่งอานุภาพยันต์พรางตัวและยันต์เทพสัญจรเป็นเพียงเวลาชั่วแวบ

"ไป" ฝ่าเท้าแตะพื้น ร่างทะยานออกไปทันที

อีเซียว เจี่ยไหวเหรินและสมุนภูตต่างมองฉินอวิ๋นหายวับไปต่อหน้าต่อตา ทว่าในระยะใกล้ อีเซียวและเฒ่าเฉียนต่างรับรู้การดำรงอยู่ของคนผู้หนึ่ง และสัมผัสได้ถึงกระแสปราณชีวีของฉินอวิ๋น

ยันต์พรางตัวทำให้ตาเนื้อไม่สามารถมองเห็นได้!

'ไหวเหริน เตรียมตัวช่วยเหลือ จะลงมือในทันทีนี้แล้ว' เฒ่าเฉียนถ่ายทอดเสียงกำชับ หนักแน่นจริงจังหาใดเปรียบ

เจี่ยไหวเหรินออกจะแตกตื่นลนลานในใจ ยังพอแสร้งปั้นหน้าได้เพียงผิวเผิน ถ่ายทอดเสียงกลับไป *'ท่านอาเฉียนประเดี๋ยวต้องทำอย่างไร'*

'ทำอย่างไรหรือ คุณชายฉินเด็ดผลไม้ทิพย์ ย่อมต้องช่วยเขาหลบหนีออกจากหุบเขาทะเลหมอก สรุปแล้วพวกเรารอแม่นางอีเซียวออกคำสั่ง ทันทีที่ออกคำสั่งให้หลบหนี พวกเรารีบหลบหนีให้เร็วที่สุด วางใจเถอะ แม้ที่นี่ปีศาจมากมีเกินร้อยตน! แต่มีแม่นางอีเซียวและคุณชายฉินอยู่ เพียงแค่หลบหนีเอาชีวิตรอดนั้นไม่ยาก ยิ่งกว่านั้นข้าจะติดตามปกป้องคุ้มกันเจ้า เจ้าเองก็อย่าลืมใช้อาวุธวิเศษนั่น อาวุธเล่มนั้นยังพอมีอานุภาพบ้าง' เฒ่าเฉียนถ่ายทอดเสียงตอบกลับมา

'อืม รู้แล้ว' เจี่ยไหวเหรินถ่ายทอดเสียงรับคำ

อีกด้านหนึ่ง

ฉินอวิ๋นไม่กล้าบุกฝ่าบ้าระห่ำ หากบังเกิดลมกระโชก จะถูกพวกปีศาจจับได้

ฟู่! เขาพยายามเก็บกระแสปราณ เร่งรุดไปทางผลหยกเย็นพันปีอย่างไร้สุ้มเสียง เพื่อมิให้บังเกิดความเคลื่อนไหวใดๆ จึงได้แต่เพียงรักษาระดับความเร็วที่สามส่วน

ข้างต้นผลหยกเย็นพันปี ปีศาจสิบกว่าตนยืนเฝ้าอย่างเบื่อหน่ายยิ่ง

อยู่ตรงนั้น

พลันปีศาจตนหนึ่งสูดจมูกฟุดฟิด หันไปมองต้นไม้ด้านข้างอย่างฉงนสงสัย เมื่อเห็นผลไม้กลายเป็นสีแดง อีกทั้งยังเปล่งรัศมีสีม่วง มันเบิ่งตากลมโตรีบเอ่ยว่า "ดูเร็ว ดูเร็ว ผลไม้สุกแล้ว"

ปีศาจตนอื่นๆ บางตัวกำลังสัปหงก พอได้ยินก็ตื่นตัว รีบหันขวับไปมอง

"สุกแล้ว"

"ผลไม้ทิพย์สุกแล้ว"

ปีศาจพวกนี้ได้กลิ่นหอม อดใจไม่อยู่คิดอยากลิ้มรส

แต่พอนึกถึงผลลัพธ์ที่จะเกิดขึ้น ต่างไม่กล้าบังเกิดความโลภ

"ผลไม้ทิพย์สุกงอมจนได้ วันเวลาที่พวกเราต้องอยู่ที่นี่นับว่ามาถึงที่สุดแล้ว"

"พวกเจ้ารอที่นี่ ข้าไปรายงานราชันพยัคฆ์ขาว"

พวกมันดีใจกันยิ่งนัก ปีศาจตนหนึ่งรีบวิ่งห้อไปทางหมู่เรือนพักอาศัย

ตอนที่ 30 จอมปีศาจพยัคฆ์ขาว

ฉินอวิ๋นยังคงพรางตัวสำแดงวิชาแฉลบเข้าไปกลางหุบเขา ท่าร่างอัศจรรย์เลิศล้ำ เหยียบหิมะไร้ร่องรอย ไม่บังเกิดความเคลื่อนไหวใดๆ สักนิด

พวกปีศาจมีความรู้สึกฉับไว ขอเพียงเข้าใกล้เล็กน้อย พวกมันย่อมรู้สึกถึงกระแสปราณของมนุษย์ ดังนั้นจึงได้แต่หลบเลี่ยงปีศาจแต่ละตนมาตลอดทาง เรื่อยมาตามทางคดเคี้ยวจนเข้าใกล้ต้นหยกเย็นต้นนั้น

"ราชันพยัคฆ์ขาว ราชันพยัคฆ์ขาว"

ปีศาจระดับล่างตนหนึ่งห้อตะบึงมาถึงเรือนที่พัก เห็นบุรุษร่างสูงใหญ่เดินออกมาจากประตูลานด้านหลัง จึงร้องเรียกเสียงดัง

เพียงได้ยิน ฉินอวิ๋นก็หูผึ่ง อดสะท้านวูบมิได้

'ราชันพยัคฆ์ขาว?' ฉินอวิ๋นเหลือบมองบุรุษผู้เดินออกจากประตูลานห่างออกไปทางด้านหลัง

เนื่องเพราะระยะห่างไกลเกินไป เนตรทิพย์มองไม่เห็นกระแส

ปราณของบุรุษกำยำผู้นี้

แต่คำเรียกขานว่าราชันพยัคฆ์ขาวนั้นกลับทำให้ฉินอวิ๋นรู้สึกไม่ชอบมาพากล

'ราชันพยัคฆ์ขาว? ในเมืองกว่างหลิง มีผู้ใดได้ฉายาว่าราชันพยัคฆ์ขาว' เขานึกฉงนสงสัยในใจ แต่หลังจากนั้นสีหน้าก็ผกผัน

ในเมืองกว่างหลิงไม่มี!

แต่เมืองหนึ่งในเจียงโจวชื่อว่าเมืองเจิ้นซาน มีจอมปีศาจเขตขั้นก่อนนภาชื่อเสียงโด่งดังอยู่ตนหนึ่ง! จอมปีศาจพยัคฆ์ขาวผู้ยึดครองเทือกเขาเฮยเฟิง

'หรือเป็นจอมปีศาจพยัคฆ์ขาวผู้ยึดครองเทือกเขาเฮยเฟิงตนนั้น' ฉินอวิ๋นเครียดเขม็งในใจ ชื่อเสียงดั่งร่มบารมี ชื่อเสียงอันน่ายำเกรงของจอมปีศาจพยัคฆ์ขาวเขาย่อมล่วงรู้

'หากเป็นมันจริงก็ไม่ได้การ! ไม่ว่าอย่างไร เด็ดผลไม้ทิพย์ก่อนค่อยว่ากัน!'

ไม่ทันไตร่ตรองท่าร่างยังคงไม่หยุด

เมื่อเข้าใกล้ต้นผลหยกเย็นแล้ว ถึงได้กระโดดขึ้น ข้ามวงล้อมของปีศาจสิบกว่าตนที่เฝ้าระวังอยู่ พลิ้วกายตกลงข้างต้นไม้พันปี เอื้อมมือไขว่คว้าผลไม้ทิพย์ผลนั้นทันที กระชากเด็ดลงมาโดยตรง วางเข้าไปในกล่องหยกที่พกติดตัวมา สอดเข้าไปในทรวงอกทันทีทันควัน

"ได้มาครองแล้ว" ฉินอวิ๋นดีใจ

บรรดาปีศาจในหุบเขาทะเลหมอกพบว่าผลไม้ทิพย์สุกงอม ต่างโห่ร้องอย่างยินดีขึ้นมา แล้วมองไปทางผลไม้ทิพย์

"ผลไม้ทิพย์สุกแล้ว"

"สุกแล้วจริงๆ"

"กลายเป็นสีแดงแล้ว" แต่ละตนมีสีหน้าปลาบปลื้มดีใจ วันเวลาที่ต้องอยู่เฝ้าที่นี่ในที่สุดก็จบสิ้นลงแล้ว

เสียงโห่ร้องนี้ทำให้ราชันพยัคฆ์ขาวที่กำลังควงเหวี่ยงขวานหยุดชะงักลง โยนขวานสองเล่มทิ้งพื้นเสียงดังโครม พร้อมเดินเอ้อระเหยผลักเปิดประตูลานด้านหลัง ประตูบานนี้เป็นประตูของลานบ้านส่วนหลังทั้งผืน มันเดินออกมา สายตาตกอยู่บนผลหยกเย็นพันปีที่อยู่ไกลๆ

"ราชันพยัคฆ์ขาว ราชันพยัคฆ์ขาว" ปีศาจระดับล่างที่มารายงานวิ่งหน้าตั้งเข้ามา

"สุกแล้วจนได้" ราชันพยัคฆ์ขาวคลุมเสื้อตัวยาวอย่างหลวมๆ ยืนเท้าเปล่าเปลือยอยู่ตรงนั้น ยิ้มในหน้ามองต้นผลหยกเย็นซึ่งขึ้นอยู่ห่างออกไป

ในตอนนี้เอง

ผลไม้ทิพย์สีแดงเปล่งรัศมีม่วงรำไรถูกปลิดลงเสียงดังพรึ่บท่ามกลางสายตาของราชันพยัคฆ์ขาวและบรรดาปีศาจระดับเล็กที่กำลังตื่นเต้นดีใจ จากนั้นก็หายวับไปไร้ร่องรอย

หุบเขาทะเลหมอกเงียบกริบในบัดดล บรรดาปีศาจต่างนิ่งงัน

ราชันพยัคฆ์ขาวก็ตกตะลึง

พวกมันมองไปยังตำแหน่งที่ผลไม้ทิพย์อยู่แต่เดิม แต่ตอนนี้ กลับว่างเปล่า เหลือเพียงก้านผลึกน้ำแข็งที่ถูกกระชากขาดออก

"มีขโมย"

"มีขโมยแย่งชิงผลไม้ทิพย์"

พวกมันต่างร้องตะโกนโกรธแค้นกระเหี้ยนกระหือรือ

ในดวงตาของราชันพยัคฆ์ขาวผู้อยู่ในชุดคลุมยาวสีขาวตัวหลวม

และยืนเท้าเปล่าเปลือยนอกประตูลานบ้านสาดประกายเย็นเฉียบ ตวาดดุดัน “ออกมา!”

เสียงตวาดนี้ก่อให้เกิดกระแสคลื่นซึ่งมองเห็นด้วยตาเปล่ากลางอากาศ กระเพื่อมแผ่ขยายคล้ายระลอกคลื่นบนผิวน้ำ ออกไปสี่ทิศแปดทาง

“ออกมา!” “ออกมา!”

“ออกมา!” “ออกมา!”

เสียงส่งต่อเป็นทอดๆ ไปทุกสารทิศไม่ขาดสาย

เดิมทีเสียงยังไม่ดังนัก แต่เมื่อผสานรวมกันหลายหนเข้ากลับคล้ายเสียงฟ้าลั่นครืนครัน ดังขึ้นทุกขณะ คลื่นเสียงกระเพื่อมเห็นเด่นชัดขึ้นทุกที ระลอกคลื่นน่าครั่นคร้ามแผ่ซ่านสี่ทิศแปดทาง ครอบคลุมหลายร้อยจั้งโดยรอบ ปีศาจหลายตนต่างกุมศีรษะโหยหวนอย่างเจ็บปวด ระลอกคลื่นนี้แผ่คลุมฉินอวิ๋น อีเซียว เจี่ยไหวเหรินและเฒ่าเฉียนด้วย

พวกเขาอยู่ห่างจากราชันพยัคฆ์ขาวไม่ถึงร้อยจั้ง

เกราะคุ้มกันพรางตัวที่แนบร่างฉินอวิ๋นกระเพื่อมสั่นไหวจนแตกสลายเป็นเสี่ยงๆ เผยให้เห็นร่างที่แท้จริง เกราะคุ้มกันจากยันต์พรางตัวนั้นเปราะบางอย่างยิ่ง กระทั่งมือปราบปุถุชนธรรมดายังแทงทะลุได้ในกระบี่เดียว วิชาพรางตัวดีที่แปลกประหลาดพิสดาร แต่คุณสมบัติในการคุ้มกันปกป้องไม่ควรค่าให้เอ่ยถึง

บริเวณที่อีเซียวและอีกสองคนซ่อนตัว ต้นไม้ใบหญ้าโยกไหวใบไม้ปลิวว่อน ร่องรอยของทั้งสามคนพลันถูกเปิดเผย

“ราชันพยัคฆ์ขาว?” เฒ่าเฉียนสีหน้าตื่นตะลึง รีบถ่ายทอดเสียง *‘แม่นางอี ราชันพยัคฆ์ขาวผู้นี้เป็นไปได้มากว่าจะเป็นจอมปีศาจพยัคฆ์ขาวแห่งเทือกเขาเฮยเฟิงเมืองเจิ้นซาน’*

"จอมปีศาจพยัคฆ์ขาว?" เจี่ยไหวเหรินตกใจจนหน้าเผือดซีด สองขาอ่อนระทวย

อีเซียวมาจากคุนหลุนโจว แม้ไม่คุ้นเคยกับเจียงโจวนัก แต่ในเมื่อมาถึงเจียงโจว ย่อมจดจำข่าวสารพื้นฐานบางอย่างไว้บ้าง อย่างเช่นจอมปีศาจชื่อเสียงโด่งดังที่ยึดครองพื้นที่ต่างๆ

จอมปีศาจพยัคฆ์ขาวเป็นหนึ่งในปีศาจระดับสูงของเมืองเจิ้นซาน แม้มิคล้ายจ้าวคงคาที่ยึดครองเมืองกว่างหลิงเพียงตนเดียว ก่อเหตุเภทภัยมาสองร้อยปีจนราชสำนักก็ทำอันใดมันมิได้ จอมปีศาจพยัคฆ์ขาวเชี่ยวชาญการบังคับกระแสลม เหาะเหินเดินอากาศได้ ยอดคนเขตขั้นก่อนนภาแดนโอสถอนัตตามิใช่คู่ต่อกรของมัน และหากผู้อาวุโสเขตขั้นก่อนนภาแดนโอสถเที่ยงแท้ลงมือ จอมปีศาจพยัคฆ์ขาวนี้ก็เหาะเหินหลบหนีได้

'คาดไม่ถึงว่าในเมืองกว่างหลิงจะได้พบจอมปีศาจพยัคฆ์ขาวของเมืองเจิ้นซาน' อีเซียวขมวดคิ้วมุ่น ถ่ายทอดเสียงว่า *'ผู้เฒ่าเฉียน เจี่ยไหวเหริน ภารกิจของท่านทั้งสองเสร็จสิ้น จอมปีศาจตนนี้แข็งแกร่งนัก พวกท่านสนใจเพียงหลบหนีเอาชีวิตรอดเถอะ'*

'ได้' เฒ่าเฉียนโล่งใจไปเปลาะหนึ่ง รีบถ่ายทอดเสียงรับคำ เจี่ยไหวเหรินก็รีบถ่ายทอดเสียงรับคำ

พลานุภาพของจอมปีศาจพยัคฆ์ขาวแกร่งกล้าเกินไปสำหรับเจี่ยไหวเหรินและเฒ่าเฉียน

'พวกเราไป'

ทั้งสองรีบหลบหนีจากหุบเขาทะเลหมอก

ส่วนอีเซียวกลับเร่งรุดไปทางฉินอวิ๋น ฉินอวิ๋นก็เร่งรุดมาทางนาง ทั้งสองต่างกระจ่างแจ้ง หนึ่งคนเชี่ยวชาญการต่อสู้ระยะประชิด อีกคน

เชี่ยวชาญการโจมตีระยะไกล สองคนร่วมมือถึงดีที่สุด

จอมปีศาจพยัคฆ์ขาวสร้างแรงกดดันมหาศาลให้ทั้งสอง

"เผ่ามนุษย์สามคน ยังมีปีศาจที่สวามิภักดิ์มนุษย์อีกหนึ่งตน?" จอมปีศาจพยัคฆ์ขาวยิ้มเยาะ มันยืนตรงนั้นคร้านจะเคลื่อนไหว เพียงโบกมือวูบ

สวบๆๆ เห็นเพียงแสงดาวเก้าจุดซัดพุ่งออกจากฝ่ามือ หลังพุ่งออกโดนลมก็ขยายตัว กลายเป็นก้อนหินสีน้ำเงินเข้มขนาดหัวกะโหลกเก้าลูก บนนั้นสลักลายคาถาจำนวนนับไม่ถ้วน วายุนิลดำเวียนวนครอบคลุม

เก้าลูกหินน้ำเงินเข้มพุ่งแหวกอากาศคล้ายดาวหางเก้าดวง สามดวงซัดใส่เจี่ยไหวเหรินและเฒ่าเฉียน สามดวงโจมตีอีเซียว อีกสามดวงจู่โจมฉินอวิ๋น

"เป็นหินสายฟ้าวายุ!" เฒ่าเฉียนตกใจหน้าถอดสี "ไหวเหริน รีบไป"

ขนยาวงอกเต็มร่างเฒ่าเฉียน ศีรษะก็กลายเป็นหัวสุนัข คว้าหมับเสื้อผ้าของเจี่ยไหวเหริน พรวดเดียวเห็นเพียงเงาเป็นสายวิ่งหลบหนีด้วยความเร็วสูงสุดขีด

"หึๆ" จอมปีศาจพยัคฆ์ขาวแค่นหัวร่อ สายตาหมุนกลอกมาตกบนร่างฉินอวิ๋นที่อยู่ห่างออกไป ฉินอวิ๋นเด็ดผลไม้ทิพย์ ถึงเป็นเป้าหมายที่มันให้ความสำคัญที่สุด

สวบ...ด้วยแรงส่งจากยันต์เทพสัญจร ฉินอวิ๋นพุ่งแฉลบเป็นแสงไปทางอีเซียว

หินสายฟ้าวายุสามลูกโจมตีรุนแรงเข้าใส่

ฉินอวิ๋นออกกระบี่ในชั่วพริบตา ท่ามกลางแสงกระบี่สว่างวาบรังสี

พร่าเลือนสามสายแยกผ่าหินสามลูก เดิมทีแรงจู่โจมของหินสายฟ้าวายุรุนแรงไร้เปรียบปาน แต่เมื่อแสงกระบี่พร่าเลือนผ่าลง กลับมีพลังไร้รูปทะลวงเข้าสู่ด้านในก้อนหิน สะเทือนยันต์คาถาที่พื้นผิวจนกระเพื่อมไหว หินสามลูกโคลงเคลงสั่นคลอน

"หืม? หินสายฟ้าวายุของข้า!" จอมปีศาจพยัคฆ์ขาวตื่นตะลึง มองฉินอวิ๋นที่อยู่ไกลออกไปแวบหนึ่ง *'เกรงว่าซัดใส่มันหลายครั้งเข้า ยันต์บนหินสายฟ้าวายุคงแตกสลาย เด่นชัดว่าพละกำลังกระบี่ไม่มาก ไฉนถึงมีกำลังแกร่งกล้าทำลายล้างอาวุธวิเศษได้ขนาดนี้ หรือมันเป็นศิษย์ของยอดสำนักบำเพ็ญพรต'*

จอมปีศาจพยัคฆ์ขาวสะท้านวูบในใจ หินสามลูกที่พุ่งใส่ฉินอวิ๋นเริ่มเปลี่ยนทิศทางลอยวืดกลับมา

อีกฟากหนึ่ง

ใบหน้าเฒ่าเฉียนบิดเบี้ยวเหยเก โยนเจี่ยไหวเหรินออกไป "รีบหนี" หมุนตัวหันมาต้านทานหินสายฟ้าวายุสามลูกอย่างไม่กลัวเกรง หินสามลูกประดุจมารร้าย ซัดเข้ามาด้วยอานุภาพรุนแรง ชั่วพริบตาเงาร่างเฒ่าเฉียนวูบไหว มันตัดสินใจเอาตัวต้านรับหินสายฟ้าวายุ ด้วยเกรงว่าจะโจมตีถูกเจี่ยไหวเหริน

หากเล็ดลอดไปสักลูก เกรงว่าเจี่ยไหวเหรินคงสิ้นชีพ

เนื่องเพราะต้องต้านหินทั้งสามลูก จึงไม่อาจเบี่ยงหลบเอาชีวิตรอด เฒ่าเฉียนเปลืองพละกำลังไปมาก

พลั่กๆๆ หินสายฟ้าวายุอัดกระแทกใส่ เฒ่าเฉียนต้านรับอย่างยากลำบากติดต่อกันสิบกว่าครั้ง ไม่อาจต้านทานในที่สุด หินลูกหนึ่งกระแทกร่างจนเฒ่าเฉียนลอยวืดไปกระทบก้อนศิลาบนไหล่เขาเสียงดังตุบ กระอัก

โลหิตสดเต็มปาก

"ท่านอาเฉียน"

เจี่ยไหวเหรินที่กำลังวิ่งหนีหัวซุกหัวซุนสังเกตด้านหลัง เห็นเฒ่าเฉียนลอยวืดกระอักโลหิตสด อดกระตุกเกร็งในใจมิได้

หินสายฟ้าวายุสามลูกยังมุ่งโจมตีเฒ่าเฉียนที่ได้รับบาดเจ็บสาหัส

พลั่กๆๆ ทุกครั้งที่โจมตีเปี่ยมพละกำลังแข็งกร้าว รวดเร็วฉับไว เฒ่าเฉียนฝืนต้านสองครั้ง สุดท้ายหินกระแทกใส่แผงอก ซี่โครงหักดังกร๊อบ ทรวงอกยุบยวบ โลหิตสดและส่วนอวัยวะหัวใจที่แหลกเหลวพ่นอาเจียนออก ใบหน้าเต็มไปด้วยขนของเฒ่าเฉียนบิดเบี้ยวอัปลักษณ์

'แย่แล้ว! ข้ากับจอมปีศาจเขตขั้นก่อนนภายังห่างชั้นกันไกลลิบกระทั่งอาวุธวิเศษที่มันควบคุมยังต้านทานไม่อยู่' ในใจมันหมดหวัง ทอดตามองเจี่ยไหวเหรินที่กำลังวิ่งหนีอยู่ไกลๆ หวังเพียงเจี่ยไหวเหรินหลบหนีออกไปได้

เปรี้ยง! พลันสายอสนีวาบผ่านกลางเวหา สายฟ้าปรากฏเป็นห้าสีรำไรกระหน่ำไปทางจอมปีศาจพยัคฆ์ขาว

สายอสนีบาดพุ่งปราด แม้ออกจากฝ่ามือของอีเซียวซึ่งอยู่ในที่ไกล แต่เพียงชั่วพริบตาก็ฟาดใส่จอมปีศาจพยัคฆ์ขาวทางนี้ มันยื่นแขนซ้ายออก ฝ่ามือขยายจนกลายเป็นกรงเล็บพยัคฆ์ขาว หนึ่งกรงเล็บต้านทานอสนีปัญจธาตุ

เปรี้ยง! ขนบนกรงเล็บพยัคฆ์ขาวถูกสายฟ้าฟาดกระหน่ำจนไหม้เกรียม มันจำต้องต้านทานสุดกำลัง หมดหนทางควบคุมหินสายฟ้าวายุเก้าลูกนั้น หินทั้งเก้าลูกจึงเหาะเหินเชื่องช้า พลานุภาพลดลงพรวดพราด ทำให้เฒ่าเฉียนรอดพ้นเคราะห์กรรมครานี้

"วิชาอสนีปัญจธาตุ? เป็นศิษย์ยอดสำนักใหญ่อีกคนหรือ น่าสนใจ

น่าสนใจยิ่ง” ในดวงตาปรากฏแววตื่นเต้นคึกคัก

ฉินอวิ๋นพุ่งวาบมาอยู่ข้างกายอีเซียว สองคนยืนเคียงข้าง ‘ปีศาจพยัคฆ์ขาวร้ายกาจนัก ต้านรับอสนีปัญจธาตุของข้ายังแค่บาดเจ็บเพียงเล็กน้อย’ อีเซียวถ่ายทอดเสียง

ตอนที่ 31 ปีศาจรวมตัว

"ระดมพลปีศาจ" จอมปีศาจพยัคฆ์ขาวออกคำสั่งเสียงเรียบ

"ขอรับ ราชันพยัคฆ์ขาว" หัวหน้าปีศาจตนหนึ่งล้วงแตรสัญญาณออกจากบั้นเอว แตรสัญญาณก็เป็นอาวุธวิเศษชิ้นหนึ่ง

"วู้..." เสียงแตรสัญญาณต่ำทุ้ม สัญญาณเสียงแพร่กระจายรวดเร็วด้วยแรงเป่าของปีศาจ ข้ามภูเขาลูกแล้วลูกเล่า ครอบคลุมทั่วทั้งเขาชางหยา

เขาชางหยาเป็นยอดบรรพตแห่งกว่างหลิง ปีศาจในที่นี้มากมายนับรวมแล้วมีเกินพันตน! บัดนี้เสียงแตรสัญญาณดังก้อง ปีศาจเหล่านี้หลังได้ยินเสียงสัญญาณแล้ว ไม่ว่าเดิมกำลังหลับใหล กำลังกัดกินเนื้อมนุษย์ หรือกำลังเสพสุขกับสตรีเผ่ามนุษย์ที่จับตัวมา แต่ละตนต่างหยุดชะงัก หันศีรษะไปมองทางต้นเสียงแตรสัญญาณ

"จ้าวคงคามีคำสั่ง เสียงแตรสัญญาณดังขึ้น ต้องรีบไปช่วยเหลือ"

"ไป"

"รีบไป"

แตรสัญญาณนี้เป็นหัวหน้าปีศาจควบคุมดูแล เรียกระดมพลเหล่าปีศาจแห่งเขาชางหยาได้

ปีศาจบางตนเหาะเหินกลางภูไพร ปีศาจที่บินได้บางตัวก็งอกปีกเหินทะยานข้ามฟ้า มีบางส่วนดำดินเร่งรุดมา

ในชั่วขณะปีศาจทั่วเขาชางหยา ต่างกระทำทุกวิถีทางเร่งรุดมายังต้นเสียงแห่งแตรสัญญาณ

เชิงเขาชางหยา

ขบวนม้ากลุ่มใหญ่กำลังเดินทางไปเบื้องหน้า

"หือ?" ใต้เท้าเจ้าเมืองเลิกม่านรถม้าขึ้น เงี่ยหูฟังเสียงแตรสัญญาณทุ้มต่ำที่แว่วดังเข้ามา

เสียงแตรสัญญาณ เสียงทุ้มต่ำอย่างยิ่ง เผ่ามนุษย์ได้ฟังแล้วต่างขนลุกกรูเกรียว

"เป็นแตรสัญญาณของเขาชางหยา" หัวหน้าหน่วยฟางที่อยู่ด้านข้างเอ่ยย้ำ "เสียงแตรสัญญาณเขาชางหยาดังขึ้น ปีศาจทั้งเขาต้องฟังคำสั่ง รีบเร่งรุดไปช่วยเหลือ ดูท่าเปิดฉากต่อสู้แล้ว"

"ปีศาจทั้งเขาชางหยา..." ใต้เท้าเจ้าเมืองส่ายหน้าแผ่วเบา

เวินชงสอบถามอย่างร้อนใจ "หัวหน้าหน่วยฟาง มีวิธีการใดช่วยเหลือพวกเขาบ้าง"

"ไม่มี" หัวหน้าหน่วยฟางตอบตามตรง "ทหารองครักษ์ที่พวกเราพามาแม้เก่งกาจยอดเยี่ยม บนที่ราบสามารถตั้งค่ายยุทธวิธียิงธนูหน้าไม้เด็ดชีวิตปีศาจเหล่านั้นได้มาก แต่หากเข้าไปในภูเขาแล้ว ไม่อาจตั้งค่ายตามยุทธวิธี ถูกปีศาจล้อมโจมตีบ้าคลั่ง เกรงว่ายืนหยัดได้ไม่นานทหาร

องครักษ์ของพวกเราคงถูกปราบราบเป็นหน้ากลอง”

“พิจารณาจากพลังฝีมือ ถึงเป็นปีศาจระดับเล็กก็หลอมปราณระดับสิบ” หัวหน้าหน่วยฟางทอดถอนใจ

ทหารองครักษ์มีจำนวนหกร้อยนาย ส่วนมากหลอมปราณระดับห้าระดับหก มีส่วนน้อยที่หลอมปราณระดับเจ็ดระดับแปด ที่พิชิตประตูเซียนมีไม่กี่นาย

แต่ปีศาจ อย่างต่ำก็เทียบเท่าพิชิตประตูเซียนหลอมปราณระดับสิบ! อย่างเจี่ยไหวเหรินซึ่งบำเพ็ญตบะนานสักหน่อย อีกทั้งมีอาวุธวิเศษยังต้านทานปีศาจได้เพียงไม่กี่ตนเท่านั้น

“ยิ่งกว่านั้นพวกมันมีเป็นพันตน บ้างดำดิน บ้างเหาะเหิน บ้างพรางตัว มีสารพัดรูปแบบ” หัวหน้าหน่วยฟางส่ายหน้า “เข้าป่าเขาแล้ว พวกเราเท่ากับรนหาที่ตาย มีเพียงอาศัยค่ายกลทางทหาร อาศัยธนูหน้าไม้จำนวนมหาศาลต่อกรกับพวกมัน”

“รอเถอะ” ใต้เท้าเจ้าเมืองเอ่ยปากซะเง้อมองภูผาผืนมหึมาตรงหน้าเทือกเขายาวเหยียดเป็นแนวสูงเสียดชั้นเมฆ

ส่วนอีกฟากหนึ่ง

กลางหุบเขาทะเลหมอก

ฉินอวิ๋นและอีเซียวเมื่อได้ยินเสียงแตรสัญญาณต่างสีหน้าผกผัน

ฉินอวิ๋นถ่ายทอดเสียงว่า *‘นี่คือแตรสัญญาณเขาชางหยา ทันทีที่ดังขึ้น ปีศาจทั้งเขาชางหยาจะเร่งรุดมา เกรงว่ามีเป็นพันตน’*

‘ข้าได้ทำความเข้าใจมาก่อนหน้า’ สีหน้าอีเซียวหนักอึ้ง *‘ปีศาจตนเดียวไม่ควรค่าให้เอ่ยถึง แต่เมื่อร่างกายของบุคคลชั้นเราอ่อนแอ ต่อให้เป็นปีศาจธรรมดาก็โจมตีทำร้ายจนพวกเราไม่อาจต้านทานได้ ปีศาจร่วม*

ร้อยตนก็น่ากลัวแล้ว นี่ปีศาจร่วมพัน...ทันที่ถูกโอบล้อม คงไม่อาจป้องกัน'

"ปีศาจร่วมพันเร่งรุดมาต้องใช้เวลา ดูคล้ายน่ากลัว แต่การคุกคามกลับต่ำมาก ที่ยุ่งยากที่สุดยังคงเป็นปีศาจพยัคฆ์ขาวตนนี้" ฉินอวิ๋นเอ่ยเสียงหนักแน่น "มันเป็นจอมปีศาจแห่งเทือกเขาเฮยเฟิงเมืองเจิ้นซาน มีปีศาจลูกสมุนสามพันตน มีหินสายฟ้าวายุอาวุธวิเศษ หินสายฟ้าวายุเก้าลูกนั้นกระแทกระดับหัวหน้าปีศาจตายได้ทันที ร่างกายของเผ่ามนุษย์ค่อนข้างอ่อนแอ ต่อให้เป็นยอดคนเขตขั้นก่อนนภาแดนโอสถอนัตตาก็ต้องระมัดระวัง ไม่ควรปะทะหินสายฟ้าวายุ สักครู่เจ้าต้องระวัง มันอาจบังคับหินสายฟ้าวายุต่อกรกับเจ้า"

"ได้" อีเซียวเข้าใจชัดเจน เมื่อครู่นางรับมือเพียงหินสายฟ้าวายุสามลูกเท่านั้นหากเก้าลูกโจมตีเข้ามา ระดับการคุกคามย่อมเพิ่มพรวดพราดเป็นปรกติวิสัย

"หินสายฟ้าวายุเป็นแค่ลูกเล่นธรรมดาของมัน...ที่กล่าวว่าเมฆเกิดจากมังกร ลมเกิดจากพยัคฆ์ ปีศาจพยัคฆ์ไม่ว่าตนใดล้วนเชี่ยวชาญการควบคุมบงการกระแสลม! ส่วนจอมปีศาจพยัคฆ์ขาวตนนี้ยิ่งไม่ต้องเอ่ยถึงแล้ว ทันทีที่บังคับลม เหาะเหินได้เก้าวัน! ต่อสู้ประชิดติดพัน ความเร็วของมันรวดเร็วยิ่งกว่าจอมปีศาจเขตขั้นก่อนนภาโดยทั่วไป เท่าที่ข้ารู้ ต่อให้เป็นจ้าวคงคา เอ่ยถึงความเร็วคงได้เพียงครึ่งของมัน ความเร็วเป็นจุดที่น่ากลัวที่สุด ข้ายื้อไว้สุดกำลัง แต่มันรวดเร็วฉับไวนัก ไม่แน่ว่าจะรั้งไว้อยู่ เจ้าต้องระวังแล้ว"

"ประกอบกับสภาวะร่างอันน่าหวาดผวา เสือเป็นราชันแห่งสรรพสัตว์ เมื่อเป็นปีศาจพยัคฆ์ย่อมน่าหวาดหวั่นขวัญผวากว่าปีศาจสามัญ มันเข้าสู่เขตขั้นก่อนนภา ปีศาจพยัคฆ์ขาวตนนี้บำเพ็ญกายสังขาร พละ

กำลังแกร่งกล้าหาใดเทียม กระทั่งอสนีปัญจธาตุของเจ้ายังต้านทานได้ เห็นได้ถึงความแกร่งกล้าของกายสังขาร ขวานสองเล่มนั่นล้วนทำลายล้างอาวุธวิเศษของผู้บำเพ็ญตบะได้”

อีเซียวฟังแล้วหน้าเปลี่ยนสี ที่นางเข้าใจไม่ละเอียดเท่าฉินอวิ๋น

จอมปีศาจพยัคฆ์ขาวยืนตระหง่านอยู่ตรงนั้น กวักมือเก็บหินสายฟ้าวายุทั้งเก้าลูกกลับไป

แตรสัญญาณหยุดลง

มันตะเบ็งเสียงดังลั่นทันที “ปีศาจทั้งหลาย ฟังคำสั่งข้า ไป สังหารหนึ่งคนหนึ่งภูตปีศาจที่กำลังหลบหนี ส่วนผิวอ่อนเนื้อนุ่มสองคนนี้ ข้าจัดการเอง”

“ขอรับ ราชันพยัคฆ์ขาว”

“สังหาร!”

“สังหารสองคนนั้น”

บรรดาปีศาจในหุบเขาทะเลหมอกต่างตะโกนร้องอย่างเชื่อฟังคำสั่ง ปีศาจที่อยู่ตามไหล่เขาและยอดเขาต่างแผดคำรามบ้าดีเดือดกรูล้อมเจี่ยไหวเหรินและเฒ่าเฉียน

“จบกัน จบกัน” เจี่ยไหวเหรินกำลังหลบหนีอย่างเอาเป็นเอาตาย แต่เพิ่งมาถึงกลางไหล่เขา ก็เห็นปีศาจมากมายถาโถมเข้ามา อดแตกตื่นลนลานมิได้

“ไหวเหริน สนใจแต่หนีอย่างเดียว ยิ่งเร็วยิ่งดี” เฒ่าเฉียนแม้บาดเจ็บสาหัสแต่ก็ไล่กวดไม่ลดละ เห็นได้ชัดว่าความเร็วของมันมากกว่าเจี่ยไหวเหรินเกินเท่าตัว ไล่กระชั้นเจี่ยไหวเหรินเข้ามาติดๆ

“ท่านอาเฉียนช่วยข้าด้วย ช่วยข้าด้วย” เจี่ยไหวเหรินวิ่งห้อสุดชีวิต แต่ยังคงลนลาน

ถูกปีศาจร่วมร้อยรุมล้อม กระทั่งอีเซียวศิษย์ยอดสำนักยังตื่นตระหนก อย่าว่าแต่เจี่ยไหวเหรินซึ่งพลังฝีมืออ่อนด้อย

"วิ่ง" เฒ่าเฉียนไม่คิดชีวิตแล้ว ต่อให้ยามร่างกายปรกติสมบูรณ์หนึ่งต่อร้อย มันย่อมถูกปีศาจฉีกทึ้งร่างเป็นชิ้นๆ ยามนี้ยังต้องปกป้องไหวเหริน...เช่นนั้นได้แต่สู้ตาย! ใช้ช่วงเวลาที่เหล่าปีศาจไล่กวดมาจากหุบเขาทะเลหมอกให้เกิดประโยชน์ ไขว่คว้าทุกข้อได้เปรียบเข้าสู้สุดกำลัง

'เดิมทีคิดว่ามีคุณชายฉินและแม่นางอีอยู่ด้วย ต่อให้เผชิญหน้าปีศาจเป็นร้อยก็ไม่ใช่เรื่องยาก บัดนี้ข้ากับไหวเหรินต้องตอบโต้เอาชีวิตรอดเอง ข้ายังบาดเจ็บสาหัส คราวนี้คงไม่รอด ทว่าต่อให้ถึงตาย ก็ต้องให้ไหวเหรินหนีไปให้ได้!' เฒ่าเฉียนกัดฟันจนใบหน้าสุนัขบิดเบี้ยว

ปีศาจมากมายกระเหี้ยนกระหือรือรุกไล่เจี่ยไหวเหรินและเฒ่าเฉียน

ส่วนอีกฟาก ฉินอวิ๋นและอีเซียวเผชิญหน้าศัตรูเพียงผู้เดียว! แต่ศัตรูผู้นี้น่ากลัวกว่าปีศาจร่วมร้อยพวกนั้นมากนัก

จอมปีศาจพยัคฆ์ขาวแสยะยิ้ม เสียงหัวร่อกึกก้องประดุจฟ้าลั่นครันครืน "วิชากระบี่เลิศล้ำ หากข้าดูไม่ผิด สมควรเป็นสายเซียนกระบี่กระมัง ส่วนอีกคนเป็นอสนีปัญจธาตุ ล้วนเป็นศิษย์ยอดสำนักเผ่ามนุษย์ กลับมิคาด จะได้พบศิษย์ยอดสำนักในเขาชางหยาสถานที่เล็กๆ ชั้นนี้ หากสังหารพวกเจ้าได้ นั่นย่อมเป็นเรื่องสาแก่ใจยิ่ง" มันแสยะปากถาม "ตอนนี้ เตรียมพร้อมรับความตายหรือยัง"

จากนั้นเพียงแกว่งตัว ร่างขยายใหญ่ขึ้นมาทันที

เสื้อผ้าปริขาดรุ่งริ่ง ขยายตัวสูงถึงสองจั้ง ขนสีขาวครอบคลุมทั่วร่าง ศีรษะเป็นหัวเสือขาวลำแขนหยาบหนากว่าเสาตำหนักวังเวียงทั่วไป ต้นขานั้นคนธรรมดาสามัญโอบไม่มิด กำแพงลานบ้านสูงเพียงหัวเข่ามัน!

วายุทมิฬกรูพัดหวีดหวิวรอบตัว

มันเพียงโบกมือ สายลมตวัดขวานเล่มมหึมาลอยวืดข้ามมา ขวานสองเล่มนั้นยาวจั้งกว่า แต่เทียบกับร่างกายใหญ่โตน่าขวัญผวาของมันแล้ว ขวานสองเล่มกลับขนาดกำลังพอดี

ดวงตาสีทองจับจ้องฉินอวิ๋นและอีเซียวที่อยู่ในที่ไกล ยิ้มเย้ยหยันกล่าวว่า "ศิษย์ยอดสำนักหรือ ที่สังหารก็เป็นศิษย์ยอดสำนักเผ่ามนุษย์ตายเสียเถอะ!"

บัดนี้ มันทิ้งเรื่องผลไม้ทิพย์ไว้เบื้องหลังแล้วคิดเพียงสังหารศิษย์ยอดสำนักเผ่ามนุษย์

เพียงก้าวขา ห้วงนภาฉีกขาดเสียงดังแคว่กเงาร่างแฉลบรวดเร็วประดุจอุกกาบาตพุ่งแหวกม่านฟ้า

เมฆเกิดแต่มังกร ลมเกิดแต่พยัคฆ์ เพียงโผนทะยานมาเบื้องหน้าลมหฤโหดกระโชกหวีดหวิว หนึ่งก้าวพรวดเดียวหลายสิบจั้ง เพียงสามก้าวก็พุ่งมาอยู่ตรงหน้าฉินอวิ๋นและอีเซียว เอ่ยถึงความเร็ว ย่อมฉับไวกว่าฉินอวิ๋นใช้ยันต์เทพสัญจรถึงสองสามเท่า ปีศาจในที่ไกลออกไปกำลังไล่ล่าเจี่ยไหวเหรินและเฒ่าเฉียน จอมปีศาจทางนี้กลับพุ่งปราดเดียวก็มาอยู่เบื้องหน้าฉินอวิ๋นและอีเซียวแล้ว

"ฉับไวยิ่งนัก" ใบหน้าสงบเยือกเย็นของอีเซียวเผยแววตระหนกความเร็วขั้นนี้น่าหวั่นเกรงยิ่ง นางพยายามหลบเลี่ยง พร้อมกันนั้นก็พลิกมือโจมตีด้วยอสนีปัญจธาตุ

ฉินอวิ๋นกลับยืนนิ่งกับที่

เขาคาดเดาความเร็วของจอมปีศาจพยัคฆ์ขาวไว้แล้ว เพียงแต่เมื่อประจักษ์ด้วยตนเองยังคงสะท้านไหวในใจ ช่างน่าครั่นคร้ามนัก! ภายใต้ความเร็วขนาดนี้ คิดหลบหนีคงหมดหนทาง เนื่องเพราะความเร็วต่างกัน

ลิบลับ อีกทั้งหากมันนึกครึ้ม ยังเหาะเหินไล่กวดเขาได้อีก คิดไล่ล่าเขานั้นยิ่งสบายนัก ดังนั้นได้แต่ตอบโต้ซึ่งหน้าแล้ว

"เปรี้ยง!" อสนีบาตกระหน่ำร่าง ขนสีขาวไหม้เกรียมไปหลายแห่ง แต่มันไม่แยแสแม้แต่น้อย เพียงแต่ใบหน้ายิ่งดุร้ายโหดเหี้ยม นัยน์ตาสีทองเต็มไปด้วยรังสีฆ่าฟัน

มือซ้ายฉินอวิ๋นจับฝักกระบี่ มือขวาอยู่บนด้ามกระบี่ สองขาหนึ่งหน้าหนึ่งหลัง ร่างย่อลงเล็กน้อย

อีเซียวที่ถอยหลบเลี่ยงเร็วรี่เห็นสภาพการณ์แล้วตระหนกตกใจร้องเตือนว่า "อย่าฝืนต้าน!"

ฉินอวิ๋นกลับยืนมั่นกับที่ รอคอยอย่างสงบ

"ตายเสียเถอะ!" จอมปีศาจพยัคฆ์ขาวกระโจนเข้ามา เงาร่างมหึมาเสมือนภูเขาลูกเล็ก ขวานที่ใหญ่กว่าบ้านเรือนธรรมดาจามลงมาอย่างรุนแรง

ฉินอวิ๋นเงยหน้ามองขวานที่หวดจามลงมา ดวงตาไม่กะพริบ มองร่องรอยทุกเส้นสายของขวานอย่างกระจ่างชัดตา

พลันฉินอวิ๋นพุ่งทะยานไปเบื้องหน้า ชักกระบี่ ชิ้ง! แสงกระบี่สายหนึ่งเปล่งประกายวาบ!

ตอนที่ 32 เจตน์กระบี่หมอกพิรุณ

อีเซียวยืนมองด้านข้าง สีหน้าแปรเปลี่ยน "พี่ฉินวู่วามเกินไปแล้ว จอมปีศาจพยัคฆ์ขาวตนนี้ดุร้ายอย่างแท้จริง ไม่อาจปะทะโดยตรง ต้องเน้นจุดแข็งเลี่ยงจุดอ่อน ไม่สมควรประลองพละกำลังกับมัน"

จอมปีศาจพยัคฆ์ขาวจามขวานลงมา เมื่อเห็นว่าอีกฝ่ายชักกระบี่ขึ้นต้าน อดหัวร่อเย้ยหยันในใจมิได้ *'ต่อให้เป็นอาวุธวิเศษของผู้บำเพ็ญตบะ ข้าก็ฟันกระเด็นได้ ผู้ด้อยยังไม่ถึงเขตขั้นก่อนนภากล้าต้านรับซึ่งหน้าอย่างนั้นหรือ รนหาที่ตาย!'*

แต่เมื่อปะทะกันเข้า

จอมปีศาจพยัคฆ์ขาวรู้สึกเหมือนขวานของตนจามลงบนกระแสน้ำวนเป็นชั้นๆ อ่อนแอไม่อาจต้านแรง กระแสน้ำวนเป็นชั้นๆ เบี่ยงเบนหักเหสายพลังไม่หยุด ทำให้พละกำลังมหาศาลหาใดเปรียบถูกหมุนเหวี่ยงออกไปแปดเก้าในสิบส่วน อีกทั้งบริเวณที่แสงกระบี่กระทบตัวขวาน ยังส่งพลังอันน่าสยดสยองผ่านมาถึงกรงเล็บของมัน ไล่ลามมาตามลำแขน

เข้าสู่ร่าง

แม้สังขารอย่างจอมปีศาจพยัคฆ์ขาว ยังอดสั่นสะท้านมิได้!

เห็นเพียงกระบี่และขวานเมื่อปะทะกัน บังเกิดกระแสคลื่นน่าสะพรึงแผ่ซ่านสี่ทิศแปดทาง ชั่วขณะกรวดหินดินทรายทรายปลิวฟุ้งตลบ

หนึ่งขวานไม่อาจฝ่าทะลวง เงาร่างที่โผนทะยานข้ามมาอย่างบ้าคลั่งถูกบีบให้หยุดลง แน่นจุกในทรวงอก ทรมานยิ่งนัก

ฉินอวิ๋นก็สัมผัสได้ถึงพละกำลังมหาศาลคาดไม่ถึงสายนั้น แม้สำแดงเจตน์กระบี่หมอกพิรุณ แต่พละกำลังของทั้งสองฝ่ายแตกต่างกันลิบลับ อดถอยกรูดไปสามก้าวมิได้ ทุกก้าวย่ำเหยียบก้อนหินบนพื้นจนแตกหัก

จอมปีศาจพยัคฆ์ขาวหยุดลงแล้ว มันมองเด็กหนุ่มตรงหน้าอย่างตระหนกประหลาดใจ...ยุวชนเผ่ามนุษย์

จุกแน่นในทรวงอก ทั้งร่างสั่นสะท้าน

แข็งปะทะแข็งครั้งนี้ จอมปีศาจพยัคฆ์ขาวตกตะลึงอึ้งงันแล้ว

"เจ้าต้านข้าได้? เจ้ายังไม่เข้าสู่เขตขั้นก่อนนภา แต่ต้านขวานของข้าได้อย่างนั้นหรือ" มันไม่อยากเชื่อ มันเป็นปีศาจเขตขั้นก่อนนภาทีเดียว

"พี่ฉิน ท่านต้านรับซึ่งหน้าได้?" อีเซียวที่อยู่ด้านหลังก็ตกตะลึงหมื่นส่วน

ฉินอวิ๋นกลับยิ้มพลางทอดถอนใจ "หนึ่งจอมพลังสยบสิบจอมยุทธ์ร้ายกาจดังคาด"

เอ่ยถึงเล่ห์เหลี่ยมกระบวนท่า ตนเองสูงขั้นกว่าอีกฝ่ายมากนัก!

อย่างฉูยงปีศาจเฒ่าหรือปีศาจกระซู่ ตนสามารถสะบั้นสังหารในกระบี่เดียว อีกฝ่ายกระทั่งโอกาสโต้กลับยังไม่มี แต่จอมปีศาจพยัคฆ์ขาวทรงพลังกว่ามาก ผนวกกับขวานยักษ์เล่มนั้น ต่อให้วิชากระบี่ของตน

ยอดเยี่ยมไร้เทียมทาน ย่อมถูกสยบได้เช่นกัน

"ยังไม่ถึงเขตขั้นก่อนนภา" สองตามันถลึงเบิกโพลง จับจ้องฉินอวิ๋น แล้วมองกระบี่ในมือฉินอวิ๋นปราดหนึ่ง "ศิษย์สายเซียนกระบี่ร้ายกาจถึงเพียงนี้เชียว ไม่สิ ไม่สิ กระบี่ในมือเจ้าย่อมเป็นของวิเศษที่ร้ายกาจกระมัง ด้วยอานุภาพแห่งอาวุธวิเศษชั้นนั้น ถึงต้านรับขวานข้าซึ่งหน้าได้"

"ของวิเศษที่ร้ายกาจ?" ฉินอวิ๋นจนคำพูด

เซียนกระบี่อิสระอย่างเขา กระทั่งของวิเศษขั้นเก้ายังไม่มี!

กระบี่เหินอัตชีวียังหลอมไม่สำเร็จ ทั้งไม่มีอาจารย์มอบกระบี่ให้ ของวิเศษจะมีมาแต่ที่ใดเล่า!

ตนเองอาศัยเจตน์กระบี่หมอกพิรุณอันหาได้ยากยิ่งที่ตระหนักรู้ขึ้นเองต่างหาก

โดยทั่วไปต่อให้เป็นยอดคนเซียนกระบี่เขตขั้นก่อนนภาแดนโอสถเที่ยงแท้ของสำนักเขาหลิงเป่าสำนักดินแดนศักดิ์สิทธิ์แห่งเต๋าหรือหอกระบี่สำนักเซียนกระบี่ใหญ่ที่สุดเลื่องชื่อที่สุด ก็ใช่ว่าจะตระหนักรู้เจตน์กระบี่ขึ้นมาได้

เจตน์กระบี่อัศจรรย์ไม่เป็นรองใคร หล่อเลี้ยงกระบี่เหินได้เร็วขึ้นสิบเท่า! แม้เป็นเพียงกิ่งไม้ก้านหนึ่ง หากหล่อเลี้ยงด้วยเจตน์กระบี่แล้วยังสามารถเฉือนโลหะได้เหมือนเฉือนดินโคลน

ฉินอวิ๋นด้วยความมานะบากบั่นถึงได้พิชิตประตูเซียนกระบี่ในฐานะผู้บำเพ็ญตบะไร้สังกัดได้ ควรทราบว่าเหตุที่บรรดาศิษย์ที่เต็มไปด้วยพรสวรรค์เปี่ยมความมุ่งมั่นเก่งกาจของสำนักบำเพ็ญตบะยากพิชิตประตูเซียน เนื่องเพราะดินแดนศักดิ์สิทธิ์ล้วนมีอาจารย์ผู้อาวุโสคอยฟูมฟักอบรมบ่มเพาะสุดกำลัง ใช้ของวิเศษต่างๆ นานาเข้าช่วย ต่อให้ลงเขาตระเวนสั่งสมประสบการณ์ อย่างศิษย์สำนักเซียนกระบี่ยังได้รับของวิเศษ

เป็นกระบี่เหินโดยง่ายดายเพื่อเอาไว้คุ้มครองตนเอง

ไหนเลยจะเหมือนฉินอวิ๋น ทุกสิ่งทุกอย่างล้วนอาศัยพึ่งพาตนเอง!

"แต่เจ้าต้านขวานเล่มเดียวของข้าได้เท่านั้น เอาอีก!" ปีศาจพยัคฆ์ย่างเท้าจู่โจมเข้ามาอีกครั้ง

"มาได้ดี" ฉินอวิ๋นก็กระโจนข้ามไป ที่ด่านชายแดนทางเหนือ ร่วมมือกับสหายสังหารปีศาจเขตขั้นก่อนนภาไปสามตน! สังหารปีศาจเขตขั้นก่อนนภาซึ่งๆ หน้ายิ่งมากล้น ไหนเลยกริ่งเกรงปีศาจพยัคฆ์

"ควับ" ขวานยักษ์จามผ่าใส่อีกครั้ง

ฉินอวิ๋นพลิ้วกาย เบี่ยงหลบขวานเล่มนั้น หนึ่งกระบี่ตวัดเฉือน แต่ปีศาจพยัคฆ์กลับใช้ขวานอีกเล่มต่างโล่กันไว้เบื้องหน้า

สองฝ่ายสลับโจมตีสังหาร ออกกระบวนท่าเร็วรี่ถึงขีดสุด

ขวานสองเล่มบางครั้งจู่โจมดุเดือด บางครั้งหนึ่งรับหนึ่งโจมตี วิชาขวานเลิศล้ำ นับว่าบรรลุขั้นไร้รั่วไหล ควบคุมได้อย่างประณีตละเอียดอ่อนสุดแสน และด้วยพละกำลังแห่งสังขารอันน่าสะพรึงขวัญ ต่อให้เป็นผู้บำเพ็ญตบะเขตขั้นก่อนนภาแดนโอสถอนัตตาอย่างหัวหน้าหน่วยฟางยังขวัญหนีดีฝ่อ

"แคร่ก!" หินภูผาผืนปฐพีถูกขวานจามจนแตกเป็นรอยขนาดสิบกว่าจั้ง ต้นไม้ใหญ่ระเบิดแตกกระจุย อานุภาพแห่งขวานยังไม่ลดน้อยถอยลง จามจนผืนดินยุบเป็นแอ่งใหญ่

เด่นชัดว่าขวานจามพลาดเป้าหลายครั้ง

เมื่ออาวุธของทั้งสองฝ่ายปะทะกัน บังเกิดเป็นระลอกคลื่นระลอกแล้วระลอกเล่า ฉินอวิ๋นนอกจากปะทะโดยตรงเพื่อประเมินกำลังของอีกฝ่ายแล้ว เวลาอื่นล้วนออกกระบวนท่าสังหารหวังปลิดชีพ

"สมควรตาย" จอมปีศาจพยัคฆ์ขาวจามขวานลงมาอีกครั้ง

เมื่อปะทะกับกระบี่เซียนในมือฉินอวิ๋น รู้สึกเพียงสายพลังของขวานถูกหักเหเบี่ยงเบน ถึงขั้นถูกหยิบยืมพลัง กระบี่เซียนกระทบขวานเพียงแผ่วเบา จากนั้นถากเรียดตัวขวานไปยังขาข้างหนึ่งของปีศาจพยัคฆ์ คิดเฉือนฟันขาข้างนั้น กระบวนท่าอำมหิตไม่ไว้ไมตรี

กึก! ขวานอีกเล่มขวางกระบี่ทันที

'ข้าว่าแล้ว แม้มันถนัดควบคุมบงการลม ฉับไวเร็วรี่ แต่นั่นโถมใส่ซึ่งหน้าถึงได้รวดเร็วว่องไว! หากหมุนเบี่ยงเลี่ยงหลบในบริเวณเล็กแคบ ร่างกายมันใหญ่โตเทอะทะ จะปราดเปรียวคล่องแคล่วไปกว่าข้าได้อย่างไร' ฉินอวิ๋นโล่งใจไปเปลาะหนึ่ง นี่ถึงพอมีเหตุผล รูปร่างเล็ก โดยทั่วไปย่อมถนัดเบี่ยงหลบหมุนตัว ร่างกายยิ่งสูงใหญ่เทอะทะ ความคล่องตัวยิ่งย่ำแย่ ถึงมันจะเชี่ยวชาญบังคับลม ทั้งยังเป็นจอมปีศาจเขตขั้นก่อนนภา แต่รูปร่างมโหฬาร ความปราดเปรียวย่อมอ่อนด้อยกว่าฉินอวิ๋นหนึ่งจังหวะ

รูปร่างของทั้งสองฝ่ายแตกต่างกันมาก ขนาดของอาวุธก็แตกต่างกันยิ่งนัก

แต่เมื่อสัประยุทธ์กันขึ้น กลับก่อให้เกิดสถานการณ์ใหญ่โตในหุบเขาทะเลหมอก หลังโรมรันกันแล้ว ต้นไม้ระเบิดแหลกเป็นชิ้นเล็กชิ้นน้อย ก้อนหินขนาดมหึมาก็แตกละเอียด

เจี่ยไหวเหรินที่กำลังหลบหนีกลางไหล่เขาเหลียวหลังมองปีศาจที่ไล่ล่าสังหารอยู่ด้านหลัง เฒ่าเฉียนกำลังขัดขวางสุดกำลัง เจี่ยไหวเหรินเมื่อเห็นความเคลื่อนไหวในหุบเขาทะเลหมอกก็อดลิ้นพันกันมิได้ "ฉินอวิ๋นผู้นั้นถึงกับน่ากลัวเพียงนี้"

ก่อนหน้านั้น หนึ่งกระบี่สะบั้นสังหารปีศาจกระซู่อย่างง่ายดาย

เพียงแค่**ทดสอบมีดเชือดวัว*** เท่านั้น

ตอนนี้ถึงได้เปิดเผยศักยภาพที่แท้จริง

จากนั้นเจี่ยไหวเหรินไม่กล้าคิดฟุ้งซ่านแล้ว วิ่งหน้าตั้งหลบหนีเอาชีวิตรอดต่อไป

"ที่แท้ นี่ถึงเป็นพลังฝีมือที่แท้จริงของพี่ฉิน" อีเซียวก็ชมดูด้วยสองตาสาดประกาย "กล่าวว่าเซียนกระบี่ หนึ่งกระบี่ทลายหมื่นวิชา ถนัดโจมตีที่สุด! พี่ฉินคาดว่าเป็นยอดแห่งเซียนกระบี่รุ่นเยาว์"

อีเซียวลองเหยียดแขน สำแดงอสนีปัญจธาตุ ใช้กระแสไฟฟ้าใน**อวัยวะตันภายในทั้งห้า**** เป็นชนวน ชักนำพลังจักรวาลฟ้าดินภายนอกให้รวมตัวในชั่วพริบตา เห็นเพียงสายฟ้าปัญจธาตุกระหวัดพันเกี่ยวกลางฝ่ามือขาวผุดผาด ส่งเสียงครืนครั่น ก่อนฟาดเปรี้ยงใส่จอมปีศาจพยัคฆ์ขาว

ดวงตาสีทองของมันกวาดมองอีเซียวที่อยู่ไกลออกไปแวบหนึ่ง ใช้สังขารต้านรับสายอสนีปัญจธาตุ มันไม่กล้าว่อกแว่ก เนื่องเพราะขวานยักษ์สองเล่มต้องตอบโต้ฉินอวิ๋นเต็มกำลัง มันลอบยินดี...เคราะห์ดีมีขวานยักษ์สองเล่ม หากมีเพียงเล่มเดียว คาดว่าคงบาดเจ็บสาหัสไปแล้ว

'พี่ฉิน สังขารของมันร้ายกาจนัก อสนีปัญจธาตุข้าทำร้ายรากฐานมันมิได้ ข้าต้องการเวลาสำแดงวิชาอสนีเทวะ! ท่านคุ้มกันข้าได้หรือไม่' อีเซียวถ่ายทอดเสียงบอก

'ได้ ข้าคุ้มกันเจ้า เจ้าสำแดงเต็มที่' ฉินอวิ๋นเริ่มถอยหลัง ให้ตำแหน่งอยู่ใกล้อีเซียวมากขึ้น

ขอเพียงอยู่ในรัศมีของอีเซียว ด้วยความปราดเปรียวและวิชากระบี่ของตน เพียงพอคุ้มกันนางให้ปลอดภัยได้

---

* เปรียบเทียบว่าผู้มีความสามารถแสดงความสามารถให้เห็นในเรื่องเล็กน้อย

** หัวใจ ตับ ม้าม ปอด ไต

อีเซียวล้วงยันต์เต๋าออกมาแผ่นหนึ่ง ชูโบกขึ้น ตะเบ็งเสียงว่า “ลมกระโชก!” ยันต์แผ่นนั้นลุกไหม้โดยไร้เพลิง ลวดลายยันต์สว่างวาบ ชักนำพลังจักรวาลสุดหยั่งรู้

“ฟู่ๆๆ”

ลมเริ่มโหมพัดกระโชก มิใช่ลมทมิฬที่จอมปีศาจพยัคฆ์ขาวบงการควบคุมแต่เป็นลมที่เกิดขึ้นระหว่างผืนฟ้าปฐพี แรงลมไม่นับว่ารุนแรง

จอมปีศาจพยัคฆ์ขาวแม้รบราเอาเป็นเอาตายกับฉินอวิ๋น แต่มันมีชีวิตยืนยาวมาถึงขั้นนี้ ย่อมระแวงระวังนัก คอยสังเกตโดยรอบตลอดเวลา และแน่นอนคอยระวังอีเซียวด้วย แม้ตอนนี้ป้องกันระวังฉินอวิ๋น แต่อีเซียวดีชั่วก็เป็นศิษย์ยอดสำนักใหญ่ ทั้งฝึกปรืออสนีปัญจธาตุ มันไม่กล้าเมินเฉย บัดนี้พลันรู้สึกได้ว่าบังเกิดลมกรูพัด

‘แย่แล้ว นางกำลังสำแดงคาถา’ มันตระหนกในใจ ‘แม่นางน้อยผู้นี้สำแดงคาถาอสนีปัญจธาตุได้ในชั่วพริบตา หากความตระหนักรู้ในมรรคาสูงยิ่ง สำแดงคาถาตอนนี้ อานุภาพย่อมสูงกว่าคาถาอสนีปัญจธาตุ’ มันรู้สึกไม่ชอบมาพากล

ตอนที่ 33 เฉียนเป่าสมุนภูต

สำแดงศาสตร์คาถาในชั่วพริบตา สะท้อนให้เห็นถึงความสูงส่งล้ำลึกแห่งการตระหนักรู้ด้านศาสตร์คาถาเต๋าของผู้บำเพ็ญตบะ อีกทั้งเมื่อแสดงออก เผาผลาญพลังวัตรปริมาณเล็กน้อยเท่านั้น

ศาสตร์คาถาที่อาศัยยันต์ช่วยในการสำแดงล้วนยากพบเห็น ควรทราบว่าคิดวาดยันต์ออกมาล้วนไม่ง่าย วัสดุต่างๆ ที่จำเป็นต้องใช้ล้วนเป็นเงินตรา ยิ่งกว่านั้นหลายครั้งวาดออกมาล้มเหลว เมื่อล้มเหลว วัสดุก็เป็นโมฆะ

ฉินอวิ๋นผู้ไม่มีความรู้เรื่องยันต์คาถา ยังต้องคิดหาวิธีรวบรวมสะสมยันต์

สำแดงคาถาด้วยยันต์ กล่าวง่ายๆ ก็คือกำลังโปรยเงินทิ้ง! ยันต์ธรรมดาเพียงแผ่นหนึ่งโยนออกก็เท่ากับหนึ่งร้อยตำลึงโบยบินไปแล้ว ที่ร้ายกาจสักหน่อยก็เท่ากับโปรยเงินหนึ่งพันตำลึง ผู้ใดไม่เสียดายเล่า ผู้ใดแบกรับค่าใช้จ่ายขนาดนี้ได้ ดังนั้นยันต์ที่ใช้ได้หลายครั้งจึงมีค่ามีราคา

ขอเพียงหล่อเลี้ยงยันต์ได้ดี ใช้ไปชั่วชีวิตก็ยังได้ แต่ราคาก็สูงจนไร้เหตุผล ฉินอวิ๋นมีเพียงยันต์เทพสัญจรคู่หนึ่งซึ่งถือว่าระดับค่อนข้างต่ำเท่านั้น

นางสำแดงศาสตร์คาถา เริ่มเรียกลม นี่เป็นเพียงการเริ่มต้นเท่านั้น จอมปีศาจพยัคฆ์ขาวไม่กล้าเมินเฉย เพียงสาวเท้าก็กระโจนใส่อีเซียว ขวานจามลงอย่างโกรธแค้น แต่กระบี่ของฉินอวิ๋นกลับขวางต้านขวานเล่มนั้น จากนั้นแสงกระบี่ตวัดกวาด แทงจุดสำคัญใต้สะโพกอย่างจัง มันตกใจรีบต่อต้าน

'เซียนกระบี่นี้คล่องแคล่วนัก อาวุธวิเศษในมือก็แกร่งกล้ายิ่ง กั้นขวางข้าได้เบ็ดเสร็จ ข้าไม่มีทางหยุดแม่นางน้อยนั่นให้สำแดงคาถาได้เลย' มันเองก็เข้าใจสถานการณ์

ส่วนจะใช้หินสายฟ้าวายุหรือไม่นั้น ขณะต่อสู้กับฉินอวิ๋น มันไม่อาจแยกจิตไปบงการหินสายฟ้าวายุได้เลยแม้แต่น้อย อานุภาพของหินสายฟ้าวายุจะต่ำมาก ข่มขวัญอีเซียวมิได้เลย

"ปีศาจทั้งหลาย!" มันคำรามลั่น "เข้ามาให้หมด สังหารหญิงบำเพ็ญตบะผู้นั้น!"

ตนเองไม่อาจปลีกมือสังหารอีเซียว แต่ยังมีปีศาจร่วมร้อยตนอยู่ พวกผู้บำเพ็ญตบะเหล่านี้ เดิมทีต่อสู้ประชิดตัวก็อ่อนด้อย ขอเพียงสามตนห้าตนประชิดร่างได้ ถึงไม่อาจสังหารศิษย์ยอดสำนักใหญ่แต่ก็ทำลายคาถานางได้

"ขอรับ!"

"ขอรับ ราชันพยัคฆ์ขาว"

"สังหารหญิงบำเพ็ญตบะ"

พวกมันไม่กล้ารีรอ วางมือจากเจี่ยไหวเหรินและเฒ่าเฉียน หมุน

เวลาย้อนกลับไปสักครู่ก่อนหน้า สนามรบกลางหุบเขาแบ่งเป็นสองแห่ง หนึ่งคือจอมปีศาจพยัคฆ์ขาวจามขวานใส่ฉินอวิ๋นอย่างมั่นอกมั่นใจ ฉินอวิ๋นต้านรับซึ่งหน้า ส่วนอีกแห่งบรรดาปีศาจเกินร้อยตนล้อมสังหารเจี่ยไหวเหรินและเฒ่าเฉียน

"หนีไป!" เฒ่าเฉียนเหินทะยาน ใกล้เจี่ยไหวเหรินเข้ามาทุกที

"ยังคิดหนีหรือ" ปีศาจหลายตนพลิ้วกายลงมาจากยอดเขา กระโจนจากที่สูงเข้าใส่ พวกมันกระโดดต่อเนื่อง เข้าขวางทางหลบหนีได้ก่อน

"ใครขวางทาง ตาย!" เฒ่าเฉียนคำรามดุร้าย แฉลบร่างไปอยู่ข้างปีศาจตนหนึ่ง กรงเล็บเดียวตะปบหัวกะโหลกปีศาจตนนั้น เด็ดชีพมันคาที่

"ระวัง" ปีศาจตนอื่นๆ ต่างแตกตื่น

เงาร่างสมุนภูตอย่างเฒ่าเฉียนแม้บาดเจ็บสาหัส แต่ยังทรงพลังน่ายำเกรงจนปีศาจพวกนั้นถอยหลังกรูด ปีศาจตนหนึ่งถูกเฒ่าเฉียนตะปบหัวใจจนแหลกเหลว พวกมันต่างรีบหลบเลี่ยง ตีวงโอบล้อมอยู่โดยรอบ แต่ไม่กล้าถอยร่น

"ข้ารู้จักเจ้า สุนัขเฒ่าแห่งอำเภอโยวเกาตัวนั้น เจ้าบาดเจ็บสาหัสแล้ว ยังคิดต่อสู้กับพวกข้าหรือ"

"เจ้าจะคุ้มกันมนุษย์คนนั้นหรือ"

"เจ้าคุ้มกันไม่ได้หรอก เจ้าทั้งสองวันนี้ล้วนต้องตาย"

เมื่อพวกมันระดมมาถึง จำนวนย่อมมากขึ้นเรื่อยๆ จากไม่กี่ตนเป็นสิบตน ยังคงเพิ่มขึ้นเรื่อยไป พวกมันก็ล่วงรู้ว่าในเมืองกว่างหลิงมีภูต

สุนัขตนหนึ่ง พลังฝีมือน่าหวาดหวั่นนัก แกร่งกว่าหัวหน้าปีศาจสิบเก้าตนของจ้าวคงคา เพียงทว่าจงรักภักดีปวารณาตนรับใช้สกุลเจี่ยแห่งอำเภอโยวเกา

แต่ตอนนี้ บรรดาปีศาจต่างมองออก อาการบาดเจ็บของเฒ่าเฉียนหนักหนาสาหัสนัก ถึงอย่างไรหินสายฟ้าวายุก็เป็นอาวุธวิเศษควบคุมโดยจอมปีศาจพยัคฆ์ขาวเขตขั้นก่อนนภา ทรงพลานุภาพนัก

"ไสหัวไปให้หมด ต่อให้ข้าต้องตาย ก็จะลากพวกเจ้าไปตายด้วย กล้านักก็ดาหน้าเข้ามา" เฒ่าเฉียนตวาดพลางจู่โจมปีศาจพวกนั้น เนื่องเพราะมันกระจ่างแจ้งแก่ใจ หากปล่อยให้ปีศาจรวมตัวกันมากขึ้น สุดท้ายมันและเจี่ยไหวเหรินต้องตายแน่

จำเป็นต้องสู้

เฒ่าเฉียนตะปบทรวงอกของปีศาจตนหนึ่งฉีกขาด เป็นรอยแผลขนาดใหญ่ ขย้ำลำคอปีศาจอีกตนจนสะบั้น

"ครั้งนี้แม้ข้าต้องตาย แต่ไหวเหริน ต้องรอดออกไป ต้องรอดออกไปให้ได้!" เฒ่าเฉียนสู้ไม่คิดชีวิต

"สุนัขเฒ่านี่มันบ้าไปแล้ว!"

"เข้าไปพร้อมกัน!"

"ล้อมสังหารมัน!"

บรรดาปีศาจโดยรอบ เดิมทีคิดรอให้จำนวนพรรคพวกเพียงพอเสียก่อน เมื่อได้เปรียบค่อยกำจัดหนึ่งมนุษย์หนึ่งปีศาจตรงหน้า แต่หากไม่เป็นฝ่ายจู่โจม กลับจะถูกเฒ่าเฉียนเด็ดชีพ

"ลุย!"

"ฆ่ามัน!" ปีศาจกรูเข้าใส่อย่างคลุ้มคลั่ง

"มาสิ มาสิ พวกเจ้าเข้ามาก็ต้องตาย!" เฒ่าเฉียนแฉลบร่างครั้ง

แล้วครั้งเล่า รวดเร็วฉับไวยิ่ง ความเร็วเป็นสิ่งที่เฒ่าเฉียนถนัดที่สุด เคลื่อนตัวปรูดปราด กรงเล็บแหลมคมบางครั้งตะปบปีศาจเป็นแผลขนาดใหญ่ บางครั้งเจาะทะลุจุดสำคัญของปีศาจ บางครั้งกัดปีศาจตายคาที่

เนื่องเพราะถูกโอบล้อม การโจมตีของปีศาจตนอื่นต่างพุ่งเป้ามาที่เฒ่าเฉียนอย่างต่อเนื่อง เฒ่าเฉียนถูกกระแทกด้วยหินสายฟ้าวายุยังทรงพลังถึงขั้นนี้ สภาพร่างกายย่อมแกร่งกล้าถึงที่สุด เรียกได้ว่าทัดเทียมกับฉูยงปีศาจเฒ่า ปีศาจเหล่านี้โจมตีบนร่างเฒ่าเฉียน เพิ่มรอยแผลมากขึ้นไม่ขาดสาย

ปีศาจกิ้งก่าตนหนึ่งกระโดดงับขาเฒ่าเฉียน

เฒ่าเฉียนหมุนตัวหนึ่งกรงเล็บคว้าลำคอปีศาจกิ้งก่า ออกแรงกระชาก ดึงกะโหลกปีศาจกิ้งก่าหลุดจากตัว! แต่เนื้อบนต้นขายังคงพร่องไปก้อนใหญ่ ความเร็วลดลงฮวบฮาบ

พลั่ก! ปีศาจหมีกระแทกหนึ่งกรงเล็บใส่ร่างเฒ่าเฉียนที่ความเร็วลดลง เฒ่าเฉียนลอยวืด กระอักโลหิตสด แต่พลิกร่างกลางหาว ตะปบสังหารปีศาจอีกตนที่ลอบโจมตี

"สุนัขเฒ่าตนนี้ไม่ไหวแล้ว"

"มันเชื่องช้าลงแล้ว"

บรรดาปีศาจยิ่งโกรธแค้นขึ้นทุกที ล้อมโจมตีเพียงไม่นาน พวกมันก็เสียพี่น้องไปสิบกว่าตน

เฒ่าเฉียนกลับระห่ำหาใดเปรียบ ขนบนศีรษะลุกตั้ง ความบ้าระห่ำไม่กลัวตายฉายชัดในดวงตา ปีศาจที่อยู่ใกล้เจี่ยไหวเหริน ต่างถูกเฒ่าเฉียนกระโจนโถมพุ่งทำร้าย

ต้นขาถูกขย้ำเนื้อหายไปก้อนใหญ่อย่างนั้นรึเร็ว รีบลุกขึ้นมา!

มันยังคงรักษาระดับความเร็วสูงสุดไว้ได้เจ็ดแปดส่วนภายใต้สภาวการณ์บ้าดีเดือดเช่นนี้

กระนั้น...ปีศาจระดมพลมามากขึ้นทุกที อาการบาดเจ็บของเฒ่าเฉียนหนักหนาสาหัสขึ้นเรื่อยๆ ทางนี้เพลี่ยงพล้ำทางนั้นรุกไล่ เฒ่าเฉียนบังเกิดความสิ้นหวังในใจ

"ไม่ ไม่ ต่อให้ข้าต้องตาย ก็ต้องให้ไหวเหรินรอด" ภาพเหตุการณ์ผุดวาบขึ้นในใจเป็นฉากๆ

"เฉียนเป่า มานี่ เจ้ามาอุ้มที" ชายชราผู้หนึ่งส่งเด็กทารกในผ้าอ้อมให้เฒ่าเฉียนที่อยู่ด้านข้าง

เฒ่าเฉียนรับไปอย่างตื้นตันดีใจ มองทารกน้อยในผ้าอ้อมหัวร่อเอิ๊กอ๊าก อดลูบหน้าทารกน้อยมิได้

"เจ้านาย ตั้งชื่อเขาว่าอะไร" เฒ่าเฉียนสอบถาม

"ข้าบัณฑิตยากจนข้นแค้น เฉียนเป่าเจ้าเป็นภูตแล้ว ถึงได้ช่วยเหลือข้าก่อร่างสร้างตัว ชราแล้วถึงได้บุตรชาย" ชายชรามองทารกในผ้าอ้อม "ข้าคงดูแลเขาได้อีกไม่กี่ปี หวังเพียงเขามีจิตใจโอบอ้อมอารีมีเมตตา ทำให้สกุลเจี่ยรุ่งเรือง เรียกเขาว่า**ไหวเหริน*** เถอะ"

"ไหวเหริน? ไหวเหริน?" เฒ่าเฉียนทวนซ้ำสองสามครั้ง ปลื้มปีติยิ่งนัก

"ท่านพ่อ" เด็กชายผู้หนึ่งคุกเข่าอยู่ข้างเตียง ชายชราบนเตียงป่วยเข้าขั้นตรีทูต เขาเหลือบมองเฒ่าเฉียนที่อยู่ข้างเตียง "เฉียนเป่า ไหวเหรินก็มอบให้เจ้าแล้ว คนอื่นข้าล้วนไม่วางใจ ช่วยข้าดูแลเขาให้ดี"

---

* หมายถึงในใจดำรงความเมตตาโอบอ้อม

“ขอรับ เจ้านาย ท่านวางใจ ข้าจะดูแลเขาให้ดีแน่นอน” เฒ่าเฉียนน้ำตานองหน้า มันกลายเป็นภูตชรา เนื่องเพราะเจ้านายเป็นชายชรา ดังนั้นเมื่อเฒ่าเฉียนกลายเป็นภูตแล้วจึงอยู่ในสภาพคนชรา

เจ้านายเป็นคนสำคัญที่สุดในชีวิตมัน

ขณะที่ยังเป็นสุนัขธรรมดา เจ้านายก็ดูแลมัน มีของกินคำหนึ่งย่อมป้อนมันคำหนึ่ง

“ไหวเหริน” เฒ่าเฉียนมองเด็กน้อยข้างตัว

ดูแลไหวเหรินเรื่อยมาจนไหวเหรินเติบใหญ่ เชิญอาจารย์มาสอนถึงจวน เสาะหาวิชาสำหรับบำเพ็ญตบะให้ ถึงขั้นทำทุกวิถีทางให้ไหวเหรินเข้าสู่สำนักบำเพ็ญตบะ! แน่นอนว่าสำนักที่เข้าย่อมเป็นเพียงสำนักชั้นสาม แต่มีโอกาสได้บำเพ็ญตบะ ก็นับว่าเฒ่าเฉียนพยายามสุดกำลังแล้ว ยังคิดหาวิธีรวบรวมวิชาบำเพ็ญตบะ แม้ส่วนมากบกพร่องไม่สมบูรณ์ แต่มันพยายามเต็มที่แล้ว

เมื่อยังเล็ก ยังควบคุมสั่งสอนไหวเหรินได้

แต่เมื่อไหวเหรินเติบใหญ่ ไม่อาจควบคุมสั่งสอน หรือกล่าวว่า ถึงอย่างไรมันก็เป็นเพียงภูตสุนัข ไม่รู้ว่าจะสั่งสอนอย่างไร รู้แต่เพียงมอบสิ่งที่ดีที่สุดให้ไหวเหริน

“ฉึก” หางแมงป่องเจาะทะลุช่องท้องเฒ่าเฉียนจนเป็นรูโหว่ สารพิษแทรกซึมเข้าไปในร่าง

เฒ่าเฉียนพลิกตัวตะปบ ปีศาจแมงป่องลงมือสำเร็จก็หลบหนีไม่คิดชีวิต แต่หางถูกตะปบขาด

“แฮ่กๆๆ” เฒ่าเฉียนโยนหางมันทิ้ง รู้สึกว่าตนเองหายใจหนักอึ้ง

เปลืองแรงไร้เปรียบปาน ปีศาจเกินสามสิบตนรอบตัวต่างอึกอักลังเลเล็งหาโอกาสเหมาะเหม็งลงมืออำมหิต

พวกมันต่างมองออก ภูตเฒ่าตนนี้ไม่ไหวแล้ว!

"ต้องขวางพวกมัน ต้องขวางพวกมันให้ได้" เฒ่าเฉียนยังพยายามสุดกำลัง

ทันใดนั้น...เสียงตวาดแค้นเคืองดังลั่น

"ปีศาจทั้งหลายข้ามมาให้หมด สังหารหญิงบำเพ็ญตบะผู้นั้น!"

เป็นเสียงคำรามคั่งแค้นของจอมปีศาจพยัคฆ์ขาวดังแว่วมาจากหุบเขาทะเลหมอก

"ขอรับ ราชันพยัคฆ์ขาว"

"สังหารหญิงบำเพ็ญตบะ"

ปีศาจรอบด้านต่างไม่กล้าชักช้าร่ำไร รีบถอยร่นกลับไปอย่างรวดเร็วราวน้ำลด กระทั่งปีศาจที่ออกจากหุบเขาทะเลหมอกเพื่อไล่ล่าเจี่ยไหวเหรินและเฒ่าเฉียนต่างก็หยุดชะงัก หันหัวกลับ มุ่งไปทางอีเซียว

"ไม่ต้องสนสุนัขเฒ่านี่แล้ว มันบาดเจ็บสาหัส ไม่ทำอันใด มันก็ต้องตายอย่างรวดเร็วแน่นอน"

เฒ่าเฉียนยืนนิ่งงันอยู่ตรงนั้น มองบรรดาปีศาจล่าถอยกลับไป จากนั้นมันกัดฟันพยายามเหินทะยานสองครั้ง ก็มาถึงยอดผา มันเข่นฆ่าสังหารมาตลอดทางจนเกือบถึงยอดผา

เมื่อถึงยอดผาก็อ่อนระทวยกองกับพื้น พยายามยันตัวลุกนั่งพิงกับศิลาก้อนใหญ่ข้างหน้าผาพลางส่ายหน้า

ที่ไกลโพ้น...สายตามองเห็นเจี่ยไหวเหรินหลบหนีไปไกลลิบ เงา

ร่างพร่าเลือนหายลับเข้าไปในภูไพร

“ไหวเหริน รอดชีวิตแล้ว” เฒ่าเฉียนเอนพิงก้อนหิน เผยรอยยิ้ม รับรู้ถึงกระแสพลังชีวิตไหลออกจากร่างอย่างสงบ

ตอนที่ 34 สู้สุดชีวิต

อีกฟากหนึ่ง ฉินอวิ๋นและอีเซียวต่างทุ่มเทสุดกำลังเพื่อเอาชีวิตรอด จอมปีศาจพยัคฆ์ขาวเป็นตัวคุกคามใหญ่หลวง แต่หากยิ่งยืดเยื้อ ปีศาจนับพันที่เร่งรุดมาจะเป็นตัวคุกคามยิ่งกว่า

"ต้องหลบหนีไปจากที่นี่ให้เร็วที่สุด ไม่อาจหน่วงเหนี่ยวยืดเยื้อ หากเนิ่นนานไปจะถูกปีศาจนับพันโอบล้อม แต่คิดไปจากที่นี่ อย่างน้อยต้องโจมตีจอมปีศาจพยัคฆ์ขาวให้ล่าถอย!" ฉินอวิ๋นเข้าใจในจุดนี้ อีเซียวเองก็เข้าใจ จอมปีศาจพยัคฆ์ขาวต่อกรยากยิ่งทั้งยังเชี่ยวชาญบังคับลมเหาะเหินเดินอากาศได้ หากยังต่อสู้พัวพันกับมัน เขาทั้งสองคงหนีได้ไม่ไกลเท่าใด

อีเซียวเงยหน้ามองท้องฟ้า สีฟ้าเริ่มมืดครึ้ม ลมกระโชกรุนแรงขึ้นทุกที

"ฆ่ามัน"

"ฆ่าหญิงบำเพ็ญตบะผู้นั้น"

ปีศาจมากมายโผนทะยานเข้ามา

อีเซียวพลันพลิกมือซ้าย สายอสนีห้าสีปรากฏบนฝ่ามือ เสียงดังฉ่าพุ่งยิงออกรุนแรง แยกเป็นห้าสายฟ้า กระหน่ำปีศาจห้าตนที่พุ่งเข้ามาใกล้ที่สุด! พวกมันล้วนเป็นปีศาจระดับเล็กจอมวู่วาม พลานุภาพอสนีปัญจธาตุรุนแรง กระทั่งจอมปีศาจพยัคฆ์ขาวยังบาดเจ็บเล็กน้อย นับประสาอันใดกับหัวหน้าปีศาจธรรมดา อสนีปัญจธาตุล้วนฟาดกระหน่ำพวกมันจนอาสัญดับดิ้น

บัดนี้แม้หนึ่งแยกเป็นห้าสาย แต่รับมือปีศาจระดับเล็กกลับเพียงพอ

"เปรี้ยง!" เสียงฟ้าผ่าดังลั่นต่อเนื่อง ปีศาจห้าตนไหม้เกรียมหมดลมคาที่ พวกที่อยู่ใกล้ต่างตกใจรีบถอยกรูด ก่อนหน้าเผชิญหน้ากับเฒ่าเฉียน พวกมันยังมีความหวังว่าจะจัดการเฒ่าเฉียนได้ เนื่องเพราะเฒ่าเฉียนบาดเจ็บสาหัส พวกมันถึงได้ฮึกเหิมห้าวหาญ เพียงแต่ไม่คาดคิดว่าในสภาพบาดเจ็บสาหัส สุนัขเฒ่านั่นยังสำแดงศักยภาพได้ถึงขั้นนี้ ทำเอาปีศาจเสียหายตายจากเกินยี่สิบตน จำนวนปีศาจในหุบเขาทะเลหมอกเหลือไม่ถึงร้อย แต่อสนีปัญจธาตุนี้น่าสะพรึงขวัญเหลือเกิน ปีศาจระดับเล็กอย่างพวกมันไร้หนทางหลบหลีก ถูกผ่าเข้าล้วนตายโดยไม่ต้องสงสัย

"อยู่ห่างนางร้อยจั้ง นางก็ผ่าไม่ถึงแล้ว" เสียงจอมปีศาจพยัคฆ์ขาวดังก้องในหุบเขา "ปีศาจสัตว์ปีก ทุ่มก้อนหินจากฟ้าลงมา กระแทกนางให้ตาย! ที่มีธนูหน้าไม้ ยิงนางจากระยะไกล ที่มีพลังมาก ทุ่มก้อนหินใส่นาง"

"ขอรับ ราชันพยัคฆ์ขาว"

บรรดาปีศาจได้ยินแล้วต่างรีบปฏิบัติ

ปีศาจมีปีกหกตนอุ้มก้อนหินแล้วโผบินขึ้นทันที เหาะกลางอากาศ

เล็งไปที่อีเซียว ก่อนทุ่มก้อนหินลงมา

ปีศาจที่ถนัดยิงธนูหน้าไม้ เป็นปีศาจธรรมดาแต่หลอมปราณระดับสิบเป็นอย่างน้อย แม้พอจะยกขวานคู่หนึ่งหนักสามพันหกร้อยจินไหวแต่ไม่อาจควงเหวี่ยงได้ ยิ่งไม่ต้องกล่าวถึงความเร็วในการโรมรันเข่นฆ่าอันโหดเหี้ยมอำมหิต แต่คราวนี้มีทั้งพวกพละกำลังเกินหมื่นจินรวมกับพวกถนัดเชี่ยวชาญการยิงธนูหน้าไม้ อานุภาพยิ่งเพิ่มพูนน่ายำเกรง

ที่พกคันศรหน้าไม้มีเพียงสองตน ย่อมไม่เห็นเฒ่าเฉียนที่แกร่งกล้าทัดเทียมฉูยงปีศาจเฒ่าอยู่ในสายตา

อีเซียวแม่นางเผ่ามนุษย์ เป็นเพียงศาสตร์คาถา สังขารจะแกร่งกล้าไปได้ถึงขั้นใด

ปีศาจที่เชี่ยวชาญธนูหน้าไม้สองตน ตนหนึ่งยังอยู่ในที่ไกล อีกตนอยู่ใกล้ต่างโก่งคันศรเกาทัณฑ์พุ่งแหวกอากาศเสียงดังสวบออกไปทันทีทันใด

ปีศาจที่ทรงพละกำลังอย่างปีศาจหมีปีศาจวัวหลายตน ต่างยืนห่างไปร้อยจั้งแล้วทุ่มก้อนหินขนาดมหึมาเข้าใส่ ประหนึ่งเครื่องยิงก้อนหินก็ไม่ปาน เสียงดังสวบๆ แหวกม่านฟ้า มุ่งไปทางอีเซียวอย่างแม่นยำ

เพียงชั่วขณะ ก้อนหินเอยลูกธนูเอยร่วงลงมาเป็นห่าฝนจากเบื้องบน พุ่งเข้าใส่อีเซียว ฉินอวิ๋นเห็นสภาพการณ์แล้วให้ร้อนรุ่มแต่ก็อับจนหนทาง เขาทุ่มเทสรรพกำลังกั้นขวางจอมปีศาจพยัคฆ์ขาวแล้ว! ขวานยักษ์สองเล่มของมัน แต่ละเล่มผ่าภูเขาลูกเล็กเป็นสองเสี้ยวได้ง่ายดาย ขวานสองเล่มประดุจจักระหยินหยาง เขาได้แต่พยายามรับมือ ถึงตอนนี้ยังทำอันตรายจอมปีศาจพยัคฆ์ขาวมิได้สักนิด

'อีเซียวเป็นศิษย์ยอดสำนักใหญ่ สมควรคลี่คลายความยุ่งยากเหล่านี้ได้ง่ายดายกระมัง' ฉินอวิ๋นลอบเอ่ยในใจ

อีเซียวในชุดเขียวอ่อนยืนอยู่ตรงนั้น มิได้หลบเลี่ยง

เหยียดแขนออกแผ่วเบา บนข้อมือขาวผ่องมีกำไลวงหนึ่ง บัดนี้ตัวกำไลเปล่งลวดลายสีทองลอยเด่น

แสงใสไร้รูปเป็นชั้นๆ ทั้งสิ้นสามชั้นประกบเป็นเกราะคุ้มกันคลุมร่างอีเซียว

ตุบๆๆ ก้อนหินกระแทกใส่เกราะคุ้มกันวงนอกจนยุบตัว แรงของก้อนหินสลายสิ้น ร่วงตกลงด้านข้าง ธนูยิ่งไม่ทันยิงทะลุเกราะก็ชะงักกึกแล้วร่วงตกพื้นเอาดื้อๆ ส่วนหินก้อนใหญ่ที่ทุ่มลงมาจากฟ้ายิ่งไม่มีทางกระแทกเกราะคุ้มกันแตก

"อันใดกัน!" พวกปีศาจต่างมองเห็นแต่ไกล อดตะลึงพรึงเพริดมิได้

"ของวิเศษ?" จอมปีศาจพยัคฆ์ขาวตื่นตะลึง มันประสบการณ์ความรู้ไม่สามัญ จดจำกำไลบนข้อมืออีเซียวได้ทันที นั่นคือของวิเศษ!

หากเป็นของวิเศษทั่วไป พลังคุ้มกันไหนเลยแกร่งกล้าเพียงนี้

เมื่อครู่โจมตีเกราะคุ้มกันสามชั้นกระทั่งชั้นแรกก็ไม่อาจทำลาย

อีเซียวสงบนิ่งยิ่งนัก

นางฝึกปรือวิชาอสนี เชี่ยวชาญการโจมตี ป้องกันชีวิตกลับอ่อนด้อยสักหน่อย ของวิเศษจึงใช้เพื่อปกปักชีวิต

"ศิษย์ยอดสำนักใหญ่ล้วนมีของวิเศษปกปัก" จอมปีศาจพยัคฆ์ขาวกัดฟันกรอด "เซียนกระบี่ผู้นี้ก็ใช่ ยังไม่ถึงเขตขั้นก่อนนภา ทั้งยังไม่เป็นวิชากระบี่พิฆาต ได้แต่ต่อสู้ระยะประชิด ก็มีกระบี่เหินวิเศษร้ายกาจถึงเพียงนี้! ข้ากล้าพนันว่ากระบี่เล่มนี้มิใช่ขั้นเก้าเด็ดขาด อย่างน้อยขั้นแปดหรืออาจถึงขั้นเจ็ด"

มันไหนเลยล่วงรู้ ขวานเล่มหนึ่งในมือมันยังมีราคามากกว่ากระบี่เซียนในมือฉินอวิ๋นร้อยเท่า

อีเซียวเงยหน้ามองอีกครั้ง บัดนี้ท้องฟ้ามืดสลัว ลมพัดกรูหวีดหวิว

"ถึงเวลาแล้ว" อีเซียวล้วงยันต์อีกแผ่นออกจากอก โยนออกไปตรงหน้า "เมฆบังเกิด!" ยันต์เผาไหม้โดยไร้เพลิง ลายยันต์สว่างวาบ ชักนำพลังแห่งจักรวาลมาอีกสายหนึ่ง

เห็นเพียงลมกระโชกรุนแรงกลางเวหา เมฆากลางเวหนดำทะมึนเริ่มกระจุกตัวมากขึ้นทุกที เข้มข้นขึ้นทุกขณะ! ประหนึ่งลอยต่ำเตี้ยเรี่ยผืนดิน

จอมปีศาจพยัคฆ์ขาวรู้สึกตระหนกเนื้อเต้น *'แม่นางน้อยผู้นี้ยังไม่ถึงเขตขั้นก่อนนภา สำแดงคาถาได้น่ายำเกรงถึงเพียงนี้? สู้สักตั้ง จัดการนางให้ตาย'*

มันเหวี่ยงขวานที่ขนาดใหญ่กว่าบ้านสองเล่มนั้น เมื่อกระหน่ำใส่ฉินอวิ๋น บั้นท้ายพลันงอกหางยาวขนเป็นพวง หางยาวขนสีขาวยาวถึงสามจั้ง หนาเท่าถังน้ำ สะบัดฟาดรุนแรงไปทางอีเซียว

แสงกระบี่ของฉินอวิ๋นยกต้านขวานยักษ์ พลิกหมุนตัวฉับพลันผ่ากระบี่ใส่หางมัน!

จอมปีศาจพยัคฆ์ขาวคำรามเสียงต่ำอย่างเจ็บปวด แม้หางจะเหนียวทนไร้ใดปาน แต่รังสีกระบี่ของฉินอวิ๋นเหี้ยมโหดสุดประมาณ ฟันหางของมันลึกถึงหนึ่งในสาม

หางหดรวดเร็วจนหายวับไม่เห็นร่องรอย

"เสือโดยทั่วไปมีสามท่าไม้ตาย หนึ่งกระโจน หนึ่งพลิกคร่อม หนึ่งตวัดหางใส่ ปีศาจพยัคฆ์น่าเกรงขามอย่างเจ้า ข้าไหนเลยไม่ป้องกันหนึ่งตวัดหางใส่เล่า" ฉินอวิ๋นเอ่ยปาก แต่ลอบตระหนกในใจ *'หางเสือนี่ร้ายกาจนัก ข้าโจมตีสุดกำลังยังฟันลึกได้เพียงเท่านี้เอง'*

นอกเหนือจากกระบวนท่าสังหารเด็ดชีพ เขาไม่มียั้งมือแล้ว

กระบวนท่าสังหารเด็ดชีพ มีรุกไร้ถอย! ทันทีที่ออกกระบวนท่า เล่นงานศัตรูไม่ได้ ตนเองอาจดับสิ้น จึงไม่อาจออกกระบวนท่าโดยไม่ดูตาม้าตาเรือ

"สมควรตาย" หางปีศาจเสือถูกฟันเป็นแผล มันย่อมเดือดดาล

ในตอนนี้ เมฆนิลกาฬก่อตัวหนาแน่น ดำทะมึนคล้ายลอยเรียดพื้น กระนั้น แน่นอนว่านั่นเป็นเพียงภาพหลอกตา แท้จริงแล้วเมฆดำยังอยู่ห่างจากพื้นดินอีกไกล

วู้ๆๆ ลมกระโชกรุนแรง ท่ามกลางเมฆดำปรากฏกระแสไฟฟ้ารำไร

"ตอนนี้ล่ะ!" อีเซียวยินดียิ่ง อาศัยพลังจากฟ้าดิน ถึงสำแดงวิชาอสนีเทวาได้!

นางล้วงยันต์แผ่นสุดท้ายจากอก ต้องวาดถึงห้าหกแผ่นกว่าจะมีหนึ่งแผ่นใช้การได้ เงินที่ทุ่มเทลงไปก็มหาศาลนัก

"ปัญจธาตุห้าทิศ!" น้ำเสียงกังวานใส สะท้อนก้องทั่วโลกา "เทพอสนีห้าทิศ ขออัญเชิญด้วยอานุภาพแห่งยันต์คาถา วายุเมฆาก่อกำเนิด ชักเชิดสายอสนีบาต พิฆาตมารร้ายตนนี้! ข้าคำนับ**หลิงเป่าเทียนจุน***บังเกิดผลโดยพลัน!"

พลังวัตรแผ่ซ่าน ยันต์เปล่งแสงมลังเมลือง ชักนำพลังสายฟ้ากลางเมฆทะมึน

เสียงบริกรรมกล่าวออก ฟ้าดินตอบสนอง

สายฟ้าขนาดหนาใหญ่สว่างแวบ พลันผ่าเปรี้ยงลงมาจากชั้นเมฆ

เสียงกระหึ่มกึกก้องปีศาจน้อยใหญ่โดยรอบต่างตัวสั่นงันงกด้วยความหวาดกลัว สายฟ้าเร็วรี่ กระทั่งจอมปีศาจพยัคฆ์ขาวยังหลบหลีกไม่ทัน มันเหวี่ยงขวานที่กำในกรงเล็บข้างขวาออกรุนแรง ขวานแฝงพลัง

---

* ชื่อเทพเจ้าของเต๋า

มารปีศาจ ปะทะสายฟ้าเบื้องบนดุเดือดรุนแรง! เปรี้ยง! แสงขาวโพลนสว่างจ้า! อีเซียวบังคับสายอสนีกระหน่ำขวานยักษ์ลอยกระเด็น ผ่าใส่ร่างจอมปีศาจพยัคฆ์ขาว

ตัวมันไหม้ดำเกรียม หนังเนื้อเหวอะหวะ

"ตายเสียเถอะ!" ฉินอวิ๋นฉวยโอกาสนี้ แววตาดุร้ายเหี้ยมโหดกระโดดลอยตัว กระโจนโจมตีอย่างไม่คิดชีวิต!

กระบวนท่าสังหารปลิดชีพ รุกไม่มีถอย! เป็นตอนนี้นี่เอง!

ฉินอวิ๋นกระโดดถาโถม แสงกระบี่ฉับไวถึงขีดสุด พุ่งเป้าไปที่ลำคอจอมปีศาจพยัคฆ์ขาวโดยตรง คิดเด็ดศีรษะจอมปีศาจตนนี้ให้ได้!

ตอนที่ 35 กรงเล็บสะบั้น

จอมปีศาจพยัคฆ์ขาวถูกถล่มจนห้วงสมองสะท้านสะเทือน เจ็บแปลบไปทั้งร่าง ผิวแตกเนื้อปลิ้น กระดูกเส้นเอ็นแตกร้าว โลหิตสดดำเกรียม แต่เมื่อฉินอวิ๋นหนึ่งกระบี่โจมตีเข้ามา มันสะท้านวูบในใจ ตาเบิกโพลงหมายเอาชีวิตรอด สองตาพร่าลายเห็นเพียงหนึ่งกระบี่จู่โจมเข้ามา ยกขวานในกรงเล็บซ้ายขึ้นกันเบื้องหน้าด้วยสัญชาตญาณ

ด้วยปรารถนารอดชีวิต แม้บาดเจ็บสาหัส จอมปีศาจพยัคฆ์ขาวยังยกขวานกันเบื้องหน้ารวดเร็วยิ่งนัก

'แย่แล้ว หมดหนทางเชือดจุดสำคัญมันแล้ว' ฉินอวิ๋นเห็นสภาพการณ์แล้วสีหน้าแปรผันเล็กน้อย กระบี่ในมือกลับมิได้หยุดชะงัก เพียงเบี่ยงเบน เปลี่ยนเป้าหมายไปยังช่วงแขนที่กำด้ามขวานของจอมปีศาจ

"ฟันกรงเล็บเจ้าก่อน!"

ควับ! กระบี่รวดเร็วฉับไว สภาวะกระบี่อำมหิต รุกไม่มีถอย ในสภาพบาดเจ็บสาหัส จอมปีศาจพยัคฆ์ขาวใช้ขวานป้องกันจุดสำคัญอย่าง

ลำบากยากเย็น แต่บัดนี้ไม่ทันการณ์เสียแล้ว หนึ่งกระบี่ฟันลงแขนของมันเข้าอย่างจัง

'จากอานุภาพของกระบี่ที่ฟันหางข้าก่อนหน้า สมควรแค่ทำให้แขนข้าบาดเจ็บเท่านั้น...' ความคิดนี้เพิ่งวาบผ่านห้วงสมอง มันพลันปวดแปลบเจ็บร้าว

ฉับ! แสงกระบี่โหดเหี้ยมหาใดเทียม ประดุจลมกระโชกฝนกระหน่ำ กรงเล็บที่กำด้ามขวานยักษ์ร่วงหล่นลงพื้นด้านข้างเสียงดังตุบ

สภาวะกระบี่ของฉินอวิ๋นใช้การจนสิ้น บังเกิดช่องโหว่ ทว่าจอมปีศาจพยัคฆ์ขาวในตอนนี้ทั้งบาดเจ็บและเสียขวัญหมื่นส่วน

เมื่อฉินอวิ๋นพลิกมือคิดซ้ำอีกหนึ่งกระบี่ ลมทมิฬนิลกาฬเวียนวนรอบตัวจอมปีศาจพยัคฆ์ขาว หอบตัวมันถอยกรูดไปในชั่วพริบตา

"หนีได้เร็วเสียจริง"

ฉินอวิ๋นเหยียบขวานเล่มนั้นไว้มั่น แต่ไม่ไล่กวด! เนื่องเพราะหากจอมปีศาจพยัคฆ์ขาวคิดหลบหนีจริง ด้วยความเร็วของมัน อย่าว่าแต่ตนเอง ต่อให้เป็นยอดคนเขตขั้นก่อนนภาแดนโอสถเที่ยงแท้ก็ยากไล่กวดได้ทัน กระทั่งจ้าวคงคาผู้ลือชื่อน่าหวาดผวาทั่วกว่างหลิงมาสองร้อยกว่าปียังเร็วได้เพียงกึ่งหนึ่งของมันเท่านั้น

เมื่อจอมปีศาจพยัคฆ์ขาวถอยร่นกระเจิง ผ่านขวานที่ถูกอสนีบาตลอยกระเด็นเล่มนั้น พริบตากรงเล็บขวาคว้าจับด้ามขวาน จากนั้นเหินร่างขึ้นกะทันหัน ทะยานพุ่งขึ้นไปกลางอากาศ

ควบคุมลมทมิฬนิลกาฬ มันทอดตามองจากกลางฟ้า ถึงได้โล่งใจไปเปลาะหนึ่ง

"มือของข้า" มันมองกรงเล็บซ้ายที่ถูกกระบี่ฟันขาด แล้วก้มมองขวานเล่มที่ฉินอวิ๋นกำลังย่ำเหยียบ "ขวานของข้า!"

กรงเล็บถูกตัดขาด แม้บาดแผลสาหัส แต่บำเพ็ญกายสังขารถึงระดับขั้นนี้ มีอาจารย์คอยช่วยเหลือยังพองอกกรงเล็บขึ้นมาใหม่ได้! แต่ประการแรกจำเป็นต้องกินของบำรุงขนานใหญ่ ประการที่สองต้องใช้เวลา

ให้เทียบกับการสูญเสียกรงเล็บ จอมปีศาจพยัคฆ์ขาวเสียดายขวานของตนเองมากกว่า!

ขวานสองเล่ม...แทบใช้ทรัพย์สมบัติที่สั่งสมมาหลายปีจนสิ้น เพื่อขวานเล่มที่สอง มันสะสมทรัพย์สินมาถึงสามสิบปีเต็ม

"ปีศาจพยัคฆ์ กล้านักก็เข้ามาอีก" ฉินอวิ๋นเงยหน้า ร้องตะโกนท้าทาย

สีหน้าจอมปีศาจพยัคฆ์ขาวดุร้ายแต่ใจกลับกระจ่างชัดแจ้ง *'เมื่อครู่มีขวานสองเล่มถึงได้ต้านทานกระบี่ของมันได้! บัดนี้เหลือเพียงเล่มเดียวแล้ว ต่อให้ข้ายังอยู่ในสภาพสมบูรณ์ก็ยังต้านไม่อยู่ ยิ่งไม่ต้องเอ่ยถึงบัดนี้ถูกฟ้าผ่าจนบาดเจ็บสาหัส อีกทั้งกรงเล็บถูกสะบั้นขาดไปข้างหนึ่ง พลังฝีมือเกรงว่าเหลือเพียงสามส่วน ลงไปเท่ากับรนหาที่ตาย'*

'หนึ่งกระบี่เมื่อครู่ร้ายกาจเหลือเกิน! ข้าสังขารแกร่งกล้า กรงเล็บยอดเยี่ยมร้ายกาจ มันถึงกับตัดขาดในกระบี่เดียวอย่างนั้นหรือ แสดงว่าเมื่อครู่ที่ฟันหางข้าขาด ยังออมพลังฝีมือไว้?' มันจดจำได้ว่าเมื่อครู่ฉินอวิ๋นโจมตีปลิดชีพ ออกกระบวนท่าจนสิ้นจนบังเกิดช่องโหว่ ไม่ให้ความรู้สึกพร่าพรายราวหมอกพิรุณหมุนเวียนไม่นิ่งไม่เหลือช่องโหว่อย่างก่อนหน้า

'น่าจะเป็นกระบวนท่าไม้ตาย มีช่องโหว่ แต่ทรงอานุภาพยิ่งนัก' จอมปีศาจพยัคฆ์ขาวเอ่ยในใจ

'หึ หากมิใช่ข้าถูกอสนีบาต มีขวานสองเล่มอยู่ มันจะฟันมือข้าขาดได้อย่างไร' จอมปีศาจกวาดตามองอีเซียวสตรีในชุดเขียวอ่อนที่ยืน

กลางหุบเขาทะเลหมอก

ฉินอวิ๋นเงยหน้ามองจอมปีศาจพยัคฆ์ขาวที่ถูกฟันกรงเล็บแต่ยังกำขวานอีกเล่มไว้แน่น มันคอยบังคับควบคุมลม แต่ไม่ยอมลงมา

"มันไม่กล้าลงมาแล้ว ปีศาจตนนี้ระมัดระวังตัวมาก ฟังว่าจ้าวคงคาก่อกรรมทำชั่วไว้มาก กลัวยอดคนเขตขั้นก่อนนภาแดนโอสถทิพย์จะจัดการเด็ดหัว จึงไม่กล้าออกห่างจากแม่น้ำมาโดยตลอด" ฉินอวิ๋นกล่าวต่อ "จอมปีศาจพยัคฆ์ขาวก็เป็นเช่นนี้ เห็นท่าไม่ดีก็เหินทะยานหลบหนี"

หลบหนีบนภาคพื้นความเร็วของมันก็ฉับไวเพียงพอแล้ว

แต่ที่ร้ายกาจที่สุดคือเหาะเหินหลบหนี! เชี่ยวชาญบังคับลมแต่กำเนิด อีกทั้งมุ่งมั่นบำเพ็ญตบะ คิดไล่กวดมันยามเหาะเหินบนท้องนภานั้นยากเย็นแสนเข็ญ ศาสตร์การเหาะเหินนั้นไม่ง่ายดาย ยอดคนก่อนนภาแดนโอสถอนัตตาอย่างหัวหน้าหน่วยฟางหรือหลายต่อหลายคนยังไม่อาจเหาะเหินได้!

"จอมปีศาจระดับนี้แน่นอนว่าระมัดระวังตัวยิ่ง ภายในสำนักข้ามีผู้อาวุโสเขตขั้นก่อนนภาแดนโอสถทิพย์จะลงมือกับจ้าวคงคา มันอยู่ไม่ไกลจากริมฝั่งแม่น้ำ พอรู้ตัวว่ามีอันตรายก็ผลุบเข้าไปในน้ำ" อีเซียวเดินเข้ามาบอกเล่า "อาศัยศาสตร์ควบคุมกระแสน้ำ จ้าวคงคาก่อเภทภัยให้กว่างหลิงมาสองร้อยกว่าปีแล้ว ราชสำนักและสำนักพุทธเต๋าต่างทำอันใดมันมิได้"

ฉินอวิ๋นพยักหน้า

ผู้อ่อนด้อย ไม่อาจสยบมันได้

ผู้แกร่งกล้าหากอยู่ในน้ำ ไล่กวดจ้าวคงคาไม่ทัน

จอมปีศาจพยัคฆ์ขาวที่ลอยคว้างอยู่กลางฟ้าเหินทะยานไปข้างปีศาจเกือบร้อยตน แล้วหยิบแตรสัญญาณเขาชางหยาขึ้น

"พวกเจ้าถอยไปให้หมด ถอยออกไปนอกหุบเขาทะเลหมอก! เฝ้าระวังให้ข้า เมื่อปีศาจร่วมพันระดมพลมาถึง ข้าอยากเห็นนักว่าพวกมันสองคนจะต้านอย่างไร" สีหน้าบิดเบี้ยวอัปลักษณ์ก่อนบินขึ้นแล้วออกคำสั่ง

"ขอรับ ราชันพยัคฆ์ขาว" ปีศาจทั้งสิ้นต่างรีบถอยร่นออกไปนอกหุบเขาทะเลหมอก

จำนวนปีศาจยิ่งมากยิ่งน่าหวาดกลัว

'ที่เหาะเหินบนฟ้า ที่ดำดิน สารพัดวิธีการแปลกพิสดาร หากกรูล้อมเข้าใส่ในทันที ฮึ...ถึงตอนนั้นเซียนกระบี่มีเพียงกระบี่เดียว ไม่อาจต้านทานทุกการโจมตี ขอเพียงผิดพลาดขาดตกแค่เศษเสี้ยว ก็จะตกหลุมพราง สังขารของเผ่ามนุษย์ส่วนมากไม่แข็งแกร่งขนาดนั้น' จอมปีศาจพยัคฆ์ขาวมั่นใจร้อยเท่า *'ส่วนสตรีบำเพ็ญตบะนางนั้น มีของวิเศษแล้วอย่างไรเล่า ควบคุมของวิเศษก็ผลาญพลังวัตร ปีศาจมากมายห้อมล้อมโจมตี ทำให้พลังวัตรของนางหมดสิ้นอย่างรวดเร็ว"*

'ถึงอย่างไรก็เป็นอนุชนที่ยังไม่ถึงเขตขั้นก่อนนภาเท่านั้น เกรงว่าศาสตร์อสนีเทวาเมื่อครู่ นางก็คงใช้พลังวัตรไปเกินครึ่งแล้วกระมัง...ใช้พลังวัตรจนสิ้น นางก็ต้องตายแน่นอน'

มันกำหนดแผนการในใจ ต้องสังหารชายหนึ่งหญิงหนึ่งคู่นี้ให้ได้ ข้อแรกเพื่อระบายความแค้น ข้อสองนั้นสำคัญที่สุด ก็เพื่อแย่งขวานยักษ์กลับมา! ส่วนผลไม้ทิพย์นั่นหรือ? ถึงอย่างไรก็อยู่รั้งท้าย

ฉินอวิ๋นและอีเซียวก็ล่วงรู้ ที่อันตรายที่สุดก็คือเหล่าปีศาจร่วมพัน

ที่ห้อมล้อมพวกเขา

"พี่ฉิน ข้าใช้วิชาอสนีเทวา พลังวัตรเผาผลาญไปกว่าครึ่ง ต่อให้เป็นวิชาอสนีปัญจธาตุ ก็เกรงว่าจะสำแดงได้อีกเพียงเจ็ดแปดครั้ง" อีเซียวบอกกล่าว

"ไม่เป็นไร ปล่อยเป็นหน้าที่ข้า เจ้าไม่ต้องใช้วิชาอสนีปัญจธาตุอีกแล้ว สนใจแต่เพียงรักษาชีวิตก็พอ" ฉินอวิ๋นก้มมองกรงเล็บเสือบนพื้นดินที่อยู่ในสารรูปเดิมแล้ว กรงเล็บข้างนี้หนากว่าบั้นเอวเขามากมายนัก หากวางตั้งขึ้นก็สูงพอๆ กับเขาแล้ว ขนหนังของกรงเล็บเสือนี้เป็นของดี ทำเสื้อไร้แขนนับว่าเป็นของล้ำค่า เล็บแหลมคมงอเงี้ยวราวดาบโค้งแต่ละกีบยังยาวกว่ากระบี่ของเขา!

ส่วนขวานยาวจั้งกว่าที่อยู่ด้านข้าง หากวางตั้งยังสูงกว่าบ้านเรือนทั่วไปไม่น้อย ขวานยักษ์ขนาดนี้ วัสดุที่ใช้ย่อมไม่สามัญ หากหนักแปดจินสิบจินยังนับว่าเป็นของมีค่า แต่หนักหนึ่งพันแปดร้อยจิน...เป็นมหาสมบัติชัดๆ!

เก็บกระบี่เข้าฝัก

มือหนึ่งคว้าขวานยักษ์ อีกมือหิ้วกรงเล็บเสือ

"ไป ผู้เฒ่าเฉียนสมุนภูตอยู่บนหน้าผา พวกเรารีบข้ามไป อย่าให้เขาถูกปีศาจทำร้ายอีกเลย" ฉินอวิ๋นเอ่ยขึ้นเพียงปราดเดียวก็มองเห็นเฒ่าเฉียนนั่งอยู่บนยอดผา

"ได้ ไปเถอะ"

สองคนต่างว่องไวปราดเปรียว รวดเร็วกว่าปีศาจทั่วไปมากนัก

เหินทะยานตลอดทางมาถึงยอดผาที่เฒ่าเฉียนนั่งอยู่

ไล่ลามขึ้นไปยังยอดผา นับตั้งแต่กลางไหล่เขา ฉินอวิ๋นและอีเซียวเห็นซากศพปีศาจซากแล้วซากเล่า สีหน้าพวกเขาผกผัน ซากศพของ

ปีศาจเหล่านี้ส่วนมากถูกกรงเล็บแหลมคมตะปบฉีกไม่ก็เจาะทะลุ บางตนถูกขย้ำจนตาย เด่นชัดว่าเป็นบาดแผลของปีศาจเข่นฆ่ากันเอง

ซากศพซากแล้วซากเล่า ขึ้นไปไม่ถึงยอดเขาสักตน

'ผู้เฒ่าเฉียนขวางปีศาจเหล่านี้ไว้ใต้ผา' อีเซียวเหินทะยานเร่งรุดอยู่บนเขา มองไปโดยรอบ ถ่ายทอดเสียงกล่าวว่า *'หากมันตั้งใจหลบหนีเอาชีวิตรอดเพียงอย่างเดียว พยายามหลบหนีเต็มที่ก็พอแล้ว ไม่จำเป็นต้องต่อสู้สุดกำลังที่นี่'*

'มันทำเพื่อคุ้มกันเจี่ยไหวเหริน' ฉินอวิ๋นก็ถ่ายทอดเสียงตอบ *'ผู้เฒ่าเฉียนค่อนข้างมีชื่อเสียงในเมืองกว่างหลิงของเรา พลังฝีมือของสิบเก้าหัวหน้าปีศาจลูกสมุนของจ้าวคงคายังไม่อาจเทียบผู้เฒ่าเฉียน จ้าวคงคาก็เชื้อเชิญมันหลายครั้ง แต่มันไม่แยแสสนใจ รับใช้สกุลเจี่ยอย่างภักดี ฟังว่าเดิมทีเป็นสุนัขพันทางธรรมดาที่ประมุขสกุลเจี่ยคนก่อนเลี้ยงไว้ตอนที่ยังยากจนข้นแค้น ต่อมามีโอกาสโดยบังเอิญได้กลายเป็นภูต รับใช้เจ้านายอย่างซื่อสัตย์ เดิมทีประมุขคนก่อนของสกุลเจี่ยขัดสนซอมซ่อนัก ได้สมุนภูตคอยช่วยเหลือ ถึงได้ก่อร่างสร้างตัว เพียงแต่ประมุขคนก่อนอายุมาก เสพสำราญในผลบุญได้ไม่กี่ปีก็ป่วยหนักจนตาย เหลือเจี่ยไหวเหรินทายาทเพียงคนเดียว ผู้เฒ่าเฉียนจึงรับใช้เจี่ยไหวเหรินมาโดยตลอด ภูตสุนัขตนหนึ่งถึงกับทำให้เจี่ยไหวเหรินกราบไหว้เข้าสู่สำนักบำเพ็ญตบะ พิชิตประตูเซียนได้ ข้าเลื่อมใสนัก'*

อีเซียวได้ฟังก็เงียบงัน

ทั้งสองขึ้นไปถึงยอดผา เห็นเฒ่าเฉียนนั่งพิงก้อนหินอยู่ตรงนั้น

ตอนที่ 36 ให้ข้าลองดู

เฒ่าเฉียนนั่งพิงหินก้อนใหญ่อย่างสงบเงียบ

'บางทีสิ่งที่ข้าทำมาหลายปีนี้เป็นการทำร้ายไหวเหริน หวังว่าเมื่อข้าตายแล้ว ไหวเหรินจะสำนึกตัว ก็ดี สถานที่อย่างอำเภอโยวเกา ผู้บำเพ็ญตบะสักคนใช้ชีวิตต่อไปก็ไม่มีปัญหา ข้าใกล้ตายแล้ว ก็ไม่ต้องคิดมากอันใดอีก ต่อไปต้องอาศัยตัวไหวเหรินเองแล้ว'

ภาพต่างๆ ผุดขึ้นในห้วงสมองของเฒ่าเฉียนฉากแล้วฉากเล่า

ล้วนเป็นความทรงจำยากลืมเลือนที่สุด ทรงคุณค่าที่สุดในชีวิตมัน และเป็นเหตุผลที่มันรับใช้สกุลเจี่ยอย่างจงรักภักดี

ปลายฤดูสารทครานั้น ฝนตกกระหน่ำรุนแรง

สุนัขตัวน้อยเพิ่งเกิดได้ไม่นานกำลังตัวสั่นเทาอยู่นอกกำแพงลานบ้าน สายฝนหนาวเหน็บ บัณฑิตผู้หนึ่งกางร่มผ้ามันมาพบเข้า เขารีบอุ้มมันขึ้น กอดไว้ในอ้อมอก เอ่ยกับมันอย่างอ่อนโยน "เจ้าก็ถูกคนทิ้งหรือ

ข้าเองก็ถูกไล่ตะเพิดออกจากบ้านแทบไม่มีข้าวตกถึงท้องแล้ว เจ้านี่ฉลาดนักนะ รู้จักซุกในอ้อมอกข้าด้วย”

บัณฑิตยากจนข้นแค้น ร่ำเรียนตำรามาทั้งชีวิตมิได้เป็นกระทั่ง**ซิ่วไฉ*** สุนัขขนเหลืองที่เลี้ยงไว้ก็ผอมกะหร่อง แต่หนึ่งคนหนึ่งสุนัขพึ่งพากันและกัน

ชะตาชีวิตของสุนัขเปลี่ยนแปลงนับแต่บัดนั้น

นับจากนั้นมาถึงมีสกุลเจี่ย มีเฒ่าเฉียน และมีเจี่ยไหวเหริน

“เจ้านาย ข้าจะไปอยู่เป็นเพื่อนท่าน” เฒ่าเฉียนพึมพำเสียงค่อย “ข้าดูแลไหวเหรินไม่ไหวแล้ว ในที่สุดก็ได้ไปอยู่เป็นเพื่อนท่าน”

ท่ามกลางสติสัมปชัญญะรางเลือน มันรู้สึกได้ว่ามีเงาร่างสองสายปรากฏข้างกาย

ฉินอวิ๋นและอีเซียวต่างเพ่งมองเฒ่าเฉียนแล้วทอดถอนใจ

“เกินเยียวยาแล้ว” ฉินอวิ๋นปราดเดียวก็มองออก บาดแผลหนักหนาสาหัสนัก หากเป็นมนุษย์คงตายไปนานแล้ว เฒ่าเฉียนคงมีห่วงพะวงในใจถึงยืนหยัดได้ถึงตอนนี้

เฒ่าเฉียนปรือตาขึ้นอย่างยากลำบาก มองทั้งสองท่านที่อยู่ด้านข้าง เอ่ยปากเสียงแหบพร่า “คะ...คุณชายฉิน แม่นางอี ข้ามีเรื่องขอร้อง หวังว่าท่านทั้งสองจะช่วยข้า”

“ผู้เฒ่าเฉียนเชิญกล่าว” ฉินอวิ๋นพูด

“หลังข้าตาย หวังว่าท่านทั้งสองจะฝังข้าที่ข้างสุสานเจ้านาย สุสานสกุลเจี่ยอำเภอโยวเกาเพียงสอบถามก็ล่วงรู้ รบกวนแล้ว” น้ำเสียงเฒ่าเฉียนค่อยจนแทบไม่ได้ยิน เคราะห์ดีที่ประสาทสัมผัสของฉินอวิ๋นและ

---

* คำเรียกผู้ผ่านการสอบระดับท้องถิ่นเพื่อเข้ารับราชการ

อีเซียวไม่สามัญ ได้ยินอย่างกระจ่างชัดเจน

อีเซียวที่อยู่ด้านข้างเอ่ยว่า "ท่านวางใจเถอะ"

เฒ่าเฉียนผุดรอยยิ้มบนใบหน้านับว่าปลดเปลื้องเรื่องในใจ

เมื่อไร้ห่วงพะวง จิตวิญญาณผ่อนคลาย พลันรู้สึกร่างลอยละล่อง โลกตรงหน้าคล้ายว่ากลายเป็นสีขาวโพลน

บัณฑิตชราผู้หนึ่งปรากฏกายอยู่ตรงนั้น พอเห็นได้รางๆ ยิ้มแย้มจ้องมองมัน

เฒ่าเฉียนกลายเป็นสุนัขขนเหลืองตัวหนึ่งวิ่งควบข้ามไป

ฉินอวิ๋นมองเฒ่าเฉียนนั่งอยู่ตรงนี้สิ้นลมก่อนคืนสู่สภาพเดิมอย่างรวดเร็ว กลายเป็นสุนัขขนเหลืองตัวใหญ่ที่บาดเจ็บสาหัสและอวัยวะบางส่วนไม่ครบถ้วน

"วันนี้ข้าได้เห็นว่าสมุนภูตก็มีความจงรักภักดีถึงเพียงนี้" อีเซียวเอ่ยขึ้น

"ปีศาจก็มีฝ่ายดี" ฉินอวิ๋นพยักหน้า เขาตะลอนทั่วหล้าเคยพบเห็น ไม่เพียงแค่ปีศาจดีหนึ่งตน มนุษย์ก็มีที่ทรงคุณธรรมรักษาสัจจะ ปีศาจก็มี สำหรับชนชั้นทรงคุณธรรมมีสัจจะ ฉินอวิ๋นเคารพจากใจจริง

"ก่อนหน้าข้ายังระแวงว่าเขาจะสมคบคิดกับปีศาจบนเขาชางหยา" อีเซียวออกจะละอายแก่ใจ

"ไม่เห็นด้วยตา ทุกอย่างล้วนยากเอ่ยกล่าว ก่อนหน้าข้าก็เพียงแค่ได้ยินตำนานเกี่ยวกับเขา นี่เป็นครั้งแรกที่ได้สัมผัส" ฉินอวิ๋นยืนตรงยอดผา กวาดตามองสี่ทิศ "อย่าคิดเรื่องพวกนี้ แล้วรับมือปีศาจเหล่านี้ก่อนเถอะ"

อีเซียวเครียดขมึงในใจ หันขวับไปมองรอบตัว

ที่ไกลออกไปโดยรอบมีปีศาจรวมตัวเป็นกลุ่มใหญ่ กระทั่งบนฟ้ายังมีปีศาจบางส่วน จอมปีศาจพยัคฆ์ขาวจับจ้องพวกเขาจากด้านบนเพียงปราดเดียวฉินอวิ๋นอีเซียวก็ชี้ขาดได้ นับรวมปีศาจเกือบร้อยตนในหุบเขาทะเลหมอก จำนวนปีศาจรอบบริเวณรวมแล้วถึงห้าร้อยตน!

ริมน้ำหลันหยาง เคหสถานแบบอุทยานพรรณพฤกษ์ขนาดใหญ่โตทอดยาวติดต่อกัน ภายในนั้นมีหอศาลาหลายหลัง ยังมีสะพานเล็กธารน้ำไหลเอื่อย รุกขชาติภูผาจำลอง สาวสะคราญมากมีอยู่ในสถานที่แห่งนั้น แลคล้ายแดนสุขาวดีแห่งหนึ่ง

แต่ที่นี่เป็นเคหาสน์ของจ้าวคงคาที่ก่อเภทภัยต่อทั้งเมืองกว่างหลิงมาเป็นเวลาสองร้อยกว่าปี อีกทั้งราชสำนักทางการล้วนไม่อาจจัดการมันได้

จ้าวคงคารูปร่างผอมบาง สวมชุดยาวสีขาว สองมือไพล่หลังยืนข้างสระน้ำ

ขนคิ้วของมันค่อนข้างยาว แววตาเย็นเยียบ สองแก้มซูบตอบ ดวงตาเจ้าเล่ห์ชะเง้อมองที่ไกล “ทางเขาชางหยาไม่มีข่าวคราวส่งมา คาดว่าผลหยกเย็นคงสุกในเดือนนี้ ผลไม้ทิพย์นั่นข้าไม่ต้องใช้ แต่ถ้าขายให้ผู้ที่ต้องการ ก็จะได้ราคาสูง! เจ้าเมืองกว่างหลิงวาระนี้อายุค่อนข้างมาก ย่อมอยากได้ผลหยกเย็นนี้เป็นแน่ เกรงแต่มันจะวางแผนแย่งชิง แต่มีพยัคฆ์ขาวศิษย์น้องอยู่ ไม่มีทางเกิดข้อผิดพลาดบกพร่องอันใดได้”

แม้คาดเดาได้ว่าเจ้าเมืองกว่างหลิงอาจคิดวางแผนแย่งชิง แต่จ้าวคงคาก็ยังไม่ยอมไปที่นั่นด้วยตนเอง

“หากข้าไปเขาชางหยา ไม่แน่นี่อาจเป็นกับดักของสำนักพุทธเต๋าหรือทางการ อาจส่งยอดคนเขตขั้นก่อนนภาแดนโอสถทิพย์มากำจัดข้า”

มันแค่นหัวร่อเสียงเย็นชา "หึๆ ต่อให้ดึงดูดใจมากขนาดไหน ก็อย่าได้คิดจะล่อข้าออกไปเลย"

สองร้อยกว่าปีมานี้ จ้าวคงคาก่อกรรมทำชั่วสะท้านฟ้า ทำให้ราษฎรกว่างหลิงจำนวนนับไม่ถ้วนต้องทุกข์ทรมานแสนเข็ญ ครอบครัวของฉินอวิ๋นก็เคยประสบเคราะห์กรรมครั้งใหญ่จากจ้าวคงคา

ยอดคนผู้บำเพ็ญตบะมากมายไม่อาจสะกดกลั้น ทางการก็อดทนต่อความชั่วร้ายเลวทรามนี้มิได้ วางกับดักไว้บางส่วน คิดล่อลวงให้จ้าวคงคาเข้าสู่ส่วนลึกในผืนแผ่นดิน ให้อยู่ห่างจากแม่น้ำ เพื่อสังหารมันให้สิ้นในคราวเดียว! แต่จ้าวคงคาไม่หลงกล ต่อให้ล่อใจมากเพียงใด ก็ไม่ทำให้มันหวั่นไหว เพียงเห็นทีท่าไม่ชอบมาพากลก็มุดหนีลงน้ำ ที่ถือดีขนานนามตนว่าจ้าวคงคาก็เพราะมีน้ำเป็นที่พึ่ง เมื่ออยู่ในน้ำ เผ่ามนุษย์ก็ทำอันใดมันไม่ได้

"ซุ่มโจมตีข้าหลายต่อหลายครั้ง พวกมนุษย์น่าจะเลิกล่อข้าไปติดกับตั้งแต่แรกแล้ว"

"มีพยัคฆ์ขาวศิษย์น้องอยู่ ได้ครอบครองผลไม้ทิพย์ในเงื้อมมือแน่นอน ถึงตอนนั้นแบ่งผลประโยชน์ให้ศิษย์น้องสักส่วน ที่เหลือก็ตกเป็นของข้าแล้ว ค่อยแลกเปลี่ยนเป็นของมีค่าได้บางส่วน" จ้าวคงคาคิดการว่าจะขายผลไม้ทิพย์ให้แก่ผู้ใด

ยอดผาข้างหุบเขาทะเลหมอก

ฉินอวิ๋นและอีเซียวอยู่ที่นี่ เนื่องเพราะยิ่งอยู่ใกล้หุบเขาทะเลหมอกปีศาจยิ่งมาก ดังนั้นภายในเวลาสั้นๆ มีปีศาจเร่งรุดมาถึงสามร้อยกว่าตน นับรวมเกือบร้อยตนที่อยู่ในหุบเขาทะเลหมอกแต่เดิม บัดนี้มีเกือบถึงห้าร้อยตนแล้ว

“พี่ฉิน ตอนนี้ทำอย่างไร บุกฝ่าออกไปทางไหนดี” อีเซียวสอบถาม

“รอบๆ นี่มีปีศาจรวมตัวเกือบห้าร้อยตนแล้ว อีกทั้งยังเร่งรุดมาไม่ขาดสาย จอมปีศาจพยัคฆ์ขาวก็ยังจับตาอยู่บนฟ้า” ฉินอวิ๋นบอก “มีปีศาจอยู่มากมาย บุกฝ่าออกไปเวลานี้ออกจะขาดสติ”

“ท่านข้าร่วมมือ พยายามต่อสู้สักตั้ง ท่านข้าก็มีของวิเศษคุ้มกันตัว เชื่อว่าบุกฝ่าออกไปได้แน่” แววตาของอีเซียวคมปลาบ เผชิญสถานการณ์เช่นนี้ จำเป็นต้องสู้สุดกำลัง!

‘ให้ข้าทดลองดู หากไม่ได้การค่อยบุกฝ่าออกไปพร้อมกัน’ ฉินอวิ๋นถ่ายทอดเสียงบอก

อีเซียวตะลึงงัน ฉงนสงสัย “พี่ฉิน ท่านคิดลองหรือ”

“แม่นางอีสนใจเพียงคุ้มกันตนเอง พร้อมทั้งช่วยเฝ้าขวานยักษ์เล่มนี้ด้วย อย่าให้ปีศาจพยัคฆ์ตนนั้นเอาไปได้” ฉินอวิ๋นวางขวานยักษ์และกรงเล็บเสือลง

“วางใจ ข้ามีของวิเศษอยู่กับตัว ป้องกันโดยรอบได้” อีเซียวว่าพลางขาข้างหนึ่งเหยียบบนขวานยักษ์ “ปีศาจพยัคฆ์ไม่อาจเข้าใกล้ข้าได้ แต่ว่าพี่ฉิน ท่านมีวิธีการใดกันแน่ ปีศาจห้อมล้อมมากมายถึงขนาดนั้น กระบี่เล่มเดียวของท่านต้านทานไหวหรือ”

ปีศาจพยัคฆ์ขาวที่ควบคุมกระแสลมลอยอยู่เบื้องบนก้มหน้ามองลงมา เห็นปีศาจจากทุกหนทุกแห่งของเขาชางหยามารวมตัวกันไม่ขาดสาย บังเกิดความมั่นใจร้อยเท่า

มันเองก็ไม่รีบร้อนลงมือ ปีศาจโดยรอบก็เกือบห้าร้อยตนแล้ว ยิ่งถ่วงเวลาไปนานมากเท่าใด ปีศาจก็ยิ่งรวมตัวกันมากขึ้น ความได้เปรียบก็ยิ่งมากขึ้น

ฉินอวิ๋นพลันลงมือ เงาร่างพุ่งแฉลบ ไปอยู่ที่ว่างเปล่าห่างออกไป

สิบกว่าจั้ง สี่ทิศแปดทางไม่มีสิ่งใดขวางกั้น

"เซียนกระบี่ผู้นี้คิดทำอันใดกัน" จอมปีศาจพยัคฆ์ขาวก็ตกตะลึง "อยู่ข้างหน้าผา ปีศาจโจมตียังค่อนข้างลำบาก ตอนนี้มายืนกลางที่โล่ง ปีศาจโจมตีได้จากทุกทิศทุกทางหรือกระทั่งโจมตีจากกลางอากาศ มิใช่รนหาที่ตาย?"

'พี่ฉิน ท่านมีวิธีการใดกันแน่' อีเซียวเห็นสถานการณ์แล้วให้นึกประหวั่น รีบถ่ายทอดเสียง *'หากไม่มีความมั่นใจ พวกเราบุกออกไปพร้อมกัน'*

'เจ้าคอยดูก็พอ' ฉินอวิ๋นถ่ายทอดเสียงตอบ

จากนั้น ฉินอวิ๋นกวาดตามองปีศาจนานาประเภทที่เรียงรายถี่ยิบรอบตัว เอ่ยปากขึ้นทันที น้ำเสียงดังก้องปฐพี "พวกเจ้าจะสังหารข้ามิใช่หรือ ข้าก็อยู่ที่นี่แล้ว! ยืนตรงนี้ เข้ามาสังหารข้าได้ตามใจ หากทำร้ายข้าได้แม้เพียงเส้นผม ถือว่าพวกเจ้าเก่งกาจ"

ตอนที่ 37 กระบวนท่าที่แข็งแกร่งที่สุด

จอมปีศาจพยัคฆ์ขาวที่เหินอยู่บนฟ้ามึนงงสิ้นแล้ว

ปีศาจรูปลักษณ์ต่างๆ นานาโดยรอบ ทั้งปีศาจหมาป่า ปีศาจสุกร ปีศาจวัว ปีศาจหมี ปีศาจแมงป่อง ปีศาจงู ปีศาจแมลงชนิดต่างๆ อีกทั้งที่บินได้ ดำดินได้ และที่ว่ายน้ำได้ บางตนหน้าตาอัปลักษณ์สุดแสนต่างตะลึงงงงัน จากนั้นก็เดือดดาล ดวงตาของหลายตนแดงก่ำ

บางตนที่สติปัญญาต่ำ เมื่อดวงตาแดงก่ำ ก็กระทำได้ทุกอย่าง

"สังหารมัน"

"ยังกล้ากำเริบ"

"กล้าผยองถึงขนาดนี้ต่อหน้าพวกเรารึ" ต่างคำรามข่มขู่

จอมปีศาจพยัคฆ์ขาวที่ลอยอยู่บนฟ้าขมวดคิ้วมองฉินอวิ๋นที่อยู่ข้างล่าง แววขุ่นเคืองวาวโรจน์ในสองตาสีทอง คำรามสั่งการทันที "ลุย ล้อมสังหารมัน!"

"ฆ่ามัน!"

บรรดาปีศาจกู่ร้องสังหารพร้อมเพรียง ประดุจภูผากู่ก้องทะเลคำราม พวกมันโถมทะยานเข้ามาจากสี่ทิศแปดทางบางตนดำดิน ที่อยู่บนฟ้าก็ร่อนถลาลงมา แม้รู้ดีว่ามนุษย์ผู้นี้ร้ายกาจ แต่เมื่อจำนวนปีศาจมากถึงขั้นนี้ พวกมันก็บังเกิดความฮึกเหิม มนุษย์ที่ยังไม่ถึงเขตขั้นก่อนภา ต่อให้ร้ายกาจมากเพียงใด เพียงพวกมันตะลุมบอนเข้าใส่ย่อมกำจัดได้อย่างง่ายดาย

วาจาก่อนหน้าของฉินอวิ๋นทำให้พวกมันอับอายจนโมโห นี่ท้าทายพวกมันชัดแจ้ง!

"พวกเราอยู่กันมากมายถึงขนาดนี้ ไม่ร้องขอชีวิต กลับท้าทายอีกหรือ"

"ฉีกทิ้งมันให้แหลก"

"กินมันเสีย!"

"เนื้อของมัน ข้าขอแบ่งสักชิ้น!"

สภาพของบางตนวิปลาสบ้าคลั่ง เมื่อปีศาจทั้งหมดดาหน้าเข้ามา ความกล้าเต็มเปี่ยม กระแสโหดเหี้ยมอำมหิตสะท้านชั้นฟ้า

ขนาดปุถุชนธรรมดาหลายร้อยคนเฮละโลเข้าใส่ยังบังเกิดเสียงกระหึ่มอึงอล นี่ปีศาจรูปร่างต่างๆ นานาหลายร้อยตนตีฝ่าเข้ามา อานุภาพนั้นน่าหวาดหวั่นขวัญผวานัก! สองตาจอมปีศาจพยัคฆ์ขาวสว่างวาบ อีเซียวซึ่งสร้างเกราะคุ้มกันจากของวิเศษครอบคลุมโดยรอบแล้วให้เครียดเขม็งในใจ *'พี่ฉินมีวิธีการใดกันแน่'*

ฉินอวิ๋นยืนนิ่งกับที่ รอคอยอย่างสงบ

"ฆ่ามัน!" จอมปีศาจพยัคฆ์ขาวตะโกนอย่างย่ามใจ

"สวบ..." ชั่วพริบตาปีศาจเกินยี่สิบตนพุ่งโผนจากทุกแห่งหน ยิ่งกว่านั้นปีศาจบินได้ร่อนโฉบจากกลางอากาศ ใต้ฝ่าเท้าฉินอวิ๋นก็มีปีศาจ

จู่โจม

ดวงตาฉินอวิ๋นสว่างวาบ ชักกระบี่ออกทันที

แสงกระบี่สายหนึ่งเปล่งประกายเจิดจ้า

'อาศัยกระบี่เพียงเล่มเดียวจริงหรือ' ก่อนหน้านั้นอีเซียวเห็นฉินอวิ๋นเป็นฝ่ายเข้าต้านศัตรูเองอย่างมั่นอกมั่นใจ ยังคิดว่ามีวิธีการร้ายกาจอันใด *'หนึ่งกระบี่ต่อให้ร้ายกาจเพียงใด ไหนเลยจะต้านทานปีศาจทั้งหมดได้'*

อีเซียวเตรียมพร้อมสำแดงอสนีปัญจธาตุทุกเมื่อ จะได้ช่วยเหลือฉินอวิ๋นได้ทันท่วงที

"ฮ่าๆ อวดดี อวดดีเกินไปแล้ว" จอมปีศาจพยัคฆ์ขาวเห็นแล้วนึกเขม่น

"กินมันเสีย"

"ฉีกทึ้งร่างมัน"

"กินมันให้เกลี้ยง"

เสียงคำรามคลุ้มคลั่งดังก้อง

แต่จู่ๆ เสียงคำรามขู่ขวัญของพวกปีศาจก็แผ่วลง เนื่องเพราะพวกมันค้นพบอย่างน่าตระหนกว่า ขณะที่พวกมันโจมตีจากสี่ทิศแปดทาง กระทั่งจู่โจมจากบนฟ้า แสงกระบี่รอบตัวฉินอวิ๋นพร่าเลือนเป็นแผ่นผืนประสานต่อเนื่องไม่ขาดตอน ถึงกับครอบคลุมทุกส่วนทั่วร่างฉินอวิ๋น

ควรทราบว่าปีศาจบางตนมีฟันคมกริบ กรงเล็บแหลมคม บางตนถึงขนาดมีหนามพิษหางพิษ ในชั่วขณะฉินอวิ๋นต้องรับมือกับการโจมตีสี่ห้าสิบรูปแบบ ตามหลักแล้วถึงเป็นวิชากระบี่ร้ายกาจมากเพียงใด กระบี่เพียงเล่มเดียวก็ไม่อาจต้านทานการโจมตีที่มากมายถึงขนาดนี้ได้ไหว

แสงกระบี่กวัดแกว่งเป็นทรงกลม! ไม่มีช่องโหว่แม้แต่น้อยนิด

ไม่ว่าการโจมตีใดๆ ล้วนถูกแสงกระบี่พร่าเลือนสกัดกั้น ส่วนปีศาจที่เข้าใกล้ล้วนถูกคมกระบี่เฉือนฟัน แสงกระบี่แฉลบผ่าน มองไม่เห็นรอยแผลบนร่าง แต่แท้จริงแล้วร่างถูกสะบั้นขาดเป็นสองท่อน! หัวกะโหลกบางตนถูกบั่น หัวใจจุดสำคัญของบางตนถูกเชือด...รวดเร็วจนไม่อาจต้านทาน

สามตน ห้าตน สิบตน ยี่สิบตน...

แสงกระบี่ทรงกลมของฉินอวิ๋นประดุจเครื่องจักรบดเนื้อ ไม่ว่าปีศาจตนใดเข้าใกล้ ต่างล้มกองดับดิ้นคืนสู่สภาพเดิม ที่สำคัญที่สุดคือไม่มีตนไหนทะลวงผ่านแสงกระบี่ทรงกลมนี้เข้าไปทำร้ายฉินอวิ๋นได้

จอมปีศาจพยัคฆ์ขาวและอีเซียวต่างมองเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นอย่างตื่นตะลึง พูดอันใดไม่ออกในตอนนั้น

"ของวิเศษ ต้องเป็นกระบี่เหินวิเศษแน่นอน กระบี่เหินเล่มนั้นต้องมีอานุภาพคุ้มกันร้ายกาจถึงขีดสุดแน่ๆ" จอมปีศาจพยัคฆ์ขาวถลึงตาโปน "อนุชนไม่ถึงเขตขั้นก่อนนภา ถึงกับได้รับกระบี่เหินวิเศษอันร้ายกาจระดับนี้เชียวหรือ"

มันเคยได้ยินได้ฟังมาว่ากระบี่เหินวิเศษบางเล่มร้ายกาจยิ่งนัก กระบี่เล่มเดียวแปลงเป็นแสงกระบี่นับพันหมื่นก็มี

"ไป!" มันส่งหินสายฟ้าวายุเก้าลูกออกไป

หินสายฟ้าวายุปะทะถูกลมก็พองตัว แต่ละลูกมีขนาดเท่าหัวกะโหลกมนุษย์ พุ่งแหวกอากาศลงมา คล้ายอุกกาบาตเก้าดวง ทุกดวงพุ่งโจมตีฉินอวิ๋น

พลั่กๆๆ! หินสายฟ้าวายุเก้าลูกเมื่อกระแทกแสงกระบี่ทรงกลมของฉินอวิ๋นก็ถูกผ่ากระเด็นลอยวืดออกไป ลวดลายยันต์คาถาบนผิวหินกระเพื่อมไหว

ดวงตาจอมปีศาจพยัคฆ์ขาวแทบถลน "มีกระบี่วิเศษร้ายกาจถึงขั้นนี้ได้อย่างไรกัน ทั้งยังอยู่ในมืออนุชนผู้หนึ่ง"

อีเซียวในเกราะคุ้มกันมองภาพฉากนี้แล้วอดอุทานอัศจรรย์ใจมิได้ *'มิน่าเล่าพี่ฉินถึงได้มั่นใจ คาดไม่ถึงยังมีวิธีป้องกันตัวระดับนี้ กระบวนท่านี้คงแฝงอยู่ในกระบี่เหินวิเศษกระมัง อานุภาพโจมตีแกร่งกล้า ป้องกันตัวก็ร้ายกาจ เป็นของวิเศษขั้นใดกัน หรือเป็นขั้นเจ็ด เป็นของเขาหลิงเป่า หรือหอกระบี่กันแน่ ยังไม่ถึงเขตขั้นก่อนนภา ก็ได้รับกระบี่เหินวิเศษร้ายกาจขนาดนี้แล้วหรือ ไม่กลัวว่าศิษย์อื่นในสำนักจะรู้สึกไม่เป็นธรรม?...หรือว่าพี่ฉินเก่งกาจยอดเยี่ยมกว่ารุ่นเดียวกัน ผู้อาวุโสถึงได้มอบกระบี่เหินระดับนี้ให้'* อีเซียวสันนิษฐานในใจ

ปีศาจที่ห้อมล้อมโจมตีฉินอวิ๋นอย่างเอาเป็นเอาตาย แรกเริ่มเดิมทียังมีลักษณะท่าทางฮึกเหิม แต่เมื่อปีศาจถูกพิฆาตสังหารฝ่ายเดียว แตะต้องแม้แต่เส้นผมของฉินอวิ๋นก็มิได้ หลังมองไม่เห็นความหวัง แต่ละตนต่างนึกขยาด เรื่องยกโขยงรนหาที่ตาย พวกมันต่างหวาดกลัวนัก!

แต่ละตนเริ่มถอยหลัง

ตนหนึ่งถอยหลัง ย่อมมีอีกหลายตนถอยตาม นอกจากพวกโง่เขลาถูกฉินอวิ๋นสังหารแล้ว ด้วยความรวดเร็วรอบตัวฉินอวิ๋นไร้ซึ่งปีศาจเข้าใกล้ พวกมันต่างถอยไปอยู่ห่างๆ มองฉินอวิ๋นอย่างหวั่นเกรง

ฉินอวิ๋นถือกระบี่เซียนในมือ กวาดตามองปีศาจโดยรอบ เอ่ยเสียงกังวาน "อยากตายก็เข้ามา!"

เสียงสะท้อนก้องภายในภูเขา ปีศาจที่ห้อมล้อมต่างไม่พูดไม่จา

"ฮึ" ฉินอวิ๋นแค่นเสียงเฮอะอย่างเย็นชา หมุนตัวเดินไปทางอีเซียว

อีเซียวแสดงสีหน้าประหลาดใจระคนยินดี เมื่อฉินอวิ๋นเดินเข้าใกล้จึงถ่ายทอดเสียงว่า *'เลื่อมใสพี่ฉิน คาดไม่ถึงพี่ฉินยังมีวิธีการระดับนี้'*

'แม่นางอีไม่คิดบ้างหรือว่าก่อนหน้านั้นข้าเคยอยู่ที่ใดมาก่อน' ฉินอวิ๋นก็ถ่ายทอดเสียงตอบ

'ที่ใด ด่านชายแดนทางเหนือ?' อีเซียวตื่นตะลึง

'ถูกต้อง ด่านชายแดนทางเหนือ' ฉินอวิ๋นถ่ายทอดเสียงตอบ *'อยู่ที่นั่น คิดมีชีวิตรอดสามปี สำคัญที่สุดมิใช่สังหารศัตรู แต่เป็นรักษาชีวิต'*

เป็นเพราะผ่านความเป็นความตายครั้งแล้วครั้งเล่าที่ด่านชายแดนทางเหนือถึงได้ตระหนักเจตน์กระบี่หมอกพิรุณออกมาได้!

เจตน์กระบี่หมอกพิรุณให้ความสำคัญต่อวิธีรับมือการล้อมโจมตีมากที่สุด พยายามป้องกันกระทั่งหยดน้ำไม่อาจกระเซ็นเล็ดลอด สุดท้ายถึงได้ออกมาเป็นเจตน์กระบี่หมอกพิรุณที่สำแดงศักยภาพการป้องกันสูงสุด

เจตน์กระบี่มีหลากประเภท

ที่ฉินอวิ๋นตระหนักรู้มิใช่แข็งแกร่งที่สุดด้านการเข่นฆ่าสังหาร แต่เป็นการปกป้องรักษาชีวิต!

ไม้ตายในการปกป้องคุ้มกันชีวิตของเจตน์กระบี่หมอกพิรุณก็คือกระบวนท่าอันยอดเยี่ยม ฉินอวิ๋นขนานนามว่า "แสงกระบี่จักราฟ้า"

ทันทีที่ทุ่มเทสุดกำลัง เจตน์กระบี่ต่อเนื่อง แสงกระบี่ครอบคลุมทุกแห่งหนรอบตัว ประกอบเป็นแสงกระบี่จักราฟ้า! ไร้ช่องโหว่โดยสิ้นเชิง แต่แสงกระบี่จักราฟ้านี้ผลาญพละกำลังมากกว่าวิชากระบี่ธรรมดาถึงร้อยเท่า มนุษย์ทั่วไปหากเดินช้าๆ สามารถเดินได้ร้อยสองร้อยลี้ แต่หากวิ่งด้วยความเร็วเพียงร้อยสองร้อยจั้งก็จะสิ้นเรี่ยวหมดแรง หลักการเดียวกัน แสงกระบี่จักราฟ้านั้นทรงพลานุภาพยิ่งนัก ข้อเสียเพียงประการเดียวก็คือเผาผลาญพละกำลังมากเกินไป

เมื่อครู่ฉินอวิ๋นเข่นฆ่าสังหารอยู่เพียงระยะเวลาสั้นๆ แต่สังหาร

ปีศาจไปถึงหกสิบกว่าตน!

'ใช่ รักษาชีวิต ที่แท้พี่ฉินชำนาญการรักษาชีวิตมากที่สุด ไม่กลัวการโอบล้อมโจมตี' อีเซียวเผยสีหน้ายินดี

ฉินอวิ๋นถ่ายทอดเสียงว่า *'ต่อไปจะบอกเจ้าเรื่องหนึ่ง เจ้าอย่าได้เปิดเผยพิรุธ แสดงสีหน้ายินดีอย่างนี้ต่อไป กระบวนท่ารับมือปีศาจของข้านี้ผลาญพลังวัตรมหาศาล บัดนี้พลังวัตรของข้าเหลือไม่ถึงสามส่วนแล้ว'*

อีเซียวยังคงแสดงสีหน้ายินดี แต่ถ่ายทอดเสียงกลับมาว่า *'อันใดนะ วิธีการปกปักชีวิตของกระบี่เหินวิเศษเผาผลาญพลังวัตรมากเกินไปอย่างนั้นหรือ'*

'แต่ข้าว่า พวกปีศาจตกใจจนนิ่งงันไปแล้ว' ฉินอวิ๋นถ่ายทอดเสียงบอก *'ดังนั้นแม่นางอี พวกเราต้องแสดงละครบทนี้ให้ดี'*

ฉินอวิ๋นเสียบกระบี่เข้าฝัก พาดศพของเฒ่าเฉียนไว้บนบ่า มือหนึ่งถือขวานยักษ์ อีกมือหิ้วกรงเล็บเสือ

"ใครอยากรนหาที่ตาย ก็รีบเข้ามา!" สายตาฉินอวิ๋นกวาดมองปีศาจโดยรอบ น้ำเสียงเปี่ยมความดุร้าย เสียงก้องดังสะท้อนไปทั่วบริเวณภูเขา

ปีศาจเหล่านั้นต่างขวัญหนีดีฝ่อ ไม่กล้าขึ้นหน้า

ฉินอวิ๋นเงยหน้ามองจอมปีศาจพยัคฆ์ขาวที่ลอยอยู่บนฟ้าแล้วหัวร่อร่าเอ่ยว่า "ปีศาจพยัคฆ์ ขอบคุณสำหรับขวานยักษ์ของเจ้า เพียงแต่หนังและขนของกรงเล็บเสือนี่น้อยไปสักหน่อย หากเจ้าลงมา ข้าประเคนหนึ่งกระบี่ให้ จะได้มีขนและหนังมากขึ้นอีกนิด"

"หึๆๆ" จอมปีศาจพยัคฆ์ขาวโกรธจนกัดฟันกรอด แต่กรงเล็บขาดสะบั้นไปข้างหนึ่ง เหลือเพียงขวานเล่มเดียว ยิ่งกว่านั้นยังถูกสายฟ้าผ่าเปรี้ยง มันไร้ความกล้าถลาลงไป ด้วยกลัวตายในเงื้อมมือของเซียนกระบี่

ผู้นี้อย่างแท้จริง

"เฮอะ พวกเราไป" ฉินอวิ๋นปรายตามองจอมปีศาจพยัคฆ์ขาวแวบหนึ่ง จากนั้นก็พาแม่นางอีเดินออกไปภายนอกโดยตรง

แม้หนทางภูเขายากสัญจร แต่ฉินอวิ๋นและอีเซียวราวย่ำเหยียบบนพื้นราบ ความเร็วฉับไวยิ่งนัก

'พยายามเดินไป ข่มขวัญพวกมันแล้ว พวกมันไม่กล้าเคลื่อนไหว' แม้ที่ไกลยังมีปีศาจมากมาย ฉินอวิ๋นยังคงองอาจผ่าเผยนัก ถ่ายทอดเสียงโต้ตอบกับอีเซียวไปพร้อมกัน

จบเล่ม 1

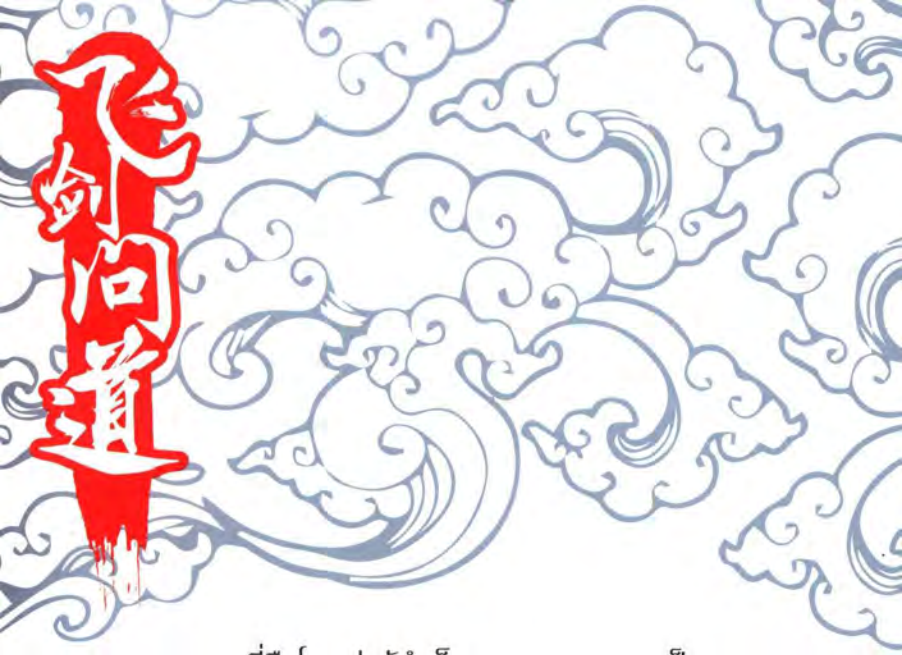

นี่คือโลกแห่งผู้บำเพ็ญตบะ แสวงหาความเป็นอมตะ
นี่คือตำนานการสัประยุทธ์และแสวงหาความเป็นเซียนของ ***"ฉินอวิ๋น"***
คุณชายรองสกุลฉิน ผู้สืบทอดวิชาเซียนกระบี่ลี้ลับนับพันปี เขาผู้หล่อหลอมกระบี่เ
พลังวัตรแกร่งกล้า สังหารศัตรูจากพันลี้ ผู้พิชิตจอมปีศาจทั่วแดนดิน
ประกาศศักดาเหนือแว่นแคว้น กายใต้เนตรทิพย์ ปีศาจไม่อาจหลุด มารไม่อาจรอด
จักษุทะลุพันลี้ สดับวายุที่ไกลห่าง ประกาศศักดาสี่ทิศแปดทาง

ผลงาน ***super bestseller*** ของสุดยอดนักเขียนระดับแพลทินัมแห่ง ***Q***

ราคา 280 บาท
ISBN 978-616-492-322-5
9 786164 923225